

“నీకు తెలుసా?

అర్థరాత్రి సముద్రం మాట్లాడుతుందని?
ఆ సాగర ఘోషలో నా హృదయం వినపడుతుంది?
నాలాగే సముద్రం కూడా వంటింది.
ఆకాశంలా నువ్వు దూరంగా వున్నంత సేపూ!

సముద్రంలాటి నిశ్శబ్దం. కాటుకలాంటి చీకటి. ప్రపంచమంతా భయం కౌగిలిలో
అభద్రతాభావంతో మగత నిద్రలో ఉలిక్కిపడుతూ నిద్రపోతున్నప్పుడు, సరుగుడు
చెట్ల మధ్య వెన్నెల కిరణంలా నీ జ్ఞాపకం పాకుతూ వచ్చేది. ఆ జ్ఞాపకంతో
నేనొక్కదాన్నే ఆనందంగా వుండేదాన్ని. ప్రపంచాన్ని చూసి జాలిపడేదాన్ని.

కానీ ఆనందానికి నేనంటే మొహం మొత్తినట్టుంది.
అందుకే ఈ హేమంత సాయంత్రం చలికి వొళ్ళు చెరుకు విల్లయిన వేళ నీ
వెచ్చటి ఉనికి కోసం నా కన్నీటి చినుకు సుళ్ళు తిరుగుతోంది.

బ్రతకడం వేరు. జీవించడం వేరూనట. మనం జీవించడం మానేసి బ్రతకటం
ప్రారంభించి ఎన్నాళ్ళయిందో. భార్యాభర్తల మధ్య ఎప్పటికీ పెళ్ళికాని ప్రేమికుల
మధ్యవుండే ఆకర్షణ మిగిలి వుండాలంటే ఒకరొకరు మనస్ఫూర్తిగా నమ్మాలి.
నిరంతరం మాటల వారధి వుండాలి. నిర్లిప్తత వాగులా పొంగి ఆ వారధిని
కూల్చేయకూడదు.

హృదయం గది నిండా బాధ బురద పేరుకుపోకుండా నిరంతరం ప్రక్షాళన
చేయడానికి కన్నీటిని ఇచ్చాడు భగవంతుడు. ఈ పెళ్ళి అనే వ్యవస్థలో ఏదో లోపం
వుంది కాబట్టే చాలా మంది స్త్రీలు రాజీ పడడాన్నీ, చాలా మంది పురుషులు
ఎస్కేపిజాన్నీ తమ జీవితంగా మార్చుకుని బ్రతుకుతున్నారు.

దేహావసరాలు తీర్చుకోవటమే జీవితం అనే అభిప్రాయానికి మనిద్దరం
బలవంతంగా తోయబడ్డాం. ఒకరికొకరు ఏమీ కాకుండా ..... కేవలం భార్యాభర్తలమై
..... ఓహ్ నవ్వొస్తోంది నాకు.

నువ్వరుస్తావ్.... నేను మొండికేస్తాను.
నువ్వు తోసేస్తావ్.... నేను లాగేస్తాను.
నువ్వటంటే నేనిటు .....
పాడుకుందామని పోట్లాడుకుంటాం.
నువ్వు అవునంటావ్. నేను కాదంటాను.
నువ్వు సరేనంటావ్.
నేను కాదంటాను.

నువ్వు గుర్రమంటావ్, నేను కీచుమంటాను.
నువ్వు గిల్లుతావు. నేను కొరుకుతాను.

ప్రేమ రాగమా అది? వలపు తాళంతో ప్రతిరోజు నేన్నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాను
అని మన పద్ధతిలో చెప్పుకునే పాట కదూ అది? ఎక్కడికి వెళ్ళిపోయింది ఆ పాట ?
ఏ కొండల వెనకాలకో, ఏ అరణ్యాల్లోకో పారిపోయినట్టుంది.

అన్ని బంధాల్లోకి భార్యాభర్తల బంధం గొప్పదంటారు. కాదు కానే కాదు.
దానికన్నా ఒక పాపకి తన లక్కపిడతల మీదవున్న అనుబంధం గొప్పది.

కనీసం నాలుగు సంవత్సరాల పాటైనా వాటితో ఆడుకుంటుంది. నేనేమో
నీకు నాలుగేళ్ళకే బోరు కొట్టేస్తాను.

పెళ్ళయిన కొత్తలో ఎంత బావుండేవాళ్ళం మనం, నువ్వలా బయటకు
వెళ్ళినప్పుడల్లా నా మెదడు మూల అల్మరాలొంచి నీ ఆలోచనల దారపు వుండ
బయటకు తీసి తిక్కతిక్కగా దాన్ని చిక్కుపట్టించి అరెరె అని దాన్ని తిరిగి సరి
చేయబోయి మరింత గజిబిజి చేసి ఉక్రోశంతో ఏడుపు బిగపట్టుకుంటున్నప్పుడు .....

అప్పుడు నువ్వొచ్చి నా చిక్కుల్ని నీచేతిలోకి తీసుకుని విడదీసి సరి చేసి
వాటిని యధాస్థానంలో పెట్టేసి నావైపు ఓదార్పుగా చూసేవాడివి.(ఆ ఓదార్పులో కాస్త
గర్వం కూడా వుంటుందనుకో).

ఒక్క ఉదుటున నిన్ను చుట్టేసిన నాకు, మెదడు అల్మరా మూతబడిపోయి
శరీరపు అరలన్నీ తెరుచుకునేవి.

నువ్వు లేనప్పుడు నా మంచం భూప్రపంచమంత విశాలం. నువ్వున్నప్పుడు
నా శరీరం భూమిని మోసే అట్లాస్‌తో సమానం అయ్యేది.

కారు ఆగిపోతే అంతా విప్పి ఏ పార్టు పాడయిందో కనుక్కోవచ్చు. బంధం
పాడయితే ఏ పాయింట్ దగ్గర పాడయిందో ఎలా తెలుసుకోవడం? అసలు నేనెలా
వుంటే బాగుంటుంది నీకు? పోనీ చెప్పు నేనలా మారతాను.

అసలు .....
తప్పు నాదేనా?
నిజంగా నాదేనా.
ప్రతి సాయంత్రం నీ స్నేహితుల్తో .....

2

ట్రింగ్ - ట్రింగ్
కాలింగ్ బెల్ మ్రోగింది.

ఆమె డైరీ వ్రాయడం ఆపి దాన్ని బట్టల కింద పెట్టేసి వెళ్ళి తలుపు తీసింది.

అతను లోపలికి వచ్చాడు. తలుపుమీద రెండోసారి కొట్టకుండానే ఆమె
తీయడం చూసి “పడుకోలేదా ఇంకా?” అని అడిగాడు.

ఎంతమంది భర్తలు ఎన్ని అర్థరాత్రులు తన భార్యల్ని ఇదేప్రశ్న అడిగివుంటారీ
దేశంలో?

“ఇంకా కొద్దిరోజులు పోవాలి. నువ్వు ఆలస్యంగా వస్తే నిద్రలోంచి మేలుకొని
ఆవలిస్తూ వచ్చి తలుపు తీయటానికి నేనింకా కొంత రాటు దేలాలి” అనుకుంది.

అతడు భోజనానికి కూర్చున్నాడు.

ఆమె పక్కన కూర్చుంది.

అతడు భోజనం చేసేటప్పుడు మాట్లాడడు. నిశ్శబ్దంగా తినటం ముగించి, వెళ్ళి పక్కమీద చేరాడు.

ఆమె గిన్నెలు సర్ది వచ్చేసరికి అతడు పేపరు చదువుకుంటున్నాడు. ఆమె వెళ్ళి పక్కన పడుకుని కళ్ళు మూసుకుంది.

అతను స్పోర్ట్స్ పేజీ కూడా చదివేసి... పేపరు పక్కన పడేసి.. పక్కకు తిరిగి మీద చెయ్యేసి... దగ్గరకు లాక్కుంటే, అదోరకమైన నిర్లిప్తత మనసంతా కమ్మేసి..

జీవితానికి అర్థం మనం జీవిస్తేనే తెలుస్తుంది. మరణానికి అర్థం మన దగ్గరి వాళ్ళు మరణిస్తేనే తెలుస్తుంది.

ప్రేమకి అర్థం మనం ప్రేమిస్తేనే తెలుస్తుంది. 'రొటీన్'కి అర్థం మన దగ్గర వాళ్ళ ప్రవర్తనవల్ల తెలుస్తుంది.

ఒకప్పుడు...

సాగర మథనంలో పుట్టిన అమృతం కన్నా- మన అధర మథనంలో ఉబికిన సుధ-మధురంగా వుండేది.

కళ్ళు అరమోడ్పులు అవగా-కాళ్ళే పైకి లేచి కైగోడ్పులు చేసేవి.
నువ్వు అనేవాడివి గుర్తుందా? మన కిష్టంలేని వ్యక్తితో రతివైనా సాగించవచ్చుగాని పెదవులమీద ముద్దాడలేమని.. పెదవులతో పెదవులు కలిపి ముద్దాడాలంటే ఎంతో ఇష్టం వుండి తీరాలనీ.... లేకపోతే మొహం తిప్పేసుకోవాలనిపిస్తుందనీ.

మనం ప్రేమగా ఒకరొకరం ముద్దు పెట్టుకుని ఎంత కాలమైంది? విషాదకరమైన వాస్తవం ఏమిటంటే, మామూలు సమయాల్లో ఎలాగూ లేకపోయినా, కనీసం తమకంలోనైనా ముద్దు పెట్టుకునేవాడివి. ఇప్పుడదీ మానేశావు.

పెదవి అంచున నాలుక కొన మీటితే వినిపించే ముద్దు శబ్దపు మోహనరాగం ఇప్పుడు పడగ్గదిలో - నిరాసక్తమైన మృదంగనాదమే తప్ప మరేమీ లేదు.

- అతను అటు తిరిగి పడుకున్నాడు. ఆమె పైకప్పుకేసి నిర్లిప్తంగా చూస్తూ వుండిపోయింది.

- తుమ్మెద లేచి వెళ్ళిపోతుంటే పూవు అలవోకగా కదులుతుంది. ముగ్ధంగా, స్నిగ్ధంగా, సుతారంగా కదులుతూ వీడ్కోలు చెపుతుంది.

కాళ్ళకు పుప్పొడి పారాణి రాసి పంపి, తృప్తి బరువుతో కనురెప్పల రేకుల్ని ముడుచుకుని, తల్లి కావటానికి తొందరపడుతుంది.

మరి మనిద్దరం?.. కలిసి పర్వతారోహణ మొదలు పెడతాం. నీ శిఖరం మీద సగంలో నన్నొదిలేసి తృప్తిగా నువ్వు వెళ్ళిపోతావు. ఒంటరిగా పైకి వెళ్ళలేక, క్రిందికి రాలేక, నిశ్శబ్దపు చీకటిరాత్రి అసంతృప్తిగా మిగిలిపోతాను.

నా కల ఎంత చిన్నదంటే ... ఆస్వాదించేలోపులో పాదరసంలా అది కనురెప్పల మధ్యనుంచి జారిపోతుంది. నా ఆశ ఎంత పెద్దదంటే దాన్ని నింపటానికి నాహృదయం కూడా సరిపోవడం లేదు.

“లక్ష్మీ...” అతడు నిద్రలోంచి హఠాత్తుగా మెలుకువ వచ్చినవాడిలా పిల్చాడు.
“ఊ”

“రేప్రాద్దున్న పదకొండింటికి నువ్వు స్టేడియంకి వచ్చేయి. డేవిస్ కవ్ మ్యాచ్ వుంది. నీ పాస్ పర్సులో వుంది తీసుకో. నేను ఆఫీసునుంచి వస్తాను పదకొండుకి...”

ఆమె మాట్లాడలేదు.

“మాధుర్, కిస్టన్-అందరూ వస్తారు”

టెన్నిస్ అంటే తనకి ఉత్సాహంలేదు. ఆ మాటకొస్తే తన భర్తకే ఇంటరెస్టు లేదు.

తనతో కలిసి సరదాగా గడపటంకోసం కాదు తన భర్త రేపు టెన్నిస్ మ్యాచ్ కి రమ్మంది. మాథుర్లాటి పరిచయస్థుల ముందు తన టేస్టు చూపించుకోవటానికి. భార్యని పరిచయం చేస్తున్నప్పుడు వాళ్ళ కళ్ళలో లీలగా కదలాడే ఈర్ష్య గమనించి మనసులో నవ్వుకోవటానికి.

ఆమెకిలాటివి ఇష్టం వుండవు. చెప్పటానికి ఏముంటాయో?

ఆమె అలాగే పైకప్పు కేసి చూస్తూ పడుకుంది. వామనావతారం అయిపోయిన తరువాత శ్రీమహావిష్ణువు తిరిగి వైకుంఠానికి వచ్చేసేడుట. ఎన్నాళ్ళ విరహం తరువాత కలయికో కాబట్టి ఆ కలయిక చిన్నయుద్ధమే అయిందట. ఆమె విన్యాసానికి ఆవేశభరితుడై (అప్పుడే వామనావతారం ముగించుకొన్నాడు కాబట్టి) అతడూ విశ్వవ్యాప్తమై పెరిగిపోసాగాడట. ఒక కాలుతో భూమినీ, మరొక కాలుతో ఆకాశాన్ని ఆక్రమించాడట. ఆ ఆవేశంలో దూర్వాసుడికి తన కాలువల్ల తపోభంగం అవుతోందన్న విషయాన్ని గమనించలేదట. దాంతో దూర్వాసుడు అమితమైన కోపంతో వైకుంఠానికి వచ్చి “ఇక ముందునుంచీ నువ్వు ఏ అవతారమెత్తినా, నీ అర్థాంగి నీకు తోడుగా ఉండకుండుగాక” అని శాపమిచ్చాడట. అందువల్లే పరశురాముడైనా, శ్రీరాముడైనా, బుద్ధుడైనా... భార్యవియోగంతోనో, లేమితోనో గడిపారట. (బ్రతిమాలితే బలరాముడికి కన్నెషన్ ఇచ్చి వుంటాడు. అది వేరే సంగతి) ఆ తరువాత దూర్వాసుడు శ్రీ మహాలక్ష్మి వైపు తిరిగి “నువ్వు భూమ్మీద సగటు మానవస్త్రీగా జన్మిస్తావు. పెళ్ళయిన కొంతకాలంవరకూ మాత్రమే నీ భర్త ఉత్సాహం చూపిస్తాడు. తరువాత జీవితాంతం నిన్ను పట్టించుకోడు. అదే నేను ఇస్తున్న శాపం..” అని వుంటాడు.

తన ఆలోచనలు తనకే చిత్రంగా అనిపించాయి ఆమెకి. అంతలోనే ఈ కథేదో బాగానే వుందనిపించింది. తనూ రచయిత్రి అయిపోవచ్చు. ఏదో ఒక అసంతృప్తి వుంటేనే రచయితలూ కళాకారులూ అవుతారట కదా.

అతడి గురక నెమ్మదిగా వినపడుతోంది. గడియారంవైపు చూసింది లక్ష్మి. పన్నెండవటానికి ఒక నిమిషం వుంది.

నిముషం గడిస్తే...? ఏముంది? మరోరోజు మొదలవుతుంది.

ఈ ప్రపంచంలో చాలాకొద్దిమందికి మాత్రమే ‘నిన్న’ వెళ్ళిపోతూవుంటే ఒక అందమైన అనుభవం జీవితం డైరీలో చోటు చేసుకుంటుంది.

‘నేడు’ రేపు అవుతుంటే ఒక కొత్త వుత్సాహంతో మనసు ఉరకలు వేస్తుంది.

తనకి మాత్రం.

నిన్న-నేడైనా

నేడు-రేపైనా

రేపు-ఏడాదైనా

ఏడాది..జీవితాంతమైనా ....ఒకేలా వుంటుంది.

ఆ రాత్రి ఆమెకి ఒక కల వచ్చింది. ఎవరో కుర్రవాడు టెన్నిస్ బాల్ ని బలంగా గోడకి కొడుతున్నాడు. అంతవేగంగానూ అది వెనక్కి వస్తోంది.

3

పదిన్నరయింది. టెన్నిస్ మ్యాచ్ కి వెళ్ళటానికి తయారవుతోంది లక్ష్మి. అంత హడావుడిలోనూ గడియారం మాటిమాటికీ చూస్తూనే వుంది. సరిగ్గా పదిన్నరకి... పత్రికాఫీసుకు ఫోన్ చేసింది.

“మధూహ కావాలండీ” ఆమె ఇంకా ఆఫీస్ కి వచ్చిందో లేదో అనుకుంటుండగా రెండు నిమిషాల తరువాత మధూహ లైన్ లోకి వచ్చింది.

“నేనూ...” లక్ష్మి అంది.

“హా! వాటె ప్లజంట్ సర్ప్రైజ్! ఎలా వున్నావ్?”

“ఇంకో అరగంటలో టెన్నిస్ మ్యాచ్ చూడడానికి వెళ్తున్నాను. ఆయన అటుంచి వస్తానన్నారు.”

“నిన్ను చూస్తుంటే ఈర్ష్యగా వుందే”

లక్ష్మి నవ్వి - “అది సరేగానీ-నేనొక కథ వ్రాద్దామనుకుంటున్నాను” అంది.

తను ఆలోచించిన 'దూర్వాసుడి శాపం' కథ చెప్పింది. అంతావిని మధూహ
తెరలు తెరలుగా నవ్వింది.

“భలే వుంది. త్వరలో పొట్టి కథల పోటీ పెడుతున్నాం. దానికి రాయి. మా ఎడిటర్‌గారికి నేనే స్వయంగా అందజేస్తాలే..... ”

“థాంక్స్. ఏదో వేడిలో వ్రాయాలనిపించింది కానీ ఆ మ్యాచ్ చూసి సాయంత్రం వచ్చేసరికి ఈ ఆవేశం వుండకపోవచ్చేమో. బైదీబై రాజు ఏవంటున్నాడు?”.

“ఏ బోయ్‌ఫ్రెండ్ అయినా ఏమంటాడు? చెల్లెలి పెళ్ళి అవ్వాలట. ఒక సంవత్సరం వరకూ ఆగమంటాడు. ఉంటానేం బై ...” ఫోన్ పెట్టేసింది.

ఫ్రాన్స్ -ఇండియా డేవిస్‌కప్ సెమీఫైనల్స్‌కి అది ఆఖరిరోజు.

అంతకుముందు నాలుగు మ్యాచ్‌లు జరిగాయి. రెండు సింగిల్స్ ఇండియా గెల్చింది. డబుల్స్ లోనూ, రివర్స్ సింగిల్స్ లోనూ ప్రత్యర్థి దేశం గెలిచింది.

అంటే .....

ఇప్పుడు ఆడబోతున్న అయిదో గేమ్ ఏ దేశం గెలిస్తే ఆ దేశం ఫైనల్స్‌కి చేరుకుంటుందన్న మాట.

అంతా టెన్షన్.

ఆ రెండో రివర్స్ సింగిల్స్ చూడడానికి టెన్నిస్ అభిమానులందరూ అక్కడికి చేరుకోవటంతో ఆ ప్రదేశమంతా కిటకిటలాడుతోంది.

లక్ష్మి దాదాపు పావుగంట నిలబడింది. భర్త రాలేదు. ఆమెకది మామూలే. చెప్పిన టైమ్‌కి అతడు ఎప్పుడూ రాడు. వచ్చి (అసలంటూ వస్తే) ఏదో అర్జెంటు పనుందనీ ఆగిపోయాననీ చెబుతాడు. అదీ మామూలే.

మరో అయిదు నిమిషాలు గడిచాయి. అందరూ ఆమెనే చూస్తున్నారు. అది ఆమెకి చాలా ఇబ్బందిగా తోచింది. జుట్టుకి బాగా నూనె పెట్టి బిగించి కట్టినా కూడా

ముంగురులు ఎగురుతూనే వున్నాయి. అంతలో ఆమెకి తన భర్త లోపలికి వెళ్ళి కూర్చున్నాడేమో అని అనుమానం కలిగింది.

తనకోసం అతను లోపల వెతుకుతున్నాడేమో అని అనుమానం రాగానే ఆమెకూడా లోపలికి వెళ్ళింది. వంద జతల కళ్ళు ఆమెను అనుసరించాయి. పైట నిండుగా కప్పుకుని ఒడ్డిగ్గా ఒక మూల కూర్చుంది. చాలా చిన్న బాక్స్ అది. భర్త లేడు.

వస్తాడన్న ఆశని మనసులో నింపుకుని ఎదురు చూడసాగింది. మరో అయిదు నిమిషాలు మళ్ళీ అదే వంటరితనం. చుట్టూ అందరూ ఆనందంగా-

ఇంతలో ఒక్కసారిగా చప్పట్లు. ఆమె ఆలోచనల నుంచి తెప్పరిల్లి చూసింది. భారతదేశపు ఆటగాడు ప్రహసిత్ గ్రౌండ్లోకి ప్రవేశిస్తున్నాడు.

ఆరు అడుగుల ఎత్తు ..... చక్కని శరీర సౌష్ఠవం ..... కొనదేలిన ముక్కు ..... ఇవి కాదు ..... అతడిలో కొట్టొచ్చినట్టు కనపడేది - పట్టుదల! ప్రత్యర్థిని గెలవాలనే పట్టుదల అతడిలో కొట్టొచ్చినట్టు కనపడుతోంది.

అక్కడున్న ఆడవాళ్ళలో చాలామంది అతన్ని తినేసేట్టు చూస్తున్నారు. ఈ మ్యాచ్ గురించి క్రితంరోజే ఒక ప్రముఖ పత్రిక వ్యాసం వ్రాసింది. ప్రహసిత్ గురించి వ్రాస్తూ అతడు టెన్నిస్‌ని హాబీగా ఎన్నుకోవటంవలన సినిమా రంగం ఒక అందమైన నటుడిని కోల్పోయినట్టు వ్రాసింది.

అందులో అతిశయోక్తి ఏమీలేదు.

ప్రహసిత్ డాక్టర్. అయినా టెన్నిస్ మీద వున్న ఇంటరెస్ట్‌తో దీంట్లో కృషి చేసి నేషనల్ ప్లేయర్ అయ్యాడు. ఇప్పుడు భారతదేశపు ఆశలన్నీ అతడిమీదే వున్నాయి.

ఆట మొదలైంది. ఫస్ట్ సర్వీస్ ప్రహసిత్‌దే.

ఏస్ సర్వీస్.

చప్పట్లు.

15..0 తో ప్రారంభమైంది.

రెండోది ప్రత్యర్థి సాధించాడు. 15..15.

మొదటి సెట్ నుంచే టెన్షన్ ప్రారంభమైంది. అందరూ నిశ్శబ్దంగా చూస్తున్నారు.

ఫ్రాన్స్ దేశపు ప్రత్యర్థి కూడా సామాన్యుడు కాదు. వరల్డ్ రాంకింగ్ వున్నవాడు.

లక్ష్మికి వంటిల్లు గుర్తొచ్చింది. స్టామీద రసం పెట్టింది. వస్తూ వస్తూ తను స్టా ఆర్పిందా లేదా అన్న అనుమానం. క్షణాల్లో అది పెనుభూతమైంది. తాము ఇంటికి వెళ్ళేసరికి గిన్నె ఏ షేపులో వుంటుందా అన్న భయం.

ఈ మధ్య ప్రతీ చిన్న విషయానికి విపరీతంగా ఆలోచించటం అలవాటైపోయింది. వంట మనిషిని పెట్టుకొమ్మని విష్టు అంటాడు. తనకి ఇష్టం లేదు. ఇంటి పనంతా స్వంతంగా చేసుకుంటేనే ఇంకా బోలెడు తీరిక. అటువంటిది మరీ ఖాళీగా వుంటే ఈ ఆలోచనలు చంపేస్తాయి. రాత్రి ఎనిమిదింటికి పనంతా అయిపోతే ఇక భర్త వచ్చే అర్థరాత్రి వరకూ ..... ఆ తీరిక (?) ఎంత బాధాకరమో ఆమెకు అనుభవపూర్వకంగా తెలుసు.

ఆకస్మాత్తుగా వళ్ళో ఏదో వచ్చి బలంగా పడటంతో ఆమె ఉలిక్కిపడింది. చుట్టూ గోల.

ప్రహసిత్ చేసిన సర్వీస్ ని ప్రత్యర్థి ఆపుచేయబోతే బ్యాట్ కి తగిలి, ఆ బంతి వచ్చి ఆమె ఒళ్ళో పడింది.

ఆమెకు విపరీతమైన సిగ్గేసింది అందరి దృష్టి తన మీదే పడటంతో ..... తనలో తాను కుదించుకుపోతూ బంతిని కుర్రాడివైపు విసిరేసింది.

సరిగ్గా అదే సమయానికి ప్రహసిత్ ఆమెని చూశాడు. అతడొక క్షణంపాటు అది ప్లే గ్రౌండ్ అనీ, తను ఇండియా తరపున డేవిస్ కప్ మ్యాచ్ ఆడుతున్నాననీ మర్చిపోయాడు.

ఒక అందమైన యువకుడిగా, డాక్టర్‌గా, దేశాన్ని రిప్రజెంట్‌చేసే టెన్నిస్ ప్లేయర్‌గా, అతనంటే పడి చచ్చే స్త్రీలూ, అమ్మాయిలూ చాలామంది. కానీ ..... ఇరవై అయిదేళ్ళ జీవితంలో మొట్టమొదటిసారి అతను, తనంత తానుగా ఒక స్త్రీని చూసి చలించిపోవటం జరిగింది.

జనం ఇంకా గోల చేస్తూనే వున్నారు. “క్వయిట్ ప్లేజ్” అంటున్నాడు అంపైర్.

ప్రహసిత్ ఆమెను చూస్తూనే వున్నాడు. ఇంకా చూస్తూనే వున్నాడు. అది టీనేజి ఆకర్షణ కాదని అతనికి తెలుస్తోంది.

వజ్రకరూర్ కొండల్లో ఏళ్ళతరబడి వెతగ్గా వెతగ్గా వజ్రం దొరికిన భావం. అంతలో ప్రత్యర్థి తన సర్వీసు కోసం ఎదురుచూస్తున్నాడని స్ఫురణకు వచ్చి తనను తాను కంట్రోలు చేసుకుంటూ సర్వీస్ చేశాడు.

‘నెట్’ అయింది. ఆమె వైపు చూశాడు. ఆమె చుట్టూ చూస్తోంది. ఆమె ముందు వరుసలో కూర్చుని వుండటంతో స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది.

సాధారణంగా ఇలాంటి టెన్నిస్‌మ్యాచ్‌ల్లో ప్రేక్షకులు ఎక్కువసేపు కూర్చోవాల్సి వస్తుంది.

అందుకని పూర్తిగా వెనక్కి జారబడో, కాలుమీద కాలు వేసుకునో రిలాక్స్‌డ్‌గా కూర్చుంటూ వుంటారు. ఆమె అలా కాకుండా చాలా పొందిగ్గా, ఒద్దికగా, పూవులా కూర్చుని వుంది. చాలా సేపట్నుంచి ..... అలాగే తల ఒంచుకుని... అప్పుడప్పుడు ఆటకేసి చూస్తూ.

ఒళ్ళో రెండుచేతులూ పెట్టుకుని కాస్త కదిలితే కూడా పక్కవాళ్ళు చూస్తారేమో అన్న బిడియంతో, బుట్టబొమ్మలా కూర్చున్న ఆమెవైపు ఆ గంటలోనూ దాదాపు వందసార్లు చూసి వుంటాడు ప్రహసిత్.

ఆకస్మాత్తుగా పెద్దగోల వినిపించటంతో ప్రహసిత్ ఈ లోకంలోకి వచ్చాడు. జనం చప్పట్లు కొడుతున్నారు. గోలగోల చేస్తున్నారు. కారణం ఏమిటా అని స్కోరు బోర్డు వంక చూశాడు.

స్కొరు 4..6, 6..7, 6..2 , 6..2, 5...1,

ప్రహసిత్ అదిరిపడ్డాడు. ప్రత్యర్థి ..... ప్రపంచపు ర్యాంకింగ్ వున్నవాడని తెలుసు. అయినా అతడిపై మొదటి రెండు గేములూ అతి కష్టంమీద గెలవగలిగాడు. కానీ ఆ తరువాత..?

ఓడిపోతున్నందుకు బాధలేదు. ఓడిపోతున్నట్టు కూడా తెలియనంతగా వంటిమీద స్పృహ లేకుండా ఎలా ఆడుతున్నాడు? అసలు తన స్పోర్ట్స్ జీవితంలో ఎప్పుడూ ఇలా జరగలేదు. ఇదేమీ ఆషామాషీ ఆట కాదు. ఒక దేశపు పరువుకి సంబంధించిన విషయం. బహుశ ఏ క్రీడాకారుడి జీవితంలోనూ ఇది జరిగివుండదు.

పెవిలియన్ లో కూర్చున్న ఒక స్త్రీవల్ల ఆటలో ఏకాగ్రత కోల్పోవటం. అతడికి సిగ్గేసింది. తన మీద తనకే కోపం వచ్చింది.

“డ్యూస్” అరిచాడు కామెంటేటర్.

అదీ ఓడిపోయాడు

అడ్వాంటేజి ప్రాస్క్రికి....

మ్యాచ్ పాయింట్?

ఈ ఆఖరి సర్వైస్ తో భారతదేశం డేవిస్ కప్ పోటీలనుంచి శాశ్వతంగా తప్పుకోవాల్సి వస్తుంది. అతడికి దుఃఖం కలిగింది.

సరిగ్గా అదే సమయానికి ఆమె కుర్చీలోంచి లేచింది. తలవంచుకుని, కుర్చీల మధ్య సందుల్లోంచి జాగ్రత్తగా నడుస్తూ బయటకు వెళ్ళిపోయింది.

తన ఓటమి చూడలేక ఆమె వెళ్ళిపోయిందా?

అతని వేదన మరింత ఎక్కువైంది? కానీ అంతలోనే మరొక అందమైన వూహ కలిగింది.

తనలో ఆమె కలిగిస్తున్న సంచలనాన్ని ఆమె గుర్తించిందన్న మాట! ఆ వూహ అతడిలో కొత్త ఉత్సాహాన్ని రేపింది.

ప్రేమ ప్రథమ దశలో ఎప్పుడూ అంతే. అవతలివారి ప్రతి చర్య మనకి అనుగుణంగానే భావించుకునేలా చేస్తుంది. నిజానికి, ఆమె భర్త కోసం చూసి చూసి ఇక భరించలేక వెళ్ళిపోయింది. ముందే చెప్పినట్టు క్రీడా ప్రపంచానికీ భావుకత్వానికీ అసలు పొసగదు.

తన ఏకాగ్రత కోసం ఆమె ఆ ఆటని వీక్షించటం త్యాగం చేసిందని అతడు భావించగానే చేతుల్లోకి బలాన్ని పెదవుల మధ్యకి పట్టుదలనీ, కళ్ళలోకి తీక్షణతనీ తెచ్చుకున్నాడు.

అదే ఆఖరిసెట్ అవటంతో ఇద్దరిమధ్యా హోరాహోరీ పోరాటం జరుగుతోంది.

వరుసగా 4 గేమ్స్ గెలిచాడు 5..5.

ప్రేక్షకులు ఆగకుండా గోల చేస్తున్నారు. 5..6... 6..6...

ఒకర్నొకరు ఓడించుకోవాలని శాయశక్తులా ప్రయత్నిస్తున్నారు.

12...13.

ఆమె లేచి వెళ్ళిపోయిన ఖాళీ కుర్చీ కూడా ప్రేరణ ఇస్తోంది.

13...14...

ఉత్కంఠ ఎక్కువై జనం కుర్చీల్లోంచి లేచి నిలబడ్డారు. ప్రహసిత్ ఎడమ చేతితో బాల్ విసిరి, కుడిచేతిలోని బ్యాట్తో బలంగా కొట్టాడు.

.....ఎస్....

ఒక్కసారిగా చుట్టూ హర్షధ్వనాలు. అతడు రెండు పిడికిళ్ళు బిగించి ఆనందంగా గాలిలో లేచాడు. 13....15తో ఆ విధంగా ఆఖరిసెట్ గెలిచి, సిరీస్‌లో ఆధిక్యత సంపాదించాడు.

బహుమతి ప్రదానం జరుగుతోంది. అప్పుడు కూడా అతను ఆ కుర్చీ వైపే చూస్తున్నాడు.

చివరి క్షణంలోనైనా ఆమె వస్తుందనుకున్నాడు. ఆమె రాలేదు. ఆమె ఎప్పుడో వెళ్ళిపోయిందని అతడికి తెలీదు.

దేన్నైనా దాచుకోవడానికి ఈ ప్రపంచంలో అన్నిటికన్నా విశాలమైనదీ భద్రమైనదీ హృదయం. అటువంటి హృదయంలోనే చోటు ఇమడక ఆనందం అతడి హృదయంలోంచి చిర్నవ్వు రూపంలో తన్నుకొచ్చింది.

లక్ష్మి నిస్త్రాణగా పడుకుని వుంది. కడుపులో శూలంతో గుచ్చినట్టు నొప్పి ఉండి ఉండి వస్తోంది.

నెలకొకసారో రెండుసార్లొ ఇలా నొప్పి వస్తూ వుంటుంది. ఎక్కువయితే తప్ప పక్కమీదనుంచి లేవకుండా వుండదు.

అతడికి కాఫీ, టిఫిను ..... అన్నీ మామూలుగా జరిగిపోతూ వుంటాయి.

ఆరోజు మరీ నొప్పి ఎక్కువగా వుండటంతో ప్రొద్దున్నే పక్కమీదనుంచి లేవలేకపోయింది.

అతను ప్రొద్దున్నే ఎనిమిదింటికి మామూలుగా లేచి బ్రష్ చేసుకుని వచ్చేసరికి డైనింగ్ టేబుల్ మీద కాఫీ లేదు. అతడు కంగారుగా లోపలికి వచ్చాడు.

“ఏమిటి? హెల్త్ బావోలేదా?” అని అడిగాడు.

“అవునండీ”

“ఒట్టి కడుపునొప్పేనా?”

“ఊ”?

“నువ్వు రెస్ట్ తీసుకో. నేను హోటల్ నుంచి టిఫిన్ తెప్పించుకుంటాలే. భోజనం కూడా బయటే చేస్తాను. నీకు బోయ్ తో క్యారియర్ పంపిస్తాను” అంటూ అతడు లోపలికి వెళ్ళాడు.

ఆ తరువాత ఫ్యామిలీ డాక్టర్ కి ఫోన్ చేయటం వినిపించింది “...నేనే ....విష్ణుని ... తనకి కడుపునొప్పి అట....ఆ ..అదే మామూలే... ఏమిటి? బరల్ గనా? ...ఓకే....ఆబ్బెబ్బె..ఏంలేదు...”

ఫోన్ పెట్టేసిన చప్పుడు.

అతడు స్నానం చేసి తయారయి డ్రెస్సింగ్ టేబిల్ దగ్గర తల దువ్వుకున్నాడు. సన్నగా విజిల్ చేస్తూ పెర్ఫ్యూమ్ స్ప్రే చేసుకుని బయల్దేరుతూ “వెళ్ళొస్తాను. నొప్పి మరీ ఎక్కువగా వుంటే డాక్టర్ గానీ నాగ్గానీ ఫోన్ చెయ్యి” అన్నాడు.

ఆమె కళ్ళు మూసుకుని వుంది.

ఆ తరువాత గేటు తీసి వేసిన చప్పుడు.

క్షణం తరువాత వాహనం వెళ్ళిపోయిన చప్పుడు.

అతడు సన్నగా విజిల్ వేసిన ధ్వని ఇంకా ఆ గదిలో వినిపిస్తూనే వుంది. సెంట్ పరిమళం గాలిలో కదలాడుతూంది. చాలా మామూలుగా...భార్య వున్నా, పడుకున్నా పెద్దతేడా లేనట్టుగా వి...జి....ల్... అదీ ఆమెను బాధ పెట్టింది. చాలా చిన్న చిన్న విషయాలే రంపపు ముళ్ళయి మనసుని పరపరా కోస్తాయి. అతడు తన పక్కన కూర్చుని హడావుడి చెయ్యనవసరం లేదు. డాక్టర్ ని పిలిచి కంగారు పెట్టనవసరం లేదు. కాఫీ, భోజనం ఏర్పాటు చేయడమే కర్తవ్యంగా భావించి, తన మానాన తన పనులు చేసుకుపోవటం ..... అదీ బాధ ..... దానికి తోడు...ఆ...వి...జి....ల్...

ఒక కల పూర్తి కాకుండానే సూర్యుడు వుదయిస్తూంటే నెమ్మదిగా ఆవిరైపోయే హిమ బిందువు లాంటిది నా జీవితం. పిల్లల్ని కనటం పెద్ద చేయటం.

స్మరిస్తేనే పద్యం.

శృతి చేస్తేనే వాద్యం.

నైవేద్యమిస్తేనే హృదయం.

నేనొస్తూంటే నీ నరాల్లో అలజడి వుండదు. నేను నడిచివస్తూన్న రహదారుల పక్కన అందమైన గడ్డిపూలు వూగవు. విషాదమేమిటంటే గుబులు కూడా వుండదు. ‘ఇది నా విషాదమని’ చెప్పుకోవటానికి కారణం కూడా వుండదు. అదీ విషాదం.

“నువ్వు ఏ విషయంలో తీరికలేకుండా వున్నావో చెబితే, నువ్వు ఎలాంటివాడివో చెపుతా”నన్నాట్ట ఒక వేదాంతి.

నీకు తీరికలేకుండా పోవటానికి నేను కారణం అయ్యుంటే ఎంత బావుండేది!

ప్రేమంటే....శృతి మించినప్పుడూ, శుష్కించినప్పుడూ ఒకేలా వుండేది.

4

ప్రహసిత మెట్లు దిగి క్రిందికి వచ్చాడు. అతడి కోసం క్రింద బెంజ్ వెయిట్ చేస్తోంది.

రణధీర్ పంపిన కారు అది. రణధీర్ జమీందారీ వంశానికి చెందినవాడు. పెద్ద పెద్ద నగరాల్లో అతడికి ఇండస్ట్రీస్ వున్నాయి. రాజకీయాల్లో కూడా పేరుంది.

రణధీర్ కూతురు మలయపవని. ఆ అమ్మాయి సింహాలో చదువుతోంది. ప్రహసిత అంటే ప్రాణం. టెన్నిస్ అంటే ప్రాణం. అయితే మిగతా అభిమానుల్లాగా అతనితో డైరెక్టుగా పరిచయం పెంచుకోకుండా, అతనంటే తనకున్న ఇష్టాన్ని తండ్రికి చెప్పింది. రాజు తల్చుకుంటే ఇక కొదవేముంది. ప్రహసిత గురించి ఎంక్వయిరీ చేయించాడు.

ప్రహసిత్ కి తల్లిదండ్రులు లేరు. డాక్టరు. బాగా డబ్బుంది. ఏ దుర్గుణాలూ లేవు. అంతకన్నా కావల్సింది ఏముంది? ఇవన్నీ చూసి, తనతో ఆర్థికస్థాయితో సరితూగలేకపోయినా, అతడిని అల్లుడిగా చేసుకుందామని తానే స్వయంగా వచ్చి కలుసుకున్నాడు.

ప్రహసిత్ కి కూడా 'నో' అనటానికి కారణం ఏదీ కనిపించలేదు. మలయపవని చక్కటి అమ్మాయి. ఒక టెన్నిస్ పోటీలో తనని మామూలుగా కలిసింది. రణధీర్ మాటల ద్వారా ఆ అమ్మాయి బాగా వీణ వాయిస్తుందనీ, ఇంగ్లీషు లిటరేచర్ అంటే చాలా ఇష్టమని తెలిసింది. ఒక రకంగా చెప్పాలంటే ఆ అమ్మాయిని చేసుకోవటం ప్రహసిత్ దే అదృష్టం.

ఈ సాయంత్రం పెళ్ళిచూపులు.

అంటే అది డిక్షనరీ అర్థం వచ్చే మాట కాదు. ఆ రోజు కేవలం ఆ డేవిస్ కప్ మ్యాచ్ చూడటానికే మలయపవని ఆ వూరొచ్చింది. ఆమె తల్లిదండ్రులు ఆమెతో కూడా వచ్చారు. పవని తల్లి ఆ విధంగా ప్రహసిత్ ని ఒకసారి చూడాలనుకుంది.

రణధీర్ కి ఆ వూళ్ళో గెస్ట్ హౌస్ వుంది. ప్రహసిత్ కోసం కారు పంపాడు. ప్రహసిత్ ఇప్పుడు వెళ్తున్నది అక్కడికే.

ఈ రోజు డేవిస్ కప్ మ్యాచ్ ప్రహసిత్ గెలవటం రణధీర్ కి సంతోషంగా వుంది. ఓడిపోయిన మూడోలో ఈ పెళ్ళిచూపులు జరిగివుంటే అంత బావుండేది కాదు.

ప్రహసిత్ ని భార్యకి పరిచయం చేశాడు రణధీర్. మలయపవని కూడా వచ్చి కూర్చుంది. టీ తాగి, కొంచెంసేపు మాట్లాడుకున్నాక “వాళ్ళు మాట్లాడుకుంటారే, మనం అలా ఈవెనింగ్ వాక్ కి వెళ్ళొద్దాం పద” అని భార్యని బయల్దేరతీశాడు.

ప్రహసిత్, పవని మిగిలారు. కొంచెంసేపు మౌనంగా వున్నాక మలయ పవని నవ్వుతూ అంది... “మిమ్మల్ని చూస్తే ఎవరూ ఒక డాక్టరనీ, ప్రముఖ టెన్నిస్ ప్లేయర్ అనీ అనుకోరు”.

“ఎందుకని?”

“ఇంత నిశ్శబ్దంగా వుంటే...”

ఆ మాటలకి ప్రహసిత్ మాట్లాడలేదు. తరువాత అన్నాడు...“నేను కాస్త ఎక్కువగానే మాట్లాడతాను, హుషారుగానే వుంటాను. అయితే ఈ రోజు చాలా ఇబ్బందికరమైన పరిస్థితిలో పడ్డాను”.

ఆమె ఆశ్చర్యంగా తలెత్తి చూసింది.

అతడు ఆమెవైపు చూసి నవ్వాడు. ఆ నవ్వులో ఒక స్నేహభావం మాత్రమే వుంది.

అతనన్నాడు “మీరు చాలా అందంగా వుంటారు. సంస్కారం వున్నట్టు కనబడుతోంది. కాబట్టి మీరు నన్ను అర్థం చేసుకోగలరు అని అనుకుంటున్నాను”.

“మీరు ఏ విషయం చెబుతున్నారు ప్రహసిత్”.

అతడామె ప్రశ్నకి సూటిగా సమాధానం చెప్పకుండా, తను అనుకున్నది చెప్పసాగాడు.

“ఇదే విషయాన్ని నిన్నటిరోజు నాకెవరయినా చెప్తే కొట్టిపడేసి వుండేవాడిని. ఎగతాళి చేసేవాడిని. కానీ ఇప్పుడు నేను అదే పరిస్థితిలో పడ్డాను. ఇదంతా మీకు చెప్తే తేలికభావం కలగొచ్చు. కానీ అర్థం చేసుకోవటానికి ప్రయత్నించండి” అని ఆగి

“ఈ రోజు ప్రొద్దున్న మ్యాచ్ జరుగుతుండగా ఒకమ్మాయిని చూశాను. ఆ అమ్మాయిని నేను ప్రేమించాను” అన్నాడు.

యధాలాపంగా వింటూన్న మలయపవని ఒక్కక్షణం ఉలిక్కిపడింది. పదహారేళ్ళ కుర్రాడు అన్నట్టుగా వున్నదామాట. ఇండియాకి ప్రాతినిధ్యం వహించే యువకుడు అన్నట్టుగా లేదు. ఒక డాక్టర్ అన్నట్టుగా లేదు. మ్యాచ్ జరుగుతుండగా అమ్మాయిని చూడటం ఏమిటి? ప్రేమించటం ఏమిటి?

“మీకు నవ్వు రావొచ్చు. ఈ అనుభవం జరగకపోయివుంటే అసలిలాంటి భావం ఒకటి కలుగుతుందని నేనే నమ్మకపోయి వుండేవాడిని. ఆ అమ్మాయిని చూడగానే ఈ అమ్మాయి నాకోసమే పుట్టింది అనిపించింది. ఐ.....ఐ..... కుడ్ నాట్ జస్ట్ ఎస్కేప్ ఇట్...”

“ ఆ అమ్మాయి పేరు?”

“తెలీదు”

ఆమె ఆశ్చర్యంగా “తెలీదా” అంది.

“లేదు. కానీ ‘విష్ యు ఆల్ ది బెస్ట్’ అంది”.

“సారీ పవనిగారూ .. పెళ్ళి చూపులవరకూ తీసుకొచ్చి ఈ విషయం చెపుతున్నందుకు. నా చర్య నా ఆలోచన... అంతా స్టూపిడ్గా మీకు అనిపించవచ్చు. ముక్కు, మొహం తెలియని అమ్మాయి...ఆ అమ్మాయి ఎవరో.. మేనరికం వుందో...ఎవరైనా ప్రేమించిందో ...ఏమీ తెలియకుండా...వన్ వే ట్రాఫిక్ లా ప్రేమించి.. అదే సాయంత్రం మీదగ్గర పెళ్ళిచూపులకొచ్చి ఆ విషయం చెప్పటం .....

“అదే ప్రేమంటే” అంది మలయపవని అతడి మాటలు మధ్యలో కట్ చేస్తూ .

అతడాశ్చర్యంగా తలెత్తాడు.

“అది ప్రేమ అనుకోవటం స్టూపిడిటీ కాదు. అనుకోకపోవటం స్టూపిడిటీ. ఒకరిని చూస్తే అకారణంగా వాళ్ళతో స్నేహం చేయాలనిపిస్తుంది. అభిమానం కలుగుతుంది. వ్యక్తిత్వాలూ, అర్థం చేసుకోవటాలూ అవన్నీ తరువాత వచ్చేవి. గాంధీగారి భావాలు మనకు నచ్చవచ్చు. వ్యక్తిత్వం గొప్పగా కనపడవచ్చు. అందుకని ఆయన్ని వివాహమాడాలనుకోం! రొమాంటిక్ ఫీలింగ్ ..... అదీ ముఖ్యం!” అంది.

“థాంక్స్, మీరు అర్థం చేసుకున్నారు. ఈ విషయాన్ని ఇంతవరకూ తెచ్చినందుకు మరోసారి క్షమాపణ చెప్పుకుంటున్నాను.”

“అబ్బే, అదేంలేదు. నా అభిమాన ప్లేయర్ తో కలిసి ‘టీ’ తాగే అవకాశం లభించింది. అది చాలు. ఆ అదృష్టవంతురాలెవరో...తొందర్లో శుభలేఖ పంపండి” అంది నవ్వుతూ.

ప్రహసిత్ కూడా తేలికపడ్డ మనసుతో నవ్వాడు. “దానికి చాలా ఒపాశో వున్నాయి. అన్నిటికన్నా ముందు ఆ అమ్మాయి ఎవరో తెలియాలి కదా”

5

టి.వి.లో లైవ్ ఇంటర్వ్యూ వస్తోంది.

ఆ రోజు డేవిస్ కప్ మ్యాచ్ గెలిచిన సందర్భంగా తెలుగువాడైన ప్రహసిత్ ని హైదరాబాద్ దూరదర్శన్ ఇంటర్వ్యూ చేస్తోంది.

“ఓడిపోబోతున్న చివరిక్షణంలో గెలవడం మీకెలా అనిపించింది?”.

“నాకెందుకో ఈ రోజు గెలుస్తానన్న నమ్మకం కలిగింది”.

“ఎలా?” ఇంటర్వ్యూ చేసే అమ్మాయి ఆశ్చర్యంగా అడిగింది.

“నిన్న సాయంత్రం నా దగ్గరికి ఒక సాధువు వచ్చాడు. నాకు శుభం కలుగుతుందని, దానికోసం పూజ ఒకటి చేయాలనీ చెప్పి, అయిదొందలు ఇమ్మన్నాడు. ఇటువంటి విషయాలమీద నమ్మకం లేని నేను అతడిని నిరాకరించాను. దాంతో అతడికి కోపం వచ్చి ‘ఈరోజు ఆటలో మానసికంగా ఓడిపోయే స్థితికి చేరుకుంటాననీ, అప్పుడు తనని తల్చుకొమ్మనీ’ అన్నాడు. తన మహత్తమీద నమ్మకం కలిగితే, ముందు వరుసలో ఒక దేవి అంశ వున్న స్త్రీ కూర్చుని వుంటుందనీ, బంతిని ఆమె ఆకర్షించి తన శక్తిని దానికి ఆపాదిస్తుందని, అప్పటితో దశ తిరుగుతుందని అన్నాడు. అతని మాటలమీద నమ్మకం లేక నేను దాన్ని పట్టించుకోలేదు. కానీ అతడు చెప్పినట్టే జరగటం మొదలైంది. అంతలో ఒక ఆకుపచ్చ చీర కట్టుకున్న ఆమె ముందు వరుసలో కనపడింది. అప్పటివరకూ నేను ఆటలో గెల్చినా, మానసికంగా ఓడిపోతూ వచ్చాను. అప్పుడు బంతి వెళ్ళి ఆమె ఒళ్ళో పడింది”

ఇంట్లో టి.వి. చూస్తున్న లక్ష్మి ఉలిక్కిపడింది.

ప్రహసిత్ ఇంటర్వ్యూ కొనసాగించాడు “ నాకు ఆ సాధువే ఈ రూపంలో అక్కడ కూర్చోని బంతి ద్వారా నన్ను ఆశీర్వదించినట్టు అనిపించింది. దాంతో పోయిన శక్తి తిరిగి పుంజుకున్నాను”.

ఇంటర్వ్యూ చేసే అమ్మాయి నోరు తెరుచుకుని వింటోంది . ఆంధ్రదేశంలో చాలామంది కూడా....

“ఆ సాధువు తిరిగి కనపడ్డాడా?”

“లేదు. మ్యాచ్ అయిన తరువాత ఆ సాధువు నన్ను తిరిగి కలుసుకుంటాడేమో, అయిదొందల విషయంలో అపార్థం చేసుకున్నందుకు క్షమించమని అడుగుదామనుకున్నాను. కానీ కలుసుకోలేదు. ఆ సాధువు ఎక్కడున్నా ఈ దూరదర్శన్ ద్వారా ఆయనకి నా నమస్కారాలు అర్పిస్తున్నాను”.

“మరి ఆమె....”

ప్రహసిత్ మొహంలో ఇంకా ఆ ఉద్వేగ భావం అలాగే వుంది. “ఆమె కూడా మాయమైపోయింది.”

“ఏమిటీ?” ఇంటర్వ్యూ చేసే అమ్మాయి కంఠం కీచుమంది.

“అవును. మ్యాచ్ అయిపోగానే ఆమెని కలుసుకుందామనుకున్నాను. ఈ గెలుపుకి కారణం ఆమె. కానీ ఆమె లేదు. కుర్చీ ఖాళీగా వుంది”.

“వెళ్ళిపోయిందేమో”

“లేదు. ఆమె రావటమే ఒంటరిగా వచ్చింది. నిశ్శబ్దంగా కూర్చుని మాయమైపోయింది”.

“ఇదంతా నమ్మశక్యం కాకుండా ఉంది ప్రహసిత్ గారూ”

ఈ వార్త తెలిసిన విలేకర్లు...ఈ సంచలన వార్త ప్రముఖంగా ప్రచురించటం కోసం సమాయత్తమవుతున్నారు.

ప్రహసిత అన్నాడు...“సాధారణంగా ఇలాంటి మ్యాచ్లు చూడటానికి వచ్చేవారు ప్రతి చిన్న షాట్‌కి, సెట్‌కి ప్రతిస్పందన చూపిస్తారు. కానీ ఆమె మొహంలో అటువంటిదేమీ లేదు. కనీసం చప్పట్లు కూడా కొట్టలేదు. కేవలం నన్ను గెలిపించటానికి వచ్చిన స్త్రీలా కనిపించింది. మరోలా చెప్పాలంటే ఆ సాధువు పంపిన శక్తి ‘అంశ’ లా...”

ఇంటర్వ్యూ మరో పది నిమిషాలపాటు కొనసాగింది.

అది అయిపోయాక లక్ష్మి టి.వి. కట్టేసింది. ఆమెకి ఏ పనీ చేయబుద్ధి కాలేదు. కొంచెంసేపు హాల్లోనే అటూ ఇటూ తిరిగింది.

అతడు తనని ఎంత తప్పుగా అనుకున్నాడో, అది తల్చుకుంటూంటే ఆమెకి కాలు నిలవటం లేదు. అతడు గెలవడానికి కారణం కేవలం అతడిలోవున్న శక్తి. అంతే తప్పు...సాధువు పంపిన శక్తి కాదు. తను అంతకన్నా కాదు. తన ఒళ్ళో బాల్ పడటం కేవలం యాదృచ్ఛికం. ఈ విషయం అతనికి చెప్పాలి.

అతనికి ఫోన్ చెయ్యాలంటే ఆమెకి భయంవేసింది. అసలు ఫోన్ ఇస్తారో, ఇవ్వరో... ఎంతమంది సెక్రటరీలుంటారో అనుకుంది.

కొంచెంసేపు అయ్యాక ‘అతడేమనుకుంటే నాకేం?’ అనుకుని ఆ సంఘటన పూర్తిగా మర్చిపోయింది.

కానీ ప్రొద్దున్నే పేపర్లో ప్రముఖంగా, పెద్ద పెద్ద అక్షరాల్లో ‘ఆటగాడిని గెలిపించిన మహాశక్తి’ అని పడేసరికి, ఇక ఆపుకోలేక డైరెక్టర్ వెతికి ఫోన్ చేసింది.

‘హాల్లో’ అట్నంచీ కంఠం చాలా హుందాగా వినిపించింది. ఆమె ఒక క్షణం తటపటాయించి “.....ప్రహసితగారు వున్నారా?” అని అడిగింది.

“మీ పేరు?”

“ల...క్ష్మి”

అట్నుంచి రిసీవర్ పట్టుకున్న ప్రహసిత్ కుర్చీలో నిటారుగా ఆయాడు.

ఆ క్షణం కోసం నిన్న సాయంత్రం నుంచీ ఎదురు చూస్తున్నాడు. ఏ ఫోన్ మ్రోగినా ఆమె దగ్గర్నుంచేమో అనుకున్నాడు. నిజానికి చాలా ఫోన్లు వచ్చినయ్. కానీ ఆమె తన పేరు చెప్పగానే, తను నిన్నటినుంచి వెతుకుతున్నది ఈమెకోసమే అని అనిపించింది. అతని వూహ నిజమైంది.

“నిన్న రాత్రి టి.వి.లో మీ ఇంటర్వ్యూ చూశానండీ. మీరు అనుకున్నట్టు నేను ఏ శక్తిస్వరూపాన్నీ కాదు. అనవసరంగా అపోహ పడ్డారు. అది చెబుదామనే ఫోన్ చేశాను. వుంటానండీ” అని ఫోన్ పెట్టెయ్యబోయింది.

“ఆగండి” కంగారుగా అరిచాడు.

ఆ తరువాత ఏం మాట్లాడాలో తెలియలేదు. ఆమె అట్నుంచి ఫోన్ పట్టుకుని వేచివుందని తెలుసు.

“నేను...నేను ప్రహసిత్ సెక్రటరీని...” అన్నాడు “నిన్న మా బాస్ చెప్పింది నాకూ నచ్చలేదండీ. ఎవరో సాధువు ఏదో చెప్పటమేమిటి? మీ వొళ్ళో బంతి పడగానే మీది శక్తి స్వరూపం అనుకోవటం ఏమిటి?”.

“నేనూ అదే చెప్పుదామనుకున్నానండీ” అంది లక్ష్మి అమాయకంగా.

తను అనుకున్నదాన్ని బలపరిచే వ్యక్తి దొరకటంతో ఆమెకి ధైర్యం వచ్చింది “అయినా దూరదర్శన్లో అలాటివి చెపుతారటండీ. ఇంకేం పనిలేదా వాళ్ళకి” అంది.

“దూరదర్శన్కి అంతకన్నా మంచి పనులుంటాయని నేను అనుకోవటం లేదు లెండి” అన్నాడు అట్నుంచి ప్రహసిత్. “బాబాల పక్క ప్రధానమంత్రిలు చిన్న కుర్చీల్లో కూర్చున్నా దాన్ని దేశవ్యాప్తంగా ప్రచారం చేస్తారు వాళ్ళు. దానికన్నా ఇది మంచిపనే కదండీ. ఎవరో ముక్కా, మొహం తెలియని అమ్మాయికి, ఈ టీవి ద్వారా

మా బాస్ సందేశం అందజేయగలిగాడంటే ..... దూరదర్శన్ తన జీవితకాలంలో చేసిన ఏకైక మంచిపని ఇదే అయి వుంటుంది”.

ఆమె ఫోన్ పెట్టేయబోయింది.

“ఆగండాగండి” అన్నాడు. “ప్రహసిత్ గారితో మాట్లాడరా?”

“ఇక మాట్లాడేదేం వుందండీ? మీరీ విషయం ఆయనకి చెప్పండి”.

“ఆయన మీతో మాట్లాడాలనుకుంటారేమో! మీ ఫోన్ నెంబర్ ఇవ్వండి”.

“వద్దులెండి. చెప్పాలనుకున్నది చెప్పాగా”.

ప్రహసిత్ బుర్ర పాదరసంలా పని చేసింది. “చూడండి. మీకు ఓ దురదృష్టకరమైన వార్త చెప్పాలి. ఇంకా ఎవరికీ తెలీదు. టి.వి ఇంటర్వ్యూ నుంచి వస్తూండగా ప్రహసిత్ గారికి గుండెల్లో నొప్పి వచ్చింది. ప్రస్తుతం హాస్పిటల్ లో వున్నారు”.

“అయ్యో” అందామె విషాదంగా. ఆ కంఠంలో నిజాయితీ వీణానాదంలా వినిపించింది అతడికి.

కంఠంలో మరింత శోకాన్ని తెచ్చుకుంటూ... “ఆయన నిన్నటినుంచి మీ విషయమే ఆలోచిస్తున్నారు. బహుశా ఆయనకి గుండె అపరేషన్ జరగవచ్చు. ఆపరేషన్ అవగానే నేనీ విషయం చెబితే, ముందు మీతోనే మాట్లాడాలనుకోవచ్చు ఆయన. మీరు ఫోన్ నెంబర్ ఇవ్వలేదని చెప్తే ఆయనకి మళ్ళీ గుండె ఆపరేషన్ చేయవలసిరావొచ్చు. ఒక సెక్రటరీగా నేనది భరించలేను. ఆయన మీతో మాట్లాడేలా చేయవలసిన కర్తవ్యం నా మీద వుంది ప్లీజ్.. చెప్పండి...” అన్నాడు ఆవేదనగా అభ్యర్థిస్తున్నట్టు.

ఆమెకి ఏం చెయ్యాలో తోచలేదు. ఫోన్ నెంబర్ చెప్పాలా వద్దా అవి సందిగ్ధంలో చూస్తున్నాడు.

ప్రహసిత్ ఇటువైపునుంచి...ఆమె చెప్పబోయే నెంబర్ కోసం ఊపిరి బిగపట్టి ఎదురు చూస్తున్నాడు.

ఆమె ఒక్కక్షణం ఆగి, నేను మళ్ళీ చేస్తానైండి అని పెట్టేసింది. ప్రహసిత్ గాఢంగా నిశ్చయించాడు.

తను అప్పటివరకూ ఎవరికోసం ఎదురుచూశాడో, ఆ అమ్మాయి ఆచూకీ లభ్యమై, చివరిక్షణంలో తప్పిపోవటం అతడికి భరించలేనంత నిరాశగా అనిపించింది.

ఇక అలాగే ఫోన్ వైపు చూస్తూ కూర్చున్నాడు. రేపటిలోగా ఆ అమ్మాయి చేస్తే సరేసరి. లేకపోతే ఇక చచ్చినా చెయ్యదు. రేపు పేపర్లో ఈ ఆపరేషన్ వార్త రాదు కాబట్టి, తను చెప్పింది అబద్ధమని తెలిసిపోతుంది.

6

రాత్రి పదకొండయింది.

విష్ణు ఇంకా రాలేదు. లక్ష్మి పక్కమీద పడుకుని పుస్తకం చదువుకుంటూ వుంది.

అతను ఇంటికి ఆలస్యంగా రావటం విశేషం కాదు. త్వరగా వస్తేనే విశేషం. ఏమైనా అడిగితే “స్నేహితులు....” అంటాడు. ఈ స్నేహితులందరినీ వరసగా నిలబెట్టి షూట్ చేసేయ్యాలి అనుకుంటూ వుంటుంది ఆమె అప్పుడప్పుడు! కానీ, వాళ్ళ భార్యలు కూడా అదే విధంగా తన భర్తని షూట్ చేయాలని అనుకుంటూ వుంటారన్న ఆలోచన వచ్చి దాన్ని మానేసింది.

పెళ్ళయిన కొత్తలో అతడికోసం చాలా ఎదురుచూసేది. కిటికీలోంచి చూస్తూ కూర్చునేది. బయట ఏ వాహనం అలికిడి అయినా అతడు వచ్చాడేమో అనుకొనేది. చీకటి దట్టమయ్యేది. రోడ్డుమీద వాహనాల సాంద్రత తగ్గిపోయేది.

ఆ నిశ్శబ్దం...

...ఆ నిశ్శబ్దం ఎంత భయంకరమైనదో అనుభవిస్తేనే తెలుస్తుంది! అలా చీకట్లోకి నిశ్శబ్దంగా చూస్తూంటే, పక్కనే దెయ్యంలా ఒక భయంకరమైన ఫీలింగ్ కూర్చుని వుంటుంది.

‘నేను ఒంటరిదాన్ని నాకెవరూ లేరు’ అన్న ఫీలింగ్.

అందరూ హాయిగా నిద్రపోతూ వుంటారు. అతనేమో తన స్నేహితులతో తృళ్ళుతూ నవ్వుతూ వుండి వుంటాడు. ఇక్కడ తనేమో అక్షాలు గవాక్షాలు చేసుకుని.....

శాస్త్రజ్ఞులు రహస్యాలు శోధించటం కోసం అణువు నుంచి, సూక్ష్మజీవుల వరకూ అన్నిటినీ పరిశోధిస్తారట. ఒక కన్నీటి బిందువును మైక్రోస్కోప్ క్రింద పరిశీలిస్తే ఎన్నెన్ని కథలు చెపుతుందది!!

కాలం గడిచేకొద్దీ తనకూ ఆలవాటయిపోయింది. కిటికీ దగ్గర ఎదురుచూడటం మానేసి, పుస్తకం చదువుతూ పడుకోవటం. అతనొస్తే లేచి తలుపుతీయటం.

....ఒక గ్లాసుడు నీళ్ళుపోస్తే ప్రతిరోజు దోసెడు పువ్వుల్ని ఇస్తుంది మల్లెతీగ. చిన్న ఆధారం చూపితే గాఢంగా అల్లుకుపోతుంది మనీ ప్లాంట్. తాను ఎండిపోయాక కూడా గదినంతా పరిమళంతో నింపుతుంది సంపెంగ. కానీ, స్త్రీతో పోల్చుకుంటే

ఇవ్వన్నీ ఏ పాటివి? రవ్వంత ఆప్యాయత ఇచ్చి కాసంత సెక్యూరిటీ చూపిస్తే నీకు నేనున్నాను అన్నభావం కలిగిస్తే.. మల్లె కన్నా ఎక్కువగా ప్రేమ పరిమళాన్ని ఇస్తూ, తేనె కన్నా గాఢంగా జీవితాన్ని అల్లుకుపోదూ? ఇంత చిన్న విషయాన్ని పురుషుడెప్పుడు తెలుసుకుంటాడు?

లక్ష్మి అలాగే చూస్తోంది. పుస్తకంలోకి కాదు. అక్షరగర్భంలోకి. తను తన భర్తని ఎంత ప్రేమించేది! గతం కాదు. వర్తమానంలో కూడా. ఎక్కడ ప్రేమ వుంటుందో అక్కడ దుఃఖం వుంటుంది. ప్రేమ దుఃఖాన్ని తక్కువ చేయదు. ఎక్కువ చేస్తుంది. అందుకే ఈ దుఃఖం! ఎప్పుడయితే ఈ దుఃఖం తగ్గిపోయిందో, అప్పుడు ప్రేమ తగ్గిపోయిందన్నమాట.

ఆమె వణికింది. ఈ ఆలోచనకే వణికింది.

లేచి వెళ్ళి కిటికీలోంచి బయటకు చూసింది. చీకట్లో వంకర తిరిగిన పాములాగా, అదే దారి, నిర్మానుష్యంగా.

ఒంటరితనం వేరు. ఏకాంతం వేరు. ప్రేమించే వ్యక్తి వుంటే ఏకాంతంలో ఆ తలపు ఇచ్చే ఆనందం ఏదీ ఇవ్వదు.

ప్రేమించటానికి ఎవరూ లేనప్పుడు కలిగేది ఒంటరితనం. అంత భయంకరమైనది ఇంకేదీ లేదే.

ఆమె వెళ్ళి టేప్ రికార్డర్ ఆన్ చేసింది. ఆమె స్నేహితులు రెండే. టేప్ రికార్డర్ - పుస్తకాలు.

ఆ రెండూ మనిషిని బాధపెట్టవు. చేతికి అందుబాటులో వుంటాయి. మనసులో భావాల్ని పంచుకుంటాయి. అక్షరాలు గీతాలై మనసుని సేద తీరుస్తాయి.

టేప్ లో పాటవస్తోంది 'హృదయమా....ఓ బేల హృదయమా, ఒక్కసారిగా నీకింత సంతోషమా.....'

ఎన్నెన్ని పాటలు....ఎన్నెన్ని భావాలు....

ఎందరు కవులు ఎన్ని రాత్రులు - ప్రపంచం అంతా గాఢ నిద్రలో
వున్నప్పుడు...తాము మేల్కొని.. తమ గుండెల్ని వెలిగించుకుని, ఆ వెలుతుర్లో
మనసు గుహల నిక్షిప్తాలనుండి ఈ భావ సంపదని బయటకు తీస్తారో కదా.

పాట ఆయిపోయింది.

ఆమెకెందుకో అకారణదుఃఖం కలిగింది. ఆ కవి పట్ల అంతులేని జాలి కలిగింది.
ఒక భావం మనసులోంచి బయటకొచ్చి రూపుదిద్దుకోవాలంటే మనిషి ఎంత
దహించుకుపోవాలి!

ఎవరో కవి తన పక్కనే నిలబడి మనసులోకి తొంగిచూస్తూ దాన్ని చదివేసిన
భావన.

ఎన్ని వంటరి రాత్రులు ఆ కవి ఆ పాట వ్రాయటానికి వ్యధననుభవించి
వుంటాడు? బంగారానికి వన్నె తేవటం కోసం దాన్ని కాల్చినట్టు తమ తమ రంగాల్లో
ప్రముఖులైన వాళ్ళు వ్యధలోనే ఆనందాన్ని పొందుతూ... తమని తాము
కాల్చుకుంటూ తీక్షణతని సంతరించుకుంటారనుకుంటారేమో అనుకుంది.

ఆమె దృష్టి తిరిగి తన చేతిలోని పుస్తకం మీద పడింది.

తను వ్రాస్తే....

ఆమెకు తను అనుకున్న కథ గుర్తొచ్చింది.

ఆమెకు బావుంది కానీ, ఇప్పుడు తల్చుకుంటే సిల్లీగా అనిపిస్తోంది. విష్ణువు
పెరగటం ఏమిటి? విశ్వామిత్రుడు శాపం ఇవ్వటమేమిటి?

ఒక్కరోజులోనే నిన్నటి తన భావం తనకి బావోలేదనిపిస్తోంది.

కానీ వ్రాయాలన్న కోరిక ఆమెలో క్షణాల్లో బలపడింది. తమ వ్యధల్ని
మర్చిపోవటానికి చిత్రకారులు పెయింటింగ్స్, వాద్యకారులు వాద్యాల్ని
స్నేహితులుగా చేసుకుంటారు.

తన ఒంటరితనం పోగొట్టుకోవటానికి రచన ఏమన్నా ఉపయోగపడుతుందేమో చూడాలి.

ఆమె లేచి వెళ్ళి బల్ల ముందు కూర్చుంది. కలం విప్పింది. కానీ మనసు తెరుచుకోలేదు. కెరటాలమల్లె ఆలోచనలు వస్తున్నాయి. కానీ రూపుదిద్దుకోవటం లేదు.

వన్నెండు దాటివుం టుంది. తవ్వతూంటే ఆకస్మాత్తుగా జలం పడినట్టు ఆమెలో ఒక ఆలోచన రూపుదిద్దుకుంది. వ్రాయటం ప్రారంభించింది.

“ఉషాకిరణాల వెలుగులో అనాచ్ఛాదితంగా నువ్వు నిద్రపోతూంటావ్! నీకు నిద్రాభంగం కలక్కుండా... సిగ్గుగా, సంతృప్తిగా నీ చేతుల్లోంచి తప్పించుకుని, కిటికీ దగ్గరగా వొచ్చి బయటకి చూస్తాన్నేను.. కిటికీ అవతల ఉషోదయం. పక్షుల కిలకిలారావాల మధ్య రాత్రి తాలూకు విశేషాలడుగుతుంది”.

మళ్ళీ చదివింది. తిరిగి వ్రాయటం మొదలుపెట్టింది.

వ్రాసింది కొద్ది లైన్లే కానీ . . . వాటిని చూసుకుంటే ఎంతో సంతృప్తి. ఆమె తను వ్రాసింది తిరిగి చదువుకుంది.

నవల ప్రారంభం ఇలా అవునో కాదో తనకు తెలీదు. ఇంతకుముందు ఏ నవల్లోనూ చదవలేదు కూడా. కొత్తగా వుంది. ఎవరికైనా తను వ్రాసింది తనకి బానే వుంటుంది.

ప్రతిసారీ కొత్తగా నీ భార్యలా ముడుచుకుపోతూ....

నాలో నేను నవ్వుకుంటూ, చీరె కట్టుకుంటూ, జుట్టు దువ్వుకుంటూ.... టీ కాస్తూ, వంటచేస్తూ... నీ స్పర్శనీ, నీ ముద్దనీ, నీ కదలికల్నీ ఇంకా ఇంకా తల్చుకుంటూ... నేను!

అవునోయ్. నీకసలు ఓ అస్థిత్యముందా? నా భర్తలా...
స్నేహితుడిలా...తండ్రిలా..ప్రియుడిలా ..కొడుకులా..గురువులా...శిష్యుడిలా తప్ప నీలో
ఇంకేముంది?

నేను మాత్రం నీ భార్యలా ప్రియురాలలా ..కూతుల్లా...స్నేహితురాలలా..తల్లిలా..
తప్ప ఇంకేమీ లేదనేగా ఆ గర్వపు చిరునవ్వు. చాల్లే గొప్ప... బోడి.

నాకు వళ్ళు మండిపోతుంది. అప్పుడప్పుడు లెక్క పెడుతూవుంటాను.
ఎవరెవరికి దగ్గిరవ్వొచ్చా...ఎవరి సమక్షంలో ఆనందంగా వుండొచ్చా అని! ఏడూ,
ఎనిమిదీ, తొమ్మిది... తొమ్మిదిమంది! నాకు దగ్గిరవగలే వాళ్ళు.

మళ్ళీ లెక్క పెడతాను.

తొమ్మిది, ఎనిమిది, ఏడు, నాలుగు... సున్నా, ఎవరూ లేరు. ఇంకెవ్వరూ
అక్కర్లేదనీ నువ్వే కావాలని ఇప్పుడే అర్థమవుతోంది. అదిగో మళ్ళీ ..... ఆ నవ్వే
వద్దు.

నువ్వు నా బొట్టు స్టిక్కర్లు తేవటం మర్చిపోయావ్. నేను నీ పైళ్ళు తడిపేశాను.

నువ్వు నా చీరె ఇస్తీ చేయలేదు. నేను నీళ్ళు పట్టటం మర్చిపోయాను.

నువ్వు పుచ్చు వంకాయలు తెచ్చావ్. నేను టీ కప్పు పగలగొట్టాను.

ఇంతే. ఇవే మన బాధలు. రేపట్నుంచీ కొత్త జీవితం ప్రారంభిద్దాం. రేపు నువ్వు
స్టిక్కర్లు తెస్తావు. నేను నీళ్ళు పడతాను. నువ్వు మంచి వంకాయలు తెస్తావ్. నేను
టీకప్పు కొంటాను.

మరేమో.. అప్పుడు నువ్వు నా కొత్త నువ్వువన్నమాట. నేను నీకొత్త
నేను...నీ..."

గడియారం అయిదు కొట్టటంతో ఆమె వులిక్కిపడింది.
అ....యి...దు.

ఈ కొద్ది వాక్యాలు వ్రాయటానికి ఇన్ని గంటలు పట్టిందా? ఆమె చేతివ్రేళ్ళు నొక్కుకుంటూ బద్ధకంగా వళ్ళు విరుచుకుంది. చాలా ఆశ్చర్యంగా.... ఈ ధ్యాసలో పడి, విష్ణు రాలేదన్న విషయం గమనించలేదు.

అంతే కాదు. ఈ ఒక్క పేజీ వ్రాయటం పూర్తి చేయగానే ఎంత సంతృప్తి ఒక పిల్లాడిని కన్నంత తృప్తి.

‘పిల్లాడి’ విషయం గుర్తుకు రాగానే ఆమె మనసంతా ఒక్కసారిగా అసంతృప్తి నిండింది. దాన్ని బయటకు తోలటానికి మళ్ళీ తాను వ్రాసింది చదువుకుంది. అసలు నవల ప్రారంభం ఇలాగేనా వుండాలి? పాఠకులు నవ్వుతారేమో, ఇంతకాలం పత్రికల్లో కథలు చదివి తను రకరకాల కామెంట్స్ చేసేది. ఇప్పుడు తనని అలాగే ఎగతాళి చేస్తారేమో . అందరితో బావుందనిపించుకోవాలంటే తనకి మరింత అంకితభావం కావాలి. మరి అది తనలో వుందా?

అంకిత భావం అనగానే ఆమెకి ప్రహసిత్ గుర్తొచ్చాడు. ఎంత అంకి త భావంతో ఆడేడు?

అందుకే ఇండియా నెంబర్వన్ అయ్యాడు.

ప్రహసిత్ గుర్తుకు రాగానే సెక్రటరీ చెప్పింది కూడా గుర్తొచ్చింది. పాపం అతనికి ఎలావుందో ఏమో అనుకుంది. ‘ఆపరేషన్ కూడా అవసరమవుతే అవొచ్చు...’ అన్నాడు. ఆపరేషన్ చేశారేమో....

... అయిదున్నరయింది. తూరుపు వెలుగు నింపుకొంటోంది.

ఆపరేషన్ జరిగివుంటే... కనీసం ఆ విషయం చెప్తారు కదా అనుకుంటూ ...ఫోన్ చేసింది.

ఫోన్ ఒక్కసారి మ్రోగగానే, పక్కనే వున్నట్టు ఎవరో దాన్ని తీశారు “హల్లో”.

ఆమె ఒక్క క్షణం తటపటాయించి “ప్రహసిత్ గారికి ఆపరేషన్ అన్నారు జరిగిందాండీ” అని అడిగింది.

“లక్ష్మి?” ఆ కంఠంలో లాలిత్యానికి, ఎగ్జయిట్‌మెంట్‌కీ ఆమె షాక్ తిని

“ఎవరూ? సెక్రటరీగారా?” అని అడిగింది.

“నేను ప్రహసితని”.

ఆమె గుండె క్షణం ఆగి కొట్టుకోవటం ప్రారంభించింది. ఆమె ఎక్కడ ఫోన్ పెట్టేస్తుందో అన్నట్టు “లక్ష్మిగారూ” అన్నాడు ప్రహీ కంగారుగా, ఈ లోపులో ఆమె తేరుకుంది.

“మీ...మీ ఆరోగ్యం బావుందా?” అని అడిగింది.

“రాత్రంతా నిద్రలేదు”

ఆమె అందోళనగా “నొప్పి బాగా వచ్చిందాండీ. అనవసరంగా ప్రొద్దున్నే డిస్టర్బ్ చేశాను” అంది నొచ్చుకుంటున్నట్టు.

అతడు దాన్ని పట్టించుకోకుండా “నేను రాత్రంతా ఇలాగే, ఈ ఫోన్ పక్కనే కూర్చుని వున్నాను తెలుసా” అన్నాడు.

“ఎందుకు?” ఆశ్చర్యంగా అడిగింది.

“మీరు ఫోన్ చేస్తారని .....

ఇబ్బందికరమైన అనుభూతి. దాన్ని అధిగమించటానికి అన్నట్టు “నిన్న రాత్రి మీ సెక్రటరీ మీ వంట్లో బావోలేదని చెప్పాడండీ. ఎలా వుందో కనుక్కుందామని ఫోన్ చేశాను” అంది.

“నాకు సెక్రటరీ అంటూ ఎవరూ లేరు”

ఆమె నిర్విణ్ణురాలైంది.

“ఆగండి. నేను చెప్పేది పూర్తిగా వినండి. ప్లీజ్...” అన్నాడు అభ్యర్థిస్తున్నట్టు.

ఆమెకి ఏం చెయ్యాలో తోచలేదు. అలాగే రిసీవర్ చెవికి ఆన్చుకుని వుండిపోయింది.

అతడి కంఠం అవతల్నుంచి మంద్రంగా వినిపించింది “నాకు ఏ సాధువు కనపడలేదు. కనపడి ఏ శక్తి స్వరూపం గురించి చెప్పలేదు ..... నిన్న మిమ్మల్ని చూడగానే మీరెవరో తెలుసుకోవాలనిపించింది. కానీ మిమ్మల్ని ఎలా కాంటాక్ట్ చేయాలో తెలియలేదు. అంతలో దూరదర్శన్ వాళ్ళు నా దగ్గరికి వచ్చారు. మీరు గానీ టి.వి. చూస్తే దాని ద్వారా మీకు సందేశం పంపించవచ్చుననుకున్నాను. అందుకే అలా చెప్పాను. నా అదృష్టం బావుంది. మీరు నాకు ఫోన్ చేశారు. కానీ ఎంత అడిగినా మీ నెంబర్ చెప్పలేదు. అందుకే నేనతని సెక్రటరీనని, ప్రహీకి గుండెపోటు వచ్చిందనీ చెప్పాను. మీకు తెలుసా? మీరు మళ్ళీ ఫోన్ చేస్తే ఆ టైమ్ కి నేనే మాత్రం నిద్రపోయినా ఆ ఫోన్ మిస్ అవుతానని రాత్రంతా ఇలాగే... ఈ ఫోన్ ప్రక్కనే కూర్చుని వున్నాను. ఎందుకని అడగరేం?”.

“ఎందుకు?” అప్రయత్నంగా అడిగింది.

“మీరెప్పుడయినా ఎవర్నయినా ప్రేమించి వుంటే తెలిసేది. గంటల తరబడి ఇలా వెయిట్ చేయడం నాకూ కొత్తే. అసలు ప్రేమ ఇంత బాధాకరం అని నాకూ ఇప్పుడే అనుభవంలోకి వచ్చింది. మీకు నవ్వొస్తుందా.... ‘ఒక్కసారి దూరంనుంచి చూసి ప్రేమలో పడ్డాడు ఇతనిదేం ప్రేమ?’ అని!! రాత్రంతా నిద్రలేని నా కనురెప్పల మీద ఒట్టు. చీమ చిటుక్కుమన్నా అది మీనుంచి ఫోనేమోనని ఇలాగే కూర్చుని వున్నాను. నన్ను నమ్మండి. నన్నొక్కసారి కలుసుకోండి. నా ప్రేమలోని స్వచ్ఛతనీ, తీవ్రదనాన్ని నిరూపించుకుంటాను . మీరు గానీ నన్ను కలవకపోతే.. నా ప్రేమ చిన్నపిల్లల వ్యవహారం కాదనీ అందులో సీరియస్ నెస్ వుందనీ మీకు తెలియచెప్పటం కోసం... ఇక డేవిస్ కమ్ సెమీ ఫైనల్స్ ఆడను. అంతేకాదు. ఇంతకాలం నా ప్రాణంకన్నా ఎక్కువగా ప్రేమించిన టెన్నిస్ నుంచి శాశ్వతంగా తప్పుకుంటాను. అవున్నిజం. మిమ్మల్ని చూసిన ఆ మొదటిక్షణం ...హల్లో...హల్లో...”

ప్రహీ ముందుకు వంగి ఫోన్ టాప్ చేస్తూ ఇంకా ‘హల్లో!’ అంటూనే వున్నాడు. ఆమె ఎప్పుడు ఫోన్ పెట్టేసిందో తెలీదు.

ఆమె నుదురంతా చెమట పట్టేసింది. గుండె శబ్దం స్పష్టంగా వినిపిస్తోంది. కుర్చీలో అలాగే వెనక్కి వాలిపోయింది. వణుకుతున్న చేతివేళ్ళతో కుర్చీకోడు పట్టుకోవడానికి ప్రయత్నించింది.

బయట భర్త కొట్టిన కాలింగ్ బెల్ చప్పుడు వినిపించింది.

ఆమె వెళ్ళి తలుపు ఎలా తీసిందో ఆమెకే తెలీదు.

“సారీ...డైరెక్టర్స్ మీటింగ్ లో ఆలస్యమైంది.”

ప్రొద్దున్న ఆరింటికి వచ్చి భర్త చెపుతూన్న ‘సంజాయిషీ’ ఆమెకి వినబడలేదు. అసలామె ఈ లోకంలోనే లేదు.

ఆమె భర్త విష్ణు కేవలం షూన్ విప్పి అవే బట్టలతో పక్కమీద వాలిపోయాడు.

ఇంటి వెనక శబ్దం వినిపిస్తోంది. పనిమనిషి వచ్చినట్టుంది. ఆమె అటువెళ్ళే ప్రయత్నం ఏమీ చేయలేదు. అలాగే కుర్చీలో కూర్చుని కిటికీలోంచి బయటకు చూడసాగింది.

కొత్తగా పెళ్ళయిన వధువు తొలిరాత్రి నిద్ర మేల్కొని కనులు విప్పగానే పక్కనే పురుషుడిని చూసి, తనెక్కడున్నదో తెలియక ఒక్క క్షణం తత్తరపడి, తానిప్పుడు వివాహితనని గుర్తు తెచ్చుకుని.. రాత్రి విశేషాలు చురుక్కుమని గుర్తుకురాగా.. ఆ వధువు మొహం ఎలా ఎర్రబడుతుందో... పైకొస్తున్న సూర్యుడు అలా వున్నాడు. రాత్రంతా ఏమేం ఘనకార్యాలు చేశాడో తెలీదు కానీ మొహం మాత్రం బాగా ఉబ్బింది. చలికి రాత్రంతా ముడుచుకుపోయిన భూదేవిని మంచి చేసుకోవటం కోసం కిరణాలు చేతులుగా సాచి లాలిస్తున్నాడు.

ఆమె కిటికీలోంచి బయటకు చూస్తోంది.

ప్రహసిత మాటలే ఇంకా గుర్తొస్తున్నాయ్.

“మీరు ఫోన్ చేస్తారని..నేను రాత్రంతా ఇలాగే...ఈ ఫోన్ ప్రక్కనే కూర్చుని వున్నాను తెలుసా...”

తాను అప్రయత్నంగా అడిగిన ప్రశ్న....“ఎందుకు?”

“మీరెప్పుడయినా ఎవరినయినా ప్రేమించి వుంటే తెలిసేది..రాత్రంతా నిద్ర లేని నా కనురెప్పల మీద ఒట్టు...”

ఏమిటిది? నేనెందుకిలా అయిపోతున్నాను? నాకేమయింది? అనుకుంది ఆమె. కళ్ళ వెంబడి నీళ్ళు మాత్రం ధారాపాతంగా కారిపోతున్నాయి.

అది విషాదమో, ఉద్వేగమో తెలియటంలేదు. ఆమె తేరుకోవటానికి అరగంట పట్టింది. కళ్ళు తుడుచుకుని మంగళసూత్రం కళ్ళ కద్దుకుని కిటికీ దగ్గర్నుంచి లేచి ముందుగదిలోకి వచ్చింది.

రాత్రి సగం వ్రాసిన కాగితాలు బల్లమీద అలాగే వున్నాయి. ఆ రచన పూర్తి చేయటం ప్రారంభించింది. కనీసం రెండు మూడు అధ్యాయాలు పూర్తిచేసి పత్రికకి పంపి, వారికి నచ్చితే మిగతాది పూర్తి చేయాలన్న ఆశ.

మొదటిరచన అవటం వలన ఆమెకి వాక్య నిర్మాణం, శైలి సరిగ్గా కుదరటంలేదు. అయినా భావం ‘జల’లాగా ఉబుకుతోంది.

పది సంవత్సరాల ఒంటరితనం వ్యధ రూపంలో కలం నుంచి జాలు వారుతోంది. ఆమె తలెత్తకుండా వ్రాసుకుపోతోంది.

అలా ఎంతసేపు గడిచిందో గుర్తులేదు.

లోపల విష్ణు నిద్ర లేచినట్టున్నాడు. రేడియో పెట్టాడు. వార్తలొస్తున్నాయి.

ఆ అధ్యాయపు చివరివాక్యం వ్రాస్తున్నదల్లా....వార్తల్లో ముఖ్యాంశాలు విని..షాక్ తగిలినట్టు ఆగిపోయింది.

వార్తలు చదువుతూన్న వ్యక్తి చెప్పుకుపోతున్నాడు.

ఆమె అలాగే చిత్తరువులా, కదలకుండా వుండిపోయింది. మొహంలో రక్తం ఇంకిపోయింది. కలాన్ని పట్టుకున్న చేతివేళ్ళు సన్నగా కంపించసాగాయి.

సరిగ్గా కొన్ని గంటల క్రితం ప్రహసిత్ తనతో చెప్పిన మాట..అప్పుడే ప్రెస్ కి వెళ్ళిపోయింది.

అనౌన్సర్ చెపుతున్నాడు.

“డేవిస్ కప్ లో భారతదేశం తరపున ప్రాతినిధ్యం వహించిన ప్రహసిత్ ఫైనల్ లో తాను ఆడే అవకాశం బహుశ లేదని ఈ రోజు ఉదయమే ప్రకటించారు. ఏ నిర్ణయమూ కొద్దిరోజుల్లో తీసుకుంటానని పత్రికా ప్రతినిధులకు చెప్పారు. కారణాలు వెల్లడించటానికి ప్రహసిత్ నిరాకరించారు.....”.

ఆమె చేతిలో కలం జారిపోయింది.

ఫోన్ లో ప్రహసిత్ మాట్లాడిన మాటలు ఇంకా చెవిలో మ్రోగుతూనే వున్నాయి “.... ప్రేమ చిన్నపిల్లల వ్యవహారం కాదనీ, అందులో సీరియస్ నెస్ వుందనీ నీకు తెలియజెప్పటం కోసం... ఇక డేవిస్ కప్ ఫైనల్స్ ఆడను... ఒకసారి దూరం నుంచి చూసి ప్రేమలో పడ్డాడు ఇతనిదేం ప్రేమ? అని మీరనుకుంటే.... ఇంతకాలం నా ప్రాణంకన్నా ఎక్కువగా ప్రేమించిన టెన్నిస్ నుంచి శాశ్వతంగా తప్పుకుంటాను....”

ఆమె స్తబ్ధుగా కూర్చుండిపోయింది.

సంవత్సరాల తరబడి యుద్ధంచేసి ఒక సామ్రాజ్యాన్ని గెలవొచ్చు. పోరాటం సాగించి మహారాజ్యాన్ని స్థాపించవచ్చు. పట్టుదల పెట్టుబడిగా పెట్టి పర్వతారోహణ చేయవచ్చు. విస్ఫోటనం కావించి పర్వతాన్ని నేలమట్టం చేయవచ్చు. మహాసముద్రాల ఆవలితీరం చేరుకోవచ్చు. ఆనకట్టతో నదీ ప్రవాహాన్ని నిర్దేశించవచ్చు. మనిషి దేన్నైనా సాధించగలడు. కానీ బలవంతంగా ఒక పువ్వుని వికసింపజేయలేడు.

అది కేవలం ప్రకృతికే సాధ్యం.

రెండో అధ్యాయం

తనని ఉద్యోగంలోంచి తొలగిస్తున్నట్టు వున్న ఉత్తర్వుని చూడగానే మధూహాకి భూమి గిర్రున తిరగలేదు. ఆకాశం విరిగి మీద పడలేదు.

మూడే వాక్యాలున్నాయి “...మీ పని సంతృప్తికరంగా లేదు. జీతం అడ్వాన్సుగా ఇచ్చి. మీ సర్వీసు మాకిక అవసరం లేదని ఇందుమూలంగా తెలియజేస్తున్నాం”.

అది కాదు అసలు కారణం..... ఆమెకు తెలుసు. పత్రిక నష్టాల్లో నడుస్తోంది. వీలైనంతమందిని తొలగించాలని యాజమాన్యం నిర్ణయం తీసుకుంది. అదీ కారణం.

కళ్ళలో తిరుగుతున్న నీరు చెంపల మీదకు జారకుండా గట్టిగా రెప్పలు మూసుకుంది. ఒక స్టిల్ ఫోటోగ్రాఫ్లా తన కుటుంబ చిత్రం కళ్ళముందు కదలాడింది. పత్రికాఫీసులో ఇస్తున్న ఈ ఎనిమిదొందలే తమ జీవనాధారం... ఇప్పుడిది పోతే....

ఆ తరువాత ఆమె ఆలోచించలేకపోయింది. అనారోగ్యం తల్లి. చదువుకుంటున్న చెల్లి గుర్తొచ్చారు. “...ఇప్పుడేం చెయ్యాలి? సంసారాన్నెలా గడపాలి?” అన్న ప్రశ్నలే కళ్ళముందు భయంకరంగా నృత్యం చేస్తున్నాయి.

ఆమె ఉత్తరం పట్టుకుని ఎడిటర్ రూమ్ కొచ్చింది. ఎడిటర్ శాస్త్రీ వృద్ధుడు. ఇంకో ఆరేళ్లలో రిటైర్ అవబోతున్నాడు. ఆ ఉత్తరం చూసి చాలా బాధపడ్డాడు. ‘ఇదేమిటమ్మా అనుకోకుండా ఇలా జరిగింది’ అన్నాడు.

“సర్క్యలేషన్ లేదు కాబట్టి నిన్ను తీసేస్తున్నాం అని వుంటే నేను కాస్త సంతోషించేదాన్ని సార్. నా పని సంతృప్తికరంగా లేదన్నారు. అదీ బాధ....”

శాస్త్రీ సమాధానం చెప్పటానికి ఏమీ లేనట్టు కొద్దిసేపు మౌనంగా ఉండిపోయాడు. ఆయన్ని మరింత ఇబ్బంది పెట్టటం మధూహాకి ఇష్టం లేకపోయింది. నమస్కరిస్తూ “వెళ్ళొస్తాను సార్. టేబుల్ సర్దుకుని నా వస్తువులు ఏమైనా వుంటే తీసుకువెళ్తాను. అప్పుడే ఆరయింది” అంది.

ఎడిటర్ ఆమెవైపు చూడకుండానే “మంచిదమ్మా” అన్నాడు. ఆమె వెళ్ళిపోవటం అడుగుల చప్పుడు ద్వారా తెలుస్తోంది. ఆయన మనసు వికలమైంది. మధూహ చాలా తెలివైన అమ్మాయి. అంతేకాదు. చేస్తున్న పనిపట్ల అంకితభావం వున్న అమ్మాయి . అలాంటివాళ్ళు ఈ రోజుల్లో చాలా తక్కువమంది వుంటారు. ఆమెని కోల్పోవటం పత్రికకి ఎలావున్నా, తనకి మాత్రం నష్టం!!

యాజమాన్యం కూడా ఏమీ చేయలేదు. ఇప్పుడున్న సర్క్యులేషన్ దృష్ట్యా తన ఉద్యోగమే సందిగ్ధంలో పడేలా వుంది. పత్రిక మూసేసినా ఆశ్చర్యపోనవసరం లేదు.

స్వింగ్డోర్ చప్పుడయితే తలెత్తి చూశాడు. మధూహ లోపలికి వచ్చింది. ఆమె చేతిలో కాగితాలున్నాయి.

“కొన్ని రోజుల క్రితం ఈ స్కింప్ట పోస్టులో వచ్చింది సార్. రచయిత్రి ఎవరో లక్ష్మి అట. ఇది మన పత్రికకు సరిపోదని, నా లెవల్లోనే తీసి పక్కన పెట్టేశాను. కానీ రచన చాలా బావుంది సర్”.

“నన్నొకసారి చదవనీ....”

ఆమె తటపటాయించి “చదివితే మీరు వేయరు” అంది.

అతడు విపరీతమైన ఆశ్చర్యంతో ఆమె వంక చూశాడు.

“అవునండీ. ఇందులో కథ లేదు. కామెడీ...టివిస్టులు.. సెక్సు ...హింస,...ఏమీ లేవు. ఒక స్త్రీ మనసుంది. అంతే”

ఎడిటర్ పేపర్ల వ్రాతప్రతి తీసుకుని పక్కన పెట్టుకున్నాడు. ఇలాటి మాటల మీద ఆయన ఆధారపడడని మధూహకి తెలుసు. అయినా అంది... “సర్”

ఆయన తలెత్తాడు.

“ఇన్నాళ్ళు పని చేసినా నేను మిమ్మల్ని ఏమీ అడగలేదు. ఇలా నేను మీకు చెప్పటం కూడా సాహసమే...” అని ఆగి “...వీలైతే ఆ రచన వేయండి సార్” అంది.

“ఇది వ్రాసిన వాళ్ళు నీకు తెలుసా?”

“లేదండీ...పోస్టులో వచ్చింది. వ్రాత ఎక్కడో చూసినట్టు వుంది కానీ, ఎవరో తెలియటం లేదు. అయినా నేను దీన్ని ప్రచురించమంటోంది రచయిత్రి ఎవరో తెలిసి కాదు...”.

“ఛా....ఛా...నా ఉద్దేశం అది కాదు...” అని ఆగి, “నేను చదువుతాన్నే అమ్మా” అన్నాడు.

ఆమె నమస్కరించి వెళ్ళొస్తానని చెప్పి బయటకు నడిచింది.

ఎడిటర్ శాస్త్రి ఆ రోజు పత్రికలో వెళ్ళవలసిన అడ్వర్టయిజ్ మెంట్స్ చూశాడు. రకరకాల ప్రకటనలు --

“మైండ్ హిపో మాగ్నో థెరపీ”

మీరు పరీక్షల్లో మార్కులు సరిగ్గా రావటం లేదా! నిద్రలేమితో బాధపడుతున్నారా? కాంప్లెక్సులు మిమ్మల్ని సతాయిస్తున్నాయా? మీతో అంతర్గతమైన శక్తి బయటపడటంలేదని భావిస్తున్నారా? నత్తి, నరాల బలహీనత జ్ఞాపకశక్తిని పెంచి, మీలో వ్యక్తిత్వాన్ని నింపుతుంది. కాన్సర్ నుంచి కాలేయవ్యాధుల వరకూ తగ్గిస్తుంది... మైండ్ హిపో మాగ్నో థెరపీ... స్టేజి ఫియర్ పోగొట్టుకోవాలనుకున్నా, నలుగురితో మాట్లాడటానికి భయపడుతున్నా, మీ శ్రీమతి మీకు పూర్తి సుఖం ఇవ్వటానికి, మీ శ్రీ వారికి పరస్పర సంబంధాలు తగ్గించటానికి మమ్మల్ని సంప్రదించండి. మా థెరపీ మీ ఏకాగ్రత పెంచటానికి తోడ్పడుతుంది. మీ శత్రువుల్ని ఎదుర్కొనే ధైర్యాన్ని ఇస్తుంది. అంతే కాదు. వ్యాపారంలో నష్టాల్ని తగ్గిస్తుంది. మీరు ప్రేమించిన అమ్మాయితో ధైర్యంగా మాట్లాడే శక్తిని అందజేస్తుంది. మీ గతం బాధాకరమైనదయితే దాన్ని మరిచిపోయేలా చేస్తుంది. మీరు గతంలో ఏదైనా మరిచిపోతే, దాన్ని గుర్తు తెచ్చుకునేలా చేస్తుంది. వెంటనే సంప్రదించండి.

డాక్టర్ విశాల్స్

హిప్నో థెరపీ

ఎడిటర్ శాస్త్రి గాఢంగా నిశ్చయించి అడ్వర్టయిజ్మెంట్ వింగ్ కి ఫోన్ చేసి “ఈ మైండ్ హిప్నో మాగ్నో థెరపీ క్లినిక్ ఏమిటి?” అన్నాడు.

“ఏమైంది?”

“వీళ్ళు ప్రపంచంలో చేయలేనిదంటూ లేదా?”

“డబ్బిచ్చారు, మనం వేస్తాం. అంత వరకే.”

“ఇందులో తప్పులున్నాయి.”

“ఆ క్లినిక్ తాలూకు మనిషి ఇక్కడే వున్నాడు. ఇంకో ప్రకటన తీసుకొచ్చాడు. పంపిస్తానతన్ని. మాట్లాడండి.”

రెండు నిమిషాల తరువాత ఒక బక్క పలచటి వ్యక్తి లోపలికి వచ్చాడు. కాస్త మాసిన ‘టీ షర్టు’ వేసుకున్నాడు.

అతడిని చూడగానే అంత మంచి అభిప్రాయం కలుగలేదు శాస్త్రికి.

“నా పేరు రాజు. ఏవో తప్పులున్నాయన్నార్థం.”

శాస్త్రి కాగితాన్ని ముందుకు తోస్తూ “..నత్తి, నరాల బలహీనత, జ్ఞాపకశక్తిని పెంచి...అని వ్రాశారు. నత్తినీ, నరాల బలహీనతని కూడా పెంచుతుందా మీ క్లినిక్?” అని అడిగాడు.

రాజు నాలిక్కర్చుకుని, “తప్పుయిపోయింది. మీరే కాస్త మార్చండి” అన్నాడు. శాస్త్రి దాన్ని మారుస్తూ “ఎలా వుంది బిజినెస్?” అని అడిగాడు.

“ఇప్పుడు ప్రారంభం అయింది కదండీ. ఇంకా చెప్పలేం” అంటూ రెండో ప్రకటన ఇచ్చి “ఇది కూడా చూడండి” అన్నాడు వెళ్ళటానికి ఉద్యుక్తుడవుతూ.

శాస్త్రి దాన్ని అందుకుంటూ “నిన్న రాత్రి మా ఇంట్లో ఒక దొంగ ప్రవేశించాడు. చీకట్లో అతన్ని గుర్తు పట్టలేకపోయాను. నేను అరిచి కేక పెట్టేసరికి పారిపోయాడనుకో. వెళ్తూ వెళ్తూ టేబిల్ మీదున్న వాచీ తీసుకుపోయాడు” అంటూ ఇంకా చెప్పబోతూ వుండగా ..... “మీరు మా క్లినిక్ కి రండి. అతడిని పట్టుకోవచ్చు” అన్నాడు రాజు.

శాస్త్రి అదిరిపడి “ఎలా?” అన్నాడు.

“నిద్రలో కూడా మీ కనుపాపల మీద ఆ దొంగ రూపం ముద్రింపబడి వుంటుంది. మీ మైండ్ ని మేం హిప్పటైజ్ చేస్తాం. అది మీలో శక్తిని బయటకు తీసుకువస్తుంది. ఆ దొంగని చూడగానే మీరు గుర్తు పట్టగలరు.. దాన్నే ఏజ్... రిగ్రెషన్ అంటారు”.

రాబోయే అతి సమీపకాలంలో మైండ్ హిప్నో మాగ్నో క్లినిక్ లక్షలమంది జనాల్ని ఆకర్షించబోతోందని శాస్త్రికి అర్థమైంది.

రాజు వెళ్ళిపోయాక ‘చేతి వాచిని’ సర్దుకుంటూ తిరిగి తన పనిలో మునిగిపోయాడు.

పార్కులో అరగంట నుంచీ ఎదురుచూస్తోంది మధూహ.

ఆరున్నరకి వచ్చాడు అతడు. అరగంట అలస్యంగా.

“సారీ”.

“ఫర్వాలేదులే”

ఇద్దరూ చెట్టుక్రింద కూర్చున్నారు. కొద్దిగా చీకటి పడింది.

“ఈరోజు మీ పత్రికాఫీసుకి వెళ్ళాను” అన్నాడు రాజు.

ఆమె ఆశ్చర్యంగా “ఎందుకు?” అని అడిగింది.

“మా క్లినిక్ ప్రకటన ఇవ్వటం కోసం.. నీకో మంచి వార్త”

“ ఏదీ? ఆ మైండ్ హిప్నో మాగ్నో క్లినిక్ కేనా? అసలు ఒక్క పేషెంట్ అయినా వస్తాడంటావా?”

“వస్తారు”

“అంతకుముందు హిప్పాటిజం క్లినిక్ పెట్టినప్పుడూ అదే చెప్పావ్. అది మూతపడింది. ఇప్పుడు దాదాపు ఇదీ అలాంటిదే కదా. పోతే దానికి మరికొన్ని మిషన్లు కలిపావ్. గ్రహించలేరా?”.

“ఈ రోజే అన్ని పేపర్లలో ప్రకటనలు ఇచ్చాంగా. చూస్తూ వుండు.. జనం ఎలా విరగబడతారో”.

“ఏమో, నాకు నమ్మకం లేదు బాబూ”.

“ఇంత మంచి వార్త చెపితే అలా డల్ గా వుంటావేటి?”

“నీకో చెడ్డవార్త”

“ఏమిటి?”

“నా ఉద్యోగం పోయింది” అంటూ ఆమె జరిగినదంతా చెప్పింది.

అంతా విని, ప్రయివేటు ఉద్యోగాల్లో వున్నప్పుడు అందరితో కాస్త మంచిగా వుండాలి. అందరికన్నా ముందు నిన్ను తీసేశారంటే... అది నీ అసమర్థతే. నన్ను చూడు. చేరిన కొద్ది నెలల్లోనే పార్థనర్షిప్ కూడా ఇచ్చేలా చేసుకున్నాను” అన్నాడు.

“నీలా బ్రతకనేర్వటం అందరికీ చేతకాదులే” అందామె నిర్లిప్తంగా. ఆ క్షణం అతడు తనని ఓదార్చకపోయినా, కనీసం ఒక ఉచిత సలహా ఇవ్వకుండా వుంటే బావుణ్ణు అనిపించింది.

“రేపట్నుంచి ఏం చేస్తావ్?”

“అదే అర్థం కావటంలేదు. ముఖ్యంగా అమ్మకు తెలుస్తే అసలు తట్టుకోలేదు ఉద్యోగం పోయిందని తెలియగానే. ఇక సంసారం వీధిన పడిపోయిందన్నంతగా ఊహించుకుని బాధపడుతుంది”.

“చిన్న విషయాన్ని పెద్దది చేసుకుని, లేని ప్రమాదాన్ని ఊహించుకుని భయపడటాన్ని ‘ప్యూచరోఫోబియా’ అంటారు. మీ అమ్మని మా క్లినిక్‌కి పంపు. ట్రీట్ చేసి పంపుతాం...”

మధూహ విసుగ్గా “ప్రతీదానికి నీకు తెలిసిన రెండు మూడు ఇంగ్లీషు జబ్బుల పేర్లు చెప్పకు” అంది.

అతడు నవ్వి “అసలు మా టెక్నిక్కి అది. రోగి తన రోగలక్షణం ఏదైనా చెప్పగానే అది చాలా సామాన్యమైనదయినా, దానికో ఇంగ్లీషు పేరు పెడతాం. మరో రకంగా చెప్పాలంటే జబ్బుల్ని మేమే సృష్టిస్తామన్న మాట” అంటూ కాస్త అటూ ఇటూ చూసి, ఆమె వొళ్ళో తలపెట్టుకుని పడుకున్నాడు. బాగా చీకటిపడటంతో జనం పల్చగా వున్నారు.

“రాజూ- వచ్చేనెల ఒకటో తారీఖుకి నాకో రెండొందలు సర్దగలవా. ఈనెల జీతం రాదు” అంది.

“రెండొందలా? కష్టం అనుకుంటాను. నా సంగతి తెలుసుగా. చాలా కాలిక్యులేటేడ్‌గా వుంటాను? దేని లెక్క దానికి విడదీసి వుంచుకుంటాను”.

“ఆర్నెల్ల క్రితం ఇలాగే ఒకసారి అడిగితే, పదిరోజుల ముందు చెప్తే అడ్జెస్టు చేసేవాడిని అన్నావుగా” అంది.

“అన్నాను. నీకు మోరల్ సపోర్ట్ ఇవ్వటానికి! చూడు మధూ- ఎవరి కాళ్ళమీద వాళ్ళు నిలబడాలి. ప్రేమంటే-- తలవాల్చుకోవటానికి భుజం వెతుక్కోవటం కాదు...”

“మరి నా బాధలు నీతో కాకపోతే ఎవరితో చెప్పుకోను?”

“అది ప్రేమ కాదు. స్వార్థం. నా బాధ నీతో ఎప్పుడైనా చెప్పానా?”.

“ఏమో బాబూ, నీ థియరీలు నాకర్థం కావు. నేను చాలా సామాన్యమైన అమ్మాయిని” అంటూ అలసటగా చెట్టుకి ఆనుకుని కళ్ళు మూసుకుంది మధూహ.

2

మరుసటిరోజు..

ప్రొద్దున్న పదింటికి ఆఫీసుకొచ్చిన శాస్త్రీకి ఆ రోజు వ్రాయవలసిన ఎడిటోరియల్ పూర్తి చేయటానికి మూడ్ రాలేదు.

సిగరెట్ వెలిగిస్తూ బల్లమీద ఉన్న కాగితాలు చూశాడు. అన్నిటికన్నా పైన - క్రితంరోజు మధూహ ఇచ్చిన స్కి౯ఫ్ట కనపడింది. నిరాసక్తంగా తీసుకుని చదవసాగాడు.

“ఎడిటర్ గారికి.... ఇది నా మొదటి రచన. నాకు తోచినదేదో వ్రాశాను. మీకు నచ్చిన ప్రచురించగలరు....”

శాస్త్రీ ఆ ఉత్తరంమీద అడ్రసు చూశాడు.

అడ్రసు లేదు.

మొత్తం వ్రాతప్రతి అంతా అటూఇటూ తిప్పిచూశాడు. ఎక్కడా అడ్రసు లేదు. అతడికి చాలా కొత్తగా అనిపించింది.

అతడు మొత్తం వ్రాతప్రతి చూశాడు. సంపూర్ణంగా లేదు.

చాలా అందమైన అక్షరాలు..... పొందిగ్గా వున్నాయి. మొదటి పేజీలో కథాంశం (సినాప్పిస్) వుంది.

ఒకమ్మాయికి పెళ్ళయి ఆరేడేళ్ళు కావొస్తున్నా పిల్లలు పుట్టరు. భర్త ఆమెపట్ల నిరాసక్తంగా వుంటాడు. ఆమె మనసులోని దిగులునంతా ఒక డైరీ రూపంలో వ్రాసుకుంటుంది. పిల్లలు పుడితే జీవితానికి ఒక సంపూర్ణత్వం ఏర్పడుతుందని ఒక డాక్టరు దగ్గరకి వెళ్తుంది. పదమూడోరోజు రమ్మంటాడు ఆ డాక్టర్. ఆ రెల్లపాటు ప్రతిసారీ ఆ తేదీలో వెళ్ళినా సంతానం కలుగదు. లోపం భర్తదే అని చెబుతాడు డాక్టరు. కానీ భర్త తనలో ఏలోటూ లేదని నిరూపించుకోవటం కోసం వేరే స్త్రీతో సంబంధం పెట్టుకుంటాడు. ఆమె గర్భవతి అవుతుంది.

భార్య ముందు ఆ విజయాన్ని చూపించి ఆమెని హేళన చేస్తాడు. అదే కల ఆమెకు ప్రతి రాత్రీ వస్తూ వుంటుంది. చివరిరోజు డెలివరి అయినట్టు కూడా వస్తుంది. ఆ మరుసటిరోజు ఆమె ఆత్మహత్య చేసుకుంటుంది.

అదీ కథ.

పేరు 'ది డైరీ ఆఫ్ మిసెస్ లక్ష్మి'

ఎడిటర్ శాస్త్రి నిరాశగా కుర్చీ వెనక్కి వాలాడు. ఈరోజుల్లో ఇంత అబ్స్ట్రాక్ట్ సబ్జెక్టు ఎవరు చదువుతారనుకుంటూ వ్రాతప్రతి పక్కన పడేశాడు. అంతలో ఇంటర్కమ్ మ్రోగింది. అట్నుంచి పత్రిక ప్రొప్రైటర్.

“ఎడిటోరియల్ ఏం వ్రాస్తున్నారు?” అని అడిగాడు.

“ఘైసల్స్ ఆడనని టెన్నిస్ ప్లేయర్ ప్రహసిత్ ప్రకటన ఇచ్చాడు కదా దాన్ని గురించి వ్రాద్దామనుకుంటున్నాను”.

“ఎందుకాడటం లేదట?”

“కారణం తెలీదు”

“మీరు వీలైతే కనుక్కోండి. అతను మీకు తెలుసనుకుంటాను”.

“అతని సెక్రటరీతో దూరపు బంధుత్వం వుంది” అంటూ ఆ ఫోన్ పెట్టేసి సెక్రటరీ నెంబర్ వెతకటం కోసం టెలిఫోన్ డైరెక్టరీ తీసుకున్నాడు శాస్త్రి. పత్రికా ఉద్యోగమంటే ఇవన్నీ తప్పవు.

సవ్యసాచిలా అన్నీ చేసుకుంటూ పోవాలి.

ప్రహసిత్ నెంబర్ వెతికి పట్టుకుని, దానికి డయల్ చేయబోతూ వుండగా మళ్ళీ ఇంటర్నెట్ మోగింది. ఈసారి అడ్వర్టయిజ్మెంట్ డిపార్ట్మెంట్ నుంచి.

“నిన్న ఆ రాజు అనే కుర్రాడు ఇచ్చిన ప్రకటనల్లో ఒకటి పొరపాటున మీ దగ్గర వుండిపోయిందా?”.

“ఉంది, ఏం?”

అట్నుంచి అడ్వర్టయిజ్మెంట్ మేనేజర్ గాఢంగా విశ్వసించి, “చంపేశారు. నిన్నటినుంచీ దానికోసం వెతుకుతున్నాం...” అన్నాడు తేలిగ్గా.

“పొరపాట్లు ఏమన్నా వుంటే చూడమని ఇచ్చాడు....”

“అది మన పని కాదని చెప్పలేకపోయారా?”

“నిన్నటి ప్రకటనలో ... నత్తి, జ్ఞాపకశక్తి పెరుగుతాయని ఇచ్చారు. సరిచేశాను”.

“ఏదీ? ఆ మైండ్ హిప్నో మేగ్నో క్లినిక్ కేనా? ఈ ప్రకటన కూడా ఆ డాక్టర్ దే. కాస్త చూసి ఈ వారం వేసెయ్యండి. పార్టీ మావాడే. తప్పులుంటే దిద్దండి”.

ఇంటర్నెట్ పెట్టేసి శాస్త్రి ఆ ప్రకటన కోసం చూశాడు. కాగితాల అడుగున కనపడింది.

డాక్టర్ విశాల్ సంతానోత్పత్తి కేంద్రం

“మీకు వివాహం జరిగి సంవత్సరం దాటేందా? పిల్లలు పుట్టటం లేదని చింతిస్తున్నారా? మమ్మల్ని సంప్రదించండి. 13, 14, 15 రోజుల్లో డాక్టర్‌గార్ని కలిశేలా స్త్రీలు చూసుకోవలెను. డాక్టర్ విశాల్స్ క్లినిక్ ఫర్ ఫెర్టిలైజేషన్....”

“వీడి తెలుగు శ్రాద్ధం పెట్ట. ఏం తెలుగిది! స్త్రీలు చూసుకోవలెనట?” అని తిట్టుకుంటూ దాన్ని సరిచేయబోయాడు. మరో అనుమానం వచ్చింది.

మొదటిరోజు నుంచి 13వరోజు? అయిదోరోజునుంచి 13 వరోజు?

మనకెందుకొచ్చిందిలే అనుకుంటూ? - “డాక్టర్‌గారిని కలిశేలా స్త్రీలు చూసుకోవలెను” అన్నది కొట్టేసి, “డాక్టర్ గారిని కలవలెను” అని సరిదిద్దాడు.

తరువాత బోయ్‌ని పిల్చి ఆ ప్రకటన ప్రచురణకి ఇచ్చేసి ఎడిటోరియల్ వ్రాయబోయాడు.

రాయబుద్ధి కాలేదు.

ప్రహసిత్ ఎందుకు టెన్నిస్ నుంచి విరమించుకోవాలనుకుంటున్నాడో కారణం కూడా వ్రాస్తేనే అది సెన్సేషన్ అవుతుంది.

అతడికి మధూహ గుర్తిచ్చింది. ఇటువంటి విషయాల్లో ఆమె వుంటే ఏదోలా అసలు విషయం రాబడుతుంది.

పూర్తి చేయవలసిన ఎడిటోరియల్ పక్కన పెట్టి కుర్చీ వెనక్కి వాలాడు.

ఏ పని చేయాలో తోచలేదు. టేబిల్ మీద స్కిఫ్టు కనపడింది. దాన్ని చేతుల్లోకి తీసుకున్నాడు. మధూహ ఇచ్చిన స్కిఫ్టు అది. సాధారణంగా ఎడిటర్లు మొదటి పేజీ చదవగానే అందులో శైలీ శిల్పమూ చూసి, మిగతాది చదవటం టైమ్ వేస్తూ కాదా అని తెలుసుకుంటారు.

సినాప్సిస్ చదవగానే ఇది పాఠకులకు నచ్చదు అని తెలిసిపోయింది. బావుండటం వేరు, పాఠకులకు నచ్చటం వేరు. ముఖ్యంగా సెక్సూ వయొలెన్సూ రాజ్యమేలుతున్న ఈ రోజుల్లో...

కానీ మధూహ అంతగా ఎందుకు చెప్పింది అన్న ఉత్సుకతతో మొదటి పేజీ చదవటం ప్రారంభించాడు.

“కొండల వెనుక నేను పారేసుకున్న జ్ఞాపకాల మూటని భుజాన వేసుకుని, ప్రతిరాత్రి నన్ను బాధపెట్టటానికి లోయల్లోంచి చంద్రుడు బయటకొస్తాడు.

నీ జ్ఞాపకాల వీధుల్లో నా మనసు పచార్లు చేస్తూ వుంటుంది.

నా పాదం రోదిస్తూనే వుంటుంది. రుధిరం స్రవిస్తూనే వుంటుంది. నీ మజిలీ మాత్రం కనపడదు.”

మొదటి వాక్యానికే ఉలిక్కిపడి ముందుకు వంగి, తిరిగి చదవటం ప్రారంభించాడు.

“నేను నాదాన్ని

నన్ను మీటు, నీకు అనురాగాన్ని ఇస్తాను.

నేను స్వేదాన్ని

నన్ను గుర్తించు నీకు సేవలందిస్తాను.

నేను వేదాన్ని

నన్ను చదువు. నీకు పరిపూర్ణత్వాన్నిస్తాను”

వణికే చేతివేళ్ళతో సిగరెట్ తీసుకుని వెలిగించాడు.

ఏమిటిది? కవిత్వమా? హృదయమా?

అతడి కంటిచూపు అక్షరాల వెంట పరుగెడుతోంది.

“నీకు తెలుసా? అర్థరాత్రి సముద్రం మాట్లాడుతుందని? ఆ సాగరఘోషలో నా హృదయం నాకు కనపడుతుంది. నాలాగే సముద్రం కూడా ఒంటరిది. ఆకాశంలా నువ్వు దూరంగా వున్నంతసేపూ.

గంట పట్టిందతడికి చదవటం పూర్తి చేయటానికి. ఆ తరువాత స్తబ్ధుగా అలాగే వుండిపోయాడు. తలుపు చప్పుడయ్యేవరకూ ఈ ప్రపంచంలోనే లేడు.

స్టఫ్ ఆర్టిస్ట్ లోపలికి వచ్చాడు. ఆ రోజు ప్రింటింగ్కి వెళ్ళాల్సిన పేజి తయారుచేసి తీసుకొచ్చాడు. “ఎడిటోరియల్ ఇస్తారా సార్” అని అడిగాడు.

“వ్రాయలేదు” అన్నాడు శాస్త్రి.

“అది అవసరం లేదు కానీ, ఆ ఖాళీ స్థలంలో కొత్త సీరియల్ ప్రకటన వెయ్యి . వచ్చే వారమే ప్రారంభం అని పెద్ద అక్షరాల్తో ప్రకటించు”

ఆర్టిస్టు ఆశ్చర్యాన్ని అణచుకుంటూ “టైటిల్ ఏమిటి సార్” అని అడిగాడు.

“ది డైరీ ఆఫ్ మిసెస్ లక్ష్మి”

శాస్త్రికి నచ్చలేదు. లక్ష్మి అనే రచయిత్రి నవల వ్రాస్తూ దానికి ఆపేరే పెద్దే బాగోదు. అదీ గాక అలాంటి పేరు మీదే ఇంకో నవల ఇదివరకే వచ్చింది.

సినాప్సిస్ చూశాడు.

దంపతులకి చాలారోజులుగా సంతానం కలగదు. ఆమె జీవితం నిరాసక్తం అవుతుంది. డాక్టర్‌ని కలుసుకుంటుంది. ఆ డాక్టర్ ఆమెని పదమూడోరోజు రమ్మంటాడు.

ఎడిటర్ శాస్త్రికి అంతకుముందు పంపిన అడ్వర్టయిజ్‌మెంట్ గుర్తొచ్చింది. ప్రహసితో మాట్లాడిన సంభాషణ గుర్తొచ్చింది. ఆ నవలకి పెట్టదగ్గ పేరు స్ఫురించింది.

పెన్ తీసుకుని వ్రాతప్రతిమీద పెద్ద అక్షరాల్తో టైటిల్ వ్రాశాడు.

13 ..... 14 15

3

సాయంత్రం అయిదింటికి రాజుని కలుసుకోవటానికి డాక్టర్ విశాల్ క్లినిక్‌కి వెళ్ళింది మధూహ. అక్కడి జనాన్ని చూసి ఆశ్చర్యపోయింది.

దాదాపు యాభైమంది దాక వున్నారు పేషెంట్లు. రాజు వాళ్ళందరితో బిజీగా వున్నాడు.

మధూహని చూసి నవ్వుతూ “చూశావా! మా ప్రకటన చూసి ఎవరూ రారన్నావు. ఎంతమంది వస్తున్నారో” అన్నాడు.

“మంచిదేగా” అంది మధూహ.

“నాక్కూడా నీ దగ్గర ఉద్యోగం ఇవ్వరాదా?”.

“ఇంకొంచెం బిజినెస్ పెరగనీ. డాక్టర్‌గారికి చెప్పి ఇప్పిస్తాను. అవునూ మీ డాక్టర్‌గారు కనపడటం లేదేమిటి?”.

“సంతానోత్పత్తి కేంద్రాన్ని ఆయన చూసుకుంటారు. దీన్ని నేను చూసుకుంటాను. నేనిప్పుడు కేవలం ఉద్యోగస్థుడిని కాననీ, నాకూ షేర్ ఇచ్చారనీ చెప్పాగా” అంటూండగా ఫోన్ మ్రోగింది.

రాజు రిసీవర్ తీసి మాట్లాడసాగాడు. అతడు మాట్లాడే విధానాన్ని బట్టి అటుంచి డాక్టర్ విశాల్ అని తెలుస్తోంది.

“ అలాగే సార్, అయిదు నిమిషాల్లో పంపుతాను” అని ఫోన్ పెట్టేశాడు.

మధూహ అక్కడే బల్లమీద వున్న పత్రిక చేతుల్లోకి తీసుకుంది.

“నువ్వు పత్రిక చదువుతూ వుండు. నేనిప్పుడే వస్తాను” అంటూ టాయిలెట్‌లోకి వెళ్ళాడు రాజు.

జనం అంతా కుర్చీలో కూర్చుని వున్నారు. వాళ్ళ తలలకి ఇనుపచట్రాల్లా ఏవో బిగించి వున్నాయి. బహుశ మాగ్నెట్స్ అయి వుండొచ్చు. మైండ్ మాగ్నెటైజేషన్ .....

అందరూ కళ్ళు మూసుకుని నిద్రలో వున్నట్టున్నారు. ఏం చెయ్యాలో తోచక పత్రిక తిరగవేయటం ప్రారంభించింది.

ఒక చోట ఆగిపోయింది.

13 ..... 14 15

ఆమె తన కళ్ళని తానే నమ్మలేనట్టు మళ్ళీ చూసింది. ఉద్యోగం పోవటానికి ముందు తను అందచేసిన స్కింప్లే. అప్పుడే ప్రింటింగ్‌లోకి వచ్చేసింది. ఆమె మనసులో ఎడిటర్‌కి కృతజ్ఞత చెప్పుకుంది. తను రికమెండ్ చేసిన నవల వేసినందుకు.

ఆమె ఆ వారం సీరియల్ చదవబోయే సమయానికి రాజు లోపల్నించి వచ్చాడు. మనిషి కాస్త అలిసినట్టున్నాడు. నుదుటి మీద చెమట పట్టి వుంది.

“అలా వున్నావేం?” అడిగింది

“ఏం లేదు, బాగానే వున్నా” తడబాటు కప్పి వుచ్చుకుంటూ అన్నాడు రాజు.
ఆమె ఆ విషయం రెట్టించలేదు.

హాల్లో పేషెంట్లు ఇంకా మేగ్నెట్ థెరపీలోనే వున్నారు.

దూరం నుంచి ఒక కుర్రాడు రావటం చూసి గుర్తు పట్టింది. వారం రోజుల క్రితం అతడిని ఇదే క్లినిక్‌లో చూసింది. అంతకు ముందు నెలరోజుల నుంచి వచ్చి చికిత్స పొందుతున్నాడు. అప్పటికి క్లినిక్ ఇంకా అంత పేరు తెచ్చుకోలేదు. అయిదుగురో పదిమందో వుండేవారు. వాళ్ళంతా ఆమెకు తెలుసు.

ఆ సంభాషణ ఇప్పటికీ జ్ఞాపకం వుంది.

“నీ పేరు”

“నా ..... నా ..... నాగరాజు”

“ఈ క్లినిక్‌కి దేనికోసం వచ్చావు?”

“ న ..... న ..... నత్తి తగ్గించుకోవటం కోసం”

“ఎన్ని రోజులైంది చేరి?”

“న్నె ..... న్నె ..... నెల రో ..... రో ..... రోజులు”

“మరింకెన్ని రోజులుండాలి”

“వా ..... వా”

“వారమా”

“అవును”.

నెలరోజుల్లో తగ్గనిది ఇంకో వారంలో ఎలా తగ్గుతుంది? అ రోజు ఆ కుర్రాడు చెప్పడం ఆశ్చర్యమనిపించింది.

“మొత్తం ఒంట్లో వున్న శక్తినంతా ఈ నెలరోజుల్లో మేగ్నెట్ ద్వారా మెదడులోకి తెస్తారు. ఇప్పుడిక దాన్ని నాలుకలోకి పంపుతారు. దానికి వారం పడుతుంది అంతే”.

“ఇంకో వారంలో నీ నత్తి తగ్గిపోతుందంటావ్”.

“తప్పకుండా”

వారం తరువాత మళ్ళీ ఇప్పుడే ఈ కుర్రాడిని చూడటం. అతడు దగ్గరికి వచ్చాడు “ఈ రోజుకు ఆ ..... ఆ అయిదు వారాల కోర్సు అయిపోయింది” అన్నాడు రాజుతో.

“వెళ్ళిరా బాబూ” అన్నాడు రాజు.

“నా ..... న ..... నత్తి తగ్గలేదు”.

“చెప్పలా, నూటికి ఒకరికి హిప్పాటిజం ఎక్కడు. అలాంటి కేసుల్లో నువ్వొకడివన్నమాట. ఏం చేస్తాం. మా ప్రయత్నాలన్నీ మేం చేశాం”.

అప్పుడు చిన్న కుర్రాడి కళ్ళలో కనపడిన నైరాశ్యాన్ని తరువాత చాలా కాలం వరకూ మర్చిపోలేకపోయింది మధూహ.

అతడు నిరాశగా వెనుతిరిగి భారంగా అడుగులు వేసుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

ఆమె అటే చూస్తూ “హిప్పాటిజం పట్టకపోవటమేమిటి రాజూ” అని అడిగింది.

“స్ట్రాంగ్ విల్ పవర్ వున్న వాళ్ళకి ఇది పట్టదు”.

తనకి దృఢమైన మనస్సున్నందుకు ఆ కుర్రాడు సంతోషించాలా? నత్తి తగ్గనందుకు విచారించాలా?

సమాధానం రాకపోయేసరికి తల తిప్పి చూసింది. రాజు అక్కడ లేడు. పేషెంట్ల తలల్నుంచి చట్రాలు తీస్తున్నాడు

సాయంత్రం ఇంటికొచ్చాక మధూహ ఈ సీరియల్ చదవటం ప్రారంభించింది.

రాత్రి పదకొండయింది. అతడు అయిదు నిమిషాల నుంచీ కాలింగ్ బెల్ కొడుతున్నాడు. భార్యవచ్చి తలుపు తీయలేదు. అతడికి ఆశ్చర్యంగా అనిపించింది.

సాధారణంగా తనొచ్చేవరకూ ఆమె ఎంతరాత్రయినా మేల్కొనే వుంటుంది. అటువంటిది ఈ రోజు తలుపు తీయటానికి రాలేదేమిటి?

మామూలుగా తను ఇంటికి వచ్చేసరికి ప్రతిరోజు పన్నెండు దాటుతుంది. ఈ రోజు తొందరగా రావటం వల్ల తలుపు తీయలేదా? అనుకున్నాడు.

అంతలో తలుపుల మధ్యలో సందు కనపడింది.

లోపల గడియ వేసి లేదు.

అతడికి ఆశ్చర్యం వేసింది. భార్యకేమయినా అయిందేమోనని భయం కూడా కలిగింది. తలుపు తోసుకుని లోపల ప్రవేశించాడు. లోపల బెడ్‌రూంలో భార్య పడుకుని వుండటం చూసి తేలిగ్గా పూపిరి పీల్చుకుని “ఒంట్లో బావోలేదా?” అని అడిగాడు.

“భోం చేస్తారా?”

“చేస్తాలే పడుకో ..... ”

అతడు పావుగంటలో భోజనం ముగించి వచ్చి ఆమె పక్కన చేరాడు.

సన్నటి నడుము. ఎత్తయిన వంపులు. ఆమె పక్కకి తిరిగి పడుకుంటే చాలా అందంగా వుంటుంది. అందులోనూ ఇంకా పిల్లలు కలగకపోవటం వల్ల ఆమె వయసు ఇరవై ఎనిమిది అంటే ఎవరూ నమ్మరు.

అతడు ఒక క్షణం మామూలుగా పడుకుని ఆమె వైపు తిరిగాడు. అతడికి దాదాపు ప్రతిరోజూ కావాలి.

దగ్గరగా జరిగాడు.

ఆమె అటు పక్కకి తిరిగి పడుకుని వుంది. అతడి చేతులు ఆమెనెక్కడో స్పృశిస్తున్నాయి. ఆ విషయంలో అతడు ఒకప్పుడు నేర్పరి. పెళ్ళయిన కొత్తలో ఆమెని బాగా మచ్చిక చేసుకునేవాడు. ఆమెకు చాలా నేర్పాడు. తరువాత ఉత్సాహం తగ్గిపోయింది. ఉద్యోగమూ, వ్యాపారమూ, స్నేహితులూ, పార్టీలూ... రాత్రి ఎప్పుడో వచ్చాక ..... ఓ అరగంట తరువాత నిద్ర.

ఆ రోజు కూడా అలాగే అతడామెని తన వైపుకి తిప్పుకుని మీదకు వంగాడు. అంతే.

షాక్ తగిలినట్టు వెనక్కి వాలాడు. ఆమె కళ్ళు విప్పింది.

“ఏమిటిది?” అడిగాడు.
“షాగాను” అంది.
“వ్యాట్”
“సిగరెట్ కూడా షాగాను”

అతడి నిద్ర మత్తు వదిలిపోయింది. లేచి పక్కమీద కూర్చున్నాడు నమ్మశక్యం కానట్టు చూస్తూ. కోపగించుకోవాలో, అయోమయంలో పడాలో తెలియని స్థితిలో ఉండిపోయాడు.

ఆమె కూడా లేచి కూర్చోవటానికి ప్రయత్నించింది.

“ఈ రోజే ఎక్కడో చదివానండీ భూదేవి అని ఆడదాన్నంటార్థ కదా”.

“అవును అంటారు. అయితే దానికి నువ్వు మందు కొట్టటానికి ఏమిటి సంబంధం?”.

“షంబంధం? అవును షంబంధం ఏమిటి ? భూదేవి ఎక్కడా మందు కొట్టినట్టు దాఖలాలు లేవు కదా” అంటూ ఆమె ఏడవటం ప్రారంభించింది.

ఉన్నట్టుండి భార్య అలా ఏడుపు మొదలుపెట్టేసరికి అతను కంగారు పడ్డాడు. అసలు మందు వ్యవహారంతోనే సగం నిర్వీర్యమై వున్నాడు.

“ఏడవకు వసుంధరా. అసలు విషయం చెప్పు”.

“ఇంతమంది పాపుల్ని దివారాత్రాలు మోషే భూదేవి మందు కొట్టటం లేదండీ. పాపం ఇంత కష్టాన్ని ఎలా భరిస్తోంది?”.

“నీకు మతిపోయింది భూదేవి మందు కొట్టటం ఏమిటి? అయినా కష్టాన్ని భరించటం కోసం మందుకొట్టటం ఏమిటి” చిరాగ్గా అన్నాడు.

“మరి మీరే చెప్పారు కదండీ. మొగాడన్నాక బోలెడు కష్టాలూ టెన్షన్లూ వుంటాయి. అందుకే రిలా ..... రిలా ..... రిలా .....

“రిలాక్స్”

“అదే, రిలాక్స్ అవటం కోసం మందు కొడ్తారని”

అతడు గతుక్కుమన్నాడు. ఆమె కొనసాగించింది.

“ఒక్క కష్టానికే మీరు మందు కొడుతుంటే ఇన్ని కష్టాలున్న మనుషుల్ని మోస్తున్న భూదేవి ఎలా రిలాక్స్ అవుతుందో ఏమో. పాపం ఆవిడకి మందు కొట్టే ఛాన్సు లేదే అని ఏడుస్తున్నానండీ అవునూ ..... ఛాన్సు కరెక్టా? ఛాన్స్ కరెక్టా?”.

“అది తరువాత గానీ ముందిది చెప్పు”

“ఏం షెప్పను?”

“నీ ఏడుపుకి కారణం నా కనవసరం. మందు ఎందుకు కొట్టావో చెప్పు”.

“షెప్తా. ముందిది మీరు చెప్పండి. ఛాన్సు కరెక్టా? ఛాన్సు కరెక్టా?”.

“ఛాన్సే కరెక్టు. ఇక చెప్పు”

“ఛాన్సు కరెక్టా”

“ఛాన్సు కాదు. ఛాన్సు”
“ఛాన్సు కాదు ఛాన్స్”
“నీ మొహం. ఛాన్సు ఛాన్స్”
“నేనూ అదే అంటున్నా కదండీ ఛాన్సు చా ..... ను”
“నాలుక్కోస్తా. ఛాన్సుకాదే ఛాన్సు”
“అయ్యో నాలుకేం చేసిందండీ! ఛాన్సు ఛాన్సు”
“ఏదో ఒకట్లే. విషయం చెప్పు”

“మీరు మందు కొట్టొచ్చి సుత్తి కొడ్తే నేను భరించటం లేదా. మందు
కొట్టినవాడు మొగుడయినా సరే ఆ సుత్తి భరించటం కష్టమని ఒప్పుకుంటున్నారు
కదా”.

“నీ లాజిక్కు తగలెయ్య. అసలు విషయం చెప్పు”

“నన్ను ముద్దు పెట్టుకుంటే చెప్తా”

“ఏమిటీ?”

“అదంతే”

అతడామెని ఆలాగే చేసి “చెప్పు” అన్నాడు.

‘అలా కాదు నోటిమీద”

“నీకు నిజంగా మతి భ్రమించింది”

“మీ ఇష్టం” అని వెనక్కి విరుచుకుపడిపోబోయింది. అతడామెని పట్టుకుని
ముద్దు పెట్టుకోవటానికి వంగి చప్పున వెనక్కి జరిగి “ఏమిటీ! సిగరెట్ వాసనొస్తుంది”
అన్నాడు.

“షెప్పాగా తాగానని”

“నిన్ను చంపేస్తా”

“ఇప్పుడు మాత్రం బ్రతికున్నానా ఏమిటి?”

“ఏమిటే ఇదంతా?”

“ముద్దు పెట్టుకుంటే చెప్తా”

అతడు అతికష్టంమీద దగ్గరకొచ్చి ఇక సాధ్యం కానట్టు దూరంగా జరిగి
“కాల్చిన పొగాకు వాసన కడుపులో దేవేస్తోంది” అన్నాడు. అతడి మాటలు పూర్తి
కాకుండా ఆమె అతడిని కదలకుండా పట్టుకుని నోట్లో నాలుక పెట్టి గట్టిగా బిగించింది.
అతడు విలవిలలాడాడు. గింజుకున్నాడు. ఆమె వదలేదు. ఆ తరువాత అతడిని
వదిలిపెట్టా “కరెక్ట్ కరెక్ట్” అని చిన్న పిల్లలా కేరింతలు కొట్టసాగింది.
ఆమెని పీకపిసికి చంపెయ్యాలన్నంత కోపం వచ్చింది. అయినా దానికన్నా ఎక్కువగా
ఆమె ప్రవర్తన కంగారు పెట్టటంతో “ఏమైంది? ఏది కరెక్టు” అన్నాడు పెదాలు
తుడుచుకుంటూ.

“మధ్యాహ్నం మేగ్జైన్లో చదివానండీ. స్త్రీకి భూదేవి అని పేరొచ్చింది
పిల్లల్ని కన్నందుకూ సహనంతో అత్తామామల్ని చూసినందుకూ కాదట. సిగరెట్ తాగే
మొగుడిని ముద్దు పెట్టుకోగలిగేటంత సహనం ఏర్పరచుకున్నందుకట. తాగి
వొచ్చినప్పుడు భరించినందుకట ..... ”

..... సశేషం

ఆ వారం సీరియల్ చదివి మధూహ నవ్వు ఆపుకోలేకపోయింది. పత్రిక పక్కన
పెట్టి బయటకొచ్చి ఎడిటర్ కి ఫోన్ చేసింది.

“శాస్త్రాని మాట్లాడుతున్నాను”

“నేను సర్, మధూహని మాట్లాడుతున్నాను. థాంక్స్”

“ఇందులో నేను చేసింది ఏముందమ్మాయ్. స్కిప్ట్ బావుంది వేస్తున్నాను”.

“ఇంతకీ ఆ రచయిత్రి ఎవరో తెలిసిందాండీ!”

“లేదమ్మా, తరువాత స్కిప్టు కూడా పంపింది కానీ అడ్రసు మాత్రం
ఇవ్వలేదు. రచయిత్రి పేరు లక్ష్మి అని వ్రాసింది కానీ అది కూడా కలం పేరు
అనుకుంటాను” అన్నాడు ఎడిటర్.

ఆ రచయిత్రి తన స్నేహితురాలు లక్ష్మీనని మధూహ వూహించలేకపోయింది. సాదాగా కనపడే లక్ష్మిలో అంత లోతయిన భావాలుంటాయని ఆమె కలలో కూడా అనుకోలేదు. అదీగాక ఆమె దృష్టిలో లక్ష్మి విష్ణులది చాలా మంచి దాంపత్యం.

తన నిరాసక్తతని లక్ష్మి ఎన్నడూ బయటివాళ్ల ముందు బయట పెట్టదు.

ఈ ప్రపంచంలో చాలా మంది ఆడవాళ్ళలాగే పైకి చాలా హుషారుగా, తమది అన్ని సంసారాల్లాగే మామూలుగా గడిచిపోతూందన్నట్టు వుంటుంది.

“అన్నట్టు ఈ మధ్య పత్రికాఫీసుకి రావటం మానేశావేమిటమ్మాయ్”

“ఉద్యోగంలోంచి తీసేశారు కదండీ” నిష్ఠూరంగా అంది.

“ఉద్యోగం అంటే గుర్తొచ్చింది. నీకో ఉద్యోగం ఇస్తాను చేస్తావా?”.

ఆమె లోలోపల్నుంచి హుషారు తన్నుకొచ్చింది.

“ఏ ఉద్యోగం?”

“ఫ్రీలాన్స్ జర్నలిస్ట్. సంచలన వార్తలని సేకరించి పత్రికకి ఇవ్వటం. ఎప్పుడొస్తావ్?”

“ఇప్పుడే బయల్దేరుతున్నానండీ” అంటూ ఫోన్ పెట్టేసి ఇంటికొచ్చి తయారైంది.

బయల్దేరుతుండగా కుడికన్ను అదిరింది.

ఆమెకి ఇలాంటి వాటిమీద నమ్మకం లేదు. అసలు ఏ కన్ను అదిరితే శుభమో ఏది అదిరితే అశుభమో కూడా తెలీదు.

అరగంట ప్రయాణం చేసి ఆమె పత్రికాఫీసుకి వెళ్లింది.

కొంచెంసేపు యోగక్షేమాలు మాట్లాడాక “నీకు తిరిగి ఎలాగూ ఉద్యోగం ఇప్పించలేను. ఫ్రీలాన్స్ జర్నలిస్టుగా పనిచెయ్యి. నీ ఆర్టికల్స్ నెలకు రెండు మూడు వేస్తాను. అయిదారు వందలొచ్చినా మంచిదేగా అన్నాడు” శాస్త్రీ.

ఆమె కళ్ళలో నీళ్ళు చిప్పిల్లాయి “థాంక్స్” అంది కృతజ్ఞతగా.

ఆ తరవాత టాపిక్ కొత్త సీరియల్ మీదికి మళ్ళింది.

ఎడిటర్ బల్లమీదే వుంది ఆ స్కీప్టు. ఆమె తీసుకుని అక్కడక్కడా చూసింది.

“ఈ నవల రచయిత్రి స్వంత కథలాగే వుంది సర్”

“ఎలా చెప్పగలవు?”

మధూహ నవ్వి “గ్రాఫాలజీ” అంది “ఓత్వాన్ని వెనక్కి తిప్పి వ్రాసేవారు సాధారణంగా జీవితం పట్ల అసంతృప్తులై వుంటారని ఈ మధ్యనే విడుదలైన గ్రాఫాలజీ పుస్తకంలో చదివాను. ఈ స్కిప్టులో మొ, వొ, తొ, కొ అన్న అక్షరాలు గమనించండి. గుణింతాలు వెనక్కి తిరిగి వున్నాయి”.

“గొప్ప పరిశీలనే! గ్రాఫాలజీతో మనస్తత్వాన్ని ఇంత చక్కగా పట్టుకోవచ్చని నాకు తెలీదు” అన్నాడు శాస్త్రి.

“ఈ రచయిత్రి అడ్రసు ఇవ్వలేదుగా”.

“లేదు, ఇష్టం లేదేమో”

“ఇస్తే వెళ్ళి ఇంటర్వ్యూ చేసేదాన్ని”.

“ఇంటర్వ్యూ అంటే గుర్తొచ్చింది. టెన్నిస్ ప్లేయర్ ప్రహసిత్ తెలుసుగా”.

“విన్నాను. మీరో విషయం గమనించారా? ఈ నవలలో హీరో పేరు కూడా ప్రహసితే .....”.

ఎడిటర్ దాని గురించి అంతగా పట్టించుకోలేదు.

“ప్రహసిత్ టెన్నిస్ నుంచి దాదాపు తను విరమించుకున్నట్టే అని ప్రకటించాడు. కారణం మాత్రం ఎవరికీ చెప్పలేదు. అతడిని ఇంటర్వ్యూ చేసి ఆ కారణం పట్టుకోగలిగితే అది సెన్సేషన్ అవుతుంది”.

మధూహకి అర్థమైంది. తను విజయవంతంగా ఈ పని పూర్తి చేయగలిగితే జర్నలిస్ట్ గా గొప్ప విజయం!

ఆమె కుర్చీలోంచి లేచి “ప్రయత్నిస్తాను సర్” అంది.

“ఇప్పటికి లక్షమంది అడిగారు ఆ ప్రశ్న. నేను చెప్పను. అది నా వ్యక్తిగత కారణం” అన్నాడు ప్రహసిత్.

అప్పటికి ఇంటర్వ్యూ ప్రారంభమై అయిదు నిమిషాలు గడిచింది.

“కానీ దేశం మొత్తం ఆ కారణం గురించి దిగులు చెందుతోంది”.

“దానికి నేనేం చేయలేను. ఐయామ్ సారీ ..... ”

“ఒక దేశపు గౌరవాన్ని కూడా బలిపెట్టగల పెద్ద కారణం ఏమై వుంటుంది” అంది మధూహ.

అతన్నించి ఎలాగైనా దాన్ని రాబట్టాలన్న ప్రయత్నంతో అతడిని ఇరిటేట్ చేస్తున్నట్టు అడిగింది.

అయితే అతనికి కోపం రాలేదు. “నేను ఆడలేను, పూర్తిగా అశక్తుడిని” అన్నాడు.

“ఆరోగ్యం బావోలేదా?”

“అదేం లేదు”

“బయటకు చెప్పుకోలేని అనారోగ్యం ఏమైనా ..... ”

“అంటే?” మొహం చిట్టిస్తూ అడిగాడు.

“ఎయిడ్స్”

అతడు నవ్వాడు “మీరెంత ఇరిటేట్ చేసినా నేను చెప్పను”.

ఆమె నిస్సహాయంగా చూస్తూండిపోయింది. దిగులేసింది చివరికి అంది
“చూడండి, ఈ విషయం ప్రప్రథమంగా నేనే వ్రాస్తేనే ఉద్యోగం దొరుకుతుంది.
లేకపోతే రేపట్నంచీ నాకు ఉద్యోగం వుండదు”.

అతడామె వివరాలు కనుక్కున్నాడు. “నేనెలాగూ ప్రాక్టీసు
పెట్టాలనుకుంటున్నాను. నా దగ్గర రిసెప్షనిస్టుగా చేరుదురుగానైండి”
అన్నాడు.

“అంతే కానీ విషయం ఏమిటో చెప్పనంటారు”.
“చెప్పను”

ఆమె మౌనంగా కూర్చుండిపోయింది. ఆమె హార్ట్ అయినట్టు గుర్తించి “ఏం
పత్రిక అది?” అని అడిగాడు.

మాది అంటూ అందించింది.
అతడు పేజీలు తిప్పతూంటే 13 ..... 14 ..... 15 అని కనపడింది.

“ఈ పేరేదో గమ్యత్తుగా వుందే”

“స్క్రి పైకిల్ గురించి”

“ఓ అదా! అయితే మీ ఎడిటర్ గారేనన్నమాట నాకు ఫోన్ చేసి అడిగింది”.

“ఏమని అడిగారు?”

అతడు వివరాలన్నీ చెప్పాడు. ఆమెకు అది చాలా ఆసక్తికరంగా అనిపించింది.
అయితే అంతకన్నా ముఖ్యమైనది మరొకటి వుంది. ఈ విధంగా అతడితో మరికొంత
సేపు సంభాషణ పొడిగించవచ్చు. ఇంటర్వ్యూలో ఎప్పుడూ అది మంచి పద్ధతి.
ఎక్కడో ఒకచోట మనకి కావలసిన విషయం రాబట్టవచ్చు.

“అయితే పిల్లలు కలుగని దంపతుల్ని 13 ..... 14 ..... 15 తేదీల్లో తన దగ్గరికి
రమ్మని డాక్టర్ కోరటం తప్పంటారా?” అడిగింది.

“సైంటిఫిక్ గా తప్పు. మామూలు సైకిల్ వున్న స్త్రీలకయితే తప్పు కాకపోవచ్చు. కానీ జాగ్రత్తగా గమనిస్తే పిల్లలు కలగని చాలా మంది స్త్రీల్లో సైకిల్ నార్మల్ గా వుండదు. అటువంటి వాళ్ళని 13 14 15 రోజుల్లో రమ్మనటం దారి ఖర్చులు దండగ”.

“సరిగ్గా అండం ఎప్పుడు ఏర్పడుతుంది?”

“అదెవరూ సరిగ్గా చెప్పలేరు. కానీ ఏర్పడిన పదమూడో రోజు మాత్రం బయటకు వెళ్ళిపోవటానికి సిద్ధపడుతుంది” అంటూ బల్లమీదవున్న ఒక కాగితం తీసుకుని చార్ట్ వేసి “ముప్పై ఆరు రోజుల సైకిల్ వున్న ఒక స్త్రీని తీసుకుంటే వెనుకనుంచి 13 రోజులు లెఖ్ఖపెట్టాలి. ముందు నుంచి కాదు” అంటూ ఛార్ట్ పూర్తి చేశాడు.

(table)

1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30
31	32	33	34	35	36

“పై రకం స్త్రీని పరీక్ష చెయ్యటానికి ఉత్తమమయిన దినాలు 22, 23, 24 అంతేకానీ 13, 14, 15 కాదు. అంటే 22 రోజు పరిపక్వం చెందిన అండం 35 రోజు వెల్వడిపోతుందన్న మాట”.

“మరి ఈ సంతానోత్పత్తి కేంద్రాల ప్రకటనలు తప్పంటారా?”

“నాకు తెలిసింది ఒక డాక్టర్ గా చెప్పానంతే”

మధుహ సాలోచనగా కొద్దిసేపు మౌనం వహించింది.

“ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నారు?”

“పాపం ఈ రచయిత్రి 13 ..... 14 ..... 15 అని పేరు పెట్టింది. రేపు ఒకవేళ ఈ నవల సూపర్‌హిట్ అయితే విమర్శకులు ఈమె మీద విరుచుకుపడతారు. రంధ్రాన్వేషణ చేస్తారు”.

ప్రహ్లా నవ్వాడు. అప్పుడావిడ ఏదో కొత్త థియరీ చెప్పి తనను తాను సమర్థించుకుంటుందిలేండి.

“ఎవరావిడ?”

“లక్ష్మి అని”

లక్ష్మి అన్నపేరు వినగానే అతడి చేతిలో పెన్ను క్రిందపడింది.

“లక్ష్మా” అన్నాడు.

అతడి స్వరంలో ఉద్వేగాన్ని ఆమె సునిశితమైన దృష్టి పట్టుకుంది. అతడిలో సంచలనాన్ని ఆమె గుర్తించింది.

‘ఇతడికి నిశ్చయంగా ఎవరో లక్ష్మి అనే ఆవిడతో పరిచయం వుంది అనుకుంది’.

“ఏం వ్రాస్తోంది ఆమె?” అతడి స్వరం కంపించింది. మనిషిలో మార్పొచ్చింది.

అతడినే గమనిస్తూ “చిత్రమేమిటంటే ఆమె సీరియల్‌లో హీరో పేరు ప్రహసాత్” అంది.

అంతే అతడు చప్పున లేచి ఆమె భుజం పట్టుకుని “ఆమె... ఆమె.. అడ్రస్ నాక్కావాలి” అన్నాడు. కాదు. దాదాపు అరిచాడు. ఒక మనిషి అంత ఉద్వేగం చెందటాన్ని చూడటం ఆమెకదే ప్రథమం. భారతదేశానికి చెందిన ప్రముఖ ఆటగాడు ఒక లేడి జర్నలిస్టు భుజం పట్టుకుని అంత ఆవేశం చెందటం .....

ఆమె ఆలోచనలకి క్షణాల్లో రూపకల్పన జరిగింది.

“ఆ... తప్పకుండా ఆమె అడ్రస్ ఇస్తాను” అని ఆగి “మీరెందుకు టెన్సిన్ నుంచి విరమించుకుంటున్నారో చెప్తే” అంది.

అక్కడ శ్మశాన నిశ్శబ్దం.

అతడు ఆలోచించుకోవటానికి సమయమివ్వకుండా మధూహ అంది “మీకు వేరే విధంగా ఆ అడ్రసు దొరికే అవకాశం లేదు. కేవలం మా పత్రిక వల్లే తెలియాలి కానీ, మీరు మాకు సాయపడని పక్షంలో మేము మీ కెందుకు సాయం చెయ్యాలి?”.

“బెదిరిస్తున్నారా?”

“కాదు, అర్థం చేసుకొమ్మని ప్రాధేయపడుతున్నాను. మీరు ఆట మానెయ్యటానికి కారణం నిజంగా వ్యక్తిగతమై అది ప్రచురించటం ద్వారా మీకు హాని కలుగుతుంది అనుకుంటే, మేం మాత్రం ఎందుకు ప్రచురిస్తాం? మీరే ఆలోచించండి”. ప్రహసిత్ కొంచెం సేపు మౌనంగా వుండి చివరికి అన్నాడు “నేనొక అమ్మాయిని ప్రేమించాను” అన్నాడు.

మధూహ అదిరిపడి “ఆ కారణం వల్ల ఆట మానుకొన్నారా?” అంది.

“అవును”

“ప్రేమకోసం గోడలని దూకిన వారినీ ఉరికంబం ఎక్కిన వారినీ చూసేం గానీ, ఆట మానుకున్న వారిని చూడలేదే” అంది స్వగతంగా. అతడు పట్టించుకోలేదు.

“ఆ అమ్మాయి పేరు లక్ష్మి” అన్నాడు. “అంత మాత్రమే నాకు తెలుసు. ఒకటి రెండు సార్లు నాతో ఫోన్లో మాట్లాడింది. ఆమెని ప్రేమిస్తున్నానన్న విషయం చెప్పాను. ఇష్టమో అయిష్టమో చెప్పకుండా ఫోన్ పెట్టేసింది”.

“మీరంటే ఇష్టపడని అమ్మాయిలు కూడా వుంటారా?” చప్పున అనేసి, అతడు ఏమనుకుంటాడో అన్నట్టు చూసింది.

అతడు ఈ లోకంలో లేనట్టే చెప్పుకుపోతున్నాడు ఆ క్షణం అతను చిన్నపిల్లడిలా వున్నాడు.

“అప్పుడే ఆ అమ్మాయితో చెప్పాను. నువ్వు మళ్ళీ ఫోన్ చేయకపోతే నేను ఆడటం మానేస్తానని”.

“ఆమెని ఎన్నిసార్లు చూశారు?”

“ఒకసారి”

మధూహ నవ్వు ఆపుకుంది. “ఒక్కసారి కలిసి ఆమె మిమ్మల్ని ప్రేమించకపోతే దేశం తరపున ఆడటం మానేస్తానన్నారా?” అంది.

“అవును”

“ఒక రకంగా ఇది ఆమెని బ్లాక్ మెయిల్ చేయటం కాదా?”

“నువ్వు నన్ను ప్రేమించకపోతే నేను ఆడటం మానేస్తానంటే అది బ్లాక్ మెయిల్. నేనలా అనలేదు. నేనంటే ఇష్టమో కాదో చెప్పేవరకూ ఆడనన్నాను”.

“ఒకవేళ ఆ అమ్మాయి ఇష్టం లేదంటే?”

“అప్పుడు కూడా ఆడను. కానీ అందులో ఇక ఆ అమ్మాయి ప్రసక్తి ఏమీ లేదు. కేవలం నా అశక్తత వల్ల ఆడనంతే”.

మధూహ ఆశ్చర్యంగా “అశక్తత ఏమిటి?” అంది.

“ఒకమ్మాయిని ప్రేమించిన మనిషి ఆమె లేకుండా కూడా మామూలుగా ఎలా వుండగలడు? జీవచ్ఛవంలా బ్రతుకుతాడంతే”.

“మీరు ఆ అమ్మాయిని కేవలం ఒకసారి చూశానన్నారు కదూ”.

“అవును”

“ఒకసారి చూసి జీవచ్ఛవం అయిపోతారా?”

ప్రహసిత్ చాలా సేపు ఆమె వైపు సూటిగా చూశాడు. ఆమె ఇబ్బంది పడింది. అంతలో అతనిడిగాడు “మీరెవరినయినా ప్రేమించారా?”

మధూహ సమాధానం చెప్పలేదు. రాజు గురించి చెప్పటం ఇష్టం లేకపోయింది అయినా

ప్రహసిత్ ఆ ప్రశ్న ఎందుకు అడిగాడో తెలియలేదు.

“చెప్పండి, మీరెవరినైనా ప్రేమించారా? కనీసం ఎప్పుడైనా ప్రేమలో పడ్డారా?”

“.....”

“చెప్పరు”.

అతడు వ్యంగ్యంగా ఇరిటేటింగ్గా అన్నాడు.

“మీరే కాదు. చాలా మంది చెప్పరు. అదేదో సామాజిక విలువలకి వ్యతిరేకమైనదిగా నైతిక నిషిద్ధమైన కార్యక్రమంగా భావిస్తారు. చెప్పటానికి సిగ్గుపడతారు. భయపడతారు. గిల్టీగా ఫీలవుతారు. కానీ నా దృష్టిలో అలా కాదు. గుడికి వెళ్ళిన పవిత్రతతో సమానం. ప్రొద్దున్నే గుడికి వెళ్ళాను, మనసెంత ప్రశాంతంగా వుందో అని చెప్పినట్టే ప్రేమించాను. ఎంత పిచ్చిగా, ఆనందంగా, విషాదంగా, ఆహ్లాదంగా, దిగులుగా వుందో అని చెప్పుకోగలగాలి. అదేమీ సిగ్గుపడాల్సిన నీచ కార్యక్రమం కాదే! అలా చెప్పుకోలేకపోతున్నారంటే మీకే ఏదో గిల్టీ ఫీలింగ్ వుండటమో, సమాజం పట్ల భయమో వున్నదన్నమాట. అలాంటి స్థితిలో వుండి ప్రేమించినందుకు మిమ్మల్ని చూసి ప్రేమ సిగ్గుపడుతుంది”.

“కానీ ఇంతకాలం మీరు కూడా దీన్ని దాచిపెట్టారు”.

“ఆమె అభిప్రాయం తెలియక, ఆమె పేరు బయటకు రావటం ఇష్టంలేక దాచిపెట్టాను. ఆమె గానీ వప్పుకున్న పక్షంలో ఈఫెల్ టవర్ ఎక్కి చెబుతాను. మొత్తం ప్రపంచం ఒకటైనా ఎదిరించి ఆమెను నాదాన్ని చేసుకుంటాను”.

“ఆమెను ఒకసారి చూడగానే ప్రపంచాన్ని ఎదిరించి మీదాన్ని చేసుకోవాలన్నంత కోరిక కలిగిందా?”

ఆమె ప్రశ్నలో వ్యంగ్యం అతడికి అర్థమైంది “కొత్త బిచ్చగాడు పొద్దెరగడు అనుకుంటున్నారు కదూ నాగురించి”.

ఆమె మాట్లాడలేదు.

“ప్రేమావేశంలో మనిషి పిచ్చిపిచ్చిగా ప్రవర్తిస్తాడని ప్రతీవారూ, తన ప్రేమంత గొప్పది మరొకటి లేదని అనుకుంటాడనీ నవ్వుకుంటున్నారు కదూ”.

నిజానికి ఆమె అలాగే అనుకుంటోంది. కానీ పైకి చెప్తే మర్యాదగా వుండదని వూరుకుంది.

అంతలో అతను లోపల్నుంచి రెండు చేతుల్నిండా రెండు కట్టల ఉత్తరాలు తెచ్చి విసురుగా ఆమె ముందు పోశాడు.

అందమైన గ్రీటింగ్ కార్డులు, ఐ లవ్ యూలు, పేజీల కట్టల వుత్తరాలు. “అమెరికా నుంచీ ఆస్ట్రేలియా వరకూ ఆడాన్నేను. బ్యాచిలర్ని. ప్రేమ నాకు కొత్తకాదు. కొన్ని వేలమంది నన్ను ప్రేమించామన్నారు. అసలీలా ఈ వుత్తరాల్ని దాచుకోవటం కూడా నా అహమని భావించే స్థితిలో ప్రస్తుతం వున్నాన్నేను.

ప్రపంచపు అత్యంత సౌందర్యరాసులైన అమ్మాయిలూ, కోటీశ్వరుల కూతుళ్ళూ నేను ఆడే మ్యాచ్ ల కొచ్చేవారు. ఇదంతా నేను గర్వంగా చెప్పుకోవటం లేదు మధూహగారూ. అందర్ని చూసినా చలించని మనసు ఒక అమ్మాయిని చూస్తే చలించిందని చెప్పటం నా అభిప్రాయం. ఎవరో ఒకమ్మాయి కాస్త నవ్వేయగానే ప్రేమలో పడేటంత కొత్తపిచ్చి కాదని చెప్పాలని నా వుద్దేశ్యం.

ఇంతకాలం నేనెవరి కోసం ఎదురుచూస్తున్నానో, ఆ స్త్రీ దొరికిందన్న భావం. దీన్ని లవ్ ఎట్ ఫస్ట్ పైట్ అంటారో, నవ్వుకుంటారో మీ ఇష్టం.

కావాలంటే మరో పది సంవత్సరాల తరువాత అడగండి ..... ఆ అమ్మాయి పట్ల నా ప్రేమని ఇదేవిధంగా వెల్లడిస్తాను. ఈ పది సంవత్సరాల్లో తిరిగి మేం ఒకసారి కూడా కలుసుకోలేకపోయినా సరే .....

మధూహ దిగ్భ్రాంతురాలై అతడినే చూస్తోంది . అతడి మాటల్లో ఆవేశాన్ని కాదు. కళ్ళల్లో సిన్సియారిటీని.

నిజంగా ప్రేమంటే ఇంత తీవ్రంగా వుంటుందని ఆమె మొదటిసారి చూడటం.

అతడిని అభినందించాలని ఆమెకి అనిపించింది. అతడితో ప్రేమించబడిన అమ్మాయికన్నా అదృష్టవంతురాలెవరైనా వుంటుందా? అసలే స్త్రీ అయినా ఇంత ప్రేమని నిరాకరించగలదా? ఈర్ష్య కూడా కలుగుతోంది .....

ఒకరి కోసం దేశపు అత్యుత్తమ స్థానాన్ని వదులుకోవటం ..... కొన్ని వేలమందిలో ఒకరే ఎన్నుకోవటం.

నువ్వు నాకు ప్రపంచంలో అన్నింటికన్నా ఇష్టమైనదానివి అని స్పష్టంగా చెప్పగలగటం .....

“ఏమిటాలోచిస్తున్నారు?”

ఆమె తెప్పరిల్లి “ఏమీ లేదండి. వెళ్ళొస్తాను. మీరు కోరినట్టే ఈ విషయాలేవీ పేపర్లో రావు” అంటూ కదలబోయింది.

“లక్ష్మి అడ్రసు ఇస్తానన్న షరతుమీదే మీకీ విషయాలన్నీ చెప్పాను”.

మధూహ గతుక్కుమంది.

సంభాషణలో పడి అసలు విషయం మర్చిపోయింది.

ఇప్పుడు తమ పత్రికలో వ్రాస్తున్న లక్ష్మి అడ్రసు తమకి తెలీదంటే ఇంతసేపూ మోసం చేసినందుకు ఇక్కడే చంపి పాతేస్తాడు.

“ఆమె అడ్రసు పత్రికాఫీసులో వుంది” అంది తప్పించుకుంటున్నట్టు.

“పదండి, నేను మీతో వస్తాను” చెప్పలవైపు నడుస్తూ అన్నాడు.

ఆమె పరిస్థితి పెనం మీద నుంచి పొయ్యిలో పడినట్టు అయింది. ఆమె “ఫోన్ నెంబర్ ఇస్తాను కావాలంటే” అంది.

అతడు ఆగాడు. అతడి మొహంలో వెయ్యి క్యాండిల్స్ బల్బు వెలిగినట్టుయింది.

40009

చెప్పేసింది.

అతడు అతికష్టం మీద అప్పటికప్పుడు ఫోన్ దగ్గరికి పరుగెత్తుకు వెళ్ళకుండా వుండటం కోసం మర్యాదకి కంట్లోల్ చేసుకుంటున్నాడని తెలుస్తోంది.

“వెళ్ళొస్తాను” అంటూ గుమ్మం దగ్గరికి నడిచి వెనుదిరిగి “ఒకవేళ మీకు కావల్సింది మా పత్రికలో వ్రాసే రచయిత్రి లక్ష్మి కాకపోతే మాత్రం నన్ను క్షమించాలి. ఆమెని మీరిక వేధించకూడదు” అంది.

ప్రహసిత్ మొహం ఎర్రబడింది “ఏమనుకుంటున్నారు నాగురించి” అన్నాడు.

ఆమె నవ్వి “సారీ” అని అక్కణ్ణుంచి కదిలింది. వెళ్ళూ అనుకుంది.

‘ఇతడు ఫోన్ చేసేలోపులోనే లక్ష్మికి ఫోన్ చేయాలి. లేకపోతే విషయం అర్థం కాక బెదిరిపోతుంది. ఆంధ్రప్రదేశ్‌లో ప్రతీ మూడో అమ్మాయి పేరూ లక్ష్మి అవటం అదృష్టానికే వచ్చింది. అతడు ప్రేమించిందీ తమ పత్రికలో వ్రాసేదీ నా స్నేహితురాలు లక్ష్మి అయినా కాకపోయినా ఫర్లాలేదు. సమయానికి నా స్నేహితురాలి ఫోన్ నెంబరు ఇవ్వొచ్చునన్న ఆలోచన రావటం కూడా మంచిదయింది. ఈపాటికే ప్రహసిత్ నేనిచ్చిన నెంబర్‌కి చేసుంటే లక్ష్మి ఎలా మాట్లాడుతుంది. కోపంగా తిట్టి పెట్టేస్తుందా?’ ఇలా రకరకాల ఆలోచనలతో ఆమె టెలిఫోన్ బూత్ వైపు నడిచింది.

ఆంధ్రప్రదేశ్‌లో కొన్ని లక్షల మంది లక్ష్మీలుండవచ్చు కానీ తన స్నేహితురాలే ఆ రచయిత్రి అనీ, పొరపాటున ఇచ్చినా అసలు నెంబర్ ఇచ్చి ప్రహసిత్‌కి సంబంధించేవరకూ ఎవరూ చేయనంత సాయం తాను చేసిందని ఆమెకి తెలీదు.

అలా ఇవ్వటం ద్వారా నలుగురి జీవితాలు అనూహ్యమైన మలుపు తిరుగుతాయని ఆమె ఆ క్షణం వూహించలేదు.

ఆమె టెలిఫోన్ బూత్‌నుంచి చేస్తే అటు విష్ణు ఫోన్ ఎత్తాడు.

“నేనూ మధూహని మాట్లాడుతున్నాను” అంది.

“హేయ్, హౌ ఆర్యా” అన్నాడు.

“ఘైన్, లక్ష్మి వుందా?”

“లేదు, ఏమిటి విశేషాలు. అసలు కనపడడం లేదేమిటి?”

అతడికి ఇది అలవాటు. ఆడవాళ్ళు కనపడితే వదలడు. అలా అని అసభ్యంగా ప్రవర్తించడు. ఏదోలా సంభాషణ పొడిగిస్తాడు. పొగుడుతాడు జోకులు వేస్తాడు. భోజనానికి రమ్మంటాడు. భార్యముందు చనువుగా వుండటానికి ప్రయత్నిస్తాడు.

అదంతా చాలా సాధారణమైనట్లు తన స్వభావమైనట్లు ముసుగు వేస్తాడు. వాళ్ళింటికి తను తరచు వెళ్ళకపోవడానికి అదో కారణం.

లక్ష్మికి అర్థం కాదా విషయం. భర్తంటే వల్లమాలిన ప్రేమ వున్నట్లు మాట్లాడుతుంది. పల్లెత్తు మాట అననీయదు. ఏమో తనే కరెక్టేమో. వాళ్ళది నిజంగా మంచి దాంపత్యమేనేమో..... తనే అనవసరంగా ఎక్కువ ఆలోచిస్తుందేమో. అతడు భార్యని అపురూపంగా చూసుకుంటూ వుండి వుండొచ్చు.

“నీలో నాకు నచ్చే గుణం అదే” అటుంచి విష్ణు అన్నాడు.

“ఏది?”

“మాట్లాడుతూ ఆలోచనల్లోకి వెళ్ళిపోతావు. ఎంతో డెప్త్ వున్నవాళ్ళే అలా ప్రవర్తిస్తారట”.

ఇతడిలో ఇదొకటి. తనకి చాలా తెలివితేటలున్నాయని అనుక్షణం అన్యాయపడేలాగా అవతలివాళ్ళు గుర్తించేలా ప్రవర్తిస్తూ వుంటాడు. మాటల్లో కూడ కనపడుతూ వుంటుంది.

“అదిగో మళ్ళీ ఆలోచిస్తు. ఎవరి గురించి ఆలోచిస్తున్నావ్? బోయ్ ఫ్రెండ్ గురించా?” నవ్వాడు.

“ లక్ష్మి లేదా” సీరియస్ గా అడిగింది.

అతడు గుర్తించినట్లున్నాడు “లేదని చెప్పాగా” అన్నాడు.

“ ఎక్కడికెళ్ళింది?”

“విశాల్ క్లినిక్కి”

మధూహ భృకుటి ముడిపడింది. వి ..... శా ..... ల్ ..... క్లినిక్.

“తనకీ మధ్య పిల్లల పిచ్చి ఎక్కువైంది. బాబాల దగ్గరకీ గుళ్ళకీ తిరుగుతోంది. ఇదిగో ఇప్పుడు ఈ క్లినిక్కి. నేను చెపుతూనే వున్నాను. ఇప్పుడు వయసేం మించిపోయింది చెప్పు? ఏదైనా చేస్తే నేను చేయాలి తప్ప ఈ క్లినిక్లేం చేస్తాయంటే వినదు” జోకాడు.

“ఎంతసేపయింది వెళ్ళి?”

“పది నిమిషాలైంది” అంటూ అతడేదో ఇంకా మాట్లాడబోతూంటే ఫోన్ పెట్టేసింది.

ప్రహసిత్ కూడా ఆమె కోసం ప్రయత్నిస్తూ వుండి వుంటాడు ఫోన్లో. వెళ్ళి లక్ష్మిని కలుసుకుని చెప్పాలి. ప్రహసిత్ ఫోన్ విష్టు రిసీవ్ చేసుకుంటే అనవసరమయిన అనుమానాలు రావచ్చు. అనవసరంగా తను ఆ నెంబరిచ్చింది.

ఆమె విశాల్ క్లినిక్కి వెళ్ళడానికి నిశ్చయించుకుంది. పబ్లిక్ బూత్లో డబ్బు ఇచ్చేసి అక్కడికి బయల్దేరింది.

అదే మొదటిసారి అక్కడికి వెళ్ళడం. ఇంతకుముందు ఆ క్లినిక్ వేరేచోట వుండేది. దాన్ని హిపో మైండ్ మాగ్నో క్లినిక్ గా మార్చి ఈ సంతానోత్పత్తి కేంద్రాన్ని వేరే చోటికి షిఫ్టు చేశాడు.

అక్కడికి వెళ్ళింది మధూహ.

బయట క్లినిక్ ముందు చాలా స్కూటర్లున్నాయి. ఆమె లోపలికెళ్ళింది.

ఆమెకి చాలా ఆశ్చర్యం కలిగింది.

అక్కడ అన్ని జంటల్ని చూడడం. ఒంటరి స్త్రీలు కూడా చాలా మంది వున్నారు. గదిలో నాలుగువైపులా బల్లలున్నాయి. ముందు వరండాలో కూడా బల్లలున్నాయి. అంతా జనమే. కిటకిటలాడుతున్నారు. పిల్లలులేని జీవితం జీవితమే కాదన్న నిర్లిప్తత ఆందోళన, టెన్షన్ అందరి మొహాల్లోనూ కనపడుతున్నాయి. మొగవాళ్ళు గంభీరంగా తమ లోపం ఏదీ లేదన్నట్టు స్థయిల్గా వుండడానికి ప్రయత్నిస్తున్నారు.

దేశంలో జనాభా సమస్య ఇంత తీవ్రంగా ఎందుకుందో అర్థం అయిందామెకు. మాతృత్వంలోనే వుంది ఆడజన్మ సార్థకం అన్న పాటని చీల్చి చెండాడిన ఒక రచయిత ఆర్గ్యుమెంట్ గుర్తొచ్చింది.

పిల్లలు పుట్టకపోతే ఎటువంటి పరిస్థితుల్లోనూ అది సాధ్యం కాకపోతే స్త్రీ ఏం చెయ్యాలో చెప్పాలే తప్ప నీ జీవితానికి సార్థకత లేదు అని నిర్ణయం చేసేయ్యటమేమిటి? పిల్లలంటే బావిలో నీళ్ళా? చేదవేసి తోడుకోవడానికి? స్త్రీని డిప్రెషన్ కి లోను చేసే ఇలాంటి పాటల్ని నిజంగానే బాన్ చెయ్యాలి.

ఆమె ఆలోచనలో వుండగానే కన్సల్టేషన్ రూమ్ లోంచి లక్ష్మి బయటికి వచ్చింది. మధూహని చూసి ఆమె మొహం విప్పారింది “ఏమిటిలా వచ్చావ్? రాజు కోసమా?” అని అడిగింది సంతోషంగా.

“కాదులే, రాజు ఇక్కడుండడుగా. నీకోసమే” అంది మధూహ.

“నా కోసమా, భలే. అబద్ధాలు చెప్పకు. ఆడపిల్లలు పుడతారు” అంటూ నవ్వింది లక్ష్మి.

“పెళ్ళి కాక ముందయితే కష్టమే” మధూహ కూడా నవ్వుతూ అంది. “ఏమంటున్నాడు క్లినిక్ లో” అని అడిగింది.

“90 శాతం ఛాన్సులున్నాయట”

“కంగ్రాచ్యులేషన్స్” అంది మధూహ.

“ పరీక్షలన్నీ చేశారా?”

“లేదే”

మధూహా అదిరిపడింది “పరీక్షలేమీ చేయకుండా 90 శాతం ఛాన్సుంది అని ఎలా చెప్పారు?”.

“మనసులో కలతలు, టెన్షన్లు మొదలైనవి వుంటే ఫెర్టిలైజేషన్ మీద కూడా దాని ప్రభావం వుంటుందట”.

“మనసుకీ కడుపుకీ ఏమిటి సంబంధం?” విస్తుపోతూ అడిగింది.

“ఏమో నాకైతే నిజమేననిపిస్తోంది”

“నీకేమిటి వర్రీ?”

“పిల్లలు కలగకపోవడం, డాక్టరుగారు కూడా అదే చెప్పారు”.

“ఏమని? పిల్లలు పుట్టటం లేదన్న వర్రీ వుండడం వలన నీకు పిల్లలు పుట్టడం లేదనా?”.

అందులో వెటకారం లక్ష్మి గుర్తించలేదు. “పోనీలేవే దేవుడి దయవల్ల ఇక్కడయినా ఫలితం కనపడితే చాలు” అంది భక్తిగా.

“ఫీజు ఎంత తీసుకున్నారు?”

“వంద రూపాయలు”

బయట కూర్చున్న జంటలు కనిపించారు.

“మనసులో ఏ ఆలోచనా లేకుండా పడుకోండి. పిల్లలు పుడతారు అని చెప్పడానికి వంద రూపాయలు తీసుకున్నారా?” అంది కసిగా.

“పోనీలేవే. ఇంత ఖర్చుపెడుతున్నాం. ఏ పుట్టలో ఏ పాముందో. ఆర్నెల్లు తిరిగేసరికల్లా మూడోనెల అని స్వీట్లు పంచిపెడతారు మీరు అని గ్యారంటీ ఇచ్చారు డాక్టరుగారు. టెస్టులకి వచ్చే నెల రమ్మన్నారు”.

“ఇలాంటివి విష్టుకి ఇష్టం వుండవుగా”.

“అదే నేనూ చెప్పాను. ముందు నన్నొక్కదాన్నే రమ్మన్నారు”

ఇక లాభం లేదన్నట్టు మధూహ చెప్పడం ప్రారంభించింది “చూడు లక్ష్మీ. ఒక దంపతులకి పిల్లలు పుట్టకపోవటానికి సగం మొగవాడు, సగం స్త్రీ కారణమవుతారు. భర్తని పరీక్షించకుండా నిన్నొక్కదాన్నే పరీక్ష చేసి ఏం చెబుతారు”.

“నీకు పెళ్ళికాలేదుగా. నీకేం తెలుసు?”

మధూహ మొహం ఎర్రబడింది “ఇది తెలియటానికి ఆరోక్లాసు చదువు చాలు. ఇంకో విషయం తెలుసా? నేను ఒక ప్రముఖ సైన్స్ మ్యాగజైన్‌లో చదివాను. నిస్సంతు దంపతులకు ఎన్ని ట్రీట్‌మెంట్స్ ఇచ్చినా కేవలం 45 శాతం మాత్రమే గర్భం వచ్చే అవకాశం వుంది. నువ్వన్నట్టు 90 శాతం కాదు”.

“పోనీలే, ఆ నలభై ఐదులో మేమూ ఉన్నామనుకో”.

“కానీ ఆ డాక్టర్ అలా అబద్ధం చెప్పకూడదు కదా”.

“నన్ను సంతోష పెట్టడానికి చెప్పి వుండొచ్చుగా”

“ఆ డాక్టరేమీ జనోద్ధరణకి కంకణం కట్టుకున్న ప్రవక్త కాదు. మాటల్తోనూ సలహాల్తోనూ, సమాధానాల్తోనూ సంతోష పెట్టడానికి. డాక్టరన్నాక ఫాక్ట్స్ చెప్పాలి. కడుపు గురించి అడిగితే మనసు గురించి చెప్పకూడదు”.

లక్ష్మి నవ్వింది “నీకు తెలియని డాక్టర్ మీద నీకెందుకు అంత కోపం?”

“నా మిత్రురాల్ని మోసం చేస్తున్నాడు కాబట్టి” అని మనసులో అనుకుంది.

మాటల్లోనే ఇల్లోచ్చింది. “రా. కాఫీ తాగి వెళ్ళుగాని” ఆహ్వానించింది లక్ష్మి.

“వద్దులే బయటకొచ్చి చాలా సేపయింది. ఇంటికి వెళ్తాను. అన్నట్టు అసలు విషయం చెప్పటం మర్చిపోయాను. ప్రహసిత్ అని ఒక టెన్నిస్ ప్లేయరున్నాడు. పేరు విన్నావా?”.

మెట్లమీదనుంచి తూలిపడబోతూ అతి కష్టంమీద నిలదొక్కుకుంది లక్ష్మి. ప్ర
..... హా ..... సి ..... ట్.

ఆమెలో కలుగుతున్న సంచలనాన్ని మధూహ గుర్తించలేదు. తన ధోరణిలో చెప్పుకుపోతోంది. “చాలా స్మార్ట్‌గా వుంటాడే కుర్రవాడు. పాపం ఎవరో లక్ష్మి అనే

అమ్మాయిని చూసి మొదటిచూపులోనే ప్రేమించాడట. చాలా సిన్సియర్ ప్రేమలాగే కనపడుతోంది. ఆమె కోసం టెన్నిస్ మానేశాడు. అంత నిజాయితీ గల ప్రేమ దొరకటం కష్టమే అనుకో. ఈ రోజుల్లో అయితే దాదాపు అసాధ్యమే.

“ఇప్పుడు... ఇప్పుడు.... ఆ ప్రసక్తంతా దేనికి?” వణుకుతున్న కంఠంతో అడిగింది లక్ష్మి.

మధూహ నవ్వింది. “అతడినుంచి ఒక రహస్యం చెప్పించటానికి ఆ లక్ష్మి ఫోన్ నెంబరు నాకు తెలుసని చెప్పి నీ నెంబర్ ఇచ్చాను. పైగా మా పత్రికల్లో సీరియల్ వ్రాస్తున్నావని కూడా చెప్పాల్లే. నీకు ఫోన్ చేస్తాడేమో నీవా లక్ష్మివి కాదని చెప్పి ఫోన్ పెట్టేయ్. ముందు చెప్పకపోతే కంగారు పడతావని పరుగెత్తుకువచ్చాను. వెళ్తానేం” అని వెళ్ళిపోయింది.

లక్ష్మి నిశ్చేష్టురాలైపోయింది. దేనినైతే దూరంగా వుంచాలనుకుందో అది ఈ రకంగా వస్తుందని ఉహించలేదు.

ఎలా?..... ఇప్పుడెలా?.....

లోపల్నుంచి ఫోన్ మోగుతున్న శబ్దం ప్రారంభమైంది.

వేల వేల గంటలు చెవి దగ్గర ఒకేసారి మ్రోగిస్తే వినిపించే శబ్దంలా వుందా ఫోను శబ్దం. ఆమె ఎంతసేపు ఎత్తకపోయినా అది అలా మ్రోగుతూనే వుండేట్టుంది. నిస్సహాయంగా ఆమె రిసీవరు ఎత్తింది. తన చెయ్యి కంపించటం ఆమెకు స్పష్టంగా తెలుస్తోంది.

రిసీవర్ చెవి దగ్గర వుంచుకుని మాట్లాడకుండా వుండిపోయింది.

అట్నుంచి “హలో” అని వినపడింది.

ఆమె మాట్లాడలేదు.

“హల్లో, హల్లో” అట్నుంచి విసుగ్గా అరుస్తున్నారు.

అనుమానం వచ్చి “హలో” అంది నెమ్మదైన స్వరంతో.

“కాల్గ్యాన్ కంపెనీనుంచి మాట్లాడుతున్నామండీ. సిలిండర్ అందిందా?”
అట్నుంచి ఎవరో ఎంక్వయిరీ చేస్తున్నారు.

“అందింది” అని ఫోన్ పెట్టేసి నిస్సత్తువగా కుర్చీలో కూలబడింది.

ఒక్కసారిగా నిస్సత్తువ ఆవరించినట్టు అయింది.

అప్పటివరకూ ఫోన్ అతడి దగ్గిర్నుంచేమో అని వణికిపోయిన ఆమె అది అతడి
దగ్గర్నుంచి కాదని తెలిసి నిరాశ చెందుతోంది.

మనసనేది ఎంత చిత్రమయింది!

6

మధూహ ఇంటికొచ్చేసరికి ఇల్లు బంధువుల్తో కిటకిటలాడుతోంది. ఆమె గుండె
గుభిల్లుమంది. అసలే డబ్బుకి కటకటలాడుతూన్న ఈ సమయంలో పులి మీద
పుట్రలా ఈ ఖర్చొకటి.

ఈ బంధువులనేవారు వస్తున్నట్టు ముందు చెప్పరు. అవతలి వాళ్ళకి ఇబ్బంది
వున్నదేమో అని ఆలోచించరు. వచ్చిపడిపోతారు. తమ స్వంత ఇల్లులా
వ్యవహరిస్తారు. ఈ కరువు రోజుల్లో అవతలివాళ్ళకి కష్టమేమో అన్న ఆలోచనే రాదు.
తమ పక్కలు వాళ్ళకి ఇచ్చి మరోచిన్న గదిలో సర్దుకోవటం, డబ్బుకోసం
వెతుక్కోవటం అవతలివాళ్ళకి ఏలోపమూ రాకుండా చూడటం కోసం మరిన్ని
ఇబ్బందులు పడటం... ఇదంతా అనుభవిస్తేనే తెలుస్తుంది.

అవతలివాళ్ళు ఇవన్నీ గుర్తిస్తారా? ఒకవేళ గుర్తించినా, గుర్తించనట్టు
కనపడతారా? పైకి మామూలుగానే వుంటారు.

నట్టింట్లో కూర్చుని బోలేడన్ని కబుర్లు చెబుతారు. పిల్లలకు శలవులిచ్చారు
కాబట్టి వచ్చామనో, ఫలానా ఆఫీసులో పని వుందని వచ్చామనో చెప్తారు. అలా
రావటం తమ జన్మహక్కు అన్నట్టు చాలా మామూలుగా వచ్చి చేరిపోతారు.

మధూహ వుంటున్నది పట్నం కాబట్టి ఈ బంధువుల తాకిడి ఎక్కువే. ఆ కుటుంబానికి ఈ బాధ ఎప్పటినుంచో వుంది. అందులోనూ వారిది రెండు గదుల ఇల్లు అవటంతో ఆ ఇబ్బంది మరి కొట్టొచ్చినట్టు కనపడేది.

ఈ బాధని ఎలా తట్టుకోవాలా అని ఆలోచిస్తున్నప్పుడు ఆమెకు మరొక కొత్తకోణం స్ఫురించింది. చాలా బాధాకరమైన కొత్తకోణం!

తనూ మరొకరికి బంధువే.

తను పరీక్షలకు వేరొక వూరు వెళ్ళాల్సి వచ్చినప్పుడు ఆ వూరిలోవున్న బంధువుల ఇంటికి వెళ్ళి వారం పదిరోజులు వుండటం. చెల్లెలి శలవులకు కుటుంబం మొత్తం మామయ్య గారింటికి వెళ్ళి మకాం వెయ్యటం గుర్తొచ్చాయి..

ఇప్పుడు ఈ కోణంలోంచి ఆలోచిస్తే, అత్తమ్మ అయిదింటికే తమకోసం లేచి ఇంటెడు చాకిరీ చేయటం మనసు చివుక్కుమనేలా చేసింది! తమలాంటి వాళ్ళు పదిమంది వుంటే ఇక ఆ ఇల్లానికి జీవితంలో సుఖసంతోషాలు వుండవనే అనిపించింది.

అందుకే ఆ శలవులకి వాళ్ళింటికి వెళ్ళటం అనే ప్రోగ్రాం విరమించుకుంది. మామయ్య నిష్ఠూరంగా వుత్తరం వ్రాశాడు. అయినా తను వెళ్ళలేదు. ఆయన తెలంగాణా ప్రాంతంలో ఒక బీదరైతు. ఆయనకు ఒకడే కొడుకు.

శలవులకు వెళ్ళకపోవటం సరే మానేయగలదు, కానీ పక్కవూర్లో ఏదైనా అవసరం వొచ్చినప్పుడు? అవసరం వచ్చి వారం రోజులు వుండవలసి వచ్చినప్పుడు?

మధ్య తరగతి, క్రింద తరగతి కుటుంబాల్లో అన్నేసి రోజులు హోటళ్ళలో వుండటమన్నది జరిగే పనేనా?

ఇచ్చిపుచ్చుకునే బార్డర్ సిస్టమ్ కోసమే కదా ఈ బంధువులూ, స్నేహితులూ, ఇచ్చిపుచ్చుకునే అతిధ్యమూ. నలుగురు ఇంటికొచ్చారన్న ఆనందమూ. ఇదేగా మన వ్యవస్థలో వున్న గొప్పతనం.

కానీ ఇందులో మళ్ళీ మరొక చిక్కుంది. రాష్ట్ర కార్యాలయాలు జిల్లా ఆఫీసులు వున్న పూర్లకి వచ్చే జనం తాకిడి ఎక్కువ వుంటుంది.

దీనినెలా బ్యాలెన్సు చేయటం?

కొంతమందికి ఇది చాలా చిన్న విషయంగా కనపడవచ్చు. నలుగురూ ఇంటికొస్తే ఇల్లు కళకళలాడుతుంది. దానికి రాద్ధాంతమెందుకు అనొచ్చు.

కానీ అనుభవిస్తే తెలుస్తుంది ఆ కష్టం!

ఈ కష్టం రెండు రకాలకి సంబంధించినది. ఒకటి డబ్బు. రెండు పని. ప్రస్తుతం మధూహ సమస్య మొదటిదే.

ఆమె ఈ రకమయిన సమస్యతో సతమతమవుతూండగా, ఆమె మామయ్య తన ప్రవర్తన ద్వారా చక్కటి పరిష్కారాన్ని చెప్పాడు.

ఆయన పేరు చంద్రయ్య. తెలంగాణా ప్రాంతంలో ఏదో మారుమూల ప్రాంతంలో నాలుగెకరాలు పొలంవుంది. కొడుకు ఇంటర్మీడియట్ చదువుతున్నాడు. మధూహ ప్రతి సంవత్సరాంతపు శలవులకీ వెళ్లేది అక్కడికే. ఆయన మాత్రం పట్నం ఎప్పుడూ రాడు.

ఒక్కసారి మాత్రం వచ్చాడు ఏదో రెవెన్యూ పనిమీద.

పని అయ్యాక వెళ్తూ వెళ్తూ మధూహ చేతిలో రెండొందలు పెట్టి “వుంచమ్మా ఎందుకయినా పని చేస్తుంది” అన్నాడు.

మధూహ దెబ్బతిన్నట్టు చూసి “అదేమిటి మామయ్య” అంది.

“అనుకోకుండా రావాల్సి వచ్చింది. నీక్కూడా కష్టం కలుగకూడదు కదా”

మధూహ మరింత దెబ్బతిని “అంటే ప్రతిసంవత్సరమూ మేమంతా నీ ఇంటికి రావటం నీకూ కష్టంగానే వుందన్నమాట” అంది నిష్ఠూరంగా.

“మీ అమ్మ నా చెల్లి. పుట్టింటికి రావటం ఆవిడ హక్కు. నేనలా కాదు. స్వంత పనిమీద పట్నం వచ్చాను. నావల్ల మీకు డబ్బు ఖర్చు. పని ఎక్కువ, దీనంతటికీ వెల కట్టి ఇస్తున్నాననుకోకు. అలా ఇవ్వటం ద్వారా నన్ను నేను నియంత్రించుకుంటున్నానన్నమాట”.

అతడి మాటల్లో ఆమెకో గొప్పసత్యం అర్థమైంది.

చంద్రయ్య నవ్వాడు “ఇవన్నీ చేదు సత్యాలమ్మా. ఎవరూ అర్థం చేసుకోలేరు. ఒక శలవురోజుని మనం ఇంకొకరి ఇంటికి వెళ్ళి సంతోషంగా గడపాలనుకుంటున్నామంటే మరొక శలవురోజుని వారికోసం ఖాళీగా వుంచుకోవాలి. అప్పుడు నేను పనితో చచ్చిపోతున్నాను అని వాపోయే హక్కు మనకి లేదు. ఇది ఇష్టం లేకపోతే అదీ మానెయ్యాలి”.

ఆమెకు తన మామయ్య ఒక బీదరైతుగానే తెలుసు. కానీ ఇంత విశిష్టమైన వ్యక్తిత్వం వున్నవాడిగా తెలీదు.

కృష్ణాజిల్లా నుంచి తెలంగాణాకి వలసవెళ్లిన వ్యక్తి ఆయన. ఆ మాటలవల్ల ఒక పాఠం నేర్చుకుంది.

ఆ తరువాతెప్పుడో పత్రికాఫీసు పనిమీద వేరేవూరు వెళ్ళి మూడురోజులు వుండవలసి వచ్చింది. వాళ్ళు నెలకి ఓసారి పనిమీద పట్నం వచ్చి తమ ఇంటిలో మకాం పెట్టేవారే. ఆమె పని పూర్తయి తిరిగి వచ్చేస్తూ వాళ్ల పిల్లల చేతిలో రెండొందలు పెట్టింది.

“ఇదేమిటమ్మా?” అందా పిల్లల తల్లి.

“ఈ వూరిలో మీరున్నారు కాబట్టి సరిపోయిందండీ. లేకపోతే ఈ కరువు రోజుల్లో హోటల్లో అందులోనూ ఒంటరిగా వుండటమంటే మాటలా? ఏదో నా తృప్తి కోసం” అంది మధూహ.

ఆవిడ తేరుకుని నిష్ఠూరాలాడక ముందే అక్కడనుంచి వచ్చేసింది. చాలా ఆశ్చర్యకరంగా ఆ ఇంటినుంచి పట్నం వచ్చి తన ఇంట్లో మకాం పెట్టేవాళ్ళసంఖ్య ఆరోజు నుంచీ అనూహ్యంగా తగ్గిపోయింది.

తల్లి మాత్రం ఇంటికొచ్చాక సాధించింది “అదేమిటమ్మాయ్ బంధువులన్నాక ఆ మాత్రం రాకపోకలుండవా? మరీ ఇలా మడిగట్టుకు బ్రతుకుతానంటే ఎలా?” అంటూ.

“నాకేం ఫర్వాలేదమ్మా. నలుగురూ ఇంటికొచ్చి కళకళలాడుతూంటే నాకూ సంతోషమే. కానీ వారికోసం చాకిరీ చేసే నీగురించే నా ఆలోచన” అంది మధూహ.

తల్లి మాట్లాడలేకపోయింది. ఈ మాత్రం ఇంగితజ్ఞానం ఇంట్లో మగాళ్ళకుంటే ఎంత బావుణ్ణు అనుకుందేమో మరి.

గతాన్ని తలుచుకుంటూ మధూహ ఇంటిలోకి ప్రవేశించేసరికి మామయ్య ఎదురొచ్చాడు. ఆ కుటుంబాన్ని చూసి నిజంగానే సంతోషించింది.

చంద్రయ్య నవ్వుతూ “తప్పలేదమ్మాయ్. ఈ సారి మీ ఇంట్లో మా కుటుంబం మొత్తం పదిరోజులకు పైగా మకాం పెడదామనుకుంటున్నాం” అన్నాడు.

మధూహ నొచ్చుకుంటూ “ఛా, అవేం మాటలు మామయ్యా” అంది.

చంద్రయ్య తనొచ్చిన విషయం చెప్పాడు. అతడి భార్యకు తరచూ జ్వరం వస్తోంది. అక్కడ పల్లెటూళ్ళ ఆయుర్వేద డాక్టర్ ఆర్నెల్లనుంచీ ట్రీట్ చేసి ఇక లాభం లేదనీ, పట్నం తీసుకువెళ్ళమనీ చెప్పాడు. అందుకే పెళ్ళాం బిడ్డలతో వచ్చాడాయన.

ఆమెను చూసి ఆశ్చర్యపోయింది మధూహ. లక్ష్మీ దేవిలా కళకళలాడుతూ వుండేది అస్థిపంజరంలా తయారైంది.

అది సామాన్యమైన మలేరియానో టైఫాయిడ్ అయివుండొచ్చు. కానీ సరి అయిన ట్రీట్మెంట్ లేక జ్వరం ఆమెని పీల్చి పిప్పి చేసినట్టు కనపడుతోంది.

ఆ సాయంత్రం చంద్రయ్య ఆమె చేతిలో రెండువేలు పెట్టాడు.

ఆమె బాధపడి “ఇదేమిటి మామయ్యా” అంది.

“ఆస్పత్రి ఖర్చులూ డాక్టరు ఖర్చులూ అన్నీ నువ్వే చూసుకోవాలమ్మా. పల్లెటూరివాడిని, నాకీ విషయాలన్నీ తెలియవు” అన్నాడు.

“కానీ ఇంత డబ్బు....”

“ఒక ఎకరం పొలం అమ్మేశానమ్మా”

మధూహ స్థాణువైంది.

“మీ అత్తమ్మ కన్నా నాకా పొలం ఎక్కువకాదు”

అదీ నిజమే అనిపించింది. కానీ ఉన్న నాలుగెకరాల్లో ఒకటి అమ్మేయ్యటమంటే..... ఆమె మనసంతా చేదుగా అయిపోయింది.

“సాయంత్రం వెళదాం మామయ్యా. మన ఇంటి పక్కనే మంచి డాక్టరున్నారే. ఆయన క్లినిక్‌కి వెళ్దాం” అంది.

“క్లినిక్ అంటే గుర్తొచ్చింది. మనం సోమాన్ని తీసుకుని ఆ క్లినిక్‌కి వెళ్దామి. దాని పేరు ఏదో వుంది మైండ్ మైండ్...”

“మైండ్ మాగ్నో క్లినిక్”

“అవును అదే”

మధూహ ఒళ్ళు జలదరించింది. పాముకాటు తగిలిన దానివలె అతడివైపు చూస్తూ “అక్కడికెందుకు” అంది.

“సోమం ఇంటర్మీడియేట్ చదువుతున్నాడు కదమ్మా. వాడిని డాక్టర్
చదివించాలని మా జీవితవాంఛ. వాడికేమో జ్ఞాపకశక్తి, ఏకాగ్రత అసలు వుండటం
లేదు. వారంరోజుల్లో వాడిని ఎమ్ సెట్ కి తయారు చేయగలమని ప్రకటన ఇచ్చారుగా.
అదొక్కటి తీరిపోయి వాడు డాక్టరీలో చేరితే అంతకన్న కావల్సిందేమీ లేదు మాకు....”

“పదహారేళ్ళుగా రానిది వారం రోజుల్లో ఏకాగ్రత వస్తుందా మామయ్యా. జ్ఞాపకశక్తి కావాలంటే బాగా చదవమను” అందామనుకుంది. కానీ ఆయన ఆశని ముందే చంపెయ్యటమెందుకని “అలాగే వెళ్లాంటే మామయ్యా. అక్కడ కాంపౌండరు నాకు బాగా తెలుసు” అంది.

ఆ సాయంత్రం ముగ్గురూ క్లినిక్‌కి వెళ్ళారు.

అంతకుముందు చంద్రయ్య భార్యని తీసుకుని పక్క డాక్టర్ దగ్గరికి వెళ్ళింది. ఆయన చాలా మంచివాడు. అనుభవం వున్నవాడు. ఆవిడని పరీక్షించి టెస్టులు వ్రాసిచ్చాడు. రిపోర్టులు వచ్చాక ట్రీట్‌మెంట్ మొదలుపెడదామన్నాడు. తల్లినీ అత్తయ్యనీ వాటికోసం పంపించి, అక్కడ నుంచి మైండ్ మాగ్నో క్లినిక్‌కి వెళ్ళారు ముగ్గురూ.

యధావిధిగా చాలా రషగా వుంది క్లినిక్.

తండ్రి కొడుకుల్ని బయట కూర్చోబెట్టి లోపలికి వెళ్ళింది మధూహ. ఆ చనువు ఆమెకెప్పుడూవుంది.

లోపల కన్సల్టింగ్ గదిలో రాజు లేడు. దాని పక్కనే ఒక చిన్నగది, మంచమూ వున్నాయి. ఒక తెర మాత్రమే రెండింటికీ అడ్డు.

ఆ చిన్న యాంటీ రూమ్‌లో పేషెంట్‌తో మాట్లాడుతున్నాడు. ఆమె పక్కమీద పడుకుని అతడి ప్రశ్నలకి సమాధానం చెబుతోంది.

మధూహ గదిలో ప్రవేశించిన సంగతి తెరకి అవతలగావున్న వాళ్ళిద్దరికీ తెలీదు. సాధారణంగా ఒక పేషెంటు గదిలో వుండగా మరెవరూ ప్రవేశించరు.

మధూహ ఎదురుగా కుర్చీలో కూర్చుని మాగ్నైజ్స్ చేతుల్లోకి తీసుకుంది.

“అయితే మీకు చాలా నిరుత్సాహంగా వుంటోందంటారు”

రాజు కంఠం తెర అవతల్నుంచి వినిపిస్తోంది.

“అవునండీ. నాలుగైదు సంవత్సరాలుంచీ ఇలా వుంటోంది. గుండెల్లో దడ. ఏమీ తోచదు. దేనిపట్లా ఆసక్తి వుండదు. చచ్చిపోవాలనిపిస్తుంది” పేషెంటు చెపుతోంది.

క్రియర్ కేస్ ఆఫ్ డిప్రెషన్ అనుకుంది.

చేతినిండా పని లేక చేస్తున్న పనిపట్ల ఉత్సాహం లేక ఒక గమ్యమూ గుర్తింపూ లేని గానుగెద్దు జీవితం వలన ముప్పయి అయిదేళ్ళు పై బడిన వ్యక్తుల్లో ముఖ్యంగా స్త్రీలలో వచ్చే మానసిక వ్యధ.

దీనిని పైక్రియాటిస్టులు కూడా ట్రీట్ చేయగలరు. కేవలం దినచర్య, ఆలోచనా విధానాల్లో మార్పుల వల్ల మాత్రమే ఇది ముఖ్యంగా సాధ్యమవుతుంది. వారిచ్చే సలహా కూడా అదే.

రాజు నమ్మకంగా చెప్పాడు “మా మాగ్నో మైండ్ థెరపీ వలన అది పోతుంది. మీరు మామూలు మనిషి అవుతారు. మీలో కొత్త ఉత్సాహం నిండుతుంది”.

“ఎలా డాక్టరుగారూ?”

కాంపౌండర్ డాక్టరయినట్టు చెప్పడం పట్ల మధూహ విస్మయపడింది. రాజు మామూలుగా చెప్పుకుపోతున్నాడు.

“మా మాగ్నెట్తో మీ మెదడులో పదిహేను సంవత్సరాల క్రితం వున్న జ్ఞాపకాల్ని ముందుకు తెస్తాం. అంటే మీ వయసుకు పదిహేను సంవత్సరాలు వెనక్కు తీసుకువెళ్తామన్నమాట. ఆ హుషారు, చురుకుదనం ఇక మీలో అలానే వుండిపోతాయి”.

“నిజంగానా డాక్టరుగారూ .....

“మీరు పరీక్షించి చూసుకోవచ్చు”

“ఫీజు?”

“అయిదువేలు”

మధూహ గాఢంగా శ్వాస వదిలింది. ఫీజు విషయమై ఇద్దరికీ చర్చ జరుగుతోంది.

చివరికి వెయ్యిరూపాయలకు సెటిల్ అయింది. రెండు నిమిషాల తరువాత రాజు కన్సల్టింగ్ గదిలోకి వచ్చాడు. అక్కడ మధూహని చూసి క్షణం బిత్తరపోయాడు. తేరుకుని “ఎంత సేపయింది వచ్చి?” అని అడిగాడు.

“ఇప్పుడే” అంది.

“సారీ, నీ అనుమతి తీసుకోకుండా చనువుగా వచ్చి కూర్చున్నా” నంటూ మధూహ తనొచ్చిన పని చెప్పి సోమాన్నీ చంద్రయ్యనీ లోపలికి పిల్చింది. రాజు సోమయ్యని రెండు మూడు ప్రశ్నలడిగి చంద్రయ్యవైపు తిరిగి “మీ అబ్బాయిని డాక్టర్ ని చేసే బాధ్యత మాకు వదిలిపెట్టండి” అన్నాడు కాన్సిడెంట్ గా.

చంద్రయ్య మొహం విప్పారింది. నోటమాట రాక చేతులెత్తి నమస్కరించాడు.

రాజు అన్నాడు “ప్రతీ మనిషిలోనూ నిక్షిప్తమైన శక్తి వుంటుంది. అందులో కేవలం పదోవంతుని మాత్రమే వాడుకుంటాడు. మిగతా తొంభైశాతం వృధా అయిపోతూ వుంటుంది. దాన్ని బయటకి తీస్తే ప్రతీమనిషి ఒక గొప్ప సైంటిస్టు అవుతాడు. జీవితంలో పైకి వస్తాడు. జ్ఞాపకశక్తి అనేది ఒక గదిలాంటిది. తవ్వేకొద్దీ బంగారం దొరుకుతుంది....”

ఏది ఏమైనాకానీ ఇతడిలో ఒక గొప్ప శక్తి వుంది. అవతలివారిని తన మాటల్తో కట్టి పడేసే శక్తి అది అనుకుంది మధూహ.

సోమం అప్పుడే డాక్టరయిపోయినట్టు కల గంటున్నాడు.

“సాధారణంగా దీనికి మూడువేలు తీసుకుంటున్నాం. మీరు మా మధూహ బంధువులు కాబట్టి రెండు వేల అయిదొందలకే ట్రీట్ చేస్తాం, సరేనా?” నవ్వుతూ అన్నాడు.

మధూహ ఏదో చెప్పబోయేటంతలో చంద్రయ్య “సరే బాబూ. అలాగే” అన్నాడు నవ్రతగా.

అసిస్టెంట్ ముగ్గురికీ టీ తీసుకొచ్చి ఇచ్చాడు.

“ఈ రోజునుంచే ప్రారంభిద్దామా?” అంటూ రాజు లేచాడు. మధూహకి సంతోషమేసింది. తను తీసుకు వచ్చినందుకు ఆ మాత్రం ఇంటరెస్టు చూపించి ట్రీట్‌మెంట్ చేస్తున్నందుకు.

కేవలం తన ముందు ‘ప్రతిభ’ నిరూపించాలనే అతడు ఈ విధమైన ప్రత్యేకత చూపిస్తున్నాడని ఆమెకి తెలీదు.

సోమాన్ని కుర్చీలో కూర్చోబెట్టి తలకి హెల్మెట్ పెట్టి స్విచాన్ చేశాడు రాజు. సన్నటి శబ్దం మొదలైంది.

అందరూ చూస్తూండగానే సోమం మత్తులోకి జారుకున్నాడు.

మధూహ అవాక్కయింది. అది కలో నిజమో అర్థం కాలేదు. రాజు ఆమె వైపు క్రిగంట చూసి, చిన్న మాగ్నెట్ తీసుకుని, సోమం వెన్నెముక మీద నుంచి మెడవైపు రాయసాగాడు.

చంద్రయ్య ఒక అద్భుత దృశ్యాన్ని చూస్తున్నట్టు కొడుకు వైపు చూస్తున్నాడు. రెండు నిమిషాల్లో ట్రీట్‌మెంట్ వూర్తయింది. తలకు అమర్చిన హెల్మెట్ తీసేసి, పక్కన పెట్టి “మీ అబ్బాయి లేవటానికి మరో ఆరగంట పడుతుంది. బయట కూర్చోండి” అంటూ వేరే వేషెంట్‌ని తీసుకుని తన గదిలోకి వెళ్ళాడు.

చంద్రయ్య బయటకు నడిచాడు. మధూహ పేషెంట్‌తోపాటు వుండిపోయింది. ఆమె ఇంకా షాక్ నుంచి తేరుకోలేదు.

హెల్మెట్ పెట్టగానే నిద్రలోకి జారుకోవటమే ఒక చిత్రం.

కానీ అంతకన్నా చిత్రమైనది.... వెన్నెముక మీద మాగ్నెట్తో రాస్తే తెలివితేటలు పెరుగుతాయన్నది ఎలా సాధ్యమన్నది!

ఒక మనిషి జ్ఞాపకశక్తి పెంచుకోవాలంటే దానికి ఎంతో కృషి చేయాలి. ఏళ్ళ తరబడి సాధన కావాలి. స్వతహాగా పుట్టుకతో రాని పక్షంలో ఆ శక్తి... ఎంతో కష్టం మీదగానీ అలవడదు.

అటువంటిది వారం రోజుల ట్రీట్మెంట్తో ఎలా వస్తుంది? ఈ ఆలోచనలో నిమగ్నమైవున్న మధూహ దృష్టి అప్రయత్నంగా హెల్మెట్ మీద పడింది.

క్రికెట్లు బ్యాటింగ్ చేసేటప్పుడు పెట్టుకునే టోపీలా వుందది. అదికాదు ఆమెని ఆకర్షించింది- హెల్మెట్ క్రిందభాగంలో తెల్లగా ఏదో కనిపించింది. ఆమె చప్పున వంగి, దాన్ని తీసి చూసింది.

దూది!

టేబిల్ టెన్నిస్ బంతి పరిమాణంలో వుంది. ఆమె దాన్ని దగ్గరగా తీసుకుని వాసన చూసింది.

క్లోరోఫాం వాసన మందంగా వస్తోంది!!!

మధూహ ఇంకా షాక్ నుంచి తేరుకోకముందే బయట నుంచి తెలిసిన స్వరం రుద్దకంతో వినిపించింది. ఆమె హెల్మెట్ విషయం ఆలోచనల్లోంచి తొలగించి, వేగంగా బయటకొచ్చింది.

బయటగదిలో, తన తల్లి....చంద్రయ్యతో మాట్లాడుతోంది. చంద్రయ్య భార్య పక్కనే కూర్చుని కన్నీళ్ళు తుడుచుకుంటోంది. వాళ్ళిద్దరూ అప్పుడే ఆస్పత్రి నుంచి వచ్చారు.

మధూహకి అర్థం కాలేదు “....ఏమైంది?” అని అడిగింది.

తల్లి మాట్లాడలేదు. చంద్రయ్య సమాధానం చెప్పలేదు. అతడి భార్య దుఃఖం మరింత ఎక్కువైంది.

“ఏమైందీ?” రెట్టించింది.

చంద్రయ్య భార్య వెక్కిళ్ళ చప్పుడు తప్ప... అంతా నిశ్శబ్దంగా వుంది. ఆ నిశ్శబ్దాన్ని చీలుస్తూ చంద్రయ్య కంఠం వినిపించింది... “మీ అత్తయ్యకి రక్తపు కేన్సరటమ్మా”.

7

డాక్టర్ పార్థసారథి సానుభూతిగా వెనక్కి వాలాడు.

“ఏం లాభం లేదా డాక్టర్” మధూహ అడిగింది.

“లేదమ్మా. చాలా ముదిరిపోయింది. అదీగాక బ్లడ్ కాన్సర్ కు దురదృష్టవశాత్తు మందింకా కనుక్కోబడలేదు. కెమోథెరపీతో కొంతకాలం జీవితాన్ని పొడిగించవచ్చుకానీ ప్రయివేటు ఆస్పత్రుల్లో దానికి చాలా ఖర్చవుతుంది. మీ మామయ్య చాలా బీదవాడు అంటున్నారు.....”

“అవును డాక్టరుగారూ.....”

“అందుకే ప్రయివేటు ఆస్పత్రులు వద్దు. గవర్నమెంటు హాస్పిటల్ కి తీసుకువెళ్ళండి. మరణం ఎలాగూ తప్పనప్పుడు. దానికి డబ్బు ఖర్చెందుకు అని నేను సలహా ఇవ్వటం తప్పేగానీ....చిన్న చిన్న రోగాలకే పెద్ద పెద్ద పేర్లు పెట్టి డబ్బులు వసూలు చేసే ప్రముఖ ఆస్పత్రులకి వెళ్ళొద్దు. రోగం అటు వంటిది అని చెపుతున్నాను”.

“అర్థమైంది డాక్టరుగారూ. అత్తమ్మని పెద్ద ఆస్పత్రిలో కనీసం ఒకరోజు వుంచగలిగే స్థోమత కూడా మాకు లేదు. ఇక ట్రీట్ మెంట్ స్రసక్తి ఏముంది? తనకి అంతా విపులీకరించి చెప్పారుగా?”.

“చెప్పానమ్మా. అనవసరంగా ఆశలు కల్పించటంకన్నా ఇలాటి విషయాలు ముందే చెప్పేయ్యటం మంచిది”.

ఆమె లేచి నమస్కరిస్తూ..... “మీలాటి డాక్టర్లుండబట్టే మెడికల్ ప్రొఫెషన్ పట్ల గౌరవం మిగిలివుంది సార్! వెళ్ళొస్తాను” అని అక్కణ్ణుంచి కదిలింది.

ఆమె ఇంటికొచ్చేసరికి చంద్రయ్య, అతని భార్య మళ్ళీ ఊర్నించి వచ్చి వున్నారు. ముందు గదిలో బియ్యం బస్తా వుంది.

వారు చాలాకాలం అక్కడ వుండటానికి సిద్ధపడి వచ్చినట్టు వుంది. ఆమెకి సంతోషం వేసింది. ఈ విధంగానైనా వాళ్ళ రుణం తీర్చుకోగలుగుతున్నందుకు.

“రేపే గవర్నమెంట్ ఆస్పత్రికి వెళ్ళి మాట్లాడదాం మామయ్యా” అంది.

“అక్కడ నయం కాదని డాక్టర్ పార్థసారథి చెప్పారమ్మా” అన్నాడు చంద్రయ్య.

అతడు వాస్తవ పరిస్థితిని అర్థం చేసుకున్నందుకు ఆమె తృప్తి పడింది.

“అలా అని పూర్తిగా వదిలెయ్యలేంగా మామయ్యా. కెమోథెరపీ వలన కొంతవరకూ బాగుపడే అవకాశం వుందని చదివాను” ధైర్యం చెపుతున్నట్టు అంది.

“లేదులే తల్లీ, నేను రాజుతో మాట్లాడాను. అతను నయం చేస్తానన్నాడు”.

ఆమె ముందు యధాలాపంగా వింది. ఆ తరువాత అతడు చెప్పింది అర్థమై ఒక్కసారిగా వేయి పిడుగులు తలమీద పడినట్టు కంపించి, “ఏ...ఏమిటీ?” అంది.

“అవునమ్మా. మొన్న అతడి క్లినిక్‌లో వుండగానేగా ఈ విషయం తెలిసింది! అప్పుడే అతనికి ఈ విషయం శరీరంలో ఏ భాగాన్నయినా శాసించేది మెదడేనని, గొప్ప గొప్ప ఋషులందరూ తమ మనోశక్తివలనే దేన్నయినా తమ ఆధీనంలో వుంచుకోగలరని చెప్పాడు. నాకూ నిజమే అనిపించింది. ‘నాకే బాధా లేదు... బాధా లేదు’ అని మనసుని వశీకరణ శక్తితో వశపర్చుకోగలిగినప్పుడు అది శరీరంమీద

కూడా పని చేస్తుందన్నాడు. ఉబ్బసం నుంచి కేన్సర్ వరకూ దేన్నయినా మనోశక్తి వలన తగ్గించుకోవచ్చు. ఎవరో అంతర్జాతీయ ఫుట్ బాల్ ఆటగాడు కేవలం మనోనిబ్బరం వలనే తన కేన్సర్ తగ్గించుకున్నాడట. మరో క్రీడాకారుడు అదేవిధంగా నయం చేసుకుని తిరిగి ఒలింపిక్స్ లో పాల్గొన్నాడట. రాత్రిళ్ళు నిద్రపట్టకపోవడం, చనిపోయిన వారి మీద బెంగతో బాధ పడటం. తాగుడు మాన్పించటం... మెదడు తల్చుకుంటే చేయలేనిదేముంది?” అతడు చెప్పుకుపోతున్నాడు.

అతడి భాష చూస్తూంటే ఒక బీదరైతు మాట్లాడుతున్నట్టు లేదు. అవతలివారి మాటల వలన హిప్ప టైజ్ అయి, ఆ ట్రాన్స్ లో తిరిగి ఆ మాటల్నే వప్పచెపుతున్నట్టు వుంది. అంతగా ప్రభావితమైనట్టు తోస్తూంది ఆ మాటలు వింటూంటే ...

ఆమె వినటం లేదు. భరించలేనంత నిస్సహాయతతో, ఉక్రోషంతో ఆమె కళ్ళనిండా నీరు నిండుకుంది. అది కోపం కూడా కాదు. జాలి వలన వచ్చిన ఆక్రోశం. ఆమెకి ఏం మాట్లాడాలో తోచలేదు. ఎలాగో నోరు పెగల్చుకుని, “....ఇదంతా...ఇదంతా ఎలా నమ్మేవు మామయ్యా?” అని అడిగింది.

“నమ్మక తప్పదమ్మా. అన్నిదార్లూ మూసుకుపోయినవాడు దేవుడిని ప్రార్థిస్తాడు. చిన్నదారి కనపడితే అటు ఆశగా చూస్తాడు. నేను కూడా సామాన్య మనిషేనమ్మా. అలా చూడటంలో తప్పు లేదుగా....”

“కానీ ఈ చూడటం వల్ల....” అంటూ ఏదో స్ఫురించినట్టు ఆగి “...దీనికి ఎంత ఫీజు తీసుకుంటున్నాడు అతను?” అని అడిగింది.

“మొత్తం ఆరునెలలకీ పాతికవేల దాకా అవుతుందన్నాడు”

అంతే. ఒక తెల్లవారుఝాము నిశ్శబ్దాన్ని బ్రద్దలు చేస్తూ ఫెళఫెళా రావాల్తో భూమి కదిలి పెద్ద పెద్ద భవంతుల్ని తనలో కలిపేసుకుంటున్నప్పటి దిగ్భ్రాంతితో... భయంతో...“అంత డబ్బు.. అంత డబ్బు నీకెక్కడిది మామయ్యా?” అని అడిగింది.

“పొలం అమ్మేశాను?”

“ఏమిటి?” ఆమె గొంతు కీచుమంది. “పొ...లం.... అమ్మేశావా?”

“అవునమ్మా. నాలుగెకరాలూ అమ్మేశాను”

“మరి మీకు... ఆ తరువాత...?”

“మీ అత్తమ్మ కన్నా ఆ భూమి మాకెక్కువ కాదు. ఆవిడ బ్రతికేవుంటే కూలీ చేసుకున్నానా బ్రతుకుతాం...”.

మధూహ పిడికిళ్ళు బిగుసుకున్నాయి. మనిషి నిలువెల్లా కంపించిపోయింది.

దేశంకానిదేశంలో స్థిరపడి....ఎంతో కష్టంతో జీవితాంతం రెక్కలు ముక్కలు చేసుకుని కూడబెట్టిన ఆ కాస్త భూమినీ...ఒక బీదరైతు అంత అమాయకత్వంతో అమ్మేస్తే...ఆ తప్పెవరిది? మోసం చేసేవాడి తెలివిదా? మోసపోయేవాడి మూర్ఖత్వానిదా?

సరిగ్గా పది నిమిషాల తరువాత ఆమె రాజు క్లినిక్‌కి ప్రవేశించింది. గాలిలా వచ్చిన ఆమెనీ, ఆమె ఆకారాన్నీ చూసి రాజు ఆశ్చర్యపోయాడు.

ఆమె లోపలికి వెళ్ళేసరికి రాజు ఎవరితోనో మాట్లాడుతున్నాడు.

ఆ వ్యక్తి నల్లగా, మొహంమీద స్ఫోటకం మచ్చలతో, లావుగా...వికృతంగా వున్నాడు.

తలుపుకూడా కొట్టకుండా సరాసరి లోపలికి వచ్చేసిన మధూహని చూసి రాజు మొహం చిట్టించాడు.

మధూహ వచ్చిన తీరు చూసి స్ఫోటకం మనిషి కుర్చీలోంచి లేచి “తరువాత కలుస్తాను” అంటూ అక్కడనుంచి కదలబోయాడు.

“అదేమిటి? మీరు...” అంటూ రాజు ఏదో చెప్పబోతూంటే ఆ వ్యక్తి “మీరు మాట్లాడుకోండి....” అంటూ అక్కడనుంచి వెళ్ళిపోయాడు.

అంత ఆవేశంలో కూడా మధూహ అతడిని గమనించి ఆశ్చర్యపడింది. నాలుగు అడుగులకన్నా ఎక్కువ లేడు అతడు. దానికి తోడు లావుగా వున్నాడు. వెయ్యిమందిలో వున్నా స్పష్టంగా గుర్తు పట్టగలిగేట్టు వుందా బంతిలాంటి ఆకారం. దేవుడు అన్ని వైకల్యాలూ అతడికే ఇచ్చినట్టు మొహంమీద స్ఫోటకం మచ్చలు. పైగా నలుపు.

ఇవన్నీ చూస్తే అతడి మీద జాలి వెయ్యాలి. లేదా అతడి ఆకారాన్ని చూసి నవ్వు రావాలి. కానీ ఆమెకు కలుగలేదు. భయం వేసింది. అవును భ...యం....

అతడి కళ్ళల్లో అదోలాటి కృతార్థం వుంది. పైకి మామూలుగానే వున్నాయి గానీ, ఎందుకో తరచిచూస్తే అవి మామూలు కళ్ళలాగా కనపడవు.

అతడు కూడా మైండ్ మాగ్నెట్ పెట్టుకుని తన మొహాన్ని అందంగా మార్చుకోవటం కోసం వచ్చాడేమో అనుకుంది. ఇంతలో రాజు “ఏమిటిలా చెప్పాపెట్టుకుండా వచ్చావ్?” అని అడగటంతో ఆలోచన నుంచి తేరుకుని “నీతో మాట్లాడటానికి ” అంది.

ఆమెలో పూర్వపు ఆవేశమూ, కోపమూ చోటు చేసుకున్నాయి.

రాజు విసుగ్గా “దానికి సాయంత్రం కలిసినప్పుడు బోలెడు టైముంటుందిగా. అంత అర్జెంటేముంది?” అన్నాడు.

“నీకర్జెంటు కాకపోవచ్చు. కానీ మాలాటి వాళ్ళకి జీవన్మరణ సమస్య....” సూటిగా అంది.

ఆ మాటలకి రాజు ఆమెవైపు అదోలా చూసి, “ఏమిటి? ఏదో నాటకంలోలా మాట్లాడుతున్నావ్?” అని అడిగాడు.

“నువ్వూడే నాటకాన్ని చూస్తూ ఇక సహించలేక...”

రాజు తెల్లబోయినట్టు కనిపించాడు. “నేనాడే నాటకమా? ఏమిటది?”

“బ్లడ్ కాన్సర్ని తగ్గిస్తాననే నాటకం”

అప్పటికి విషయం అర్థమైంది అతడికి “నువ్వు చెప్పేది మీ మామయ్య సంగతా?” అన్నాడు.

“మా మామయ్యలాటి వేలాదిమంది అమాయకుల సంగతి...”

రాజు అనునయంగా అన్నాడు... “చూడు మధూ. మేమొక థియరీ నమ్ముతున్నాం. ప్రతీ రుగ్మతా మెదడు మీదా, మనోశక్తి మీదా ఆధారపడి

వుంటుందన్న థియరీ! అది కరెక్టుతే కేన్సర్ని కూడా వశీకరణ శక్తిద్వారా నయం చేయవచ్చు. ఈ వాదనలో అబద్ధమేముంది?”.

“వాదనలో అబద్ధం లేదు. కానీ ఈ ప్రాక్టీసులోనే తప్పుంది. ఈ వాదనని మీలాటి మేధావులందరూ కలిసి చాలా జాగ్రత్తగా నిర్మించుకున్నారు. నీకు దేవుడు అద్భుతమైన తెలివితేటలు ఇచ్చాడు రాజూ! ఏ విషయాన్నైనా నీకు కన్వీనియెంట్గా మార్చుకుని వాదించగలవు. వందలమంది మానసిక రోగుల్లో మాట్లాడి మాట్లాడి బహుశా నీకీ కళ అబ్బివుంటుంది. ఆ వాదనని దయచేసి నామీద ప్రయోగించకు ” కసిగా అంది.

“నేను అనుకున్నది చెప్పాను. ఇక నీ ఇష్టం” క్లుప్తంగా అన్నాడు.

“ఏమిటి నువ్వు అనుకున్నది. వశీకరణ శక్తిద్వారా అన్ని రుగ్మతల్నీ నయం చేయవచ్చుననే థియరీ కరెక్టుతే కేన్సర్ని కూడా నయం చేయవచ్చునని! అంతేగా.”

“అంతే”

“ఆ థియరీ కరెక్టు కాకపోతే ఏ చిన్న రోగాన్నీ నయం చేయలేవు అంతేగా....”.

“అంతే ” అనబోయి ఆగి, ఏదో అర్థమై దెబ్బతిన్నట్టు చూశాడు. ఇటీవలి కాలంలో అదే మొట్టమొదటిసారి అతను అలా దెబ్బతినటం....! అయితే వ్యవహార జ్ఞానం వున్నవాడవటంచేత, వెంటనే తేరుకుని మొహంమీద నవ్వు తెచ్చుకుని “....ఏ విషయాన్నయినా అనుగుణంగా మార్చి వాదించే తెలివితేటలు దేవుడు నాక్కాదు మధూ! నీకిచ్చాడు” అన్నాడు నవ్వుతూ.

“నా ప్రశ్నకి సమాధానం అది కాదు”

“దేనికయినా ప్రయత్నం అవసరం. ప్రయత్నించటంలో తప్పు లేదుగా...”.

“ ఆ ప్రయత్నానికి అయ్యే ఖర్చుని ఒక బీదరైతు మీద వేయటమే తప్పు. నీకు పాతికవేలు ఇవ్వటం కోసం మా మామయ్య తన సర్వస్వం అమ్ముకున్నాడు తెలుసా?”.

“అంత ఖర్చు అవుతుందని అతడికి నేను చెప్పాను. అన్నీ వివరించాను కూడా”.

“అన్నీ వివరిస్తావు. నీ తప్పు ఎక్కడా లేకుండా జాగ్రత్త పడతావు. ఎవరైనా పేషెంట్ ‘నత్తి తగ్గలేదేమంటే .... నీకు సెల్ఫ్ కంట్రోలు లేదంటావు. ఆ సెల్ఫ్ కంట్రోలేగానీ పేషెంట్ కుంటే నీ దగ్గరకెందుకు వస్తాడని ఎవరూ అడగరు. అంతేగా”.

రాజు మొహం ఎర్రబడింది. కష్టంమీద తనని తాను సంభాళించుకుంటూ “నువ్వు అనవసరంగా అప్ సెట్ అవుతున్నావు మధూ! మీ మామయ్య ఎటూ తోచని పరిస్థితుల్లో నాదగ్గరికి వచ్చాడు. అటువంటివాడికి నాకు చేతనైనంతలో కొద్దిగా ఆశారేఖ చూపించటంలో తప్పు లేదు. దానికి నా శాయశక్తులా ప్రయత్నిస్తున్నాను” అన్నాడు.

“నువ్వు ప్రయత్నించడం లేదు రాజూ! ఎందుకంటే ప్రతి ప్రయత్నంలోనూ ఓటమికి విజయానికి ఫిఫ్టీ...ఫిఫ్టీ ఛాన్స్ వుంటుంది. కానీ నీ ప్రయత్నంలో అసలు విజయానికి ఛాన్స్ లేదు. ఎటూ తోచని పరిస్థితుల్లో... అన్నావే. చాలా కరెక్టయిన మాట అది! రాత్రిళ్ళు నిద్ర పట్టని వాళ్ళు, డిప్రెషన్ కి గురి అయినవాళ్ళూ, మానసిక సమస్యల్లో బాధపడేవాళ్ళూ, కేన్సర్ పేషెంట్లూ, జ్ఞాపకశక్తి లేక కృంగిపోతున్న వాళ్ళూ... వీరందరి రోగాలకీ సరి అయిన మందులు లేవు. లేవని నీకూ తెలుసు. డాక్టర్లందరూ. వీరికి చికిత్స నూరుశాతం కష్టమని నిజాయితీగా చెబుతారు. పేషెంట్ నిరాశలో కూరుకుపోతాడు. ఏ చిన్న ఆధారం దొరికినా పట్టుకుందామని ఆశగా చూస్తుంటాడు. అప్పుడు రంగంలోకి మీరు ప్రవేశిస్తారు. మీ వాక్చాతుర్యంతో, ప్రకటనలతో వారిని ఆకట్టుకుంటారు. ‘ఈ ప్రయత్నం కూడా చేసి చూస్తే తప్పేముంది?’ అన్న భావాన్ని వారిలో కలిగిస్తారు. నిరాశతో కృంగిపోతున్న మనిషి దేవుళ్ళకి మొక్కుకునేది అందుకే. బాబాల్నీ వాస్తూ శాస్త్రజ్ఞుల్నీ ఆశ్రయించేది అందుకే. బాధతో విలవిలలాడిపోతున్నవాడు తమ బాధని అర్థంచేసుకుని దానికి ఎవరైనా పరిష్కారం చూపుతానంటే అలాటి పరిష్కారాలకోసం ఎంతైనా

ఇచ్చుకుంటాడు. మా మామయ్య పరిస్థితి అదే... అందుకే భార్య కోసం వున్నదంతా అమ్మేశాడు”.

“నువ్వు చెప్పిందంతా నిజమైతే ప్రజలు ఎప్పుడో తిరగబడి వుండేవారు. పోలీసులు అరెస్టు చేసి వుండేవారు. నా ప్రాక్టీసు ఇలా వుండేది కాదు. ప్రజలు సంతృప్తులవుతున్నారు. కాబట్టే ఇదంతా జరుగుతోంది”.

“అబద్ధం” అరిచింది మధూహ “నీ పేషెంట్లలో ఒక్కరు...కనీసం ఒక్కరు బాగుపడ్డారని నిరూపించు చూద్దాం! ఎవరికివారు, తామెక్కిరిదే నయం కాని జబ్బు అనుకుని వెళ్ళిపోతున్నారు. తమ ప్రిజిడిటీ తగ్గకపోతే, తమలోనే ఏదో లోపం వుందనుకుంటున్నారు. తాము సిగరెట్లు మానలేకపోతే, తమకే కంప్రోలు లేదనుకుంటున్నారు. తమ మెదడు నీ వశీకరణ శక్తికి లోబడటం లేదని తృప్తి చెందుతున్నారు”.

“నా హిప్పాటిక్ శక్తికి లోబడని వారు ఎవరూ లేరు...”

“అది నీశక్తి కాదు నీ క్లోరోఫాం శక్తి”

రాజు దిగ్భ్రాంతుడై చూశాడు.

అతడి కళ్ళు ఆశ్చర్యంతో పెద్దవయ్యాయి. క్రమక్రమంగా వాటి రూపు మారింది.

అంత వికృతంగా వుండటం ఆమె ఎప్పుడూ చూడలేదు. మనుష్యులసలు అంత కుత్సితత్వాన్ని మనస్సులో దాచుకుని పైకి మామూలుగా కనపడగలరని ఆమె ఊహించలేదు.

అందునా అతడు తన స్నేహితుడు!

త్వరలో వివాహం చేసుకోబోయేవాడు. ఆమె అతడిలో మార్పుని నిశ్చేష్టురాలిలా చూసింది.

అతడి పెదవులమీద వంకర నవ్వు వెలిసింది.

“...చాలా రహస్యాలు తెలుసుకున్నావే” అన్నాడు.

ఆమె కూడా వెనక్కి తగ్గదల్చుకోలేదు “అవును తెలుసుకున్నాను అందుకే నీక్కాబోయే భార్యగా ఇవన్నీ ఆపమని అర్థిస్తున్నాను” అంది.

“ఆపకపోతే?” తాపీగా అన్నాడు.

ఆమె నిరత్తురాలై చూసింది. అతడు గర్వంగా అన్నాడు.

“నేను నాకున్న విద్యతో డబ్బు సంపాదించదల్చుకున్నాను. నన్ను నమ్మిన వాళ్ళు నాదగ్గరి కొచ్చి ఫీజు ఇస్తున్నారు. ఇందులో మోసం ఏమీ లేదు. నా విద్య....”

“విద్య...విద్య...విద్య....” ఆమె అరిచింది. “ఏమిటి నీ విద్య? నీకంత విద్యే వుంటే నీ చెల్లెళ్ళిద్దరూ ఏడోక్లాసు ఎందుకు ఫెయిలవుతారు? వారి జ్ఞాపకశక్తిని ఎందుకు పెంచలేకపోయావన్న అనుమానం నీ పేషెంట్లలో ఒక్కరికీ రాలేదా?”.

అతడు నవ్వి “రాలేదు” అన్నాడు.

“నన్ను నీ వశీకరణశక్తితో అయిదేళ్ళ వెనక్కి తీసుకెళ్ళు. మన మొదటి పరిచయంనాడు ఏమి మాట్లాడుకున్నామో చెప్పించగలవా?”.

“చెప్పించలేను”

“నీ థెరపీ ద్వారా నీ తండ్రి చుట్ట అలవాటు ఎందుకు మాన్పించలేదు?”.

“మానటం ఆయన కిష్టం లేదు” అంటూ అతడు కుర్చీలోంచి లేచి ఆమె దగ్గరగా వచ్చాడు. “చూడు మధూ! అసలు విషయం చెప్తాను విను. డాక్టరు విశాల్ మైండ్ హిపో మాగ్నో క్లినిక్ ని నీలాటి వాళ్ళు వెయ్యిమంది కలిసినా ఏమీ చేయలేరు. మనకు తెలివితేటలు లేనప్పుడు, తెలివైన వాడితో కలిసి వ్యాపారం చేయటం మంచి పద్ధతి. నువ్వన్నట్టు ప్రజలు మూర్ఖులు. తాము కష్టంలోంచి బయటపడటానికి ఏ చిన్న

ఆధారం దొరుకుతుందా అని చూస్తుంటారు. ఈ బలహీనతని క్యాష్ చేసుకోవటం అన్నది అన్ని రంగాల్లోనూ వున్నదే. దీని గురించి అనవసరంగా మనసు పాడు చేసుకోకు. వచ్చే ఏడాదికల్లా నేను కారు కొంటాను. నా భార్యగా నీకు అన్ని సౌఖ్యాలూ లభిస్తాయి.”

“వొడ్డు రాజూ! ఇంతమంది అమాయకుల ఉసురుతో సంపాదించిన ఆ డబ్బు మనకి ఏ సౌఖ్యాన్నీ ఇవ్వదు. ఆ ఆలోచన మానుకో”.

“ఏ ఆలోచన? క్లినిక్ మూసేయటమన్న ఆలోచనా? నీతో జీవితం పంచుకోవటమన్న ఆలోచనా?”.

అతడు చాలా తాపీగా అన్న ఆ మాటలకి ఆమె బాంబు పడ్డట్టు అదిరిపడింది. ప్రపంచం గిర్రున తిరుగుతున్నట్టుగా అనిపించింది.

ఈ లోపులో అతనన్నాడు “నువ్వు నేనూ ఒకప్పుడు సాధారణమైన మనుష్యులం. నీ కళ్ళముందే నేను ఎదిగిపోయాను. నాతోపాటూ నిన్నూ పైకి లాగుదామనుకున్నాను. కానీ నువ్వు...? చేతకాని వాళ్ళందరూ చెప్పే నైతిక సిద్ధాంతాలే చెపుతున్నావు. నీకు హాయిగా బ్రతకటం చేతకాదు. నిన్ను ప్రేమించాను కాబట్టి మాటమీద నిలబడి నీతో కలిసి జీవించాలనుకున్నాను. కానీ నీకు నామీద గౌరవం లేదు. ఏడాది తిరిగేసరికల్లా నాచుట్టూ ఎంతమంది అమ్మాయిలు క్యూలో నిలబడతారో చూడు. నేన్నీకు అంతగా నచ్చకపోతే నిరభ్యంతరంగా నన్ను వదిలేయొచ్చు. ఒక విధంగా అది మనిద్దరికీ మేలు...”

ఆమె నోట మాట రానట్టు అలాగే వుండిపోయింది.

అతనన్నాడు “ఈ విషయమై గత కొద్దిరోజులుగా నేను ఆలోచిస్తూనే వున్నాను. నామీద గౌరవం లేని నిన్ను ఎందుకు ప్రేమించాలి? నీ కోసం ఎందుకు మారాలి?”.

ఒక నిర్ణయానికి వచ్చిందామె.

అతడేం చెప్పదల్చుకున్నాడో ఆమెకు పూర్తిగా అర్థమైపోయింది. నవ్వింది “....నీ అద్భుతమైన వాదనాపటిమని నా మీద ప్రయోగించకు రాజూ. నాకు తెలిసిందిలే! ఇప్పుడు నీ ఆర్థికస్థితి వేరు. నీకు నాకన్నా అందమైన, డబ్బున్న అమ్మాయిలు దొరుకుతారు. నన్ను వదిలించుకోవాలన్న ఆలోచన నీకు ఎప్పుట్నుంచో వుంది. ఇప్పుడా అవకాశం దొరికింది. కానీ ఒక్క విషయం జాగ్రత్త. పెళ్ళికూతురుగా నీ దగ్గరకొచ్చే పేషెంట్లని మాత్రం ఎన్నుకోకు. వారు మానసిక రోగగ్రస్తులయి వుండే ప్రమాదం వుంది.”

అతడి మొహం ఎర్రగా మారింది “నీ సలహాకి థాంక్స్....” అన్నాడు ఇక నువ్వెళ్ళొచ్చు అన్నట్టుగా.

ఆమె వెళ్ళబోయి ఆగింది.. “అయిదు సంవత్సరాలు ప్రేమించుకున్న వారు కూడా విడిపోవాల్సి వచ్చినప్పుడు ఇంత నిర్ధాక్షిణ్యంగా ఒకరిమీద ఒకరు నెపం వేసుకుంటారన్నది చూస్తూంటే... నాకు ప్రేమ మీదే నమ్మకం పోతోంది”.

“నెపం వేసింది నేను కాదు. నువ్వు”

“ఒకరోజు నువ్వు చేస్తున్న పనికి తప్పక పశ్చాత్తాపపడతావ్ రాజూ!”.

“ఫారిన్ కారులో నా భార్యతో నీ కళ్ళముందే తిరిగినప్పుడు పశ్చాత్తాపపడేదెవరో తెలుస్తుందిలే.”

“వెళ్ళొస్తాను రాజూ. అయిదు సంవత్సరాలు స్నేహితురాలిగా ప్రేమని పంచినందుకు థాంక్స్”.

“సేమ్ టు యూ. గుడ్ బై అండ్ గుడ్ బై ఫరెవర్....” అన్నాడు రాజు.

అశృపూరితమైన కళ్ళని అతడు చూడకుండా ఆమె కదిలి, నెమ్మదిగా బయటకు వెళ్ళిపోయింది. వెళ్ళబోతూ ఒక మాట మాత్రం అనుకుంది “ఇదంతా వేదన కలిగిస్తే కలిగించవచ్చుగాక! ఈ నిర్ణయానికి మాత్రం నేను ఎన్నడూ బాధపడను...”

ఆమె వెళ్ళాక ఆ గదిలోకి తిరిగి స్నోటకం మచ్చల వ్యక్తి ప్రవేశించాడు.
సంభాసన అంతా విన్నట్టు అతడి మొహమే చెబుతోంది.

“గుడ్, మిస్టర్ రాజా. మంచి నిర్ణయం తీసుకున్నావ్. ఈ అమ్మాయి
ముందునుంచీ నాకెందుకో ‘డేంజర్ ’ గానే తోచింది. ఇంతకన్నా మంచివాళ్ళు నీకు
లక్షలమంది దొరుకుతారు” అన్నాడు.

“థాంక్యూ డాక్టర్ విశాల్” అన్నాడు రాజా.

ఘాటో అధ్యాయం

లక్ష్మికి నాలోజుల్నంచి మనసు లేదు.

తన ఫోన్ నెంబరు మధూహ ప్రహసితేకి ఇచ్చిందని తెలుసు. అయినా అతడినుంచి ఫోన్ రాలేదు. వస్తే ఏంచేయాలా అని ఇంతకాలం ఆలోచించింది. ఎలా తప్పించుకోవాలా అనుకుని భయపడింది.

ఇప్పుడు ‘ఎందుకు రాలేదా’ అని ఆలోచిస్తోంది.

హృదయమంటే అంతేకదా మరి!

దానికి సామాజిక విలువలు, నైతికపరమైన తప్పుప్పులూ ఏవీ అవసరం లేదు. తనిష్టం వచ్చినట్టు ఆలోచించుకు పోతుందంతే. అది వెళ్ళే దారిలో ఊహల వూపులుండవచ్చు. బాధల ముళ్ళుండవచ్చు. దేన్నీ పట్టించుకోదు. ఆనందిస్తుంది. విషాదిస్తుంది. కొంచెంసేపు నిర్లిప్తంగా వుంటుంది. కొంచెంసేపు కేరింతలు కొడుతుంది. దాని ఆలోచనలకి కళ్ళెం వేసి ఆపు చేయటం ఎవరికీ సాధ్యం కాదు. ఆలోచనలకి అనకట్ట వేసే యంత్రం కనుక్కోబడలేదు.

ఆమెకి లక్ష అనుమానాలొచ్చాయి.

తను లేనప్పుడు అతడు ఫోన్ చేస్తే, తన భర్త రిసీవ్ చేసుకున్నాడేమోనన్నది మొదటి అనుమానం. దానివల్ల ఒకరకంగా ఆమెకి సంతోషం కలిగింది. తను వివాహితనని అతడికి తెలుస్తుంది. దాంతో ఇక ఆ ఆలోచన మానుకుంటాడు. అదీ సంతోషం... నిజంగా సంతోషమేనా?

నిజంగా సంతోషమేనా?

ని....జం....గా....నా?

ఆమెకు భర్తంటే చాలా ఇష్టం. పెళ్ళికి ముందూ, పెళ్ళయిన కొత్తలోనూ చాలా కలలు కన్నది. తనూ, తన భర్తా ...కాలక్రమేణా పిల్లలూ.. సంసారం...మొదట్లో చిలిపి అల్లర్లూ... తరువాత్తరువాత గాంభీర్యంతో కూడిన పెద్దరికం....మనవలు. మనువరాళ్ళూ...హుందా అయిన వృద్ధాప్యం..అంతకన్నా ఏమీ కోరుకోలేదామె. కానీ అవి కూడా పెద్ద కోరికలేనని ఆమెకు త్వరలోనే తెలిసింది.

పెళ్ళయిన మొదట్లో భర్త బాగానే వుండేవాడు. బావుండటమంటే మరీ ఆప్యాయత లొలకబోసి... నువ్వే నా ప్రాణమని... నువ్వు లేనిదే నేను బ్రతకలేననీ ... నా అదృష్టం కొద్దీ నువ్వు నా అర్ధాంగివయ్యావనీ... ఇలాంటి నాటకీయత ఏమీ వుండేది కాదుగానీ, ప్రేమగానే చూసుకునేవాడు.

కానీ అది చాలా కొద్దికాలం మాత్రమే. ఒకే స్టేషన్ నుంచి రెండు వేర్వేరు గమ్యానికి బయల్దేరిన రైళ్ళు క్రమక్రమంగా ఎలా దూరమవుతాయో, అలా మానసికంగా దూరమయ్యారు ఇద్దరూ. తను చాలా తెలివైన వాడినని అతడి నమ్మకం. తనకున్న ప్రతి చిన్న వైపుణ్యాన్నీ భూతద్దంలో చూపిస్తూంటాడు.

రాత్రి స్నేహితులతో గడిపి ఆలస్యంగా వస్తే “పగలంతా పనిచేసి అలసిపోయిన వాడికి ఆ మాత్రం రిలాక్సేషన్ కావాలి. నీకేం? అరగంటలో వంట చేసి టి.వి. చూస్తూనో ...కబుర్లు చెప్తూనో కూర్చుంటావ్” అంటాడు.

ఈ ‘నీకేం’ అన్న పదం అవతలి వాళ్ళ మనసుల్ని ఎంత గాయపరుస్తుందో అని ఆలోచించడు.

పెళ్ళయిన కొత్తలో అతడు ఆలస్యంగా వస్తే, ఎంత రాత్రయినా అలా ఎదురుచూస్తూ కూర్చునేది.

ఒకవేళ అతడు బయటే భోజనం చేసి వస్తే, ఒంటరిగా తినబుద్ధిగాక, గిన్నెలు సర్వేసి పడుకునేది.

అతడు తనకోసం ఎదురు చూడవద్దనేవాడు. ఆమెకి నిద్రపట్టేది కాదు. అది భయం కూడా కాదు. అదోలాటి స్థబ్ధత, బెడ్రూమ్ లో మంచంమీద పడుకుంటే, బెడ్లాంప్ చుట్టూ పరుచుకుని వున్న చీకటి, ఒంటరితనాన్ని బాగా గుర్తుకు తెచ్చేది.

రాత్రి నిశ్శబ్దం ఎక్కువ దుఃఖం కలిగించేది. ఇరుగు పొరుగు వాళ్ళతో కలిసి సినిమాలకీ షాపింగ్ కీ వెళ్ళటం ఇష్టం వుండేది కాదు.

అందులోనూ ఆమెది మంచి సౌందర్యం అవటం కూడా కష్టానికే వచ్చింది. రెండు రకాల కష్టాలు. బయట జనం ఒక కష్టం. ఇరుగు పొరుగు వారితో మరొక కష్టం.

ఆమె అందానికి ఈర్ష్యపడి, దాన్ని దాచుకోలేక...ఆమెకి పిల్లలు పుట్టకపోవటాన్ని దానితో కాంపెన్సేట్ చేసి సంతృప్తిపడేవారు. సానుభూతి చూపిస్తున్నట్టే మాట్లాడి, మనసుని మరింత గాయపర్చేవారు. దాంతో ఆమె పూర్తిగా ఇంట్రావర్ట్ అయిపోయింది. దినమంతా ఇంట్లోనే వుండి అసూర్యంపశ్య అయింది. దాంతో ఆమె అందం ద్విగుణీకృతమైంది. స్త్రీ నిజమైన అందం 16....20 మధ్య వయసులో కాదు. 20...28 మధ్య వుంటుంది. సౌష్ఠవాన్ని సరిగ్గా కాపాడుకోగలిగితే! కానీ దురదృష్టవశాత్తూ ఒక వయసు దాటేసరికి మనుష్యులకి తమమీద తమకి ఇంటరెస్టు పోతుంది. ఆమె మాత్రం రెగ్యులర్ గా వ్యాయామం చేసేది. తండ్రి నేర్పిన మంచి అలవాట్లలో అదొక్కటి. దాంతో శరీరం బిగువుగా వుండేది. చెప్తే తప్ప పెళ్ళయింది అని ఆమెని చూసి తెలుసుకోవటం కష్టం.

అదే ఆమెనిప్పుడు కష్టాల్లో పడేసింది.

పెరటిచెట్టు వైద్యానికి పనికిరాదు అన్న సామెత, ఆమె పట్ల నిజమైంది.

విష్టు ఆమె అందాన్ని ఎప్పుడూ గుర్తించినట్టే మాట్లాడేవాడు కాదు.

ఆ ఒక్కవిషయమే కాదు... వంట బాగా చేసిన రోజు, శ్రద్ధగా అలంకరించుకున్న రోజు కూడా పట్టించుకునేవాడు కాదు. ప్రశంసా పూర్వకంగా సంగతి సరే ....కనీసం చూసేవాడు కాదు. ఆమె దానికి అలవాటు పడిపోయింది. అతడు ఆలస్యంగా రావటానికి కూడా!

భోజనం చేసి పడుకునేది. అతడొచ్చి కాలింగ్ బెల్ కొట్టేవాడు. నిద్రమత్తులో వెళ్ళి తలుపు తీసేది. భోజనం చేస్తానంటే వడ్డించటం.. లేకపోతే మళ్ళీ వెళ్ళి పడుకోవటం... ఒకరోజు గడిచినట్టు మరుసటి దినం తెల్లవారేది.

ఒక రాత్రి ఆమె అలాగే పడుకుని నిద్రపోతోంది.

అర్ధరాత్రి దాటి గంటపైగా అయింది. తలుపు దబదబా బాదిన శబ్దం వినిపించి హఠాత్తుగా నిద్రలోంచి మేల్కొంది.

కాలింగ్ బెల్ పనిచేయటం లేదని అర్థమవటానికి అరనిముషం పట్టింది. దాదాపు పరుగెత్తున్నట్టు వెళ్ళి తలుపు తీసింది. అప్పటికే విష్ణు తూలిపడటానికి సిద్ధంగా వున్నాడు. అతడిని స్కూటర్ మీద డ్రాప్ చేయటానికి వచ్చిన స్నేహితుడు గేటు బయటే ఆగి చూస్తున్నాడు.

“అరగంట నుంచి కొడున్నాను. ఏం చేస్తున్నావ్?” కోపంగా అరిచాడు.

“బెల్ మ్రోగటం లేదండీ. పాడయిందేమో....” నెమ్మదిగా అంది.

గేటు బయటన్న స్నేహితుడు విష్ణు క్షేమంగా లోపలికి వెళ్తున్నాడని నిశ్చయించుకుని “గుడ్ నైట్ బ్రదర్” అని స్కూటర్ స్టార్ట్ చేసుకుని వెళ్ళిపోయాడు.

“బెల్ మ్రోగటం నాకూ తెలుసు. అందుకే తలుపు బాదుతున్నాను” అన్నాడు.

“బాగా నిద్రపట్టేసినట్టుంది .....

“మధ్యాహ్నమంతా ఏం చేస్తావ్? నిద్రపోవటంలేదా?”

“తలనొప్పిగా వుంది”

“తీరిక ఎక్కువైతే తలనొప్పి వస్తుందట.....”

“తీరిగ్గా ఇప్పుడీ అర్ధరాత్రి ఆ కబుర్లన్నీ దేనికండీ. పడుకోండి”.

“అంటే నేను చాలా తీరిగ్గా అర్ధరాత్రి వరకూ ఫ్రెండ్స్ తో డ్రింక్ చేసి కబుర్లు చెబుతూ వుంటాననేగా ఉద్దేశ్యం”.

“నాకే ఉద్దేశ్యాలూ లేవుగానీ, మీరు పడుకొండి” అంది ఆవులిస్తూ. ఆమెకు నిజంగానే తలనొప్పిగా వుంది.

“నేను పడుకోను”

“మరేం చేస్తారు?”

“ఇంకా డ్రింక్ చేస్తాను”

“ఎందుకలా ఆరోగ్యం పాడుచేసుకుంటారు?”

“నా ఆరోగ్యం పాడవదు. నాకు నీలా మధ్యాహ్నం వూట తలనెప్పులూ, నెలకొకసారి కడుపునొప్పులూ రావు. ఐయామ్ హెల్దీ! అసలు నేనెంత కష్టపడతానో నీకేం తెల్సు ? అందుకే నా ఇష్టం వొచ్చినట్టు రిలాక్స్ అవుతాను. కొంచెం డ్రింక్ ఇవ్వు”.

“లేదు”

“ఏమైంది?”

“నిన్నే అయిపోయింది”

“ఎవరు తాగారు”

“నేను తాగాను. సరా.....” మాట పూర్తి కాలేదు.

ఆమె చెంప ఛెళ్ళుమంది. వెటకారం సహించలేకో...మాటకు మాట చెప్పిందనో...

అదే మొదటిసారి ఆమెనతడు కొట్టటం....

“హల్లో.....”

“ఎవరూ?” ఎడిటర్ అడిగాడు.

“నేనండీ. లక్ష్మిని. స్కిప్టు పూర్తిగా చివరవరకూ వ్రాసి పంపాను. అందిందా?”.

ఆయన చివరి వరకూ వినలేదు. పేరు చెప్పగానే “....మీ ఫోన్ కోసమే ఎదురు చూస్తున్నాను” అన్నాడు ఎగ్జిక్యూటింగ్గా. “రెస్పాన్స్ చాలా బావుంది. ఇంకా కొన్ని వారాలు పొడిగిస్తే బావుంటుంది”

“పొడిగించటానికి అందులో కథే మిగల్గేదు కదండీ....”

“అదేమిటమ్మా. మా రచయితలందరూ... ‘సమాప్తం’ అని వ్రాస్తే మళ్ళీ ఛాన్సు దొరకదేమో అన్నట్టు నలభై ఏబై వారాలు వ్రాస్తూనే పోతారు కదా”.

ఆమె మొహమాటంగా “నేనంత చేయి తిరిగిన రచయిత్రిని కానండీ” అంది.

“ఎక్కువ వ్రాయటానికి చేయి తిరగక్కర్లేదమ్మా. క్లుప్తంగా ముగించటానికే కావాలి. పోనీ ఈ నవల అయిపోగానే మరొకటి ప్రారంభించు. వెంటనే కంటిన్యూ చేద్దాం”.

“అయ్యో, నాకసలు రచనల గురించి ఏమీ తెలీదండీ. మనసులో ఏవో భావాలు వస్తే పేపర్మీద పెట్టానంతే. అదృష్టవశాత్తూ మీకు నచ్చి ప్రచురిస్తానన్నారు. నేనెవరో తెలియకుండా, అడ్రసు కూడా లేకుండా...సగం స్కిప్టుతో ప్రారంభించినందుకు మీకు కృతజ్ఞతలు ఎలా చెప్పకోవాలో కూడా తెలియటం లేదు”.

“అడ్రసంటే గుర్తొచ్చింది. నువ్వొకసారి పత్రికాఫీసుకొస్తే మా ఫోటోగ్రాఫర్తో ఫోటోలు తీయించి ఇంటర్వ్యూ ప్రచురిస్తాను”.

“అమ్మో వద్దండీ ” కంగారుగా అంది లక్ష్మి “నా గురించి ఏ వివరాలూ బయటకు రావటం ఇష్టం లేదు. అందుకే అడ్రసు కూడా ఇవ్వలేదు”.

“అవును. అదే నేనూ అడుగుదామనుకుంటున్నాను. అడ్రసు కూడా ఇవ్వనంత రహస్యమేముంది దీంట్లో?”.

ఏం చెపుతుంది? తన భర్తకి తను వ్రాసిందని తెలిసి... అతను చదివితే... తన అసంతృప్తిని ఈ విధంగా బయటపెట్టుకుందని అతను అనుకుంటే... అసలు తనలో ఇంత అసంతృప్తి వుందని తెలిస్తే... ముఖ్యంగా పిల్లలు పుట్టకపోవటం గురించి... భర్త అసమర్థత గురించీ తను వ్రాసింది చదివితే... ఆ పైన ఆలోచించలేకపోయింది.

ఈ లోపులో ఎడిటర్ అన్నాడు “సర్లే, నీ అడ్రస్ నాకన్నా చెప్పమ్మా. పారితోషికం పంపించాలికదా”.

పారితోషికం!

మొదటి సంపాదన..... !

మన దగ్గర ఎంత డబ్బుందని కాదు. మొదటి పారితోషికం..అదీ రచనకొచ్చినదైతే ..... ఆ అనుభూతి వర్ణనాతీతం!

ఆమె కాదనలేకపోయింది.

“మీరెవరికీ చెప్పకండి”

“నేనెందుకు చెప్తానమ్మా? అందులోనూ నువ్వు మరీ అంత చెప్పాక! ఒకటి మాత్రం నిజం. నవ్వు మళ్ళీ ఇంకో నవల వ్రాస్తే మాత్రం నాకే పంపు”.

“నాకంత శక్తి లేదండీ” అంటూ ఆమె తన అడ్రస్ చెప్పింది.

ఆ తరువాత వారం రోజులకి ఆమెకి పోస్ట్లో చెక్ వచ్చింది.

ఇది జరిగిన మరో నాలుగు రోజులుకి పబ్లిషర్ నుంచి ఉత్తరం వచ్చింది. ఆ నవల ప్రచురించటంలో తమకి ఆసక్తి వుందనీ రాయల్టీ విషయం మాట్లాడటంకోసం ఆమె వచ్చినా సరే...లేదా...తాము వచ్చి మాట్లాడతామని.

తన అడ్రస్ ఎలా తెలిసిందా అని ఆమె కంగారు పడింది. తరువాత గుర్తొచ్చింది...ఎడిటర్కి ఇచ్చిన విషయం.

ఆమె కొంచెం ఆలోచించింది. పుస్తకాల్ని ఇంటికి తీసుకురాకపోతే, భర్తకి తను రచయిత్రినని తెలిసే అవకాశం లేదు....! ఆ నిర్ణయానికి వచ్చాక ఉత్తరంలో ఇచ్చిన నెంబర్కి ఫోన్ చేసింది.

తనెవరో, ఆమె చెప్పగానే అట్నుంచి ఎవరో నమ్రతగా “మీరు మా దగ్గరికి రాగలరా మేడమ్” అని అడిగారు.

ఆమె కోరిక కూడా అదే. తమింటికి పరాయి వ్యక్తులు రావటం విష్టుకి ఇష్టం వుండదు. అందులోనూ, పబ్లిషర్స్ అంటే ..... మొత్తం తెలిసిపోయే ప్రమాదం వుంది.

ఆమెకి తనమీద తనకే జాలి వేసింది. ఒక భార్య తన మనసులోని నిర్లిప్తతని భర్తకు చెప్పుకోలేని ప్రపంచం ఇది. చెప్తే ఎక్కడ కోపగించుకుంటాడో అని ఆలోచించవలసిన దౌర్భాగ్యం.

“మీకు అభ్యంతరమా మాడమ్?”

ఆమె తెప్పరిల్లి “అబ్బే లేదండీ నేను వస్తాను” అంది.

అతను అడ్రస్ చెప్పాడు.

ఆ సాయంత్రం అయిదింటికి ఆమె ఆ అడ్రస్కి బయల్దేరింది.

అంతకు పదిరోజుల క్రితం ఒక ప్రొఫెషనల్ ఫోటోగ్రాఫర్ తనకు తెలియకుండా దాదాపు వందఫోటోలు తీశాడని ఆమెకు తెలీదు.

ఆమె వెళ్ళేసరికి గేటు దగ్గర ఒక వ్యక్తి ఎదురు చూస్తున్నాడు. వినయంగా విష్ చేసి ఆమెని లోపలికి తీసుకెళ్ళాడు.

ఎత్తయిన, విశాలమైన సింహద్వారం అది. షాపులా లేదు. చాలా రిచ్ గా వుంది. ముందో గదిలా వుంది. రెండువైపులా గోడలున్నాయి. పెద్ద పెద్ద తెరలు ..... !

గదిలో చాలా ఖరీదైన సోఫా సెట్ వుంది. మధ్య బల్లమీద పుస్తకాలున్నాయి. గోడలకు అమర్చిన స్పీకర్స్ లోంచి మ్యూజిక్ వస్తోంది.

బీతోవెన్...

బీతోవెన్ మ్యూజిక్ ఎప్పుడూ మండ్రస్వరంలోనే వినాలి. అది తెలిసే తక్కువ స్థాయిలో పెట్టినట్టున్నారు. వారియొక్క టేస్టుకు మనసులో మెచ్చుకోకుండా వుండలేకపోయింది. ఏపాట ఎలా వినాలో తెలుసుకోవటం కూడా కళే.

స్పీకర్ లో సింఫోని నెం 5. .... ఎల్ గ్రో కాన్ బ్రియో బీతోవెన్ వస్తోంది.

సెంటు స్పేస్ చేసినట్టున్నారు. గదిలోని గాలంతా పరిమళంతో నిండివుంది.

అంతా నిశ్శబ్దంగా వుంది. అంత నిశ్శబ్దంలో ..... గాలిలోంచి తేలి వస్తున్నట్టు వయోలిన్ ల నాదం మనసుని ఎక్కడికో తీసుకు వెళ్తాంది. వాయులీనాల మధ్య అప్పుడప్పుడు వినపడుతున్న పియానో, శాకోస్ ఫోన్ ల గతులు మనసుమీద లయబద్ధంగా అడుగులేస్తున్నట్టున్నాయి.

ఆమె ఆ స్వరాన్ని ఆస్వాదిస్తూండగా “లోపలికి రండి మిస్ లక్ష్మి ” అని వినిపించింది.

ముందామె ఆ మాటలు కూడా పాటలో ఒక భాగంగా స్పీకర్‌లోంచి వచ్చాయనుకుంది. అంత మధురంగా, గంభీరంగా వుందా స్వరం. అది తనకోసం పిలుపు అని అర్థమై ఆమె తన పొరపాటుకి నవ్వుకుంటూ తెరలు తొలగించింది.

ఏదో రాజభవనపు ముఖద్వారానికి కట్టినట్టున్న విశాలమైన తెరల మధ్య నుంచి ఆమె లోపలి హాలులోకి ప్రవేశించింది.

లోపలికి ప్రవేశించిన లక్ష్మి.... అక్కడి దృశ్యాన్ని చూసి అవాక్కయి ఆగిపోయింది. ఆకస్మాత్తుగా అలుముకున్న నిశ్శబ్దం ఆ దిగ్భ్రమకు మరింత మూడ్‌ని జతకూర్చింది.

అది విశాలమైన హాలు, ఆఫీసు కాదు. నాలుగువైపులా ఎత్తయిన గోడలు. మధ్యలో నిలువెత్తు స్థంభాలు. గోడలకి పెద్దపెద్ద చిత్రాలున్నాయి. నిలువెత్తువి. రకరకాల భంగిమల్లో .....

అన్నీ ఆమెవే.

నిల్చున్నవి ..... కూర్చున్నవి ..... నవ్వుతున్నవి ..... ఏదో పనిచేసుకుంటూ పరధ్యాసలో వున్నవి ..... క్లోజప్‌లు ..... పోర్ట్రేట్‌లు .....

తను చూస్తున్నది కలో నిజమో తెలియని స్థితిలో ఆమె అడుగు ముందుకేసింది.

బీతోవెన్ కన్సర్ట్‌లో “టర్కిష్ మార్చ్” సింఫోనీ మొదలైంది. ఆమె అడుగులకు లయబద్ధంగా, యాదృచ్ఛికంగా అది మ్యాచ్ అయినట్టుంది.

ఆమె నడుస్తూ ముందు కెళ్తుంటే ..... ఒక్కొక్క నిలువెత్తు చిత్తరువు ..... వరస తాటిచెట్ల మధ్య మనిషి నడుస్తూంటే చెట్లు వెనక్కి వెళ్ళినట్టు వెళుతున్నాయి. ఆమె ఆగి వున్నట్టు, అవి కదుల్తున్నట్టు అనుభూతి.

ఆమె అయోమయంతో, ఉద్వేగంతో, ఆ చిత్రాలకేసి చూస్తోంది. అంతలో “గుడ్ ఈవినింగ్” అని వినిపించింది. ఆమె ఉలిక్కిపడి అటు చూసింది.

చిత్రాల్లో చిత్తరువుగా కలిసిపోయి వున్నాడు ప్రహసిత్! ఆమె అప్రయత్నంగా అడుగు వెనక్కి వేసింది. బీతోవెన్ మ్యూజిక్ ఒక్కసారిగా ఉచ్చస్వరంలోకి చేరుకుంది.

అతడు బొమ్మల మధ్యనుంచి బయటకు వస్తూ మళ్ళీ ఒకసారి “గుడ్ ఈవెనింగ్ ” అన్నాడు.

ఆమె ఇంకా దిగ్భ్రమ నుంచి తేరుకోలేదు. అతడివైపు బ్లాంక్ గా చూస్తోంది.

అతడు చిరునవ్వుతో “ ..... మన కలయిక ఇంతకన్నా బాగా ఎలా ఏర్పాటు చేయాలో నాకు తోచలేదు. నేను మీలా రచయితని కానుగా” అన్నాడు.

హాల్లో లైటు వెలుతురు ..... ఒక నిలువెత్తు బొమ్మలో ఆమె కట్టిన ఎర్రచీరపై బడి ఆమె ప్రస్తుతం కట్టుకున్న నీలం చీరపై ప్రతిబింబించి, వెల్వెట్ కలర్ గా పరివర్తనం చెందుతోంది.

అతనన్నాడు... “నా మనసులో మాట మీకు చెప్పాక, మనం కలిసే మొదటి కలయిక అద్భుతమైన అనుభవంగా మిగిలిపోవాలనుకున్నాను. కాని మీ దగ్గర్నుంచి ఏ రెస్పాన్సూ లేదు. దాదాపు పిచ్చెక్కే స్థితిలో వుండగా, అదృష్టవశాత్తూ ఒక జర్నలిస్టు మీ నెంబరు చెప్పింది. నాకు స్వర్గద్వారాలు తెరుచుకున్నట్టు అనిపించింది. కానీ మిమ్మల్ని వెంటనే కలుసుకోవాలన్న ఆత్మతని అతికష్టంమీద అణచుకున్నాను” అతను ఆగి అన్నాడు.

“ ..... మీ అడ్రసు తెలిసిన వెంటనే నేను మిమ్మల్ని కలుసుకోకపోవటానికి కారణం వుంది. చెప్పానుగా ..... మన మొదటి కలయిక ..... తరువాత ఒక మంచి జ్ఞాపకంగా మిగిలిపోవాలి! దాన్ని ఆ తరువాత్తరువాత తలుచుకునే కొద్దీ మన మనసులో తీయటి అనుభూతిగా మిగలాలని..... ! అందుకే ఆలోచించాను. చాలా మంది ఎక్స్ పీరియన్స్ ని మామూలుగా అనుభవించి వదిలేస్తారు. నాకు ప్రతి మంచి అనుభవాన్ని జాగ్రత్తగా తీర్చిదిద్దుకొని, ఒక మంచి అనుభూతిగా మలచుకుని దాచుకోవటం ఇష్టం. అందుకే మనం మొదటిసారి ఎలా కలుసుకుంటే బావుంటుందా అని ఆలోచించాను. మీకు తెలియకుండా ఒక ఫోటోగ్రాఫర్ తో ఫోటోలు తీయించాను. టెలిలెన్స్ తో ..... వివిధ భంగిమల్లో .....

ఆమె మొహం ఎర్రబడింది.

అతడు దాన్ని గమనించలేదు. ఒకరకమైన ఉద్వేగంతో అన్నాడు “మీ ఫోటోలు అందాక దేశపు నలుమూలల్నుంచీ పోర్ట్రేట్ పెయింటర్స్ని పిలిపించాను. ది బెస్ట్ పెయింటర్స్! ఎంత ఖర్చయినా ఫర్వాలేదు. .... నాకు మాత్రం ఒక్కొక్కరి దగ్గర్నుంచి వారం రోజుల్లో రెండు చిత్రాలు కావాలని చెప్పాను. వారు నన్ను చూసి నవ్వుకోలేదు. కళాకారులు.. అర్థం చేసుకున్నారు. వెంటనే రంగంలోకి దిగారు. సముద్రానికి వారధి కట్టినట్లు వాళ్ళు కుంచెలు కదిపారు. నిద్రాహారాలు మాని ఈ చిత్రాల్ని తయారు చేశారు. కేవలం వారం రోజుల్లో ఇన్ని చిత్రాలు పూర్తి చేశారంటే, దాన్ని బట్టి ఎంత కష్టపడి వుంటారో అర్థం చేసుకోవచ్చు. దీన్ని ఒక యజ్ఞంలా తీసుకుని చేశారు. చూడండి. చుట్టూ చూడండి. ఒక్కొక్క దానిలోనూ జీవకళ ఉట్టిపడటం లేదూ?”.

ఆమె చుట్టూచూడలేదు. అతడివైపు చూస్తోంది. కళాకారుల్లాగే క్రీడాకారులూ పిచ్చివాళ్ళేనా? వాళ్ళ వాళ్ళ రంగాల్లో అత్యున్నత స్థానానికి వచ్చిన వాళ్ళందరూ ఆ ప్రపంచంలోనే నిరంతరం వుండిపోయిన మాట నిజమేగానీ, ప్రహసిత్ పట్ల ఈ సత్యం నిజం కాదనిపిస్తోంది. క్రీడాకారుల్లో ప్రకృతిపట్ల ఇంత ఆకర్షణ వుండటం అరుదు. దూసుకువస్తున్న టెన్నిస్ బంతిని ప్రత్యర్థికి ఎలా తిప్పికొట్టాలా అని తీక్షణంగా చూసే అతడి కళ్ళు ప్రస్తుతం ఏ స్వప్న లోకాలలోనో విహరిస్తున్నట్లున్నాయి.

కానీ .....

ఆమెకెందుకో అమితమైన దుఃఖం కలిగింది. అది అకారణ దుఃఖం కూడా కాదు.

ఆమె మౌనాన్ని అతడు మరోలా అర్థం చేసుకున్నాడు.

“మీపట్ల నేను నా ప్రేమని ఈ విధంగా ప్రకటించటం మీకు నాపై తక్కువ భావాన్ని కలుగజేస్తోందా?” అనుమానంగా అడిగాడు. అతడలా ఎందుకడిగాడో ఆమెకి అర్థం కాలేదు.

అతడే మళ్ళీ అన్నాడు ..... “మీరనుకుంటున్నారు కదూ! డబ్బు ఖర్చు పెడితే ప్రేమ ఉద్భవించినట్లు కాదు. ఏ అమ్మాయి అయినా హృదయానికి ప్రేమకీ దాసోహం అంటుందే తప్ప డబ్బు ఖర్చుపెట్టి పటాయించాలనుకుంటే పడదు ..... అనుకుంటున్నారు కదూ!”.

ఆమెకు నవ్వొచ్చింది. అంత పెద్దవాడూ ‘పటాయించటం’ అన్నమాట ఉపయోగించినందుకు కాదు. కొందరు నిత్యశంకితులు. ప్రేమలో మరీనూ ..... అవతలివారి ప్రతి చర్యలోంచీ (అది ప్రియుడుగానీ, ప్రియురాలుగానీ) ఏదో ఒకటి బయటకు లాగి, దాన్ని తమ అనుమానాలకి అన్వయించుకుని ‘నువ్వీలా ఎందుకు చేశావ్? అలా ఎందుకు చేయలేదు’ అని వేధిస్తూవుంటారు. ప్రతీ పనికి అనుమానం వెలిబుచ్చి, అవతలి వారిని సందేహాల్తో వేధిస్తూ వుంటారు.

ప్రహసితనే తీసుకుంటే, ఆ రోజు ఫోన్ చేసి “మొదటిసారి చూడగానే ప్రేమలో పడటం ఏమిటి? అని అనుమానిస్తున్నారా ..... ” అంటూ సంశయం వెలిబుచ్చాడు. ఇప్పుడు ఇదంతా కష్టపడి చేసి, “డబ్బుతో నా ప్రేమని ప్రదర్శిస్తున్నాననుకుంటున్నారా?” అంటూ మరో అనుమానం లేవనెత్తాడు.

అందుకే ప్రేమికులు నిత్య శంకితులు.

ఆమె ఏమీ మాట్లాడకుండా మౌనంగా వుండేసరికి దాన్ని మరోలా అర్థం చేసుకున్నాడు. “ఒకటినుంచి పదిలోపులో మూడు అంకెలు చెప్పండి” అన్నాడు.

అతడు చప్పున అలా అడిగేసరికి ఆమె బిత్తరపోయి అతడెందుకు అడుగుతున్నాడో తెలియక “ ..... మూడు ..... ఏడు ..... తొమ్మిది ” అంది.

అతడు కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

ఆమెకి అర్థం కాలేదు.

అతడేం చేయబోతున్నాడో ఏం చెప్పబోతున్నాడో తెలియలేదు. అతడు మాత్రం ఈ లోకంలో లేడు.

‘డ్యూన్’ అయి, అవతలి ప్రత్యర్థి అడ్వాంటేజిలోకి వచ్చి గేమ్ పాయింట్‌లో వున్నప్పుడు ..... సర్వీస్ చేయబోయే ముందు వంట్లో వున్న శక్తినంతా చేతుల్లోకి తెచ్చుకోవటం కోసం ఆటస్థలంలో కళ్ళు మూసుకుని మెదడుని కాన్‌సన్‌ట్రేట్ చేస్తున్నట్టు వున్నాడు.

ఆ తరువాత అతడి కంఠం వినపడింది.

“ఏది నైతికమని ప్రశ్నించుకుంటే, భౌతికమైనదేదీ నైతికం కాదని తెలుస్తుంది. చిరునామా తెలియని తుమ్మెద కోసం పువ్వు విచ్చుకోవటం నైతికమా? నైతికమూ అనైతికమూ అని రెండు వేర్వేరు లేవు. అనైతికమే పరిస్థితిని బట్టి, స్థలాన్ని బట్టి, కాలాన్ని బట్టి నైతికంగా మారుతుంది. అనైతికాన్ని నైతికం చేసేది అవసరం ..... ”

ఆమె వులిక్కిపడింది.

అది తన వాక్యమే కానీ అతడు దాన్ని ఇప్పుడు ఎందుకు ప్రస్తావించాడో అర్థం కాలేదు. ఈ లోపులో అతడు రెండోది చెప్పాడు.

“ ..... గుండె గుండెకో సన్నాయి వుంటుంది. అదెప్పుడూ ఆర్తిగా శివరంజనే ఆలపిస్తూ వుంటుంది. ఒక హృదయంనిండా మరొక హృదయం ఊపిరి ఊదినప్పుడే అది కళ్యాణిగా మారుతుంది”.

ఆమెకి అర్థమైంది. దిగ్భ్రాంతురాలైంది.

అతడు తన అధ్యాయాల మొదటి వాక్యాలు చెపుతున్నాడు.

ఇప్పటికీ పత్రికలో పది అధ్యాయాల ప్రచురణ పూర్తయింది. అందుకే ఒకటి నుంచి పదిలోపు మూడు అంకెలు చెప్పమన్నాడు. తను ‘మూడు, ఏడు, తొమ్మిది’ అంటూ నోటికొచ్చిన అంకెలు చెప్పింది. అతడు చెప్పిన మొదటి వాక్యం మూడో అధ్యాయం ప్రారంభంలోది! రెండోది ఏడో అధ్యాయం మొదటిది.

ఆమె నిశ్చేష్టురాలై కళ్ళప్పగించి చూస్తూండగానే అతడు తొమ్మిదో అధ్యాయపు ప్రారంభాన్ని చెప్పాడు.

“అర్థరాత్రి ..... లోక రహస్యాల్ని విప్పుతూన్న కవీలా ..... తలవంచుకుని వ్రాసుకుపోతూంటాను. ప్రపంచం నలుమూలల్లోకీ, దిగంతాల శూన్యంలోకీ పయనించి, ఎక్కడెక్కడి నుంచి, భావాల్ని ఏర్చి కూర్చి మాలల్ని తెస్తాను. నువ్వు మాత్రం నా పక్కనే అల్లుకుపోయి, విశ్వ రహస్యాల్ని విప్పుతావు”.

..... ఆమె వ్రాసిన తొమ్మిదో అధ్యాయపు మొదటి పేరా అది!

ఆమె తన ఉద్విగ్నతని ఆపుకోవటానికి చాలా కష్టపడవలసి వచ్చింది.

అతడు మొత్తం తన నవలనంతా కం..... రతా వచ్చేటన్నిసార్లు చదివాడని అర్థమైంది! ఆమె కళ్ళనిండా అప్రయత్నంగా నీళ్ళు నిండాయి.

అది ప్రేమ కానీ కాకపోనీ ..... ఒక కళాకారుడికి ఇవ్వగలిగే అతి గొప్ప నీరాజనం అది.

ఆ కన్నీళ్ళు ఆమె నుంచి వచ్చినవి కావు. ఆమెలోని రచయిత్రి నుంచి వచ్చినవి. క్షణాల్లో ఆమె సర్దుకుని మామూలు మనిషైంది.

అతడి వైపు సూటిగా చూసింది.

వందల సంవత్సరాలు తపస్సు చేసి, దేవుడు ప్రత్యక్షమయ్యాక వరమడిగి దాన్ని తీరుస్తాడా లేదా అని చూసే భక్తుడిలా వున్నాడు ప్రహసిత్.

“మీరు నా ఫోటోలని చూశారా ప్రహసిత్” అని అడిగింది. ఈ సారి ఆశ్చర్యపోవటం అతని వంతయింది. లేదన్నట్టు తలూపాడు.

“పోనీ ఈ బొమ్మల్ని?”

“మీతోనే నేనూ ఈ గదిలోకి ప్రవేశించటం” అదే మొదటిసారి అన్నట్టు చెప్పాడు.

ఆమె వెళ్ళి ఒక నిలువెత్తు చిత్తరువు ముందు నిలబడింది. అప్రయత్నంగా అతడూ వెనుకే నడిచాడు.

ఆమె దానిని చూస్తూ అన్నది ..... “మీరు చాలా పొరపాటు చేసారు ప్రహసిత్. ప్రేమలో పడిన వారు చిత్తరువుల్ని, గత జ్ఞాపకాల్ని ఆశ్రయించి బ్రతుకుతారట. మీరు నాకు చూపించటం కోసం ఇన్ని బొమ్మల్ని తయారు చేయించారు. వీటిముందు ఒక క్షణం గడిపి వుంటే ..... అది ఒయాసిస్ కాదని ఎండమావి అనీ తెలిసి వుండేది. ఆ బొమ్మని చూడండి. కాలికి మట్టెలూ, మెడలో సూత్రాలూ కనపడటం లేదా?”.

అతడు స్తబ్ధుడయ్యాడు.

సుఖమనే సంపద కన్నా దుఃఖమనే ఆపదకే శక్తి ఎక్కువ. మధురమైన జ్ఞాపకం కన్నా ..... మరపురాని బాధకే వయసు ఎక్కువ.

అశ్రువు కన్నా విషాదదూతిక ఏమయినా వుంటుందా?

తన బాధకు ఆ అశ్రువుని రాయబారి చేయకుండా వుండటం కోసం అతను చాలా కష్టపడ్డాడు.

ఆనందాన్ని ప్రకటించటానికి కోటిగొంతుల కిన్నెరలు కావాలి. విషాదాన్ని ప్రకటించటానికి ఒక గుండె కంజరి చాలు.

అనుభవం ఉపాధ్యాయుడై, మనసుకి ఎలా దుఃఖించాలో నేర్పుతోంది.

ఆ శిథిలాల నుంచి తేరుకుని అతడు కనులెత్తేసరికి ఆమెలేదు.

నాలుగు రోజులు గడిచాయి.

“ నేనూ. ప్రహసితేని ” అని వినిపించింది.

అలల అంచున పేరుకున్న నిశ్శబ్దం కెరటమై విరిగి ..... శబ్దమై సముద్రం అడుక్కి వెళ్ళిపోయిన భావన.

ఆమె ఊపిరి బిగపట్టింది.

“లక్ష్మి ..... ” అన్నాడతను అర్థంగా “ .....ఇదే నా ఆఖరి ఫోన్ కాల్. నేనిక మిమ్మల్ని వేధించను. మీరు నన్ను క్షమించండి. మనసుకు నచ్చింది కనపడగానే స్వంతం చేసుకోవాలనుకోవటం ఎంత తప్పు నాకర్థమైంది.”

“మీరే నన్ను క్షమించాలి. మొదటిసారి చెప్పివుంటే ఇదంతా జరిగి వుండేది కాదు”.

“ఎందుకు జరిగి వుండేది కాదు?”

ఆమె నిరత్తురాలై “ఏమిటి మీరనేది?” అంది.

“అవును లక్ష్మి. నేను మీకు చెప్తోంది నావల్ల ఇకముందు మీకేమీ డిస్టర్బెన్సు వుండదని. అంతే తప్ప ..... నేను మిమ్మల్ని ప్రేమించటం మానేస్తున్నానని కాదు. మీ పట్ల నా ప్రేమ ..... మీరు వివాహితా ..... అవివాహితా అన్నదానిమీద ఆధారపడి ఉద్భవించలేదు. అలాగే అది నశించదు కూడా. మనిద్దరం బాగా ముసలి వాళ్ళమైన తరువాత బహుశా మరొక్కసారి నేను మిమ్మల్ని కలుసుకుంటాను. అప్పుడు మన ‘కలయిక ’ పట్ల లోకానికి అభ్యంతరం వుండదు కదా!”.

ఆమె పెదవులు బిగపట్టి దుఃఖాన్ని అపుకుంటోంది.

ఇంత ప్రేమను ఏం చేసుకోవాలో ..... తెలియక ఆమె ఉక్కిరి బిక్కిరి అవుతోంది. ఇప్పటివరకూ తనది అకారణ దుఃఖం అనుకుంటోంది. కారణం ఇప్పుడు అర్థమైంది.

అతనన్నాడు ..... “నేను భగ్గు ప్రేమికుడినై విషాదంలో మునిగిపోను. దేశానికి ప్రాతినిధ్యం వహిస్తూ, బరిలోకి దిగబోయే ముందు ట్రయినింగ్‌లో మాకు మానసిక శాస్త్రవేత్తలు ‘పాజిటివ్ థింకింగ్’ గురించి చెప్తారు. పాజిటివ్ థింకింగ్ కన్నా పైమెట్టు ప్రో ..... ఆక్టివ్ థింకింగ్’. దాన్ని నా ఊపిరిగా చేసుకుంటాను. నా ప్రేమని స్ఫూర్తిగా తీసుకుని దేశం కోసం ఈ క్షణం నుంచీ ఆడతాను. నా ప్రతి గెలుపూ మీకే అంకితం. అది చెప్పటానికే ఫోన్ చేశాను లక్ష్మీగారూ! నేనేమయిపోతానో అని దిగులు చెందకండి”.

ఆమె స్థబ్ధురాలైంది. తను అనుకున్నట్టు, అతడు నిత్యశంకితుడు కాదు. అవతల వారికోసం వారికోణంలోంచి ఆలోచించేవాడు ! అభిప్రాయాలు ఎంత చిత్రమైనవి. క్షణాల్లో మారుతూ వుంటాయి. వాటికి సహేతుకమైన విలువ లేదు.

అతడు మాటమీద నిలబడతాడని తెలుసు. ముగింపు చెప్పలేని కథలకి మలుపులుండవు.

అందుకే అది కథ అయింది. జీవితంలో అలా కాదు.

కథకన్నా జీవితంలోనే ఎక్కువ డ్రామా వుంటుంది. అందుకే రచయిత తిప్పలేని మలుపుల్ని ‘విధి’ మరింత అద్భుతంగా తిప్పుతుంది.

3

“హల్లో”

కారు పక్కగా వచ్చి ఆగి, అందులో యువకుడు పలకరించగానే ముందు ఉలిక్కిపడి తల తిప్పి చూసింది మధూహ.

“మీరా” అంది.

“ఎటు వెళ్తున్నారు?”

“పరిషత్ హాల్కి. ఏదో వుంది అయిదింటికి. ఇప్పుడు నాలుగే కదా అయింది. లైబ్రరీకి వెళ్ళి ఓ అరగంట గడిపి, అట్నుంచి సభకి వెళ్ళామనుకుంటున్నాను” మరో నాలుగు ప్రశ్నలకి అవకాశం ఇవ్వకుండా చెప్పింది.

“పదండి, నేనూ వస్తాను. నాకు పనేం లేదు”.

మామూలు వ్యక్తి ఎవరయినా అలా అడిగివుంటే అమ్మాయితో పరిచయం పెంచుకోవటానికి అది మొగవాడి మొదటి అస్త్తం అని, నిర్ద్వంద్వంగా తిరస్కరించేదే.

కానీ అడుగుతున్నది ప్రహసిత్ కాబట్టి, అతని నిజాయితీ తెలుసు కాబట్టి, ఏమీ ఆలోచించకుండా వచ్చి కారెక్కింది.

“మీరిలాటి సాహితీ సమావేశాలకు వెళ్తారా! ఏమిటి టాపిక్” అడిగాడు.

“నా మొహం టాపిక్ ..... ఆధునిక సాహిత్యం. వక్త పాడిపరిశ్రమ మంత్రి. పత్రిక వాళ్ళు డబ్బులిస్తారు. అంతే తప్ప ఆ ఆంజనేయులికీ, ఆధునిక సాహిత్యానికీ ఏం సంబంధం వుందో, దానికి మాలాటి జర్నలిస్టులు ఎందుకు వెళ్ళాలో అర్థంకాదు మాకెవరికీ ..... చెప్పాగా నాలుగు లైన్లు వ్రాస్తే పత్రిక వాళ్ళు డబ్బులిస్తారని ..... ”.

కారు లైబ్రరీ బయట కాంపౌండ్లో ఆపు చేసి ఇద్దరూ లోపలికి వెళ్తుండగా “మీరిలా తిరిగితే ఎవరూ గుర్తుపట్టరా” అని అడిగింది. ప్రహసిత్ నవ్వాడు.

“భారతదేశంలో టెన్నిస్కి అంత ప్రాముఖ్యత లేదు. ముఖ్యంగా దక్షిణ భారతదేశంలో అస్సలేదు”.

పైకి అలా సంభాషిస్తోందేకానీ, ఆమె మనసులో అనుమానం కొట్టుకుంటూనే వుంది. అడగాలంటే మొహమాటం వేస్తోంది.

ఈ లోపులో అతడు లైబ్రరీలో అడవి బాపిరాజు పుస్తకం తీయటం చూసి “మీకు ఇలాటి ఇంటరెస్టు కూడా వుందా ..... ” అని.

కార్లో పరిషత్ హాల్ వైపు వెళ్తుంటే అడిగింది “సాధారణంగా ఆటగాళ్ళుకీ సాహిత్యానికీ చుక్కెదురు”.

“కొద్దిగా ప్రవేశం వుంది. తెలుగువాడిని కదా” నవ్వాడు.

“మా తండ్రిగారు చిన్న సైజు రచయిత”

ఆమె అరగంట క్రితం తనకొచ్చిన అనుమానానికి సిగ్గుపడింది. తల వంచుకుని తనలో తనే చిన్నగా నవ్వుకోవడం చూసి, “ఎందుకు మీలో మీరే నవ్వుకుంటున్నారు?” అని అడిగాడు.

“ఏమీ లేదు”

“నేనేమైనా తప్పు మాట్లాడానా?”

ఆమె కంగారుపడి, “అబ్బేబ్బే అలాటిదేమీ లేదు ” అంది.

“బోయ్ ఫ్రెండ్ జోకు ఏదైనా గుర్తొచ్చిందా?”

“ప్రస్తుతం నాకు ఎవరూ అలాటి ఫ్రెండ్స్ లేరు”

“మరి?” అతడు ఆ టాపిక్ వదిలేలా కనపడకపోవడంతో, ఆమె ఇబ్బందిగా “ఏం చెప్పమంటారు? మనం మనసులో అనుకునే ప్రతీదీ అవతలి వారికి చెప్తే అది వినటానికి బావోదు” అంది.

“నిజమే . బావోదు కానీ పక్కవారు ఏదో మాట్లాడుతూండగా మనలో మనమే నవ్వుకుంటే ..... అదీ బావోదు. కొంతమంది మాట్లాడుతూ ..... మాట్లాడుతూ, ‘అన్నట్టూ ఓ విషయం .....’ అంటూ ఏదో చెప్పబోయి మళ్ళీ మనసు మార్చుకున్నట్టు, ‘వద్దులే’ అని ఆగిపోతారు. అవతలివారికి అది ఎంత బాధ కలిగిస్తుందో ఆలోచించరు. దానికన్నా చెప్పెయ్యటమే మంచిది కదా!”

“సరే చెప్తాలెండి. తరువాత నన్ను బ్లేమ్ చేయకండి” అని చెప్పసాగింది.

“నేను లైబ్రరీకి వెళ్తున్నానగానే మీరూ వస్తానన్నారు కదా! అప్పటికి మీకు సాహిత్యంతో పరిచయం వుందని తెలీదు. కేవలం నాతో పరిచయం పెంచుకోవటం కోసం అలా అన్నారేమో అనుకున్నాను. ఇప్పుడు మీరు మీ విషయం చెప్పేసరికి ..... మనం ఎంత తొందరగా అవతలి వారిని అపార్థం చేసుకుంటామా అని సిగ్గుపడ్డాను.”

పూర్తిగా చెప్పి అతడివైపు చూసింది. పళ్ళు రెండూ బిగించి పట్టుకున్నట్టు ఎంతో ఆవేశాన్ని ఆపుకుంటున్నట్టు అతడి మొహంలో తీవ్రత కనపడేసరికి ఆమె భయపడింది.

నొచ్చుకుంటున్నట్టు “సారీ అందుకే చెప్పనన్నాను” అంది.

“దానిక్కాదు” ఆవేశంగా, ఇరిటేటింగ్గా అన్నాడు. “దానిక్కాదు ..... ”మళ్ళీ తనలో తానే గొణుక్కున్నాడు.

ఆమె ఆశ్చర్యంగా “మరి?” అంది.

అప్పటికి అతడి ఉద్విగ్నత తగ్గింది “ ..... నేను నా ప్రేమ గురించి చాలా వివరంగా మీకు చెప్పాను. అయినా నా పట్ల మీకు ఈ అనుమానం కలిగిందంటే ..... నా ప్రేమలోనే ఏదో లోటు వుందన్నమాట ”.

ఆమె బాధపడి “అబ్బే నా ఉద్దేశ్యం అది కాదు ” అంటూ ఏదో చెప్పబోయింది.

“నేను మీ ఉద్దేశ్యం గురించి అనటం లేదు. నాలో నేనే తర్కించుకుంటున్నాను. ఒక వ్యక్తి ఒక అమ్మాయిని ప్రేమిస్తున్నప్పుడు అసలు మరో మనిషి ఊహల్లోకి కూడా రాదే. చూపులో కూడా వెంట్రుక వాసి తేడా వుండదే. మరి మీకా అనుమానం ఎలా వచ్చిందీ? అందులోనూ నేను ‘ఆమె’ గురించి అంతా చెప్పాక కూడా ఆ అనుమానం వచ్చిందంటే నా ప్రేమలోనే సిన్సియారిటీ లేదన్న మాట. అలా జరక్కూడదే ..... ఎక్కడో ఏదో ..... ఏదో ” అతడి కంఠం క్రమంగా చిన్నదైపోయింది. తనలో తనే మాట్లాడుకుంటున్నాడు.

మధూహకి ఒకటి మాత్రం అర్థమైంది.

తనో గొప్ప ప్రేమికుడినైనా చూస్తూ వుండి వుండాలి లేదా ..... వయసు పెరిగినా ఇన్ఫాక్చుయేషన్ వదలని పిచ్చివాడినైనా చూస్తూ వుండి వుండాలి.

ఆమెకెందుకో మొదటిదే నిజమనిపించింది.

అదొక అద్భుతం ..... ఈ కాలంలో అంత సిన్సియర్ గా ప్రేమించగల్గడం ..... అందులోనూ ఆమెకి తన ప్రేమికుడి వల్ల కలిగిన చేదు అనుభవం ఇంకా ఫ్రెష్ గానే వుండటంతో, ప్రహసిత వ్యక్తిత్వం వేయిరెట్లు పెరిగిపోయినట్లు అనిపించింది.

ఈ మెకానికల్ ప్రపంచంలో, ఒకరిమీద ఒకరికి నమ్మకం తగ్గిపోతున్న ఈ రోజుల్లో ..... ప్రేమపట్ల ఇంత నమ్మకాన్ని పెంచుకున్న వ్యక్తులు ఇంకా ఉండటం అబ్బురమే అనుకుంది. మామూలు నమ్మకం కాదు. అవతలి వాళ్ళకి 'పిచ్చి' అనిపించేటంత నమ్మకం.

అతడింకా మూడేగా వుండటం చూసి, సంభాషణ మార్చవలసిన అవసరం తన మీదే వున్నట్లు గ్రహించింది.

అంతలో అంతక్రితం వరకూ తనని వేధించిన అనుమానం గుర్తొచ్చింది. రెండు కార్యాలూ ఒకే ప్రశ్న ద్వారా నెరవేరేట్లు ఆ ప్రశ్న అడిగింది.

“అన్నట్టు ..... మీరు ఇంతగా ప్రేమిస్తున్న ఆ లక్ష్మీ ..... నేను ఫోన్ నెంబర్ ఇచ్చిన రచయిత్రి లక్ష్మీ ఒకరేనా?”

కాదని ఆమెకు తెలుసు.

తనిచ్చిన నెంబరు తన స్నేహితురాలిదనీ, రచయిత్రిది కాదనీ తెలుసు.

“అవును” అనబోయాడు అతను. చివరి నిమిషంలో ..... నాలుక చివరి వరకూ వచ్చిన మాటని ఆపుచేశాడు.

తన ప్రియురాలు వివాహిత. పైగా రచయిత్రి. తమ మధ్య జరిగిన విషయం బయటకు రావడం అనవసరం. తను ఆమెను ప్రేమించాడే తప్ప ఆమె ప్రేమించలేదు. అటువంటప్పుడు ఇక ఈ విషయాలన్నీ బయటకి రావడం ఎందుకు? ఆ ఉద్దేశ్యంతో అతడు “కాదు” అన్నాడు.

ఆమె అంది “సారీ అండీ. అనవసరంగా ఆ రచయిత్రి ఫోన్ నెంబర్ ఇచ్చాను. మీరడగ్గానే ఏమంది? ఏమిటి?” తెలియనట్టు అడిగింది.

తన స్నేహితురాలికి తను ఫోన్ చేసి చెప్పిన విషయం గుర్తు తెచ్చుకుంటూ.

“ఇక వదిలేసెయ్యండి ఆ విషయం” అన్నాడు.

కారు పరిషత్ హాల్ ముందు ఆగింది. అప్పటికే సభ ప్రారంభమయింది. అధ్యక్షులు మంత్రివర్యులు ! ప్రధాన వక్త ..... ఒక విప్లవ మాజీ రచయిత్రి, సాహిత్య అకాడమీ అవార్డు విజేత, విమర్శకురాలు.

ఆమె మాట్లాడుతోంది “ప్రస్తుతం సాహిత్యం పెడద్రోవ పడుతోంది. మేము వ్రాసే రోజుల్లో ఈ విశృంఖలత్వం లేదు. సెక్సు, వయోలెన్సు, సస్పెన్సు మాత్రమే చోటు చేసుకుంటున్నాయి . ఈ రోజుల్లో యువత పెడద్రోవ పడుతూందంటే దానికి కారణం ఈ సాహిత్యమే. అంతగా డబ్బే కావాలనుకుంటే ఈ రచయితలూ, ప్రస్తుత రచయిత్రులూ రచనలు మానేసి వ్యభిచార వ్యాపారం పెట్టుకోవచ్చు ..... ”.

ఎ

సభలో ఈలలూ, చప్పట్లు , దాంతో ఆమె మరికొంచెం విజృంభించింది.

“ఇటీవల ఓ పత్రికలో వస్తూన్న సీరియల్ ఒక వారం చదవడం తటస్థించింది. సీరియల్ మొత్తం చదవలేదు. ఒక వారం చదివాను. అదీ సీరియల్ కాదు. జరిగిన కథ చదవటానికే చాలా ఓపిక తెచ్చుకోవాల్సి వచ్చింది”.

మళ్ళీ సభలో చప్పట్ల గోల.

“ఒక రచయిత్రి వ్రాసిన నవల ఇది. భర్త ఆమెనసలు పట్టించుకోకపోతే వేరే వ్యక్తితో సంబంధం పెట్టుకున్నా ఫర్వాలేదని వ్రాసింది. ఇదీ మన దౌర్భాగ్యం.”

వింటూన్న మధూహ ఉలిక్కిపడింది. ప్రహసిత్ మొహం కందగడ్డలా మారింది. మాడుతూన్న అతడి ముఖకవళికల్ని ఆమె గమనించలేదు. ఈ లోపులో ఉపన్యాసకురాలు కొనసాగించింది. “ఆడవాళ్ళని పెడత్రోవ పట్టిస్తున్న ఈ రచయిత్రికి వివాహం జరిగిందో లేక ఏదైనా చింతపండు వ్యాపారం చేస్తోందో .....

సభ మార్కోగేలా చప్పట్లు.

ఆ తరువాత మంత్రి ఆంజనేయులుగారి ఉపన్యాసం మొదలైంది. “పూర్వం తక్కువ కులమొల్లని ఊరి బయట వుంచేవారు. గాంధీగారి పున్నెమా అని అందరం కలిసిపోయాం. ఇప్పుడు ఒక కులమొల్లని ఊరి బయటకు తోసెయ్యాల్సిన రోజుచ్చింది. ‘రచయితల’ కులాన్ని .....

అందరూ నవ్వారు.

“మొగుడు బాధపెడితే బైటకెళ్ళి తిరగమని ఓ రచయిత్రి సలహా ఇస్తోందట. ఆడాల్లందరూ సిగ్గుపడాల్సిన ఇసయం ఇది. మరి ఆవిడ మొగుడు ఎట్ల ఊరుకున్నాడో దీనికి ....” సభలో కేరింతలు.

ఆ ప్రజావెల్లువ(?) ని చూసి మంత్రి మరింత ఉత్సాహపడ్డాడు. “..... మేం చదువుకునే రోజుల్లో పుస్తకాలు ఇట్ల వచ్చేవి కాదు. దాచుకుని దాచుకుని సదవాల్సి వచ్చేది .....

ప్రహసిత్ కుర్చీలోంచి లేచాడు. మధూహ గమనించలేదు.

“ఆడాళ్ళు కూడా ఇట్ల రాసేస్తున్నారంటే ఆల్ల మనసులో కోరికల్ని బయట పెట్టేసుకుంటున్నారన్నమాట. ఆ లక్ష్మి ఎవరో ఈ వయసులో నాకే సూడాలనిపిస్తుంటే ఇక యువకుల మాటేమిటి?” సభలో విజిల్స్.

ప్రహసిత్ స్టేజి మెట్లెక్కాడు.

ముందు చూసింది మంత్రి ఆంజనేయులు.

ఎవరో యువకుడు తన ఉపన్యాసానికి ఉత్తేజం చెంది షేక్ హాండ్ ఇవ్వటం కోసం వస్తున్నాడనుకున్నాడు.

ప్రహసిత్ దగ్గరగా వచ్చి మైకుకి అవతలి వైపు నిలబడ్డాడు.

ఇద్దరి మధ్యా బల్ల వుంది. బల్లమీద పూలదండలున్నాయి.

మంత్రి నవ్వుతూ, విషయం ఏమిటన్నట్టు చూశాడు.

అప్పుడు కొట్టాడు ప్రహసిత్ మొహం పచ్చడయ్యేలా ..... పిడికిలి బిగించి ..... ఒకే ఒక దెబ్బ.

ఎదురుగా వున్నది అమాత్యుడనిగానీ, దాని పరిణామాలు చాలా భయంకరంగా వుంటాయనిగానీ, తను భారతదేశాన్ని రిప్రజెంట్ చేసే ఒక క్రీడాకారుడని గానీ అతడికా సమయంలో గుర్తు లేదు. స్వంత చెల్లెల్లో, భార్యనో, తల్లినో అవతలి వ్యక్తి అవమానపరిస్తే, రవ్వంత ఉప్పు కారం రక్తంలో వున్న ఏ యువకుడైనా ఆవేశపడటం సహజం. కానీ ఈ ఆవేశం వేరు. ఇది వెయ్యి రెట్లు ఎక్కువ. తన ప్రాణాన్నే ఎవరో అవమానపర్చినట్టు .....

“నీ కోసం నేనున్నాను. నీకు ఎక్కడ ఏం జరిగినా ఇక్కడ నేను స్పందిస్తాను. నేనుండగా పంచభూతముల్లో ఏవీకూడా నిన్ను చెడు దృష్టితో చూడనివ్వను .....” అన్నట్టు అతను ఆ మంత్రిని కొట్టాడు.

అప్పటివరకూ ప్రతిమలా నిలబడిన బాడీగార్డు చప్పున ఈ లోకంలోకి వచ్చాడు.

అప్పటికే తాపీగా ప్రహసిత్ వేదిక మెట్లు దిగుతున్నాడు.

సభ మొత్తం నిర్వణమై చూస్తోంది.

సూది పడితే వినపడేటంత నిశ్శబ్దంగా వుంది.

సభలో అందరూ నిశ్చేష్టులై పోయారు. మధూహ కూడా చేష్టలుడిగినట్టు వుండిపోయింది.

విధి నిర్వహణ గుర్తొచ్చి బాడీగార్డు ముందుకు కదిలాడు.

వేదిక మెట్లు దిగుతున్న ప్రహసిత్‌ని వెనుకనుంచి తుపాకీ బోనెట్‌తో పొడిచాడు.

ప్రహసిత్ అలానే మెట్లమీద కూలిపోయాడు. రక్తం జివ్వన చిమ్మింది. సభలో ఒక్కసారిగా కలకలం రేగింది.

ఈ లోపులో దూరంగా వున్న ఇన్‌స్పెక్టర్ పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చాడు. ప్రహసిత్ కస్టడీలోకి తీసుకోబడ్డాడు. ఆ తరువాత అతడిని ఆస్పత్రికి పంపించారు.

4

ఆ మరుసటి రోజు పేపర్లో ఈ వార్త ప్రముఖంగా వచ్చింది.

ఒక ఆగంతకుడు మంత్రిమీద దాడి చేసినట్టు, బాడీగార్డు అతడికి అడ్డుపడి గాయపర్చినట్టు, పోలీసులు ఆ ఆగంతకుడిని అరెస్టు చేసినట్టు వివిధ పత్రికల్లో వచ్చింది.

ఆ రోజు జరిగింది చిన్న సాహితీ సమావేశం అవటంవల్లనూ, దానికి అధ్యక్షత వహించింది ఏమాత్రం ప్రాముఖ్యం లేని మంత్రి అవటం వల్లనూ, ఆ సభకు పత్రికా విలేకర్లు ఎవరూ రాలేదు.

కేవలం మధూహ ఒక్కతే వెళ్ళింది.

అక్కడ నిజంగా జరిగిందేమిటో వివరంగా వ్రాసిచ్చింది. ఎడిటర్ శాస్త్రి దానిని ప్రముఖంగా బాక్సుకట్టి పెద్ద అక్షరాల్తో మొదటి పేజీలో వేశాడు.

దాంతో మళ్ళీ సంచలనం రేగింది.

ఈ కేసులో ఇన్వెస్ట్ అయింది ప్రముఖ టెన్నిస్ ఆటగాడు ప్రహసిత్ అన్న వార్త ఎప్పుడైతే బయటకొచ్చిందో అది నేషనల్ న్యూస్ అయింది. మంత్రి ఆంజనేయులి కన్నా ప్రహసిత్ కే ఎక్కువ పేరుంది.

ఇతడు రాష్ట్రానికి సంబంధించిన వాడు. అతడు దేశానికి సంబంధించిన వాడు.

“డేవిస్ కప్ ఫ్లేయర్ ..... ఇన్ ..... హాస్పిటల్ ” అని మాగజైన్స్ ప్రచురించాయి.

ఆస్పత్రిలో ప్రహసిత్ ని పత్రికా విలేకర్లు చుట్టుముట్టారు. అందరూ ఒకటే ప్రశ్న ..... “నిండు వేదిక మీద మంత్రిని ఎందుకు కొట్టారు?”.

అందరికీ అతను ఒకటే సమాధానం చెప్పాడు. “ ..... ఆయన బాధ్యతాయుతమైన మంత్రి. బాధ్యత లేకుండా మాట్లాడాడు. ‘అడవి బాపిరాజు’ ..... అనే నవల గోనగన్నారెడ్డి వ్రాశాడో, ‘గోనగన్నారెడ్డి’ అన్న నవల ‘అడవి బాపిరాజు’ వ్రాశాడో కూడా తెలియని వ్యక్తి సాహిత్యం గురించి మాట్లాడటం హాస్యాస్పదం. పక్క వ్యక్తులు ఏదో చెప్తే, దానికి వంత పాడాడు. ఆధునిక సాహిత్యం పాడయింది అన్నాడు. అంతవరకూ ఊరుకున్నాను.

ఒక రచయిత్రిని పట్టుకుని వ్యక్తిగతంగా దూషించాడు. అందువల్ల ఇక క్షమించలేక పోయాను”.

“మీరు క్రీడాకారుడు కదా. మీకు సాహిత్యం గురించి తెలుసా?”

“ఆ మంత్రిగారి కన్నా ఎక్కువే తెలుసు”.

విలేకర్లలో నవ్వులు.

“ఒకప్పటికన్నా సాహితీరంగం ఇప్పుడు పాడవలేదని మీ ఉద్దేశ్యమా?”.

“ఒక్కప్పటితో పోల్చుకుంటే ..... ” ఆగి పూర్తి చేశాడు “ఇప్పటి అసెంబ్లీలంత పాడవలేదని వుద్దేశ్యం”.

ఈసారి మరింత పెద్ద పెట్టున నవ్వులు.

ఆ కలకలం మధ్యలో డాక్టర్ గదిలో ప్రవేశించాడు “మిస్టర్ ప్రహసిత్, మీతో కొంచెం పర్సనల్ గా మాట్లాడాలి” అన్నాడు విలేకర్ల సమావేశం తొందరగా ముగించమన్నట్టుగా.

“విషయం ఏమిటి డాక్టర్?” ప్రహసిత్ అడిగాడు.

“కొంచెం మాట్లాడాలి. లేదంటే తరువాతొచ్చి మాట్లాడతాను.”

ప్రహసిత్ నవ్వాడు “అంత రహస్యం ఏముంటుంది డాక్టర్? ఈ ట్రీట్ మెంట్ పుణ్యమా అని ..... నా రక్తంలో ఎయిడ్స్ వున్నట్టు బయటపడిందా ఏమిటి?”.

“అది చాలా గొప్ప సెన్సేషనల్ న్యూస్ అవుతుంది” ఎవరో వెనుకనుంచి అన్నారు. అందరూ నవ్వారు.

డాక్టర్ నవ్వలేదు. ఎక్స్రే ముందుకు తోస్తూ “ఐయామ్ సారీ ప్రహసిత్ ..... ” అన్నాడు “..... బోయ్ నెట్ తాలూకు కత్తిపోటుకి మీ రొమ్ము ఎముకతో పాటూ నరమూ దెబ్బతిన్నది. ఇక మీరు టెన్నిస్ కి పనికిరారు ..... ”.

ఒక స్టిల్ ఫోటోగ్రాఫ్ లా నిశ్చేతనంగా ప్రహసిత్ మొహంమీద నవ్వు ఆగిపోయింది. అతడి చేతివేళ్ళు దిండు చుట్టూ అప్రయత్నంగా బిగుసుకున్నాయి. సగం తెరుచుకున్న పెదవుల మధ్య బాధ, ఉచ్చాస్యం, నిశ్వాసల మధ్య సందిగ్ధమై ఆగిపోయింది.

ఎన్నో వార్తలకి ప్రత్యక్షసాక్షులైన విలేకర్లు కూడా ఈ న్యూస్ కి స్తబ్ధులయ్యారు.

“మీరు బలంగా బంతిని సర్వ్ చేయటానికి వీలులేదు. మీ ఛెస్ట్ బోన్స్ మీద అంత వత్తిడి అభిలషణీయం కాదు”.

ప్రహసిత వినటం లేదు.

అతడికి ‘మోనికాసెలెస్’ అనే చిన్న పిల్ల గుర్తొచ్చింది. ప్రపంచ నెంబర్వన్ టెన్నిస్ క్రీడాకారిణి అయిన ‘స్టేఫీగ్రాఫ్’ని ఆ చిన్న పిల్ల ఓడించి, అగ్రపథానికి దూసుకుపోతున్న తరుణంలో, స్టేఫీగ్రాఫ్ అభిమాని అయిన ఒక యువకుడు, తన ప్రియతమ క్రీడాకారిణి ఒక చిన్నపిల్ల ముందు ఓడిపోవటం సహించలేక, ఆటస్థలంలోకి వురికి మోనికాసెలెస్ని ఈ విధంగానే అందరిముందు కత్తితో పొడిచి, ఆమెని ఆటకు దూరం చేసినప్పుడు.....

ఆమె ఇలాగే బాధపడి వుంటుందా? ఒక చిన్న గాయం వలన మిలియన్ల డబ్బు నష్టం ! అయినా అక్కడ డబ్బు కాదు. తను ప్రాణం కన్నా మిన్నగా ప్రేమించిన దాన్నుంచి శాశ్వతంగా దూరమై పోవాల్సి రావటం .....

హృదయం నిండా కన్నీళ్ళు నింపుకుని ..... అవి బయటకు రాకుండా ..... తన మీద నిశ్శబ్దం ఒంపుకుని ..... అతడు కర్మయోగి అయ్యాడు. శతసహస్రవర్షాలుగా పచ్చదనాన్ని నింపుకున్న భూమాతని ఒక విధి వైపరీత్యం లావా రూపంలో కబళించి వేస్తే మౌనంగా రోదించే ప్రకృతిలా విచలితుడయ్యాడు.

క్షణం సేపే.

క్షణంలో మామూలు మనిషై ..... అదే చిరునవ్వుతో ..... “పోనీ లెండి డాక్టర్, కుడిచేత్తో ‘సర్వ్’ చేయలేకపోతే ఎడమచేత్తో నేర్చుకుంటాను” అన్నాడు.

అది సాధ్యం కాదనీ, సాధ్యమయినా, దేశస్థాయిలో తిరిగి స్థానం సంపాదించటం అసాధ్యమనీ అక్కడ అందరికీ తెలుసు.

తమ వ్యధకి నిశ్శబ్దాన్ని భాగస్వామిని చేసి, అందరూ స్తబ్ధులై వున్న తరుణంలో ..... ఆ మౌనాన్ని భగ్నం చేస్తూ మధూహ అక్కడికి ప్రవేశించింది.

వస్తూనే విప్పారిన మొహంతో “గుడ్ న్యూస్ ప్రహసిత్. మీమీద మంత్రిగారు కేసు ఉపసంహరించుకున్నారు” అంది ఆనందంగా.

అక్కడ ఎవరూ మాట్లాడలేదు.

“ఏమిటందరూ ఇంత మౌనంగా వున్నారు? ఇంతకన్నా సంతోషకరమైన వార్త వుంటుందా? అఫ్ కోర్స్ ..... బాడీగార్డ్ చేసిన తప్పుని మనం ఎత్తి చూపాం కదా. అదీగాక, తనని కొట్టింది నేషనల్ ఛాంపియన్ అని కూడా ఆయనకి తెలిసింది. అందువల్ల కేసు విత్ డ్రా చేసుకుని ” అంది.

దానికి ఎవరూ సమాధానం చెప్పలేదు.

“ఏమిటి? ఈ వార్త మీకు ముందే తెలుసా? తెలిసీ నన్ను పూల్ ని చేస్తున్నారా?”.

“ప్రహసిత్ గారు ఇక టెన్నిస్ కి పనికిరారు ..... ” ఒక జర్నలిస్ట్ నెమ్మదిగా అన్నాడు.

ఆమెకు మొదట అర్థం కాలేదు.

అతడివైపు అయోమయంగా చూసింది. జరిగినదంతా ఎవరో చెప్పారు.

ఆమె కట్రాట అయింది. ప్రహసిత్ వైపు బ్లాంక్ గా చూసింది.

ఒక్కొక్కసారి మనం చేసిన చిన్నపని ..... మన జీవితం మీద ఎంతో ప్రభావాన్ని చూపుతుంది. మన భవిష్యత్ ని సమూలంగా నాశనం చేస్తుంది. పేకమేడల్లా కూల్చేస్తుంది. ఆ పని ఎందుకు చేశామా అని జీవితాంతం కుమిలిపోయేలా చేస్తుంది.

నాది తొలిచూపు ప్రేమ కాదన్నట్టు సగర్వంగా ..... రెవరెపలాడుతున్న కేతనంలా వున్నాడు. ప్రేమ పరివేష్టుడై ఎవరో కవి అన్నట్టు .....

“నీ రాజసానికవి ..... నీరాజనాలు ” అన్నట్టున్నాడు.

5

లక్ష్మికి ఆ రోజు చాలా డల్గా అనిపించింది. ఇంటికి రాగానే అలాగే పక్కమీద నిస్త్రాణగా చాలాసేపు పడుకుని వుండిపోయింది. బాగా బలహీనంగా తోచింది. అది శారీరకమైన అలసటే కాకుండా మానసికమైన అలసట కూడా!

ఆ రోజు డాక్టర్ విశాల్ క్లినిక్‌లో ఆమెకి డి అండ్ సి ఆపరేషన్ జరిగింది.

అంతక్రితం కలసినప్పుడు 13 ..... 14 ..... 15 ..... రోజుల్లో రమ్మన్నాడు. ఆ తేదీ లెక్కపెట్టుకుని వెళ్ళింది. ఆపరేషన్ అనేసరికి భయపడింది. కానీ ఆమె భయపడినంతగా ఏమీ అవలేదు. అంతా నిముషాల్లో జరిగిపోయింది. లోకల్ అనెస్థీషియా కూడా ఇవ్వలేదు. వజీనా దగ్గర ఇంజెక్షన్ ఇచ్చి ఆపరేషన్ పూర్తి చేశారు.

ఆమె ఇంటికొచ్చిన అరగంటకి బయట కాలింగ్‌బెల్ మ్రోగింది. తలుపుతీస్తే ఎదురుగా మధూహ!

ఆమెని చూడగానే లక్ష్మి మొహం విప్పారింది. “రా ....” సాదరంగా ఆహ్వానించింది.

“అలా వున్నావే?”

“ప్రొద్దున్నే డి అండ్ సి అయింది”

“అలాగా” అంది మధూహ సోఫాలో కూర్చుంటూ “విష్టు రాలేదా?”

“ఆయన కాంప్‌కి వెళ్ళాడు ” అబద్ధం చెప్పింది.

చాలామంది ఆడవాళ్ళలాగే లక్ష్మికూడా భర్తల నిరాసక్తతని బయటకు చెప్పుకోదు. తమది ఆదర్శదాంపత్యంలాగే ప్రోజెక్ట్ చేస్తుంది. మధూహ దృష్టిలో విష్టు ..... లక్ష్మిలది అన్యోన్య దాంపత్యం .

“ఆపరేషన్ ఎక్కడ చేశారు?”

“డాక్టర్ విశాల్ క్లినిక్‌లో”

మధూహా భృకుటి ముడిపడింది.

ఎందుకో ఆమెకి ఆ పేరు వినగానే ఏదో అపశృతిలా తోస్తుంది. దానికి తర్కంలేదు. రాజు ఆ క్లినిక్‌తో అసోసియేట్ అయ్యాడు కాబట్టి ..... రాజు హిప్పాటిజం పేరుమీద చేస్తున్న మోసం తెలుసు కాబట్టి ..... ఆ అనుమానం తనకి వచ్చి వుంటుంది ..... అనుకుంది.

నిజానికి డాక్టర్ విశాల్ క్లినిక్‌లో ఏ మోసమూ లేకపోయి వుండవచ్చు. అతడు ఎం.బి.బి.ఎస్. డాక్టర్ కదా!

ఆలోచనని పక్కకి పెడుతూ “మా పత్రిక చదువుతున్నావా? అని అడిగింది.

“చదువుతున్నాను. ఏం?”

“అందులో లక్ష్మి అనే రచయిత్రి వ్రాస్తున్న సీరియల్ మీద పెద్ద సంచలనం రేగుతోంది. పేపర్లు చదవటం లేదూ?”.

“నాకు డైరీలు చదివే అలవాటు లేదు. ఏమైంది?” అనుమానంగా అడిగింది.

“ప్రహసిత్ అని ఒక టెన్నిస్ ప్లేయర్ గురించి నీకు చెప్పాను గుర్తుందా. ఏదో ఒక ఫోన్ నెంబర్ ఇవ్వాలి వచ్చి నీ నెంబర్ ఇచ్చానని కూడా చెప్పాను”.

లక్ష్మి గుండెలు వేగంగా కొట్టుకోసాగాయి. మనసులో సంచలనాన్ని అతి కష్టంమీద అణచుకుంటూ “..... ఏం జరిగింది? ” అని అడిగింది.

“ఆ ప్రహసిత్ చాలా గాఢమైన ప్రేమికుడిలా వున్నాడు. అతడిని చూస్తే నాకు ఈర్ష్యగా వుంది కూడా ..... ”

“ఏ ..... మైం ..... ది?” లక్ష్మి కంఠం కీచుగా ధ్వనించింది.

మధూహ పట్టించుకోలేదు. తన ధోరణిలో చెప్పుకుపోసాగింది “మొన్న ఒక సభకి వెళ్ళాన్నే. అక్కడో మంత్రి మా సీరియల్ గురించి అవాకులూ చవాకులూ పేలాడు. ఆ రచయిత్రి లక్ష్మి గురించి కూడా ఏదో అసభ్యంగా మాట్లాడేసరికి ప్రహసిత్ వేదిక ఎక్కి అందరిముందూ ఆ మంత్రి మూతి పగలగొట్టాడు. ప్రేమంటే అలాగే వుండాలనుకో. కానీ ఈ మొగాళ్ళలో ఎంతమందికి అంత ధైర్యం వుంటుంది చెప్పు. తన గర్లఫ్రెండ్ గురించి ఎవరైనా జోకు వేసినా, తామూ అందులో కలిసిపోయి జోకు వెయ్యటమేగా వారికి తెలిసిన విద్య! ప్రహసిత్ అలాకాదు. ఆ క్షణం అతన్ని చూడాలి. నాకు భలే ముచ్చటేసింది. ఆ లక్ష్మి ఎవరోగానీ చాలా అదృష్టవంతురాలు. జీవితంలో అలాటి ఫ్రెండ్ ఒక్కడుంటే చాలు. ఇంతకీ అసలు విషయం చెప్పలేదు కదూ. పాపం ప్రహసిత్ ఆ మంత్రిని కొట్టి వేదిక దిగుతుంటే వెనుకనుంచి బాడీగార్డు బోనెట్తో పొడిచాడు. ఇక అతడు జీవితాంతం టెన్నిస్ కి పనికిరాడట. చాలా దురదృష్టం కదూ. నిన్న ఆస్పత్రికి వెళ్ళాను. ఆ ప్రహసిత్ మొహంలో అసలు దిగుల్లేదు. అదే ఆశ్చర్యం. మైగాడ్, అసలు ప్రేమంటే ఇలా వుంటుందా అనిపించింది. ఎక్కడో కథల్లో చదవటమే కానీ ప్రత్యక్షంగా చూడలేదు. ఆ లక్ష్మి ఎవరోగాని అజ్ఞాతంనుంచి బయటపడితే బావుణ్ణు. తనని ఇంతగా ప్రేమించే వ్యక్తి ..... ”

ఏడుపు వినపడటంతో మధూహ ఆగింది.

లక్ష్మి వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తోంది.

మధూహ ఆశ్చర్యంగా ‘లక్ష్మీ’ అంది.

ఇక ఆగలేనట్టు లక్ష్మి బరన్స్ అవుతూ “నేనే ..... నేనే” అంది.

మొదట మధూహకి అర్థం కాలేదు. క్రమక్రమంగా మబ్బులు విడిపోతున్నట్టు

.....

“నువ్వు ..... ?” అంది

“అవును. ఆ నవల వ్రాస్తోంది నేనే. అతన్ని కలిశాను కూడా. మళ్ళీ కలవొద్దని చెప్పాను కూడా. నువ్విచ్చిన నా ఫోన్ నెంబర్ కరెక్ట్. కానీ ..... కానీ ఎలా? నువ్వే చెప్పు, నేను వివాహితురాల్ని. నైతిక విలువలంటూ కొన్ని వుంటాయి కదా. నన్నింతగా ప్రేమించే భర్తని కాదని అతన్ని ఎలా స్వీకరించను? నా మనస్సు అందుకు ఎలా అంగీకరిస్తుంది? అంతా అతనికి చెప్పేశాను. అతను వెళ్ళిపోయాడు. ఇక అదొక్కటే పరిష్కారం” వాక్యానికీ వాక్యానికీ పొంతన లేకుండా చెప్పుకుపోతోంది.

మధూహ ఇంకా షాక్ నుంచి తేరుకోలేదు.

నాలుగో అధ్యాయం

“నడుస్తూ, నిలబడుతూ, పని చేస్తూ మౌనాన్ని ఆస్వాదిస్తూ .....
కదిలినప్పుడు, కదలనప్పుడు, కదలాలనిపించినప్పుడు
నిద్రపోయేముందు, లేవబోయేముందు .....
ప్రతి ఆలోచన ముందూ, వెనకా, ... ‘లోనూ’
ఎప్పుడూ నువ్వు నాకు తల్లిలా తండ్రీలా
నీ కాగిలిలో నేను పొత్తిళ్ళలో పాపలా
..... ఇద్దరం ఒకటై ..... ముగ్గురుగా విడిపోయి
కల్సి, కుటుంబమై ..... ”

చదువుతున్న మధూహ పుస్తకం అలాగే వళ్ళో వుంచుకుని, వెనక్కి వాలి కళ్ళు మూసుకుంది.

లక్ష్మి వ్రాసిన సీరియల్ అది.

తెలియనప్పుడు చదవటం వేరు. రచయిత్రి ఎవరో తెలిసిన తరువాత చదవటం వేరు. అందులోనూ తన స్నేహితురాలు వ్రాసిందని తెలిశాక మరీ ఎగ్జయిటింగ్ గా వుంది.

పై వాక్యాలు మళ్ళీ చదివింది.

మనసు ఆర్ద్రమయింది.

‘ఎప్పుడూ నువ్వు నాకు తల్లిలా తండ్రీలా ..... నేను నీ పొత్తిళ్ళలో పాపలా .....’ అట! విష్ణు ఎంత అదృష్టవంతుడు అనుకుంది.

లక్ష్మీలాటి భార్యని పొందే అదృష్టం ఎందరికి లభిస్తుంది? ఎంత అన్యోన్య దాంపత్యం అది! కానీ ఒకటే లోటు ..... పిల్లలు లేకపోవటం ‘ఇద్దరం కలిసి ..... ముగ్గురుగా విడిపోయి ..... కలిసి ..... కుటుంబమై .....’ ఎంత మంచి భావం.

‘భగవంతుడా!’ ఆమె మనస్ఫూర్తిగా అనుకుంది. ‘ఏదైనా చేసి, నా స్నేహితురాలి కడుపు పండేలా చూడు’

ఆలోచనల నుంచి తెప్పరిల్లి ఆమె తిరిగి చదవటం ప్రారంభించింది.

“వర్షం కురవకుండానే మేఘం వెళ్ళిపోతుందేమోనని,
స్వప్నం రాకుండానే నిదుర చెదిరి పోతుందేమోనని
మాటమాత్రం చెప్పకుండా నువ్వు మాయమైపోతావని .....

మధూహకి ప్రహసిత్ గుర్తొచ్చాడు. అంతలోనే మళ్ళీ జ్ఞాపకం వచ్చింది .....
లక్ష్మి ఈ నవల ..... ప్రహసిత్ తో పరిచయం కాకముందు వ్రాసిందని .....

తిరిగి ఆమె చూపు అక్షరాల వెంట పరుగెత్తింది.

“నువ్వు లేనప్పుడు
నేను, దిగులు మబ్బూ, రెల్లుగడ్డి
స్నేహితులమవుతాం.
నువ్వే లేనప్పుడు రాత్రిళ్ళు
నీ జ్ఞాపకాల పడగళ్ళు.
పగళ్ళు గ్రీ ..... ష్యంలో చలినెగళ్ళూ.

ఆర్కిమిడిస్ కేం తెలుసు? నీటిలో వస్తువు బరువెంత కోల్పోతుందో.
నన్నడుగుతే చెప్పేదాన్ని ..... ప్రేమిస్తే పెరిగే హృదయం బరువు గురించి.

ఐన్ స్టీన్ కేం తెలుసు సాపేక్ష సిద్ధాంతం? మనల్ని చూస్తే అతడికి తెలిసేది
కాలమసలు పయనించదని.

ఆకర్షణ శక్తి గురించి తెలియాలంటే ఆపిల్ పండే కావాలా? న్యూటన్ ఒకసారి
మనకేసి చూసుంటే తెలిసేది. భూమికి లేని ఆకర్షణ ..... మనిద్దరి మధ్యా వుందని.

ఏమిటింట వెలితిగావుంది? ఆకాశం నిర్మలంగానే వుండే. నక్షత్రాలూ
మేఘాలూ కూడా మామూలే. కిటికీ అవతల మాలతీ తీవే కూడా అలానే వుంది. గదిలో
మూల అగర్బత్తి మామూలుగా వెలుగుతూనే వుంది. ఇక వెలితి ఎక్కడ చెప్పా?

అవును కదూ!

నువ్వు ప్రొద్దున్నించీ ఫోన్ చేయలేదు.

ఒరె ఇడియట్! నేను నీ మనసు ముంగిట్లో ఓ మంచు ముత్యాన్ని! నీ గుండె
గది పుస్తకాల రాక్ లో ఒడ్డికైన పుస్తకాన్ని. నువ్వు తాకినంతనే ప్రాణం పోసుకున్న ఓ
ప్రేమాక్షరాన్ని.

నీ స్ఫూర్తితో నన్ను నేను మలచుకుంటూన్న నా జీవితపు శ్రీకారాన్ని!
అనుక్షణం నీ పరిమళంతో రవళిస్తోన్న నిశ్శబ్దాకారాన్ని.

నా శబ్దాన్ని నీకిచ్చి, నీ నిశ్శబ్దాన్ని నేను తీసుకోనా? నా ఆనందాన్ని నీకిచ్చి నీ
విషాదాన్ని నే తీసుకోనా? చెప్పు.

ఇంతకంటే ఆర్థంగా నా ప్రేమనెలా బహిర్గతం చేయగలను?

ఒకే కొమ్మకు విచ్చుకున్నట్టు రెండుగా
ఒకే దారానికి గుచ్చినట్టు ఒకటిగా
ఒకే పిడికిలిలో పాచికలుగా, పడేటప్పుడు కూడా జంటగా.

సాయంత్రం కంటికి చీకటి కాటుకపెట్టి, రాత్రి చీకటికి ఉషస్సు చీరె కట్టి ,
సూర్యోదయానికి అపర్ణాహ బొట్టెట్టి ..... ఎన్ని సంధ్యలు ఎన్ని రాత్రులు .....
సమయం కాళ్ళు నాముందు నుంచి నిర్దాక్షిణ్యంగా సాగిపోతు న్నాయి.
లేదు లేదు. ఇక నావల్ల కాదు. ఈ నిరీక్షణలూ ఈ డిసప్పాయింట్ మెంట్లూ,
ప్రేమించటం ..... ఎదురుచూడటం ..... ఇక నావల్ల కాదు. అలా చూడకు. ఇంకా నే
చెప్పాలనుకుంది పూర్తవలేదు. అరె ..... దగ్గరకు రాకు. దగ్గరకు రాకంటే వినవేం. సర్లే.
సర్లే. ఇదేం కొత్తా? ఇలా ఎన్నిసార్లనుకోలేదు. సర్లేకానీ ..... లైటార్పేయకూడదూ.
నువ్వెళ్ళిపోయాక....

బాత్ రూమ్ బోల్టేసి.. బకెట్ నిండా నీళ్ళుపోసి.....
గోరువెచ్చగా వున్నాయా అని కాస్త చూసి.
గోరు కాస్త వెచ్చగా... అది నీ స్పర్శలా తోచి
నన్ను నేను చూసుకుని, ఒక్కసారిగా సిగ్గేసి.....”

--మధూహ పెదవుల మీద కదలాడింది. లక్ష్మీనా ఇది వ్రాసింది? తన
స్నేహితురాలు లక్ష్మీనా?

ఆమె ఇక ఆపుకోలేకపోయింది. వెంటనే అభినందించాలనుకుంది. ఫోన్
చేసింది. అట్నుంచి ఎంగేజ్ వచ్చింది. పావుగంట ఆగి మళ్ళీ చేసింది. అప్పుడు
కూడా ఎంగేజ్! ఇంతసేపు ఎవరితో మాట్లాడుతూందో అర్థం కాలేదు.

ప్రహసితోనా?

ప్రహసితకి ఫోన్ చేసి, ఆ ఫోన్ కూడా ‘ఎంగేజ్’లో వుందేమో
చూద్దామనుకుంది. సభ్యత కాదని ఊరుకుంది.

నిజానికి లక్ష్మి ఆ టైమ్ లో ఫోన్ లో మాట్లాడటం లేదు. డిస్టర్బెన్స్ లేకుండా
రిసీవర్ తీసి పక్కన పెట్టి వ్రాసుకుంటోంది.

నవల కాదు.

ఉత్తరం.

తన భర్తకి.

ప్రియమైన మీకు,

ఈ రాత్రి నేను గోడల్ని బ్రద్దలు కొట్టదల్చుకున్నాను.

నడకలేని బాటలో పిచ్చి చెట్లు క్రమంగా అదొక అడవిలా మారినట్టు. మనిద్దరి మధ్యా పెరిగిన ఈ నిశ్శబ్దారణ్యం కాకులు దూరని అడవిగా మారి, ఒకర్నొకరు చేరుకోకుండా చేస్తోంది!

మిమ్మల్ని తెలుసుకునే ప్రయత్నంలో నన్ను నేను పొగొట్టుకొన్నాను కొన్నాళ్ళు. నన్ను నేను తెలుసుకునే ప్రయత్నంలో మిమ్మల్ని పొగొట్టుకొన్నాననుకున్నాను మరి కొన్నాళ్ళు. నా తప్పులేమిటో, నేను మిమ్మల్ని చేరుకోవాలంటే ఏం చేయాలో చెప్పే, నావంతు కృషి నేను చేస్తాను. విష్ణూ ఐ స్టిల్ లవ్ యువ్.

మీరేమీ మాట్లాడరు. మాట్లాడటమంటే “అన్నం వడ్డించు. నా షర్ట్ ఎక్కడుంది?” లాంటివి కాదు. మనసుతో మాట్లాడటం. ఆస్కార్ వైల్డ్ (ఈయన నాకెలా తెలుసు అని భృకుటి ముడవకండి) అన్నట్టు దాంపత్యంలోనూ, స్నేహంలోనూ మాటలు ముఖ్యం కదా! మీరు ఏ...మీ మాట్లాడరు. అదే స్నేహితులతోటో బంధువులతోటో అయితే మాటలు వరదలా వస్తాయి. కోపగించుకోకండి ప్లీజ్. ఇద్దరం ఒకరి భావాలు ఒకరు చెప్పుకోకపోతే, ఇక అర్థం చేసుకునేదెలా?

మన పెళ్ళయిన కొత్తలో నేను హార్ట్ అయిందెక్కడో తెలుసా? నాకు విశ్వనాథ్ సినిమాలూ, ముఖేష్ పాటలూ ఇష్టమన్నప్పుడు, మీరూ మీ చదువుకున్న చెల్లెలూ నన్నో జంతువుని చూసినట్టు చూశారు. రాక్ మ్యూజిక్ వినని, ఇంగ్లీషు నవలలు చదవ(లే)ని భార్య వచ్చినందుకు మీ చెల్లెలు మీకు ఇంగ్లీషులో కండొలెన్సెస్ చెప్పింది. నాకాక్షణం జేమ్స్ బాయెస్ గుర్తొచ్చాడు. స్త్రీ తొందరతోనూ పురుషుడు తప్పనిసరి అయినప్పుడూ వివాహం చేసుకుంటారట. రెండూ నిరర్థకమైన భవిష్యత్తుకే దారి తీస్తాయట. ఆ చాలామందిలో మనం ఒకటి కాకూడదనే ఈ ఉత్తరం.

కొన్ని కొన్ని మాటలు... అసలు మీరా మాటలు అన్నట్టే నిముషాల్లో మరిచిపోతారు. అవి మాత్రం శ్మశానంలో శిలాఫలకాల్లా శాశ్వతంగా మనసులో నాటుకుపోయి ఎంత వేదనకి గురి చేస్తాయో మీకు తెలీదు. నాలుగైదుసార్లు కాఫీ తాగే మీరు, పొద్దున్న ఒకేసారి గ్లాసునిండా తాగేవాళ్ళని చూసి, “ఇంత కాఫీయా? అందుకే నువ్వలా వున్నావ్” అంటే వళ్ళు మండదూ.

ఇది చిన్న విషయమనుకోండి. ఏ ఎగ్జిబిషన్ కో హోటల్ కి వెళ్తే భార్యని తప్ప అందర్నీ ఏం కావాలని అడిగే భర్తని చూస్తే మనసు మాయామాలవగొళ మవదూ? అలాగే.. ప్రయాణాల్లో మన సామాన్లు వదిలేసి, వదిననీ, చెల్లెళ్ళనీ పట్టించుకోవటం గొప్ప కోసమా? లేక నిజంగా అంత ప్రేమ వుందా? అయినా నాకు తెలీకడుగుతానూ-- ‘నీ చీరల సెలెక్షన్ చెత్తగా వుంటుంది- ఈసారి మా అమ్మతోనో చెల్లితోనో వెళ్ళు’ అనే బదులు మీరు రావొచ్చుకదండీ!

సరే వాళ్ళ సంగతి వదిలెయ్యండి. ఈ స్నేహితుల సంగతేమిటి? భార్యకంటే వీళ్ళే ఎక్కువ దగ్గరవుతారు దేనికి? మీ దృష్టిలో వీళ్ళకీ, వీళ్ళ భార్యలకి వున్నంత తెలివితేటలూ, విజ్ఞానమూ మీ భార్యకి లేవు. ఆ విషయం వాళ్ళముందు వెల్లడించటానికి కూడా వెనుదియ్యరు మీరు అవునా.

ఆ వెటకారం గుండెల్ని రంపంలా కోస్తుందండీ. చీరె కట్టుకుని అద్దంలో చూసుకొంటుంటే వెనుకనుంచి ఎగతాళిగా “చాల్లే అందంగా వున్నావ్” అన్నా, “ఈ రోజు ఈ చీరె కట్టుకోనా” అని ఉత్సాహంగా దగ్గరకొస్తే - ఒక రోజు తలనొప్పిగా వుందంటే, “ఇంట్లో హాయిగా కూర్చున్నా వస్తాయా తలనొప్పులు?” అన్నా అది మనల్ని మరింత దూరం చేయటానికేనండీ. ఒక్క విషయం చెప్పనా? మీకు సంతోషం ఇవ్వని ఇల్లు నాకూ సంతోషం ఇవ్వదు. మీరు లేని ఒంటరితనం నాకు చాలా నిర్లిప్తంగా వుంటుంది. ఈ ఇంట్లో ఉన్న ఒక్క ఆదివారమూ కూడా మీరు నాతో గడపరు. భార్యలో లేని ఆకర్షణ స్నేహితుల్లో కనపడటం దారుణం కదూ! సాయంత్రం వరకూ వాళ్ళతో పేకాడటం కోసం, “రాత్రికి రావటం ఆలస్యం అవుతుందేమో. నాకోసం వెయిట్ చెయ్యకు” అని ఒకమాట అనేసి వెళ్ళిపోతే నాకు ఎలా వుంటుందో ఒక్కసారి ఊహించండి. స్నేహితులతో ఎన్ని సినిమాలయినా చూడొచ్చుగానీ భార్యతో రావాలంటే మాత్రం తీరికుండదు. అవునా, ఏవండీ, ఒక్కమాట చెప్పండి. ఇంట్లోంచి బయటకు వెళ్ళాలని నాకు మాత్రం వుండదూ?

రెండు రోజులు... అక్షరాలా నలభై ఎనిమిది గంటలు... ఇంట్లోంచి
బయటకు వెళ్ళకుండా ఒకసారి గడిపి చూడండి మీకు తెలుస్తుంది.
ఇదంతా నరకమండీ!

మనం సృష్టించుకున్న నరకం!

మనం మన చేతుల్లో స్వయంగా నాశనం చేసుకుంటూన్న పూలవనం.
ప్రొద్దున్నా, మధ్యాహ్నం, సాయంత్రం-అంతా రొటీన్. రొటీన్గానే రాత్రి కూడా
వస్తుంది. అదీ ఒక నరకమే...

ఎప్పుడో తెలుసా? అలసిపోయి వుంటే “ఏం చేసి అలసిపోయావ్?” అని
వప్పించి, మూడు నిమిషాల తరువాత, ఈ చిరాకని అటు తిరిగి పడుకోవటం... ఎంత
దిగులుగా వుంటుందో మాటల్లో చెప్పలేనండీ.

**WHEN YOU HOLD ME AND SLEEP-EVEN
AFTER A GOOD "LOVE-MAKING".... IT IS A
REAL LOVE.**

**WHEN YOU STILL HOLD ME AFTER
AWAKENING FROM SLEEP... IT IS BEYOND
LOVE.**

అలాటి బియాండ్ లవ్ కోసం నేనేం చేయాలో నా తరపు నుంచి ఏయే
తప్పులు సరిదిద్దుకోవాలో చెప్పండి. మీరేం చెప్పినా చేస్తాను. మీ... నేను”

ఆమె మళ్ళీ ఒకసారి చదువుకుంది. తను వ్రాసిన చివరివాక్యాలు తనకే బాగా
వచ్చినట్టు అనిపించాయి.

మంచి శృంగారపుటనుభవం తర్వాత కూడా నువ్వు నన్ను కౌగిలించుకుని
నిద్రపోతే అది నిజమైన ప్రేమ. నిద్రలేచిన తరువాత కూడా అలాగే కౌగిలిలో
వుంచుకోగలిగితే అది ప్రేమకన్నా ఎక్కువ.

ఆమె సంతృప్తి చెందింది. ఆ ఉత్తరం తన భర్తకి ఎలా అందజేయాలా అని ఆలోచించింది. అతనికి అందేలా ఎక్కడన్నా పెడితే బావుణ్ణు అనిపించింది. అంతలోనే అతడా సాయంత్రం ఊరెళ్తున్నానని, బ్రీఫ్ కేస్ సర్దమని చెప్పటం గుర్తొచ్చింది.

విష్ణు నెలకొకసారి ఆఫీసు పనిమీద బ్రాంచికి వెళ్తుంటాడు. ఒకరోజు పని వుంటుంది. బ్రాంచి వుండేది వరంగల్ లో.

ఉత్తరం ఆ బ్రీఫ్ కేస్ లో పెడతే? అనుకుంది. అదే సరిఅయిన ఆలోచనగా తోచింది. అతడెలాగూ బట్టలు సర్దమని చెప్పాడు.

ఆమె తన ఉత్తరాన్ని తీసుకుని డ్రెస్సింగ్ రూమ్ లోకి వెళ్ళింది. అద్దం పక్కన దాన్నిపెట్టి క్రిందనుంచి బ్రీఫ్ కేస్ తీసింది.... అతడు బ్రాంచి ఆఫీస్ కి వెళ్తే వుండేది ఒకరోజే కాబట్టి, రెండు జతల బట్టలు, నైట్ డ్రస్ చాలు. అవి తీసి అద్దం పక్కన పెట్టి, బాత్ రూమ్ లోకి వెళ్ళింది. టూత్ పేస్ట్, బ్రష్ తీసుకొచ్చి బ్రీఫ్ కేస్ లో సర్దింది. ఆ తరువాత బట్టలు వరుసగా పేర్చింది. అన్నిటికన్నా పైగా టవల్, సోప్ పెట్టింది.

చివరికి తను వ్రాసిన వుత్తరం మిగిలింది!

ప్రొద్దున్న ఫ్రెష్ గా చదివితే బావుంటుంది. అందుకని టూత్ పేస్ట్ చుట్టూ ఆ ఉత్తరాన్ని చుట్టింది. ఆమె పెదవులమీద అప్రయత్నంగా చిరునవ్వు కదలాడింది. టూత్ పేస్ట్ ని బ్రీఫ్ కేస్ పై తోలు అరలో పెడుతాండగా, అందులో మరికొన్ని కాగితాలు తగిలాయి. తీసిచూస్తే అవి హోటల్ బిల్లులు. బిల్లుమీద ఎమ్మీ మూర్తి అని వుంది.

ఆమె వాటిని తిరిగి లోపల పెట్టెయ్యబోతూ ఆగింది. హోటల్ బిల్స్ తో పాటు మరో బిల్ వుంది. పైనే పెద్ద అక్షరాల్తో ఆషాపు పేరుంది.

‘ఇంటాక్సికేషన్స్’

అప్పుడామె ఆ హోటల్ బిల్స్ చూసింది. అవి స్టార్ హోటల్ బిల్స్!

“ఇంటాక్సికేషన్స్” అన్నది ఆ హోటల్ క్రింది అంతస్తుల్లో వున్న బట్టలపాపు. ఆమెకొక క్షణం అర్థం కాలేదు. బిల్ మీద చూసింది.

1. నెం. గార్డెన్ వరేలీ శారీ రూ. 350 అని వుంది.

అతడు తనకి స్వయంగా చీరె కొనితెచ్చి రెండు సంవత్సరాలకు పైగా అవుతుంది!

ఆమె ఆ బిల్ మీద వున్న తేదీ చూసింది.

హోటల్ బిల్ మీద వున్న తేదీ కూడా అదే. ఆగస్టు....12...

సరిగ్గా నెలక్రితం పన్నెండో తారీఖు ఈ ఊళ్ళోనే... అతడా హోటల్లో వున్నట్టు బిల్లు!

అతడు క్రితం నెల బ్రాంచి ఆఫీసుకి వెళ్ళిన రోజు అది!!

మధ్యాహ్నం రెండింటికి విష్టు వచ్చాడు. ట్రెయిన్ కి ఇంకో అరగంటే టైమ్ వుండటంతో హడావుడిగా “బ్రీఫ్ కేస్ సర్దావా?” అని అడిగాడు.

ఆమె తలూపింది. అతడు తెరిచి చూశాడు. రైల్వో తిరుగు ప్రయాణానికి పెట్టిన జత తీసి లోపల పెట్టేసి, మరో మంచి జత బట్టలు లోపల పెట్టుకున్నాడు.

ఆమె అతడి కోసం కాఫీ తయారు చేసి తీసుకొస్తూండగా, పెర్ఫ్యూమ్ బాటిల్ బ్రీఫ్ కేస్ లో పెట్టుకోవటం కనిపించింది.

అయిదు నిమిషాల్లో అతడు తయారై వెళ్ళిపోయాడు. వెళ్ళూ వెళ్ళూ ‘ఎల్లుండి ప్రొద్దున్న వస్తానని’ చెప్పాడు. ఆమె తలూపింది. అతడు వెళ్ళాక కళ్ళముందు ఒకే వాక్యం కదలాడుతోంది.

గార్డెన్ వరేలీ. మూడొందల యాభై రూపాయలు.

సాయంత్రమయ్యాక ఆమె ఇల్లు తాళం వేసి బయటకొచ్చింది. సెప్టెంబర్ మాసమవటంతో కొద్ది కొద్దిగా చలి అప్పుడే ప్రారంభమయింది.

ఆమె హోటల్ దాశప్రకాశ్ కి చేరుకునేసరికి బాగా చీకటి పడింది లోపలికి ప్రవేశించింది. రిసెప్షన్ పక్కనే విశాలమైన వరండా చివర పాపు రమ్ గా వుంది. ‘ఇంటాక్సికేషన్స్.’

ఆమె రిసెప్షనిస్ట్ దగ్గర చూసి “ఎమ్ప్లీ మూర్తి రూమ్ నెంబర్ చెప్తారా?” అని అడిగింది రిసెప్షనిస్టుని చిరునవ్వుతో.

ఆమె రికార్డ్ చూసి “రూమ్ నెంబర్ 314” అంది.

“ఎప్పుడొచ్చారో చెప్పగలరా మాడమ్?” అని అడిగింది.

“ఈ రోజు మధ్యాహ్నం”

లక్ష్మి లిఫ్ట్ దగ్గరకివెళ్ళి “థర్డ్ ఫ్లోర్” అని చెప్పింది.

రెండు నిమిషాల తరువాత లిఫ్ట్ మూడో అంతస్తులో ఆగింది. విశాలమైన వరండా.

310....311.....312....313.....314..

ఆమె ఆగింది. గది ముందు నిలబడి గాఢంగా లోపలికి ఒకసారి శ్వాస పీల్చుకుని కాలింగ్ బెల్ మీద వేలు ఆన్చి నొక్కింది.

లోపల బెల్ మ్రోగుతున్న శబ్దం.

ఎవరో తలుపు దగ్గరకి వస్తున్న అలికిడి.

తలుపు నెమ్మదిగా తెరుచుకుంటూండగా ఆమె కళ్ళు మూసుకుంది.

ఎందుకో తెలీదు కళ్ళు మూసుకుంది.

అలా ఎంతసేపుందో తెలీదు క్షణమో---- నిమిషమో - కళ్ళు తెరిచేసరికి తననే చూస్తూ ఎదురుగా విష్ణు వున్నాడు. అప్పటివరకూ కళ్ళు మూసుకుని వుండటంవలన, తనని చూడగానే అతడి ఫీలింగ్ ఏమిటో తెలియలేదు.

అతడు తలుపు తెరిచి, అడుగు వెనక్కి వేసి ‘కమిన్’ అన్నాడు. క్షణంపాటు అతడేం చెప్పాడో అర్థం కాక ఆమె బ్లాంక్ గా చూసింది.

అతడు మళ్ళీ “కమిన్--” అన్నాడు లోపలికి నడుస్తూ- ఆమె అప్రయత్నంగా అతడిని అనుసరించింది.

సోడాలింకా ఓపెన్ చేయలేదు. వాటితోపాటు బల్లమీద లిమ్కా, జిన్ వున్నాయి. సెంట్రల్లీ ఎయిర్- కండిషన్ అవటం వల్ల శబ్దం లేకపోయినా గది చల్లగా వుంది. ఛానల్ టి.వి.లో సన్నగా పాట వస్తోంది.

బాత్ రూమ్ పక్కనుంచి దారి. ఆ తరువాత విశాలమైన హాలు, హాల్లో- సోఫాలో కూర్చుని వుంది ఆమె. వయసు పాతిక వుంటుంది. ఆధునికంగా వుంది.

“నా భార్య లక్ష్మి” అంటూ ఆమెకి పరిచయం చేశాడు.

3

ఆ అమ్మాయికి విష్ణు చెవుతూన్నది మొదట అర్థం కాలేదు. అర్థమవగానే అదిరిపడి చూసింది.

లక్ష్మి పరిస్థితి కూడా అలాగే వుంది.

అతడు గ్లాసుల్లోకి విస్కీ వంపుతూ “...కూర్చో” అనగానే అసంకల్పితంగానే కూర్చుంది. అతడు అవసరమైనదానికన్నా ఎక్కువ ఏకాగ్రతతో డ్రింక్ కలిపి, ఒక గ్లాసు ఎదురుగా వున్న అమ్మాయికి అందించి, “బైదిబై - ఈమె సుచరిత. మా ఆఫీసే” అన్నాడు.

లక్ష్మి తలెత్తలేదు. కనీసం విష్ చేసే ఓపిక కూడా లేనట్టు అచేతనంగా వుండిపోయింది.

ఆ గదిలో నిశ్శబ్దం ఎంత భయంకరంగా వుందంటే, ఇప్పుడు ఎయిర్ కండిషనర్ శబ్దం కూడా స్పష్టంగా వినిపిస్తోంది.

విష్ణు కాళ్ళు రెండూ టేబిల్ క్రిందున్న చెక్కమీద ఆన్ని 'సిప్' చేస్తున్నాడు.

లక్ష్మికి తనక్కడికి ఎందుకొచ్చిందో, ఏం సాధించాలని వచ్చిందో తెలియలేదు. పునరాలోచించుకుంటే, తను ఎంత నిరర్థకమైన పని చేసిందో అర్థమైంది.

అక్కడనుంచి లేచి వెళ్ళిపోదామనుకుంటుండగా సుచరిత జనాంతికంగా “నేను బయట సిటాట్‌లో కూర్చుంటాను” అని ముందు గదిలోకి వెళ్ళింది.

“ఇదిగో, ఇది తీసుకువెళ్ళు” అంటూ విష్ణు లేచి, గ్లాసుతో బయటికి నడిచి, ఆమెకు దాన్ని అందించి లోపలికి వచ్చాడు.

వస్తూ వస్తూ పార్టిషన్ తలుపు దగ్గరగా వేశాడు.

“ఊ.... ఇప్పుడు చెప్పు”

ఆమె మాట్లాడలేదు.

అతనే అన్నాడు. “ఇంకెవరైనా ఈ పరిస్థితిలో వుంటే ఏం చేసేవారో తెలుసా? చెంప బ్రద్దలు కొట్టేవారు. పై అంతస్తు మీద నుంచి క్రిందకు తోసేసేవారు!! ఏమిటి? నామీద పత్తేదారు పని చేయటానికీ, నేను ఎక్కడికి వెళ్తున్నానో కనుక్కోవటానికీ నావెనుకే ఫాలో అయ్యావా? నేనీక్షణం నీ వళ్ళు చీరెయ్యకుండా వున్నానంటే కేవలం నా మంచితనమే కారణం! తెలుసా అది నీకు?”.

ఆమె తలవంచుకుని తన చేతి గోర్ల వంక చూస్తూ కూర్చుంది. అతడు చేసిన తప్పుకు తను అతన్ని నిలదీయాలో తనని అతడు దండిస్తున్నాడో తెలియని అయోమయంలో పడిందామె.

సుచరిత గదిలో వున్నప్పుడు అతడిలో కనిపించిన “కామ్‌నెస్” ఇప్పుడు లేదు.

అతడి మొహం జేవురించి వుంది. మనిషి చాలా ఇరిటేటింగ్‌గా, విసుగ్గా, కోపంగా వున్నాడు.

అది ఒక హోటల్ రూమ్ కాబట్టి, బయట ఒక అమ్మాయి కూర్చుని వుంది కాబట్టి అక్కడో సీన్ క్రియేట్ చేయకుండా వుండటం కోసం, అతికష్టంమీద తనని తాను కంట్రోల్ చేసుకుంటున్నట్టు వున్నాడు.

అందులో చిత్రమేమీ లేదు.

చిత్రం ఎక్కడుందటే....

అదంతా తన మంచితనంగా అతను ప్రొజెక్ట్ చేసుకుంటున్నాడు. ఆమెని డిఫెన్స్ లో పడేశాడు. అదీ వింత!

లక్ష్మి దాన్ని అర్థం చేసుకున్నదా? తన చిన్న తప్పుని అంత పెద్దది చేసి దాని నీడలో అతని పెద్ద తప్పుని కప్పి పుచ్చుకుంటున్నాడు.

ఇది అర్థం కానంత పెద్ద విషయమేమీ కాదు.

వాదించి గెలవొచ్చు.

కానీ అలా వాదించాలంటే ఇద్దరూ సమ ఉజ్జీలైన న్యాయవాదులై వుండాలి !

ఒకరు ‘ఆధారపడే’ బలహీనత వున్న ‘స్త్రీ’ అయివుండకూడదు. వాదించి, గెలిచి--ఓడిపోవాలి. స్వంత కాళ్ళమీద నిలబడే శక్తి సమకూర్చుకోవాలి.

“వెళ్ళు” అన్నాడు అతడు. అతను కదలేదు. కదలక పోవటానికి కారణం కాళ్ళల్లో శక్తి లేకపోవటం!

అతడు కుర్చీలోంచి లేచి దగ్గరగా వచ్చాడు. “...ఇంకెప్పుడూ ఇలాటి పనులు చేయకు. మిగతా విషయాలు ఇంటికొచ్చి మాట్లాడతాను. క్రింది లాంజ్ లోనే ఏదో ఒక వెహికల్ దొరక్కపోదు. జాగ్రత్తగా వెళ్ళు--”.

ఆమె లేచింది. తలవంచుకుని బయటకు నడిచింది. ముందు గదిలో కూర్చుని వున్న సుచరిత ఆమెని చూసి లేచి నిలబడింది. విష్ణు లోపలే వుండిపోయాడు.

లక్ష్మి సుచరిత వైపు చూడలేదు. తలవొంచుకుని బయటకు నడిచింది.

విశాలమైన వంటరి వరండా! లిఫ్ట్ కుర్రాడు ‘గ్రౌండ్ ఫ్లోర్ మాడమ్’ అన్నాడు. ఆమె నిశ్శబ్దంగా లిఫ్ట్ బయటకు నడిచింది. ఆటోకోసం గానీ రిక్షా కోసం గానీ చూడలేదు.

నడవటం ప్రారంభించింది!

ఏ వాహనం ఎక్కినా ఇల్లెక్కడో చెప్పాలంటే మా..ట్టా.....డా.....లీ!

గుండెల నిశ్శబ్దాన్ని చెదర్చాలి.

అది ఇష్టం లేనట్టు ఆమె మౌనంతో పయనించింది.

ఇంటికి చేరుకునేసరికి తొమ్మిది దాటింది. అప్పటివరకూ వున్న ఓపిక ఇల్లు చేరుకోగానే పోయింది. నిస్సత్తువగా హాల్లోనే కూర్చుండిపోయింది. ఆమెకు దుఃఖం రాలేదు. రెండు బొటన వేళ్ళతో మెదడుని నొక్కి పట్టిన భావన. మనసు నల్లటి గుడ్డలో పెట్టి పిండుతున్నట్టు-స్థబ్దత! అలాగే కూర్చుని వుండిపోయింది. ఆమె పక్కనుంచి పిల్లి ఒకటి లోపలికి వెళ్ళి వంటింట్లో పాలగిన్నెని పడేశింది. ఆమె లేవలేదు. ఫస్ట్‌జో వదిలారో సెకెండ్‌జో వదిలారో తెలీదు.

ఎంత టైమైందో తెలీదు.

కానీ అదే వీధిలో సినిమా హాల్లోంచి జనం బయటకు వస్తున్నారు. పావుగంటలో ఆ కలకలం కూడా సద్దుమణిగింది. దూరంగా ఎవడో కుర్రాడు సైకిల్‌మీద వెళ్ళూ గట్టిగా పాడుతున్నాడు “... మాధవా ... జాగేలరా”

కల్యాణిరాగం. దానికీ బీతోవెన్‌కి దగ్గర సంబంధం వున్నదేమో. బీతోవెన్ గుర్తొచ్చేసరికి ఆమె ఇక ఆగలేకపోయింది. ఒక సంఘటన ద్వారా మనసు గాఢంగా దెబ్బ తిన్నప్పుడు మరొకరిని ఆశ్రయించి సాంత్యన పొందడం సహజం.

ఆమె చేతివేళ్ళు అప్రయత్నంగా డయల్ చేశాయి. అట్నుంచి ప్రహసిత్
“హాల్లో” అన్నాడు.

భర్త అన్నట్టు డిటెక్టివ్ పనిచేసి అతడిని రెడ్ హ్యాండెడ్ గా పట్టుకోవటమే ఒక
అనాలోచితమై చర్య అయితే, ఇప్పుడీ అర్థరాత్రి ఇలా ఇంకొకరికి ఫోన్ చేయటం....

ఆమె చెయ్యి వణికింది.

ఈలోపులో అవతల్నుంచి ..నేను నీ శ్వాసనే గుర్తుపట్టగలను అన్నట్టుగా
“లక్ష్మీ.....హాల్లో....లక్ష్మీ” అంటున్నాడు ప్రహసిత్.

ఆమె నెమ్మదిగా రిసీవర్ పెట్టేసింది.

సూర్యుడు అస్తమిస్తున్న సమయంలో చుట్టూవున్న నాలుగు గోడలూ కమలం
ముడుచుకుపోతున్నట్టు నెమ్మదిగా ముడుచుకుపోయి తనని కప్పేస్తున్న అనుభూతి.

గర్భస్థ శిశువు చుట్టూ పేరుకున్న నిశ్శబ్దం తన చుట్టూ కమ్ముకుంటున్నట్టు
ఆమె మోకాళ్ళమీద వంగి ఆ నిశ్శబ్దంలో వొదిలిపోయింది.

అలా ఎంతసేపు కూర్చుండిపోయిందో గుర్తులేదు.

బయట కాలింగ్ బెల్ మ్రోగింది. ఆమె ఉలిక్కిపడింది.

ఆమె ఎంత డిఫెన్సివ్ మూడ్ లో వుందంటే తను చేసిన పనికి భర్త మనసు
పాడయి తిరిగి వచ్చేశాడేమో, తనని ఎంత తిడతాడో అని భయపడింది.

అయితే వచ్చింది ప్రహసిత్.

ఆమెని చూడగానే అప్పటివరకు టెన్షన్ తో వున్న అతడి మొహంలో
రిలాక్సేషన్ కనపడింది “హమ్మయ్య, మీరు క్షేమంగానే వున్నారు కదా--” అన్నాడు.

ఆమె అతడి రాకని వూహించకపోవటంతో బిత్తరపోయి చూస్తోంది.

“...అలా ఫోన్ పెట్టేసరికి ఎవరైనా దొంగలు ప్రవేశించారేమో, మీరు ప్రమాదంలో వున్నారేమో అనుకున్నాను. వందకిలోమీటర్ల స్పిడ్‌లో వచ్చాను” .

అంత చలిలో అతడి నుదుటిమీద చెమటే ఆ విషయం చెపుతోంది.

“ఎందుకింత రాత్రి ఫోన్ చేశారు?”

ఆమె సమాధానం చెప్పలేదు. అప్రయత్నంగా అడుగు వెనక్కి వేసింది. అతడు లోపలికి వచ్చాడు “ఆయన లేరా?”

అతడిని లోపలికి పిల్చి కూర్చోపెట్టాలో, అక్కడనుంచి అలాగే పంపించాలో తెలియని అయోమయంలో వున్న లక్ష్మి ఆ మాటలకి కూడా సమాధానం చెప్పలేదు.

అతడు ఆమె డోలాయమాన పరిస్థితిని వేరేవిధంగా అర్థం చేసుకుని “ఏమైంది లక్ష్మీ? ఎనీథింగ్ రాంగ్?” అని అడిగాడు. అప్పుడొచ్చింది ఆమెకు దుఃఖం. వెక్కివెక్కి ఏడవటం ప్రారంభించింది.

ఒక్కసారిగా ఆమె ఇలా దుఃఖించటం ప్రారంభించేసరికి అతడు కంగారు పడ్డాడు. “ఏమైంది? ప్లీజ్ చెప్పండి. మీవారు బాగానే వున్నారు కదా. ఆరోగ్యం సరిగానే వుందిగా. ఆఫీసులో ఏదైనా ప్రాబ్లెమ్ వచ్చిందా? మీరలా ఏడవకండి. చెప్పండి. దేన్నయినా పరిష్కరించవచ్చు. నేనుండగా ఏమీ కాదు. అసలు విషయం చెప్పండి” అనునయంగా అన్నాడు.

ఆమె కొద్ది సేపటికి తేరుకుంది. కన్నీళ్ళు తుడుచుకుంటూ.... “ఏమీ లేదు” అంది.

ఆమె పరిస్థితి అర్థమైనట్టు అతడు కూడా కొంచెంసేపు మౌనంగా వుండిపోయాడు.

తరువాత కదుల్తూ “మీకు ఒంటరిగా వుండటం భయమైతే ఎవరైనా పని అమ్మాయిని పంపుతాను” అన్నాడు. అవసరం లేనట్టు ఆమె తల అడ్డంగా వూపింది.

“వెళ్ళొస్తాను” అంటూ అతడు గుమ్మంవైపు కదిలాడు. తను అప్పటి వరకు ఒక్కమాట కూడా మాట్లాడలేదనీ, అంత దూరం నుంచి వచ్చినవాడిని కనీసం పలకరించలేదనీ కూడా ఆమెకు గుర్తొచ్చింది. “ప్రహసిత్” అంది.

అతడు ఆగాడు.

ఆ తరువాత ఏమి మాట్లాడాలో ఆమెకు అర్థం కాలేదు.

“మీరు ...ఆ సాహితీ సభలో.....గాయంవల్ల టెన్నిస్ కి పనికిరారని.. పేపర్ల..... సారీ ..నేనూ...”

అతడు దగ్గరకొచ్చాడు.. చాలా దగ్గరికి....

“ఇందుకు బాధపడుతున్నారా మీరు?” అన్నాడు సాంత్యనగా. అర్థరాత్రి అది గుర్తొచ్చి ఆమె రోదిస్తోంది అనుకున్నాడు. “చూడండి... నేనారోజు మినిస్టర్ ని ఎదుర్కొన్నానంటే అది కేవలం నా కోసం! నా ఆవేశం అణచుకోలేక అతన్ని కొట్టాను. దాని ఫలితం ఇది. దీని గురించి మీరేమీ బాధపడకండి. అసలు నాగురించి మీరేమీ ఆలోచించకండి. నేనిక మిమ్మల్ని కలుసుకోకూడదనే అనుకున్నాను. ఈ ఫోన్ కాల్ నన్ను అయోమయంలో పడేసింది. ఐ యామ్ సారీ!” అని తిరిగి వెనుదిరిగి, గుమ్మం దగ్గర ఆగి మళ్ళీ అన్నాడు. “నేనెంత తప్పుచేశానో నాకు అర్థమవుతోంది. ఇదంతా నా అనాలోచిత చర్య. దీనివల్ల మిమ్మల్ని తద్వారా మీ కుటుంబాన్నీ కలత పెట్టాను. నా గురించి పూర్తిగా మర్చిపోండి” అని, ఆమె జవాబు ఆశించకుండా అక్కడనుంచి వెళ్ళిపోయాడు.

తను జీవితంలో ఇక ఎవర్నీ ప్రేమించ(లే)నని గానీ, తన ప్రేమ గురించిగానీ, అతడొక్క మాట మాట్లాడలేదు. అలా మాట్లాడితే, భవిష్యత్తులో ఆమె దాని గురించి ఆలోచిస్తూ తన భర్తకీ, తన సంసారానికీ న్యాయం చేకూర్చలేదేమో అన్న భావం అతడిని ఆ విధంగా మాట్లాడకుండా చేసింది.

తనెలా పోయినా ఫర్వాలేదు... తన స్నేహితురాలు సుఖంగా వుండాలన్నది అతడి అభిప్రాయం.

అతడి అభిప్రాయం ఎంత వరకు నిజమవుతుందో కాలమే నిర్ణయించాలి!

తన క్లినిక్‌లో ప్రహసిత్ బిజీగా వున్నాడు.

అతడిప్పుడు ఒక ప్రేమ విఫలమైనవాడులా లేడు. వృత్తిమీద ఏకాగ్రత నిలిపే డాక్టర్‌లా వున్నాడు.

జీవితం ఎప్పుడూ ఒకచోట ఆగిపోదని అతని నమ్మకం. దేశానికి ప్రాతినిధ్యం వహించే ఆటగాడి స్థాయినుంచి, మామూలు డాక్టర్ స్థాయికి దిగటం ఒకరకంగా బాధే.

అయితే ఆ డిప్రెషన్ రాకుండా అతడు మానసికంగా జాగ్రత్త పడ్డాడు. మెడికల్ జర్నల్స్ చదివాడు. ఎప్పుడో మర్చిపోయిన మెడిసిన్‌ని తిరిగి తెచ్చుకున్నాడు. అహోరాత్రులు కష్టపడ్డాడు. నెలరోజుల్లో క్లినిక్ తెరిచాడు.

అంతకు ముందే పేరున్నవాడు, పేపర్లలో పేరు పడినవాడు అవటం వలన మొదటి నెలలోనే ప్రాక్టీస్ వుంజుకుంది. పేషెంట్స్ రావటం ప్రారంభించారు.

పన్నెండయ్యేసరికి పేషెంట్స్ అందర్నీ చూడటం అయిపోయింది. తను కూడా వెళ్ళిపోదామనుకుంటూ వుండగా ‘మే ఐ కమిన్’ అని ద్వారం దగ్గర వినిపించింది. తలెత్తి చూస్తే మధూహ.

అతడి మొహం విప్పారింది. ఎందుకో ఆ అమ్మాయిని చూస్తే అతడికి ఆత్మీయంగా అనిపిస్తుంది. అంత చిన్నవయసులో జీవితం పట్ల అంత కన్సర్న్ వుండటం అరుదు. అలా అని ఆ అమ్మాయి సీరియస్‌గా కూడా వుండదు. ఎప్పుడూ రిలాక్స్‌డ్‌గా వుంటుంది.

“మీతో ఒక పని వుండి వచ్చాను. ఒక డాక్టర్‌గా” అంది చిరునవ్వుతో.

ప్రహసిత్ కూడా నవ్వాడు “నేను కొత్తగా ప్రాక్టీస్ పెట్టాను. ఫీజు ఇచ్చుకోవాల్సి వుంటుంది.”

“ట్రీట్‌మెంట్ కోసం రాలేదు. చిన్న అనుమాన నివృత్తి కోసం వచ్చాను” .

“చెప్ప”

“నాఫ్రెండ్ ఒకమ్మాయి చాలా సంవత్సరాలుంచి ప్రెగ్నెంట్ అవలేదు. డాక్టర్ విశాల్ క్లినిక్కి వెళ్ళింది. వాళ్ళు 13,14,15 తేదీల్లో రమ్మన్నారట. మొన్న వెళ్ళింది. డి అండ్ సి చేశారు. నాకిక్కడ రెండు అనుమానాలు వచ్చాయి. ఒకటి ఆ ఆపరేషన్, సాధారణంగా పీరియడ్స్ పూర్తయిన మొదటిరోజు చేస్తారు. రెండోది: డి అండ్ సి కి గర్భధారణకీ ఏమిటి సంబంధం? అసలేమైనా వుందా?”.

దానికి డైరెక్టుగా సమాధానం చెప్పకుండా డాక్టర్ ప్రహసిత్ నవ్వాడు. “మీ పత్రిక తరపున నాతో ఇంటర్వ్యూకి వచ్చినపుడు కూడా ఈ 13,14,15 తేదీల గురించి అడిగావు. మళ్ళీ ఇప్పుడు అడుగుతున్నావు. నీకూ, పదమూడు, పద్నాలుగు, పదిహేనుకీ ఏదో అనినాభావ సంబంధం వున్నట్టుందే...”.

“అది పత్రికకి సంబంధించింది ఇది నా ఫ్రెండ్కి సంబంధించింది. రేపు ఏ వెయ్యో రెండువేలో వసూలు చేసి మరో నాలుగుసార్లు డి అండ్ సి చేస్తామని ప్రలోభపెడితే? అందుకే అడుగుతున్నాను”.

“తమకు పిల్లలు పుట్టటం లేదని దంపతులు రాగానే డాక్టరు ఇద్దర్నీ అండర్ లైన్ పరీక్ష చేయాలి. అవి ముఖ్యంగా రక్త పరీక్ష, రక్తం గ్రూపింగ్, బ్లడ్ షుగర్ టెస్ట్, టి. బి. ఇన్ ఫెక్షన్, సుఖ వ్యాధుల నిర్ధారణ, ఇద్దరికీ జరిపి అసలు ప్రాబ్లం ఎక్కుడుందో కనుక్కోవాలి. ఆ తరువాత ట్రీట్ మెంట్ మొదలు పెట్టాలి. పురుషుడిలో సంతానోత్పత్తి శక్తి లేకపోతే అతడినీ, అండంలో డిఫెక్ట్ వుంటే స్త్రీని ట్రీట్ చేయాలి. పురుషుడికి సంబంధించినంత వరకు **TESTOSTERON FSH LH** స్త్రీ కి సంబంధించినంత వరకూ **PROLOCTIN ESTRODIOL** **PROGESTERON A** అని హార్మోనల్ ఎస్సేస్ వుంటాయి. ఒకటి మాత్రం గుర్తుంచుకోవాలి. సంతానం కలగకపోవటానికి ఇద్దరూ సగం సగం కారణభూతులే. ట్రీట్మెంట్ పూర్తయ్యాక సంతానం కలగటానికి కేవలం చెరొక 20శాతం చాన్సు మాత్రమే వుంది. ఈ పరీక్షలూ ట్రీట్మెంట్లూ ఎనిమిది నెలల పాటు జరగాలి. అంత చేసినా కూడా అయిదుగురు దంపతుల్లో ఒకరికి మాత్రమే పిల్లలు పుట్టే ఛాన్సు వుంది”.

“మైగాడ్, మరీ విషయం డాక్టర్లు ఆ దంపతులకి చెప్తారా?”

“తలీదు, నేనెప్పుడూ సంతానోత్పత్తి కేంద్రానికి వెళ్ళలేదు. బహుశ చెప్పరేమో. ముందు నమ్మకం కలిగించటం ముఖ్యం కదా” నవ్వాడు.

“మరి ఈ డి అండ్ సి?”

“అది కేవలం చీకట్లో బాణం వేయడం లాంటిది. ఉదాహరణకి అజుస్పెర్మియా అన్నది వున్నదనుకుందాం.

మొగవాడి వీర్యకణాల్లో సంతానోత్పత్తి చేసే కౌంట్ శూన్యంగా వుండటం. భర్త అలాంటి వాడైతే ఆ విషయంలో బ్రహ్మ కూడా ఏమీ చేయలేడు. మొట్టమొదట ఈ పరీక్ష చేయాలి. దురదృష్టవశాత్తు సంతానం కలగకపోతే మొదట స్త్రీనే బాధ్యురాలిని చేస్తుందీ సమాజం. అంతేకాదు భర్త తాగుబోతు అయినా నైట్ డ్యూటీలు ఎక్కువ వున్నవాడయినా కూడా సంతానోత్పత్తికి అది అడ్డంకి అవ్వొచ్చు. ఇంకో చిత్రమైన విషయం చెప్పనా, ఇద్దరూ బాగా చదువుకున్న దంపతుల్లో ఇది జరుగుతుంది. మొదటి రాత్రి నొప్పికి భార్య కళ్ళ వెంబటి నీళ్ళు పెట్టుకుంటే చాలా మంచి మనసుతో మన మధ్య ఇక ఇది వద్దు. స్నేహితుల్లా వుందాం అనుకుని రాజీపడే దంపతులు కూడా వున్నారు. నమ్మలేని నిజం ఇది. దీన్నే హనీమూన్ డిసీజ్ అంటారు”.

అంతలో పోస్ట్ వచ్చింది.

అతడింకా చెప్పబోతుంటే “ముందు పోస్ట్ చూడండి. మనం తరువాత మాట్లాడుకోవచ్చు” అంది మధూహ.

అతడు ఉత్తరాలు చదవటం ప్రారంభించాడు. చాలా వరకు అతడు టెన్నిస్ నుంచి వైదొలగవలసి వచ్చినందుకు సానుభూతి తెలుపుతూ వ్రాసిన ఉత్తరాలే.

చివర్లో ఒక వుత్తరం మిగిలింది. అది చిన్న కవరు.

చింపి లోపల్నుంచి చిన్న కాగితాన్ని బయటకు తీశాడు.

నాలుగే లైన్లు వున్నాయి. అంత చిన్న ఉత్తరం సంబోధన లేకుండా వ్రాసిందెవరా అని ఆశ్చర్యపడుతూ చదవటం ప్రారంభించాడు.

అతడి భ్రుకుటి ముడిపడింది, పెదవులు బిగుసుకున్నాయి.

ఉత్తరం చూడగానే అతడిలో వస్తున్న పరిణామాన్ని గమనించి మధూహ “ఏమైంది” అని అడిగింది ఆత్రంగా.

అతడు సమాధానం చెప్పలేదు. దానివంకే పరీక్షగా, ఆందోళనగా చూస్తూండిపోయాడు.

ఆమె అతడి చేతుల్లోంచి ఆ ఉత్తరాన్ని తీసుకుని చదివింది.

రెండే వాక్యాలున్నాయి.

“భర్త లేకుండా చూసి ఒంటరి పరాయి అడదాని దగ్గరకి అర్థరాత్రి వెళ్ళటం ఆరోగ్యానికి భంగం! భవిష్యత్తులో మళ్ళీ ఇలా ఇంకొకసారి జరిగితే దాని పరిణామం చాలా దారుణంగా వుంటుందని ఇది హెచ్చరిక” అని వుంది అందులో.

సందిగ్ధంలో సర్వసేనాని అయి నిశ్శబ్దాన్ని కరవాలంగా పట్టుకుని సమయాన్ని చిద్రం చేస్తున్నట్లు వారిద్దరూ ఆ ఉత్తరాన్ని చూస్తూ చాలా సేపు మౌనంగా వుండిపోయారు.

ఆ నిశ్శబ్దాన్ని ముందు మధూహ బ్రద్దలు చేసింది.

“మీరీ మధ్య లక్ష్మిని కలిశారా?”

అతడు తల దించుకున్నాడు.

అంతకుముందు చెప్పకపోవటానికి కారణం వేరు. లక్ష్మి వివాహిత అని తెలిశాక ఆమె గురించి బయట మాట్లాడటం సబబు కాదని అతడి ఉద్దేశ్యం.

కానీ ఇప్పుడీ ఉత్తరం కొత్త ఉపద్రవాన్ని తెచ్చిపెట్టింది. భయం తన గురించి కాదు. తను ప్రేమించిన అమ్మాయి గూర్చి.

ఈ ఉత్తరం ఎవరు వ్రాసి వుంటారు? అతడు చికాగ్గా నుదురు చిట్టించాడు.

ఈ లోపులో మధూహ మళ్ళీ అడిగింది “మీరు లక్ష్మిని ఎక్కడ కలిశారు?”

“వాళ్ళ ఇంట్లోనే”

“వ్యాట్?” కీచుమంది మధూహ గొంతు. “లక్ష్మి ఇంట్లోనా?”

“అవును” అంటూ జరిగిందంతా చెప్పాడు. “అంత అర్థరాత్రి తనెందుకు ఫోన్ చేసిందో అర్థం కాలేదు. నేనక్కడ రెండునిముషాలకన్నా ఎక్కువసేపు వుండలేదు. భర్త ఆరోగ్యం బావోలేదేమో” అన్నాడు.

“ఆమెకు భర్తంటే చాలా అభిమానం. ఎప్పుడూ తన గురించే చెప్తూ వుంటుంది”.

ప్రహసిత్ ఆశ్చర్యంగా “ఆమె నీకు బాగా తెలుసా?” అని అడిగాడు.

ఈ సారి గిల్టీగా ఫీలవటం మధూహ వంతయింది.

“ఆమె నా స్నేహితురాలు” అంది కనులు దించుకుని.

“ఏదో ఒక లక్ష్మి పేరు చెప్తే కానీ మీరు ఇంటర్వ్యూ ఇవ్వరని నా స్నేహితురాలి ఫోన్ నెంబర్ చెప్పాను. తనే ఆ రచయిత్రి అని అప్పటికి నాకు తెలీదు”.

“ఏది ఏమైనా ఆమె జీవితం ఇప్పుడు ప్రమాదంలో పడింది” అన్నాడు ప్రహసిత్. “ఇది ఆమె భర్తకు తెలిస్తే ఇంకేమయినా వుందా? మైగాడ్ నా వల్ల ఆమె జీవితం పాడవుతే అంతకన్నా నరకం నాకు మరొకటి వుండదు”.

మధూహ ఆ ఉత్తరాన్ని మరోసారి పరిశీలించి చూసి “ఇది ఆమె భర్త చేతివ్రాత కాదు. నాకు ఆయన హాండ్‌రైటింగ్ బాగా తెలుసు” అంది.

“ఇలాంటి ఉత్తరం ఆమెకి కూడా ఒకటి వచ్చిందేమో”

“వస్తే ఆత్మహత్య చేసుకుంటుంది. అంత భయస్థురాలు. మనమే ఇంత కంగారు పడుతున్నామంటే ఇక తనయితే అసలు తట్టుకోలేదు” అంది మధూహ.

“నువ్వు తనని కలుసుకో. మాటల్లో పెట్టి ఇటువంటి ఉత్తరం తనకీ వచ్చిందేమో కనుక్కో. వస్తే ధైర్యం చెప్పు. మేము మళ్ళీ కలుసుకునే ప్రసక్తి లేదు కాబట్టి, భవిష్యత్తులో ఏ గొడవా జరగదనే నా ఉద్దేశ్యం. ఒకవేళ అలాంటి ఉత్తరమేదీ రాకపోతే మాత్రం ఈ విషయం చెప్పకు. అనవసరంగా తననీ కంగారు పెట్టటం దేనికీ”.

“నేనీ సాయంత్రమే వెళ్ళి కలుసుకుంటాను” అంటూ లేచింది.

“నాకూ క్లినిక్ మూసేసే టైమైంది. నిన్ను మీ ఇంటిదగ్గర దింపి వెళ్తాను. అదే దారికదా” అంటూ ప్రహసిత కూడా లేచాడు.

ఇద్దరూ కార్లో కూర్చున్నాక అతడు మౌనంగా డ్రైవ్ చేయటం చూసి “ఏమిటలా వున్నారు?” అని అడిగింది.

“ఆ ఉత్తరం. దాని గురించే ఆలోచిస్తున్నాను”

ఆమె మాట్లాడకుండా రోడ్డువంక చూడసాగింది.

కారు నెమ్మదిగా కదుల్తోంది. తనలో తను అనుకుంటున్నట్టుగా అతను అన్నాడు “ఈ బ్లాక్ మెయిలర్ ఎవరు? అంత అర్థరాత్రి వేళ ఎవరు నన్ను గమనించి వుంటారు. గమనించినా ఎలా గుర్తు పట్టి వుంటారు? ఆ పక్కింటి వాళ్ళెవరయినా చూసి వుంటారా? లేక ఆమె భర్తా?”.

“నిశ్చయంగా ఆమె భర్త కాదు” దృఢంగా చెప్పింది మధూహ. “విష్టు గురించి నాకు బాగా తెలుసు. అతడిని మొదటి సారి చూసినవాళ్ళు పెద్ద స్వార్థపరుడు

అనుకుంటారు. కానీ అతడిది స్వార్థం కాదు. మెటీరియలిజం. నూరుశాతం మెటీరియలిజం. అతడెవరికీ హాని తలపెట్టడు. అలా అని తన సంతోషం కోసం దేన్నీ వదిలిపెట్టడు. బాధ్యతనీ సంతోషాన్నీ రెండుగా విడగొట్టి రెండు పనులూ వేర్వేరుగా చేసుకుపోతాడు. చాలా మంచిగా ఒకలా ప్రవర్తిస్తూ మరోలా కబుర్లు చెప్పడు. తన కోసం తను బ్రతుకుతాడు. దానికి ఎవరు అడ్డు చెప్పినా వినడు. అడ్డుస్తే నిర్దాక్షిణ్యంగా పక్కకి తోసేస్తాడు”.

ప్రహసిత్ ఆమెవైపు ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ “సైకాలజీ బాగా చదివిన్నట్టున్నావే నువ్వు” అన్నాడు.

“ మనతో మెసిలే వ్యక్తి గురించి విశ్లేషించటానికి మానసిక శాస్త్రాలే చదవనవసరం లేదుగా. ఇంతకీ నేను చెప్పొచ్చేదేమిటంటే అతడికున్న మనస్తత్వానికి అతడిలాంటి ఉత్తరాలు వ్రాయడు. డైరెక్టుగా వచ్చి మీతో మాట్లాడతాడు. ఇంకా పచ్చిగా చెప్పాలంటే నా భార్యకూ నీకూ ఒకరిమీద ఒకరికి అంత ఇష్టముంటే మీరిద్దరూ కలిసి ఉండడం నా కభ్యంతరం లేదు అని చెప్తాడు. కావాలంటే విడాకులు ఇస్తాడు. అలా ఇచ్చిన మరుక్షణం భార్యని పేరుతో సహా మర్చిపోయి ఆనందం వెతుక్కుంటాడు. అప్పటివరకూ వారిది ఎంత అన్యోన్యమైన దాంపత్యమైనా సరే”.

“డిటాచ్మెంట్?”

“ కాదు, సెల్ఫ్ సెంటర్డ్ నెస్” అంది మధూహ. “ఒక ఉదాహరణ చెప్తాను. ఒకరోజు మధ్యాహ్నం వాళ్ళింటికి వెళ్ళాను. లోపల ఇద్దరూ భోజనానికి కూర్చోబోతున్నారు. నన్ను చూసిన లక్ష్మి భోజనం చేశావా? అని అడిగింది. లేదన్నాను, భర్త భోజనం అయ్యాక ఇద్దరం కలిసి చేద్దామని నాతో చెప్పి లోపలికి వెళ్ళింది. పది నిమిషాల వరకూ బయటికి రాలేదు. తరువాత విష్ణు వక్కపొడి వేసుకుని ఆఫీసుకి వెళ్ళిపోయాడు. లక్ష్మి బాగా ఆప్సెట్ అయింది. వంటింట్లో పొయ్యిమీద ఎసరు పెట్టి వుంది. కల్సి భోజనం చెయ్యమని భర్త బలవంతపెట్టాడని, పూర్తిగా తినేవరకూ వదలేదనీ బాధపడుతూ చెప్పింది. అప్పుడు అతడిమీద చాలా కోపం వచ్చింది. నిజంగా అంత శాడిస్టులు వుంటారా అనుకున్నాను. పదినిమిషాల్లో వండి నాకూ పెట్టిందనుకోండి, అది వేరే సంగతి. కానీ ఆ తరువాత అలాంటిదే మా ఇంట్లో మరో సంఘటన జరిగింది. భోజనం టైమ్ కి ఊరునుంచి సోమం వచ్చాడు. నేను కంచం ముందు నుంచి లేచి అతడికి పెట్టాను. కానీ ఆ తరువాత బియ్యం లేవు.

సాయంత్రానికి గానీ అప్పు దొరకలేదు. ఆ ఆకలి నాకో గొప్ప సత్యాన్ని చెప్పింది. వెళ్ళకూడని టైమ్‌లో వెళ్ళినప్పుడు మనని ఆహ్వానించేవారి నవ్వు వెనుక, ఒక కష్టం కూడా వుంటుందని. అప్పటివరకూ విష్ణుని శాడిస్టు అనుకున్నాను. కానీ ఆ క్షణం అనిపించింది అతనో రియలిస్టు అని. అలాంటి వ్యక్తులు అవతలివారి మీద ప్రేమ కారిపోయేలా ప్రవర్తించరు. తమేమిటో తమ చర్యల ద్వారా స్పష్టంగా చెప్తారు. తమ అభిప్రాయాలు అవతలి వారికి నచ్చకపోయినా అవతలివారి ప్రవర్తన తమకు నచ్చకపోయినా కామ్‌గా వారినుంచి దూరమవుతారు తప్ప చాలా మందిలాగా ఆప్యాయతల్ని పై పూతలుగా పూసుకోరు”.

“నిజమేనేమో! అంత అర్థం చేసుకుంది కాబట్టే బహుశ లక్ష్మికి భర్త అంటే అంత ఇష్టమై వుంటుంది” కారు వీధిలోకి తిప్పుతూ అన్నాడు ప్రహసిత్.

మధూహ ఇల్లు చిన్న సందులో వుంటుంది. కారు అక్కడివరకూ వెళ్ళదు. సందు మొదట్లో ఆపుచేశాడు. మధూహ కారు దిగి “వెళ్ళొస్తాను” అంది.

అతడు ఆమె వైపు చూడటం లేదు. అతడి దృష్టి సందులోకి ప్రసరించి వుండటం చూసి మధూహ కూడా అటువైపు చూసింది.

తన ఇంటి ముందు జనం గుమిగూడి వున్నారు.

ఇద్దరూ ఒకరి మొహం ఒకరు చూసుకున్నారు.

ప్రహసిత్ కూడా కారుదిగి ఆమెతోపాటు వడివడిగా నడిచాడు. దగ్గరకు చేరుకోగానే. ఆ దృశ్యం చూసి స్థాణువైనట్టు నిలబడిపోయింది మధూహ.

ఇంటి ముందు రెండు శవాలు పడుకోబెట్టివున్నాయి భార్యాభర్తలవి.

ఉన్న పొలం కాస్తా అమ్ముకుని భార్యని రక్షించుకోవాలనుకున్నాడు చంద్రయ్య. భార్య మరణించిందన్న వాస్తవం కృంగదీసిందో సూడో హిప్పాటిస్టు మాటలకి తను మోసపోయానన్న అవమానం దహించివేసిందో, తన అమాయకత్వంతో ఆస్థంతా అమ్ముకుని కొడుక్కి నిలువ నీడలేకుండా చేశానన్న బాధ ఎద రగిల్చిందో.... కారణం ఏదైతేనేం అతడు కూడా ఆత్మహత్య చేసుకుని భార్యతో సహా వెళ్ళిపోయాడు.

“ మావయ్యా మావయ్యా” అంటూ మధూహ ఆ శవాలమీద పడి ఏడుస్తోంది.

సోమం ఇంకా షాక్ నుంచి తేరుకోనట్టు అలాగే చూస్తూ కూర్చుండిపోయి వున్నాడు .

ప్రహసిత్ కి పరిస్థితి అర్థమైంది. మొత్తం బాధ్యతంతా భుజాలమీద వేసుకున్నాడు. మధూహ కుటుంబానికి మగదిక్కు లేదని అతడికి తెలుసు. దగ్గిరుండి దహన సంస్కారాలు జరిపించాడు. రెండు రోజులపాటు ఆ పనులలో మునిగివుండి ఉత్తరం సంగతి తాత్కాలికంగా పక్కన పెట్టాడు.

ఇదంతా జరుగుతున్నా ఒక వ్యక్తి నిర్లిప్తంగా వుండటం ఎవరూ గమనించలేదు..... ఆ కుర్రవాడు సోమం.

డాక్టర్ ని చేసేటంత జ్ఞాపకశక్తిని ఇస్తానని మైండ్ థెరపీవాళ్ళు ఫీజు వసూలు చేసినప్పుడూ అతడు అలా నిర్లిప్తంగానే వున్నాడు. తల్లిని పడుకోబెట్టి నీకు కేన్సర్ లేదు. నీకు కేన్సర్ లేదు అని రోజూ ఆమె పక్కన నిలబడి హిప్ప టైజ్ చేస్తున్నా నిరాసక్తంగానే వున్నాడు. తండ్రి శరీరం ఇంటి దూలానికి వ్రేలాడుతున్నప్పుడూ అలాగే నిశ్చలంగా వున్నాడు.

అతడి మనసులో ఏముందో భగవంతుడికే తెలియాలి.

5

లాయర్ శివశంకరం ముప్పయి ఏళ్ళ యువకుడు. సమాజం పట్ల, మనిషి మనుగడ పట్ల బాధ్యతాపరమైన నమ్మకం వుంచుకున్నవాడు. చాలా మంది బీదలకీ మధ్యతరగతి వారికీ తక్కువ ఫీజుతో న్యాయం జరిగేలా చూస్తాడని ప్రతీతి.

అన్నింటికన్నా ముఖ్యంగా ఇటువంటి బోగస్ సంస్థలనీ, క్వార్టర్ డాక్టర్లనీ ఎదుర్కోవటమే జీవితాశయంగా పెట్టుకున్నాడు.

మధూహ చెప్పినదంతా విన్నాడు. జ్ఞాపకశక్తి పెంపొందిస్తామని సోమం దగ్గర డబ్బు వసూలు చేయటం దగ్గిర్నూంచి దంపతుల ఆత్మహత్య వరకూ అంతా చెప్పింది.

శివశంకరం మొహంలో బాధా వీచిక కదలాడింది. అతడు ఎన్నో కేసులు విన్నాడు. కానీ ఇంత దారుణమైన మోసం అతడికిదే మొదటి అనుభవం. తెలివైనవాడు అమాయకుడి అజ్ఞానం మీద ఆడుకోవటం ఆధునిక సమాజంలో అతి సహజమైన మాట నిజమే కానీ మరీ ఇంత దారుణంగానా.

అతడు లాయరుగా ఎన్నో కేసులు టేక్ చేశాడు. సివిల్ కేసులు క్రిమినల్ కేసులు కాకుండా ఎక్కువగా అతడు కన్సూమర్ ఫోరంకి వెళ్తూ వుంటాడు. అక్కడ దావా వేస్తే కొద్ది ఫీజు అవసరం లేదు. ఆ మాట కొస్తే లాయర్ అవసరం కూడా లేదు. కేసులు త్వరగా పరిష్కారమవుతాయి. మోసపోయేది ఎక్కువగా మధ్య తరగతివాళ్ళే కాబట్టి, తక్కువ ఖర్చుతో న్యాయం పొందవచ్చు అని అతడి విశ్వాసం.

సామాన్యడిపట్ల శివశంకరానికి అపారమైన సానుభూతి వుంది. ఈ సామాన్యడెంత అమాయకుడు? నిజాయితీగల డాక్టర్లనీ సైక్రియాట్రిస్టులని సైకాలజిస్టులనీ నమ్మడు. అద్భుతాల్ని అరచేతిలో పెట్టి స్వర్గం చూపిస్తామని పత్రికల్లో ప్రకటనలిచ్చే వారినే నమ్ముతాడు. మోసపోయినా ఎదురుతిరగడు. క్యూలో తన వెనుకవచ్చే వారిని హెచ్చరించడు. ఇదంతా జీవితంలో ఒక భాగమని అనుకుంటాడు, మోసపోవటం కూడా!

“ఇంత ఫీజు తీసుకున్నట్లు ఆ క్లినిక్ వాళ్ళు రసీదు ఇచ్చారా?” అడిగాడు శివశంకరం.

“లేదండీ” అంది మధూహ “వీళ్ళెవరూ రసీదులు ఇవ్వరుగా”

“ఫర్వాలేదు, ఇలాంటివి జరుగుతాయని తెలిసే కోర్టులో రసీదుకి అంత ప్రాముఖ్యం ఇవ్వటం లేదు. బాధితుడు తనెంత ఖర్చుపెట్టాడో కోర్టుకి అఫిడవిట్ ఇస్తే చాలు”.

“ఎప్పటినుంచో వున్న అనుమానం” మధూహ అడిగింది “ నీకు ఫలానా వ్యాధి నయం చేస్తామని ఓ డాక్టర్ అంటాడు. శాయశక్తులా ప్రయత్నించాను, నయం కాలేదు. నేనేం చేయగలను అంటాడు. దానికి కోర్టు మాత్రం ఏంచేస్తుంది”.

లాయర్ శివశంకరం లేచి వెళ్ళి పుస్తకాల రాక్‌లోంచి ఒక చిన్న బుక్ తీసుకొచ్చి ఆమె ముందు పెట్టాడు.

DRUGS AND MAGICA REMEDIES ACT1954

అతడు దాని గురించి వివరించాడు. “ఇలాంటి కేసుల కోసమే 1956లో ప్రభుత్వం ఒక ఆక్టు నిర్మించింది. చాలా మందికి దీని గురించి తెలీదు” అంటూ పుస్తకం తెరిచి చదివాడు.

**"SECTION 3 OF THIS ACT PROHIBITS
ADVERTISEMENT OF CURING CERTAIN
DISEASES LIKES "** అంటూ ఆ లిస్టు చదివాడు.

నీలో సెక్స్ సామర్థ్యాన్ని పెంచుతాను, మా దగ్గర ట్రీట్‌మెంట్ తీసుకుంటే నీ జ్ఞాపకశక్తి పెరుగుతుంది. నత్తి తగ్గిస్తాము. డయాబిటీస్, మూర్చ, అస్తమా లాంటివి తగిస్తాను అంటూ ఎవరూ పేపర్లలో ప్రకటన ఇవ్వకూడదు” అంటూ తిరిగి చదివాడు

..... SUCH A PERSONS ARE LIABLE FOR 6 MONTHS IMPRISONMENT AND WITH FINE.

మధూహకి సంతోషం వేసింది. అన్యాయాన్ని ఎదుర్కోవటానికి కనీసం ఒక మార్గముంది చాలు. తనిక చివరివరకూ పోరాడుతుంది.

మాజిక్ రెమెడీ.

చాలా గమ్మత్తయిన పదం.

తమ అద్భుతమైన శక్తివల్ల రోగం నయం చేస్తామనేది వారి ఆయుధం. ఇప్పుడింక దాన్ని ఎదుర్కోవాలి.

లాయర్ శివశంకరం అన్నాడు “ఆర్నెల్ల క్రితం మా దగ్గరికి ఒక క్లయిట్ వచ్చింది. నిద్రలేమి, మానసిక ఆందోళన, భయం, డిప్రెషన్ ఫ్రీజిడిటీ, బిపి లతో బాధపడుతూ ఒక హిప్పటిస్ట్ దగ్గరకు వెళ్ళింది. సెల్ప్ హిప్పాసిస్ అని మూడురోజుల్లో నేర్చి పంపాడు. దానివల్ల ఏం లాభం వుంటుంది? చెల్లించిన ఫీజు వాపసు ఇమ్మని కన్సూమర్ ఫోరంలో కేసు వేశాం. మీరు చెప్పినట్టే వాదించాడు. తను చాలామందికి నయం చేశాననీ, ఈ ఒక్క కేసు నయం కాకపోతే తన బాధ్యత ఏమీ లేదని కోర్టులో చెప్పాడు. కావాలంటే తన దగ్గర వ్యాధుల్ని నయం చేయించుకున్న పేషెంట్లని హాజరుపరుస్తానని అన్నాడు, అలాంటి పేషెంట్లందరూ కిరాయికి సాక్ష్యం చెప్పేవాళ్ళని మాకు తెలుసు. అదృష్టవశాత్తు ఈ లోపులో మరో కేసు వచ్చింది నవ్వాడు.

(వినియోగదారుల ఫోరంలో ఇలాంటి కేసులు వేయటానికి కోర్టు ఫీజు అవసరం లేదు. పైన చెప్పిన వివరాలన్నీ చెప్పిన అడ్వోకేట్ శ్రీ వేముల గౌరీశంకరం 9-136, సాయిబాబా గుడి పక్కన, దిల్సుఖ్ నగర్, హైద్రాబాద్ 500060 ఫోన్. 878347.

అవసరమైన వారు ఈయన్ని ఉత్తరం ద్వారా గానీ ఫోన్ ద్వారా గానీ సంప్రదించవచ్చు -రచయిత)

“తరువాత ఏం జరిగింది లాయర్ గారూ?” అడిగింది.

“మా దగ్గరికి చాలా కేసులు రావటం మొదలయ్యాయి. ఆశ్చర్యకరమైన విషయం ఏమిటంటే ఆ క్లినిక్‌లో ఏ ఒక్క కేసు నయం కాలేదు. ఎప్పుడయితే మేము కేసుగెల్చిన విషయం వెల్లడయిందో ఇక ఆ పేషెంట్లు మమ్మల్ని ఆశ్రయించటం మొదలుపెట్టారు. అంతేకాదు నీ సంతానోత్పత్తికి మేం సాయపడతాం అని ఓ ప్రకటన ఇవ్వటం కూడా ఉహీ ఆఁ ఆవఒఈఆ డొఃడొడఒడొ ఆఈక్రింద తప్పే. మొత్తం మీద ఏ క్లయింట్ మా దగ్గరకొచ్చినా వెంటనే మేముక నోటీసు ఇవ్వటమూ.... వారు కోర్టుతో సంబంధం లేకుండా తీసుకున్న ఫీజు తిరిగి ఇచ్చెయ్యటమూ. ప్రస్తుతం అలా జరుగుతోంది. మాకూ బాగానే వుంది. క్లయింట్స్ బాగుపడటమే కదా కావల్సింది”.

“ఇంతకీ మీరు చెప్పిన ఆ వ్యక్తి ఎవరు?”

“రాజు అని డాక్టర్ విశాల్ క్లినిక్ తెలుసుగా”

మధూహ ఉలిక్కిపడింది.

అయితే తన సంచలనాన్ని బయట పడనివ్వలేదు. ఒకప్పుడు అతడు తన స్నేహితుడు అన్న విషయం చెప్పకుండా “సోమం దగ్గర అతడి తల్లి కాన్సర్ నయం చేస్తామని ఫీజు తీసుకున్న మైండ్ హిపో మాగ్నోక్లినిక్ ఆ రాజుదే లాయర్ గారూ అంది”.

శివశంకరం ఆశ్చర్యపోయాడు. తరువాత ఏదో అర్థమైనట్టు తలూపుతూ “అతడు చేసే మోసాల్ని మేము వేటగాళ్ళలా వేటాడుతున్నామని తెలిసి మరింత సైంటిఫిక్ గా ఈ మాగ్నో క్లినిక్ పెట్టాడన్నమాట” అని లేస్తూ “ ఇక్కడ కూడా ఇతన్ని వదిలిపెట్టను. మూడు చెరువుల నీళ్ళు తాగిస్తాను” అన్నాడు.

మధూహ కూడా లేచి నిలబడి నమస్కారం చేసి “వెళ్ళొస్తాను లాయరుగారూ” అంది.

“ముందు నోటీసు ఇద్దాం. ఇలాంటి కేసుల్లో డాక్టర్లు కూడా కోర్టులకు వెళ్ళటానికి ఇష్టపడరు. మనం కోర్టులో గెలిస్తే ఆ వార్తలన్నీ ప్రముఖంగా ప్రచురిస్తాయి. అదిచూసి వీళ్ళవల్ల నష్టపోయిన ప్రతివాడూ కోర్టుకి వెళ్తాడు. వీళ్ళు ప్రాక్టీసు మానుకుని కోర్టుల చుట్టూ తిరగాలి. అందుకని సాధారణంగా నోటీసు

అందగానే వీళ్ళు ఫీజు వెనక్కి ఇచ్చేసి పైగా అంతో ఇంతో పైన ముట్టచెప్పి మనల్ని వదుల్చుకోవటానికి సిద్ధపడతారు. కన్సూమర్ ఫోరం ద్వారా మనకి కావల్సిన న్యాయం కూడా అదే కదా!”

“వీళ్ళని అరెస్టు చేయించటానికి వీలేదా?”

“420 క్రింద క్రిమినల్ కేసు పెట్టవచ్చు. కానీ మనకి ముందు కావల్సింది మనం చెల్లించిన ఫీజు వెనక్కి రావటం. కన్సూమర్ ఫోరం అయితే తక్కువ వాయిదాల్తో తీర్పు వస్తుంది”.

“మరి మీ ఫీజు”

“అవసరం లేదు”

ఆమె విస్మయంతో “అదేమిటి లాయర్ గారూ” అంది.

“గెల్చిన తరువాత ఇద్దరుగాని” అన్నాడు శివశంకరం “ఇలాంటి కేసుల్లో సాధారణంగా ఎవరూ లాయర్ల దగ్గరకు రారు. నష్టపోయింది కేవలం రెండు మూడు వేలు కాబట్టి కోర్టుకేమి వెళ్తారే అని ఊరుకుంటారు. లేదా లాయరు ఫీజు ఎంతవుతుందో అని భయపడతారు. ఇలాంటి కేసుల్లో కోర్టు ఫీజు కూడా ఏమీ వుండదని చాలా మందికి తెలీదు. అయినా ఇక్కడ డబ్బుకాదు సమస్య. ఒక అన్యాయాన్ని ఎదుర్కొంటున్నామన్న సంతృప్తి”.

మధూహ అతడికి కృతజ్ఞులు తెలిపి సోమంని తీసుకుని అక్కడ నుంచి కదిలింది.

శివశంకరం టైపు మిషను ముందు కూర్చుని స్వయంగా నోటీసు తయారు చేయసాగాడు.

డాక్టర్ విశాల్ మొహం క్రూరంగా మారింది. స్పోటకపు మచ్చల గుంటలు మరింత లోతై నల్లదనాన్ని సంతరించుకున్నాయి.

“ఎవడీ లాయరు?” అని అడిగాడు.

“నేను హిప్పాటిజం క్లినిక్ నడుపుతున్నప్పుడు ఇదే విధంగా చాలా సార్లు నాకు నోటీసులిచ్చి ఏడిపించాడు. ఒకరకంగా చెప్పాలంటే అతడి బాధపడలేకే దాన్ని మూసేసి ఇక్కడకొచ్చి చేరాను” అన్నాడు రాజు. “మైండ్ మాగ్నో క్లినిక్ అంటే కోర్టు పరిధి నుంచి తప్పించుకోవచ్చునన్న వుద్దేశ్యంతో.....”

“కష్టం” అన్నాడు విశాల్. “ఈ ఊరి ఆకు :ఆవిఒఈ ఊఃఊఊఒఊఊ ఆఈ మనం ఏరకంగా ట్రీట్ చేశామా అన్న విషయాన్ని ప్రశ్నించదు. కొన్ని మందుల్నీ, రోగ నివారణల్ని పత్రికల్లో ప్రకటించటాన్ని శిక్షార్థం చేస్తుంది. ఈ లాయరు ఎప్పటికైనా ప్రమాదకరమే. ఎందుకంటే.....” ఆగి నెమ్మదిగా అన్నాడు “పెగ్నెసీనీ మందులని పత్రికల్లో ప్రకటించటాన్ని కూడా ఈ యాక్టు నిరోధిస్తుంది” అంటూ లేచాడు “నాతో రా” అన్నాడు.

రాజు ఆశ్చర్యంగా “ఎక్కడికి?” అని అడిగాడు.

“ నీ మీద ఈ లాయరు చాలాసార్లు అటాక్ చేశాడన్నావ్గా”

“అవును. అయితే”

“ఇంతకాలం నువ్వు స్వంతంగా ప్రాక్టీసు చేశావు. కానీ ఇప్పుడు నువ్వు డాక్టర్ విశాల్ మనిషివి. ఆ విషయం తెలుసుకోలేని లాయరు అలా తెలుసుకోనందుకు కొద్దిసేపట్లో చింతించబోతున్నాడు” అంటూ స్నేహితుడి కారు కోసం ఫోన్ చేశాడు. ఇద్దరూ కార్లో కూర్చున్నారు. కారుని వర్క్ షాప్ ముందు తీసుకువెళ్ళి ఆపాడు డాక్టర్ విశాల్.

దగ్గరగా వచ్చిన మెకానిక్తో “బ్రేక్ ఆయిల్ తీసెయ్” అన్నాడు. మెకానిక్ డాక్టర్వైపు ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

బ్రేకులు తొలగించమని ఏ కారు యజమానీ కోరడు. అయితే ఎదురు ప్రశ్నలు వేయకుండా ఆ పని చేశాడు.

అక్కడ నుంచి కోర్టుకి వెళ్ళారు ఇద్దరూ.

నాలుగున్నర అవుతూండగా కోర్టు నుంచి స్కూటర్ మీద బయటకు వస్తూ కనిపించాడు శివశంకరం.

స్కూటర్ వీధి మలుపు తిరుగుతుండగా వెనుకనుంచి వేగంగా వెళ్ళి కారుతో ఢీకొన్నాడు డాక్టర్ విశాల్.

శివశంకరం గాలిలో ఎగిరి దూరంగా పడ్డాడు.

కారు ఆగలేదు. అదే వేగంతో అతడి కాళ్ళమీద దూసుకుపోయింది. రెండు కాళ్ళూ పచ్చడి అయిపోయాయి. కారు ఆపుచేసి దగ్గరికి వచ్చాడు విశాల్.

జనం ఇంకా చుట్టూ మూగలేదు. దిగ్భ్రాంతిలో వున్నారు.

డాక్టర్ విశాల్, శివశంకరాన్ని చేతులమీద ఎత్తి మరో టాక్సీ పిలిచి ఎక్కించాడు.

శంకరం బాధగా మూలుగుతున్నాడు.

ఆక్సిడెంట్ అనగానే జనం మూగటం సహజం. కానీ ఈ లోపులోనే అంతా జరిగిపోయింది. టాక్సీ కదిలింది.

ఆపరేషన్ టేబుల్మీద పడుకోబెట్టి పోలీస్ స్టేషన్ కి ఫోన్ చేశాడు

“ఇన్ స్పెక్టర్ గారూ నేను డాక్టర్ విశాల్ ని మాట్లాడుతున్నాను. పది నిమిషాల క్రితం కోర్టు దగ్గర యాక్సిడెంట్ చేశాను”.

“మీరేనా?” అటుంచి అన్నాడు ఇన్ స్పెక్టర్.

“ఆక్సిడెంట్ జరిగిన మనిషిని టాక్సీలో ఎక్కించుకుని వెళ్ళిపోయారని అక్కడ జనం చెప్పారు. రాళ్ళతో కారు అద్దాలు బ్రద్దలు కొట్టారు. కారు యజమాని ఎవరా అని ఇప్పుడే ఎంక్వయిరీ మొదలుపెట్టబోతున్నాను, మీ పేరేమిటి అన్నారు?”.

“డాక్టర్ విశాల్! కారు యజమాని నా స్నేహితుడు. ఏదో అర్జెంటు పని వుండి తీసుకున్నాను. బ్రేక్ ఆయిల్ చూసుకోలేదు. బ్రేకులు ఫెయిల్ అయినయ్. పాపం అతనెవరో లాయర్ అనుకుంటాను, కాళ్ళు విరిగిపోయాయి. అది చూడగానే నేనిక రూల్స్ రెగ్యులేషన్స్ ఆలోచించలేదు. ఒక డాక్టరుగా అతడిని నా నర్సింగ్ హోంకి తీసుకొచ్చాను. ఇన్ స్పెక్టరుగారూ మీ రొప్పుకుంటే ఇంకో రెండు నిమిషాల్లో ఆపరేషన్ ప్రారంభిస్తాను. తరువాత నేనే స్వయంగా వచ్చి మీకు లొంగిపోతాను”.

ఇన్ స్పెక్టర్ నొచ్చుకుంటున్నట్టు “అంత మాట అనకండి” అన్నాడు. “అర్జెంట్ అనేది కేవలం ఫార్మాలిటీయే. దానితోపాటు బెయిల్ పేపర్లు కూడా సిద్ధంగా వుంచుతాను. మీరు చేయాలని చేసిన నేరం కాదు కదా. స్నేహితుడి కారు బ్రేకులు ఫెయిల్ అయితే దానికి మీరేం చేయగలరు?”.

“మీరు నా మీద ఇంత కన్విడరేషన్ చూపిస్తున్నారంటే నాకు ఎలా థాంక్స్ చెప్పాలో అర్థం కావటం లేదు”.

“మీరు మాకు థాంక్స్ చెప్పటం కాదు. మేమే మీకు చెప్పాలి డాక్టర్ గారూ, ఆక్సిడెంట్ అనగానే బెదిరిపోకుండా మీరే పేషెంట్ ని తీసుకెళ్ళి ఈ పరిస్థితుల్లో కూడా స్వయంగా ఆపరేషన్ టేకప్ చేయబోతున్నారంటే అది మీ మానవతా వాదాన్ని తెలుపుతోంది. పోతే మీ కారుని మాత్రం జనం బాగా పాడు చేశారు”

“పోనీలెండి, నేను చేసిన యాక్సిడెంట్‌కి అది శిక్ష అనుకుంటాను. నా స్నేహితుడికి ఆ ఖర్చులు నేనిస్తా” అని ఫోన్ పెట్టేశాడు.

ఆ తరువాత కార్డ్‌లెస్ ఫోన్ టేబిల్ మీద వుంచి శివశంకరం దగ్గరగా వచ్చాడు. అతడి రెండూ కాళ్ళూ పరిశీలించి అసిస్టెంట్‌తో “కుడి కాలు ఫర్వాలేదు. స్ట్రీట్ రాడ్ వేస్తే అతుక్కోవటానికి ఆర్నెల్లు పట్టొచ్చు. ఎడమకాలు మాత్రం తీసెయ్యాలి. ఏర్పాటు చెయ్యి” అన్నాడు.

అసిస్టెంట్ వెళ్ళిపోయాడు.

ఒంటరిగా ఆపరేషన్ టేబిల్ మీద పడుకునివున్న శివశంకరం తల దగ్గరకి వచ్చి నిలబడి అతడి మొహంలోకి చూస్తూ .....

అప్పుడు విశాల్ నవ్వాడు ..... క్రూ రంగా... విలాసంగా ..... శంకరానికి మాట్లాడటానికి సత్తువ లేదు. అలాగే చూస్తూ వుండిపోయాడు. విశాల్ తాపీగా అన్నాడు “ఇదే పని నేను గుండాలచేత చేయిస్తే ఏ లక్ష రూపాయలో ఖర్చయ్యేది. కొద్దిగా రిస్కు తీసుకుని నేనే చేశాను. స్వయం కృషి మీద నాకు నమ్మకం ఎక్కువ. అయినా తన శత్రువు కాళ్ళు తానే స్వయంగా నరికే అవకాశం ఎంతమంది కొస్తుంది. చెప్పు? కాలు నిజానికి తీసేయక్కర్లేదు కానీ తీసేస్తున్నాను”.

ఆపరేషన్ పరికరాల్తోపాటు ఎముకని కోసే రంపం పట్టుకుని రాజు ప్రవేశిస్తూ వుండగా విశాల్ పూర్తిచేశాడు. “ఇతని పేరు రాజు. గుర్తు పట్టావనుకుంటాను” మళ్ళీ నవ్వాడు.

“నేను నీ మీద కక్ష గట్టటానికి కారణం రాజు. నా కారు బ్రేకులు నేనే పాడుచేసుకుని ఆక్సిడెంట్ చేశానని ఏ కోర్టులో నిరూపించగలవు? ఏ ఆఫీసర్ డిఃడిడ్డా ఆఈ కూడా మాస్టర్ ప్లాన్‌ని వూహించి వుండదే”.

“నేను ఏ కోర్టులోనూ నిరూపించలేను. ఏ కోర్టు కూడా నమ్మదు” అన్నాడు శివశంకరం నిస్సహాయంగా.

నర్సింగ్ హోంలో ఒక కాలు ఆపరేట్ చేయబడి, మరొక కాలు తొలగించబడి
వున్నాడు. అతడు ప్రక్కన స్టూల్ మీద కూర్చుని వుంది మధూహ.

పక్కనే సోమం వున్నాడు. అది విశాల్ క్లినిక్ అవటం ఐరనీ.

“అతడే స్వయంగా ఆపరేట్ చేసి ఏ లోపం లేకపోయినా నాకాలు తీసేశాడు.
అయినా ఇదంతా కక్ష గట్టి చేశాడని నేను నిరూపించలేను. కారు బ్రేకులు
పనిచేయకపోవటం అనేది క్షమార్హం. కోర్టులో అతడికి కాస్త జరిమానా పడవచ్చు. అదీ
పడకపోవచ్చు. రాజు అతడి అసిస్టెంట్ అనీ అతడికి లాయర్ నోటీస్ ఇవ్వటం వల్ల
కక్ష గట్టి ఇంత పెద్ద నేరానికి పూనుకున్నాడని కోర్టులో చెప్పలేను ఎంత విచారకరమైన
స్థితి”.

“కానీ ఇది ఘోరం, అన్యాయం, అక్రమం” అంది మధూహ.

“అవును కానీ చాలా న్యాయబద్ధంగా, చట్టబద్ధంగా చట్టంలోని లొసుగులు
ఆధారంగా చేశాడు. అతడన్నట్టు ఇది మాస్టర్ ప్లాన్. ఏ శాడిస్ట్ కూడా ఇంత క్రూరంగా
ఆలోచించి వుండదు మధూహగారూ, అతడిని చూస్తే నాకెందుకో మామూలు
మనిషిలా కనిపించడం లేదు. అతడో సైకిక్లా వున్నాడు. ఉట్టి సైకిక్ అయితే
ఫర్వాలేదు కానీ విపరీతమైన తెలివితేటలున్న సైకిక్లా కనబడుతున్నాడు.”

మధూహ ఒళ్ళు జలదరించింది.

శంకరం చెప్పిన దృశ్యాన్ని ఆమె వూహించుకోగలుగుతోంది. చాలా పుస్తకాల్లో
ఆమె చదివింది. సినిమాల్లో చూసింది. తన దారికి అడ్డొచ్చిన వారిని
తొలగించుకోవటానికి పాకలను తగలబెట్టించటం, లారీల్లో గుద్దించి చంపించడం అన్నీ
కథల్లోనే జరుగుతాయనుకుంది కానీ ఇంత దారుణంగా ప్రత్యక్షంగా నవ్వుతూ
ప్రాణాలు తీసే కిరాతకులు వుండగలరని ఇప్పుడే
చూస్తోంది.

ఆమె మనసులో భావాలు గ్రహించినట్టు శంకరం అన్నాడు.

“నేను తిరిగి లేచి కనీసం ఒంటికాలితోనైనా లేచి నడవటానికి కనీసం ఆర్నెల్లు పడుతుంది. ఈ లోపులో మరో లాయర్ కి కేసు అప్పగించినా సరే. లేకపోతే....” ఆగి నెమ్మదిగా అన్నాడు “ఇలాంటి కిరాతకులతో గొడవ ఎందుకు అనుకుంటే మీ ఇష్టం”.

ఆ గదిలో నిశ్శబ్దం కూడా ఆమె ఏం చెపుతుందా అన్న ఉత్సుకతతో చూసింది. గాలి స్తబ్దంగా వుంది. ఆమె సోమం వైపు చూసింది. అతడు తల దించుకుని అభావంగా కూర్చుని వున్నాడు ఎప్పటిలాగే.

పొగలొచ్చే వరకు అచలానికి, అగ్నిపర్యతానికి తేడా తెలీదు.

7

“నమస్కారమండీ”

డాక్టర్ విశాల్ తలెత్తి చూశాడు. లోపలికి వస్తున్న లక్ష్మిని చూడగానే అతడి మొహంలో ప్రసన్నత తొంగి చూసింది. క్లయింట్స్ అందరికీ అతడో గాడ్ ఫాదర్ లా కనిపిస్తాడు.

అతడి కళ్ళు ప్రేమతో దయనీ ఆప్యాయతనీ వర్షిస్తున్నట్టు వుంటాయి. అదంతా సహజసిద్ధంగా జరిగిపోతుంది.

ఆమె నిలబడే “నా రిపోర్ట్స్ పరిశీలించి ఈ రోజు ప్రెగ్నెన్సీ రిజల్ట్ చెప్తామన్నారు” అంది.

“అవును” అంటూ ఇంటర్నల్ లో మాట్లాడి “ఇంకో అరగంటలో వస్తాయి కూర్చోండి” అన్నాడు.

ఆమె కూర్చుంది. కొంచెం సేపు మామూలు సంభాషణ జరిగాక అతడు అడిగాడు “మీ మనసులో ఏదో బాధ వుంది ఏమిటది?”.

ఆకస్మాత్తుగా అతడా ప్రశ్న అడిగేసరికి ఆమె బిత్తరపోయింది. మాట్లాడలేదు.

“చూడు లక్ష్మీ! ఏకవచనంలో సంభోదిస్తున్నానని ఏమీ అనుకోకు. నేను పేరుకి డాక్టర్నే గానీ ఎంతో మంది ఎన్నో సమస్యలతో నాదగ్గరికి వస్తూ వుంటారు. అన్నయ్యా మావయ్య, డాడీ, ఫ్రెండ్, ఫిలాసఫర్ అందర్నీ నాలో చూసుకుంటారు. అందరి సమస్యల్నీ పరిష్కరించటం కోసమే నన్ను పుట్టించాడేమో దేవుడు అనుకుంటూ వుంటాను. అందుకే నేను వివాహం కూడా చేసుకోలేదు. బాధ అనేది మరొకరికి చెప్పుకుంటే తగ్గుతుంది. అవతలి వ్యక్తి అనుభవజ్ఞుడైతే అతడి తిట్లు కూడా నీకు దీవెనగా మారి దారి చూపిస్తుంది. చెప్పు లక్ష్మీ! నీ మనసులో బాధ ఏమిటో చెప్పు”.

ఆమె ఇంతవరకూ ఎవరికీ చెప్పుకోలేదు.

అదే గుండెల్లో పెరిగి పెరిగి, ఒక రచనగా బయటకొచ్చింది. కానీ ఏదో అసంతృప్తి. ఒంటరితనపు ఆలోచనల దిగులు.

ఎవరికయినా చెప్పుకుంటే బాధ తగ్గుతుంది. అందుకే మనసు విప్పి మాట్లాడటానికి ఒకరయినా ఆత్మీయులు వుండాలంటారు. అలాంటి ఆత్మీయులు ఎవరూ ఇంతవరకూ తనకి తారసపడలేదు. ఆమెకు చెప్పుకోవాలనిపించింది.

అంతా.....

మొత్తమంతా....

కానీ....

చెప్పబోతూ ఆమె ఆగింది.

తమ సమస్యలు పక్కవారికి చెప్పుకోవటం కోసం మనిషి స్నేహితుల్ని వెతుక్కుంటాడు. చెప్పుకుంటే బాధ తగ్గుతుందన్నది పొరపాటు. అవతలివారు ధైర్యం చెబుతారనో, తనపట్ల సానుభూతి చూపించాలనో ఒక కోరిక మనసులో వుంటుంది. కేవలం అలా చెప్పుకుంటే అవతలివారికి వినే వుత్సాహం వుండదని దీనికి నేనేం చేయాలి? అని సలహా అడిగి ఎదుటి వారికి పెద్దరికం ఆపాదిస్తారు. అవతలివారు కూడా జ్ఞానులూ అనుభవజ్ఞులూ అయివుండరు. తమకు తోచింది చెపుతారు.

అదెలాగూ ఆచరణలోకి రాదు కాబట్టి ఈ వ్యవహారమంతా చెప్పటం వినటం అనే చట్రంలో తిరుగుతూ వుంటుంది.

ఆమె మౌనాన్ని మరోలా అర్థం చేసుకున్నాడు డాక్టర్ “మీరేమీ సంశయించకండి, మీ సమస్యకు నా జవాబే మీకు శ్రీరామరక్ష” అన్నాడు.

ఏదో మనో విశ్లేషణ పుస్తకంలో వాక్యం ఆమెకు గుర్తొచ్చింది “నీ పక్కంటి వ్యక్తికి నీలోని బాధ చెప్పుకుంటే నీ మనసు ఇంటిమీద ఆ మేరకు అతడికి అధికారం ఇచ్చావన్నమాట”.

ఆ వాక్యం ఆ సమయంలో గుర్తొచ్చి ఆమెని రక్షించింది. ఆమెని మరింత రక్షించటానికా అన్నట్లు అదే సమయానికి రాజు ఆమె తాలూకు రిపోర్టులు తెచ్చి బల్లమీద పెట్టాడు.

డాక్టర్ విశాల్ వాటిని పరీక్షించసాగాడు.

అతడేం రిజల్టు చెప్తాడో అని ఆమె వూపిరి బిగపట్టి ఎదురు చూడసాగింది. రెండు నిమిషాల తరువాత తలెత్తి “మీరు తల్లి కాబోతున్నారు” అని చెప్పాడు.

8

“రా, నీ కోసమే చూస్తున్నాను. ఒక ఇంటరెస్టింగ్ కేస్ గురించి మా డాక్టర్ ఒకామె చెప్పింది. వెంటనే అది నీకు చెప్పాలనిపించింది” ప్రహసిత్ అన్నాడు.

మధూహ ఎదుటి కుర్చీలో కూర్చుంటూ “ ఏమిటది?” అని అడిగింది.

“ మా డాక్టర్ దగ్గరకి సంవత్సరం క్రితం ఒక జంట వచ్చారు. వారికి అయిదు సంవత్సరాలున్న పిల్లలు కలుగలేదు. ఆమె రకరకాల ట్రీట్‌మెంట్లు ప్రయత్నించింది. అయినా సంతానం కలుగలేదు”.

“అయితే?”

“ఈ ప్రకటన చూడు. ఇదే ఆ జంట” అంటూ పేపర్ చూపించాడు. అందులో దంపతుల ఫోటో వుంది ఈ విధంగా వ్రాసి వుంది.

“ కృతజ్ఞతలు

అయిదు సంవత్సరాలుగా సంతానం లేకపోవటంతో మేము డాక్టర్ విశాల్ గారిని ఆశ్రయించాము. ట్రీట్ మెంట్ తీసుకున్న మూడు నెలల్లో మాకోరిక నెరవేరింది. మా చిన్నాడికి విశాలి అని పేరు పెట్టుకున్నాము. మా ఇంటిలో దీపం వెలిగించిన డాక్టర్ విశాల్ గారికి కృతజ్ఞతలు పత్రికాముఖంగా తెలియజేసుకుంటున్నాము”.

మధూహ పేపరు మడుస్తూ “ఇందులో విశేషం ఏముంది?” అంది.

“ ఇలాంటి కేసుల్ని నువ్వు పరిశోధిస్తున్నావని తెలుసు కదా. అందువల్ల ఆ దంపతుల్ని అంతకు ముందు ట్రీట్ చేసిన లేడీ డాక్టర్ ని మరికొన్ని వివరాలు అడిగాను. ఆసక్తికరమైన విషయాలు బయటపడ్డాయి”.

ఏమిటన్నట్టు చూసింది మధూహ ఉద్వేగంగా.

“ఈ కేసులో డాక్టర్ విశాల్ ఆర్థిఫిషియల్ ఇన్ సెమినేషన్ చేశాడట. ఆ.బి.ఐ అంటే భర్త తాలూకు స్పెర్మ్ భార్యలో ప్రవేశపెట్టటం”.

అడగటానికి సిగ్గేసింది కానీ అనుమానం తీర్చుకోవటానికి అడిగింది “భర్త స్పెర్మ్ బయటనుంచి ప్రవేశపెట్టటమెందుకు? ప్రకృతి సిద్ధమైన పద్ధతులుండగా?”

ఇంగ్లీషులో అడిగినా కూడా ఆమె మొహం ఎర్రబడింది. అయితే ప్రహసిత దాన్ని గమనించలేదు. ఒక డాక్టర్ కాబట్టి మామూలుగా చెప్పుకుపోయాడు.

“ కొన్ని కేసుల్లో మొగవాడి వీర్యం స్త్రీ అండాన్ని చేరుకోలేదు. అటువంటప్పుడు భర్త స్పెర్మ్ ని ఒక ఇంజక్షన్ లోకి ఎక్కించి దాన్ని భార్యలోకి ప్రవేశపెడతారు. మామూలుకన్నా ఎక్కువ శక్తి వంతంగా ఈ ప్రక్రియ పనిచేస్తుంది. డాక్టర్ విశాల్ చేసిందిదే”

“ఇందులో పరిశోధించవలసిందేముంది?”

“ ఇక్కడే ఒక చిన్నవిషయం బయటపడింది. ఇది సంవత్సరం క్రిందటి మాట. అప్పుడు డాక్టర్ విశాల్ కి ఇంత ప్రాక్టీసు లేదు. మూడు గదుల చిన్న ఇంటిలో వుండేది క్లినిక్. అక్కడ మంచి బాత్ రూమ్ సౌకర్యం కూడా లేదట. అందుకని స్పెర్మ్ ని ఇంటిదగ్గరే కలెక్ట్ చేసుకుని రమ్మని చెప్పాడట. ఆ భర్త ప్రొద్దున్న అయిదింటికి దాన్ని తీసి ఒక ఇంజెక్షన్ బాటిల్ లో భద్రపరిచాడు. తొమ్మిదింటికి భార్యా భర్తలు స్క్వాటర్ మీద క్లినిక్ కి వెళ్ళారు. ఆమె వెనుక సీటు పై కూర్చొని కర్చిఫ్ లో ఆ బాటిల్ పట్టుకుంది” అని ఆగి నెమ్మదిగా పూర్తి చేశాడు “మొగవాడి వీర్యంలో జీవోత్పత్తి చేసే కణాలు మరణించటానికి మూడు గంటల కాలమూ, ఆ మాత్రం ఎండా చాలు. కానీ ఆమె గర్భవతి అయింది”.

“మైగాడ్” అదిరిపడింది.

“ ఒక విషయం గమనించావా? డాక్టర్ విశాల్ దాదాపు ప్రతిరోజూ పత్రికల్లో తన క్లినిక్ వల్ల సంతానం కలిగినట్టు ప్రకటించుకుంటూ వుంటాడు. కేవలం ఒక్క డాక్టర్ వల్ల ఇంతమంది దంపతులకు సంతానం కలగటం అసంభవం. అందువల్ల లైబ్రరీకి వెళ్ళి గత ఏడాది తాలూకు ప్రకటనలన్నీ సేకరించాను”.

మధూహ నిరత్తురాలై “వ్యాట్ ” అంది.

ప్రహసిత్ నవ్వాడు. “అవును, ఏదైనా ఇన్వెస్టిగేషన్ చేసేటప్పుడు లోతుకంటూ చేయాలి కదా” అంటూ డ్రాయర్ లోంచి పేపర్లు తీసి బల్లమీద పెట్టాడు.

“ఇందులో దంపతుల ఫోటోలు లేవు. కానీ కృతజ్ఞతలు చెప్తూ వ్రాసిన ఉత్తరాల అడ్రసులున్నాయి. ఉదాహరణకి ఈ రెండు అడ్రసులూ తీసుకో”.

1. జి. రామారావు.

నెహ్రూనగర్

ఉండ్రాజవరం

2. విన్నకొండ సుబ్రహ్మణ్యం

చందనంవారి వీధి.

శ్రీకాకుళం.

ఈ రెండు ఊళ్ళూ నాకు బాగా తెలుసు. ఆ ఊళ్ళో సదరు వీధులు లేవు. అక్కడ దంపతులకి ఇతని వల్ల పిల్లలు పుట్టారన్నది అబద్ధం”.

మధూహ ఊపిరి బిగపట్టింది. ఆమెకు లోపల్నుంచి ఆవేశం తన్నుకొస్తోంది. “ఎలా ?.... ఎలా దీన్ని బయటపెట్టటం” అంది స్వగతంగా.

“ చాలా కష్టం. చట్టబద్ధంగా మనం ఏమీ చేయలేం. విశాల్ క్లినిక్ లో ట్రీట్ మెంట్ తీసుకుంటే పిల్లలు పుట్టరనీ, కేవలం పేషెంట్లని ఆకర్షించటానికే ఈ విధమైన ప్రకటనలు గుప్పిస్తాడనీ నిరూపించటానికి మనవద్ద సాక్ష్యాలు లేవు. ఇక మనం చేయగలిగిందల్లా విశాల్ క్లినిక్ ముందు నిలబడి ఇక్కడికి ఎవరూ వెళ్ళొద్దు అని అరవాలి రోజంతా. అప్పుడు గానీ మనిద్దర్ని పిచ్చాసుపత్రిలో చేర్పించరు” అంటూ నవ్వాడు.

ఆమె నవ్వలేదు. స్తబ్ధంగా కూర్చుండిపోయింది.

ఆ క్షణం ఆమె ప్రపంచం కోసం దుఃఖించింది. ఎంతమంది అమాయకులు. వీరికి జ్ఞానం ఎలా వస్తుంది? ఎంతమంది సంస్కర్తలు హేతువు గురించి ఎంత బోధించినా ఎంతమంది రచయితలు తర్కం గురించి ఎంతవ్రాసినా ఈ సమాజం ఇలాగే వుంటుంది.

కాదు. ఎవరో మారతారు. ఒక్కరు మారినా చాలు ఒక్కరు తెలుసుకున్నా చాలు. వారి కోసమైనా దీన్ని చివరికంటా శోధించాలి.

ఆమె దృఢ నిశ్చయంతో లేచింది.

అయితే ఇంటికొచ్చేసరికి పరిస్థితి మరోలా వుంది. సోమం ఇంటిలో లేడు. ఒక ఉత్తరం మాత్రం వుంది.

“వదినా

నేను ఇల్లు వదిలి వెళ్ళిపోతున్నాను. తల్లీ తండ్రీ పోయాక స్వంత తమ్ముడిలా ఆదరించావు. కానీ నాకే నీ తమ్ముడయ్యేటంత అర్హత లేదు.

ఒక అన్యాయం జరుగుతోంది. దానివల్ల నీకేం నష్టం లేదు. దానితో నీకే సంబంధమూ లేదు. అయినా దాన్ని ఎదుర్కొనేటందుకు నువ్వు ఎంత శ్రమిస్తున్నావో నాకు తెలుసు. ఒక దారుణాన్ని వెలుగులోకి తీసుకురావటానికి నువ్వెంత తపిస్తున్నావో కళ్ళారా చూశాను. న్యాయం కోసం పోరాడిన లాయరుగారు కాళ్ళు రెండు పోగొట్టుకుని ఆస్పత్రి మంచం మీద పడివున్న దృశ్యం ఇంకా నా కళ్ళల్లో కదుల్తోంది.

చాలా మంది తెలివైనవాళ్ళు మోసం చేస్తుంటే మీలాంటి వాళ్ళు కొద్దిమంది దాన్ని ఎదుర్కోవటం కోసం పోరాడుతూంటే మాలాంటి అమాయకులం తెలివిని పెంచుకోవటం కోసం మైండ్ హిప్నో క్లినిక్‌లని ఆశ్రయిస్తాం.

వదినా! మా వూళ్ళో కొందరు యువకులున్నారు. జరుగుతున్న అన్యాయాన్ని చట్టపరంగా ఎదుర్కోలేనప్పుడు ఆ బాధ్యతని వాళ్ళు చేపడతారు. నేను వాళ్ళ దగ్గరకి వనాల్లోకి వెళుతున్నాను. వెళ్ళబోయే ముందు ఇంకో చిన్న పని పూర్తి చేస్తాను.

ఇంకో రెండు నిమిషాల్లో ఈ ఉత్తరం ముగించి విశాల్ క్లినిక్‌కి వెళ్తాను. అతనికి చిన్నపాఠం చెప్పటం కోసం....

..... సోమం

ఆమెకేదో అర్థమయింది. సోమం ఏదో దారుణం తలపెట్టబోతున్నాడని అర్థం కాగానే నో అని అరుస్తూ దాదాపు బయటకు పరుగెత్తింది.

ఆమె విశాల్ క్లినిక్ చేరుకునేసరికి పదినిముషాలు పట్టింది.

సరిగ్గా అదే సమయానికి డాక్టర్ విశాల్ రాజుతో కలిసి క్లినిక్ తలుపు మూసి మెట్లు దిగుతున్నాడు.

ఆమె ఏదో అనబోయేటంతలో కిళ్ళి బడ్డీ వెనుకనుంచి సోమం వేగంగా ముందుకొచ్చాడు.

అది గమనించి మధూహ గట్టిగా అరవటం, ఈ లోపులో సోమం తన చేతిలో సీసాలో వున్న ద్రవం డాక్టర్ విశాల్ మీదకి విసరటం ఒకేసారి జరిగాయి.

ఏం జరుగుతోందో తెలియని రాజు అప్రయత్నంగా ముందుకు రావటంతో ఆ ద్రవం అతడి మొహం మీద పడిపోయింది.

ఊహించని ఈ పరిణామానికి సోమం కూడా బిత్తరపోయినా, వెంటనే తేరుకుని మిగతాదాన్ని విశాల్ మొహం మీదకి విసిరాడు. అప్పటికే ప్రమాదాన్ని గ్రహించిన విశాల్ మొహం వెనక్కి తిప్పుకున్నాడు. వెనుక జుట్టు క్షణాల్లో కాలిపోయింది. మెడమీద చర్మం భగ్గుమంది.

డాక్టర్ విశాల్ కేకల్ని రాజు కేకలు అధిగమించాయి . జనం ఇంకా దిగ్భ్రాంతి నుంచి తేరుకోలేదు.

నా కళ్ళు నా కళ్ళు అని అరుస్తున్నాడు అంధుడైపోయిన రాజు.

డాక్టర్ విశాల్ కి అంత ప్రమాదం జరగలేదు కానీ, జుట్టంతా కాలిపోయి మరింత వికృతంగా తయారయ్యాడు. డీవ్ షాక్ లో వున్నాడు.

సోమం జనంలో కలిసిపోయాడు.

మధూహ రాజు దగ్గరకి పరుగెత్తింది. అతడి మొహాన్ని తన చేతుల్లోకి తీసుకుంది.

ఎంత కాదనుకున్నా అతడు ఒకప్పుడు తన స్నేహితుడు. కలిసి జీవితాన్ని పంచుకోవాలనుకున్నవాడు.

వీటన్నింటికన్నా ఎక్కువగా స్త్రీ సహజమైన జాలి, ప్రేమ, కరుణ భావాలు ప్రేమా ముప్పిరికొనగా అతడిని తన గుండెలకి హత్తుకుని “ఊరుకో రాజూ, దిగులు చెందకు. నేను లేనూ” అంటూ ఓదార్చసాగింది.

ఆ క్షణం అతడి స్థితి చూసి ఆమె కరిగిపోయింది. కొన్నాళ్ళ క్రితం అతడన్న మాటలూ తనని తిరస్కరించిన విధానం అన్నీ మర్చిపోయింది.

నిస్సహాయుడై విలపిస్తూన్న తన స్నేహితుడిని ఓదార్చటంలో ఆమె పూర్వపు ప్రేమ పొంగి పొర్లింది.

స్త్రీ కున్న ఏకైక బలహీనత అది. పురుషుడు ఎన్ని మాయమాటలు చెప్పినా ఎన్ని అబద్ధాలు చెప్తున్నాడని తెలిసినా మళ్ళీ మళ్ళీ అతడిని క్షమిస్తుంది.

పూర్ణమైన మనసుతో అతడిని ప్రేమిస్తూనే ఉంటుంది. తన ప్రేమతో అతడిని గెలవాలనుకుంటుంది. అతడు ఎప్పటికైనా తన పంథా మార్చుకుంటాడనీ తనే అతడుగా జీవిస్తాడనీ భావిస్తుంది,

మనుష్యులు ముఖ్యంగా మగవాళ్ళు అంత తొందరగా మారతారా? కాలమే నిర్ణయించాలి.

అయిదో అధ్యాయం

లక్ష్మి మొహం తెల్లగా, రక్తం లేనట్టుగా పాలిపోయింది. ఆమె చేతిలో ఉత్తరం వణుకుతోంది. ఆ రోజే పోస్టులో వచ్చిందది. అందులో ఇలా వుంది.

“తిండి బట్ట ఇల్లు సంసారం సమాజంలో స్థానం భర్త ఇస్తాడు. సుఖం మాత్రం ప్రియుడు ఇస్తాడు. నీ స్నేహితుడి గురించి ఆలోచనలు మానెయ్యక పోయినా అర్థరాత్రిళ్ళు అతడికి ఫోన్ చేసి పిలిపించుకున్నా నీ జీవితం నాశనం అయిపోతుంది జాగ్రత్త”.

పర్వత శిఖరం విరిగిపోయి నిలువునా సమాధి చేసిన అనుభూతి. వళ్ళంతా చెమటలు. ఆమె ఆ ఉత్తరం చూసి ఎంతగా బెదిరిపోయిందంటే దాదాపు పావుగంట వరకూ కాళ్ళు చేతులూ ఆడలేదు. ఏం చెయ్యాలో తోచలేదు. ఇదంతా తన భర్తకి తెలిసినట్టు... అతడు తనని నిలదీసి అడిగినట్టు... అబద్ధం చెప్పలేక తను నిజం వప్పుకున్నట్టు... అతడు తనకి విడాకులు ఇచ్చినట్టు.... సమాజమంతా తనని వేలెత్తి చూపుతున్నట్టు.... తను ఆత్మహత్య చేసుకున్నట్టు....

క్షణంలో ఇవన్నీ ఊహించుకుంది. ఎవరు వ్రాసి ఉంటారది? ప్రహసిత్ అర్థరాత్రి తనింటికి వచ్చాడన్న విషయం ఎవరికి తెలిసి వుంటుంది? ప్రహసిత్ ఎవరికయినా చెప్పి వుంటాడా?

ఆ ఆలోచన రాగానే వణికిపోయింది. పొరపాటున నోరు జారాడా? అనుకోగానే ఆ విషయం తెలుసుకునేవరకూ మనసాగలేదు.

ఫోన్ దగ్గరకి వెళ్ళి రిసీవర్ ఎత్తి మళ్ళీ ఆగిపోయింది. తమ టెలిఫోన్ ఎవరైనా టాప్ చేశారేమో.... ఈ ఆలోచన ఆమెకి మరింత భయం కలిగించింది. తలుపు తాళం వేసి పక్క వీధిలో వున్న టెలిఫోన్ బూత్ కి వెళ్ళి అక్కడనుంచి ప్రహసిత్ కి ఫోన్ చేసింది.

ఆమె దగ్గరనుంచి రెండోసారి టెలిఫోన్ వస్తుందని వూహించని ప్రహసిత్ కంగారుపడ్డాడు “ఏమిటి విషయం” అని అడిగాడు.

“ నేను అర్జైంటగా మిమ్మల్ని కలుసుకోవాలి”.

“ ఏమిటి? ఎనీ ప్రోబ్లమ్?”

“ ఫోన్ లో చెప్పలేను. వెంటనే కలుసుకోవాలి” అంటూ తనెక్కడుందో చెప్పి అతడింకేదో అడగబోతుంటే ఫోన్ పెట్టేసింది.

ప్రహసిత్ కంగారుపడ్డాడు. ఆమెకు కూడా అలాంటి ఉత్తరం వచ్చిన సంగతి తెలీదు. తనకు వచ్చిన ఉత్తరం సంగతి ఆమెకి తెలిస్తే బెదిరిపోతుందని భయపడ్డాడు. అందుకే ఇంతకాలం ఆ ఉత్తరం సంగతి చెప్పలేదు. ఇంతకీ ఆ ఉత్తరం ఎవరు వ్రాశారో

తెలీదు. చుట్టుపక్కల వాళ్ళు ఎవరయినా వ్రాశారేమో అనుకున్నాడు. ఈ సారి ఆమెని ఇలాంటి ఇబ్బందిలో పడేయటం ఇష్టం లేకపోయింది. అందుకే తన కారులో వెళ్ళకుండా అదే దార్లో వున్న మరో స్నేహితుడి ఇంటి దగ్గర తన కారు వదిలేసి అతడి కారులో బయల్దేరాడు. కిటికీలకి నల్లగ్లాసులున్నాయి.

టెలిఫోన్ బూత్ దగ్గర ఆమె ఎదురుచూస్తోంది.

వెళ్ళి పక్కగా ఆపాడు. ఆమె కూర్చున్నాక కారు వేగంగా పోనిచ్చాడు. వెనుక తనని ఎవరూ ఫోలో అవటంలేదని నిర్ధారణ చేసుకుంటే మంచిదనిపించింది. ఊరి పొలిమేరలు దాటేవరకూ ఏమీ మాట్లాడలేదు.

ఆమెని చూస్తూంటే ఏ క్షణమైనా బరస్ట్ అయ్యేట్టు వుంది. ఆమె కాస్త మానసికంగా సర్దుకునే వరకు ఆగటం మంచిదనిపించింది.

ఊరి చివర డాబా లాంటి రెస్టారెంట్ ఉంది.

ఆ కాంపౌండ్లో కారు ఆపాడు. అప్పుడు కూడా తమనెవరూ ఫోలో అవటం లేదని నిశ్చయించుకున్నాడు.

రెస్టారెంట్ నిర్మానుష్యంగా వుంది. వెయిటర్ వచ్చాక “రెండు ఐస్క్రీం” అన్నాడు.

“నాకేమీ వద్దు” అంది లక్ష్మి.

“ ఫర్వాలేదు” అని వెయిటర్ వెళ్ళిపోయాక ఆమెవైపు తిరిగి “ ఇప్పుడు చెప్పండి. ఏమిటంత అర్జెంటుగా రమ్మన్నారు?” అని అడిగాడు.

ఆమె మౌనంగా తన చేతిలోని ఉత్తరాన్ని అతని ముందుకు జరిపింది.

అది చదువుతుండగానే అతని మొహంలో రంగులు మారాయి. తన భావాలు బయటకు కనిపిస్తే ఆమె మరింత బెదిరిపోతుందని “మీ ఇంటి చుట్టుపక్కల వాళ్ళు

ఎవరో చూసివుంటారు. వాళ్ళే వ్రాసి వుంటారు, ఇలాంటి శాడిస్టులు ఉండటం చాలా సహజం” అన్నాడు.

వెయిటర్ ఐస్క్రీం తెచ్చిపెట్టాడు. “తీసుకోండి” అన్నాడు ప్రహసిత్ వద్దు అన్నట్టు తల అడ్డంగా ఆడించింది.

ప్రహసిత్ ఆమె వైపు సానుభూతిగా చూశాడు. ముందుకు వంగి. “చూడండీ” అన్నాడు “మనం మన మనసుకి సాక్షి. అంతేగాని ఎవరేమనుకుంటారు అని భయపడకూడదు. మిమ్మల్ని చూసి ఓర్వలేని వారెవరో ఈ ఉత్తరం వ్రాసి వుంటారు. అంతకన్నా దీనివలన వచ్చే ప్రమాదం ఏమీ ఉండదు. అనవసరంగా మనసు పాడు చేసుకోకండి” అని ధైర్యం చెప్పటానికి ప్రయత్నించాడు.

పైకి అలా అన్నాడేకానీ ఆమె భయాన్ని అర్థం చేసుకోలేనంత అనుభవరహితుడు కాదు అతడు. అలాంటి ఉత్తర మొక్కటి ఆమె భర్తకి చేరితే దాని పరిణామం ఎలా వుంటుందో ఊహించగలడు. అదంతా సరే. ఆమె సంగతే అర్థం కావటం లేదు. ఏమీ మాట్లాడటం లేదు. మూర్తిభవించిన ఇంట్రావర్ట్లా వుంది. ముకుళించుకుపోయి కూర్చోని వుంది. ఇలాంటి ఇంట్రావర్ట్లతో దేన్నైనా చర్చించటం కష్టమే. తమ అభిప్రాయాలు అసలు చెప్పరు. మనసులో ఏమి ఆలోచిస్తున్నారో అసలు వెల్లడి చేయరు.

వెయిటర్ బిల్ తీసుకువచ్చి పెట్టాడు. దాన్ని పే చేసి వచ్చి కారులో కూర్చున్నారు.

ఇప్పుడు విషయం తెలిసింది కాబట్టి ఈ సారి మరింత జాగ్రత్తగా తమనెవరయినా పరిశీలిస్తున్నారేమోనని గమనించాడు.

ఎవరూ లేరు.

అంతలో తన భయానికి తనకే నవ్వొచ్చింది. అప్పుడంటే అర్థరాత్రి ఆమె భర్త లేనప్పుడు తను వెళ్ళటం ఎవరో చూసి వుంటారు. ఇప్పుడు ఎవరికి తెలుస్తుంది?

ఊళ్ళోకి వెళ్ళాక “ఎక్కడ దింపను” అని అడిగాడు.

“ ఇక్కడ దిగిపోతాను” అంది. అతడు కారు పక్కకి తీసి ఆపు చేశాడు. ఆమె కారు దిగుతూండగా చుట్టు చూశాడు.

అంతా హడావుడిగా ఎవరి పనుల్లో వారున్నారు.

2

అక్కణ్ణుంచి ఆమె ఆటోలో ఇంటికి వెళ్ళేసరికి అక్కడ మధూహా ఎదురు చూస్తోంది.

“ఇల్లు తాళం వేసి వుండేసరికి ఇప్పుడే వెళ్ళిపోదామనుకుంటున్నాను” అంది. లక్ష్మికి తన స్నేహితురాలిని చూడగానే ఎందుకో చాలా రిలీఫ్గా అనిపించింది. ఆమె చాలా వరకూ గుంభనంగా వుంటుంది. కానీ ప్రస్తుతం ఆమె చాలా విపరీతమైన మానసిక వత్తిడిలో ఉంది. తనకీ భర్తకీ వున్న దూరం గురించి కూడా చెప్పకుండా ఆపుకోలేని స్థితిలో వుంది.

మధూహా చేతిలో ఆకాశరామన్న ఉత్తరం పెట్టి మొత్తం జరిగినదంతా చెప్పింది. అందులో సగం మధూహాకి తెలిసిందే. అయినా తెలియనట్టే వింది. ప్రహసితేకి కూడా అలాంటి ఉత్తరం ఒకటి వచ్చిందని చెప్పలేదు లక్ష్మికి. ఆ ఉత్తరాన్నే చూస్తూ వుండిపోయింది.

రెండు చేతివ్రాతలూ ఒక్కటే.

కానీ.... కానీ....

ఆ చేతివ్రాత ఎక్కడో చూసింది.

ఎక్కడ?

అదే అంతు పట్టటం లేదు. తనకీ లక్ష్మికి తెలిసిన వాళ్ళు ఎవరున్నారు అని ఆలోచించింది. ఇంత పనిగట్టుకుని ఎవరు వ్రాస్తారు?

లక్ష్మి జరిగిన కథంతా ఇంకా చెపుతూనే వుంది. దాని కన్నా మధూహా ఆలోచన వేరే చోట వుంది.

ఈ వ్రాత తను ఎక్కడ చూసింది.

తనకు తెలిసిన వాళ్ళలో ఇంత రాక్షస మనస్తత్వం వున్నవాళ్ళు ఎవరు?

ఏం ఆశించి ఈ ఉత్తరం వ్రాశారు?

లక్ష్మి నుంచి వాళ్ళు ఏం ఆశిస్తున్నారు?

లేదా లక్ష్మి శ్రేయోభిలాషులా?

ఈ లోపులో లక్ష్మి అడిగింది “నన్నేం చేయమంటావు చెప్పు?”

ఆలోచనలో వుండి మధూహ సరిగ్గా వినిపించుకోలేదు. లక్ష్మి అదే ప్రశ్న రెట్టించి “ ఏం చెయ్యాలో అర్థం కావటం లేదు. సుఖంగా వుండేదాన్ని అనవసరంగా ఇందులో ఇరుక్కుపోయాను” అంది.

ఈ సారి బిత్తరపోవటం లక్ష్మి వంతయింది.

మధూహ అదే ఆవేశంతో అంది “ అవును. ఇంతకాలం నీది, విష్ణుదీ ఆదర్శమైన దాంపత్యమని, వేళ్ళమీద లెక్కపెట్టదగ్గ సుఖమైన సంసారాల్లో ఒకటని అనుకున్నాను. కానీ ఇప్పుడు నువ్వు చెబుతున్నది వింటూంటే ఈ ప్రపంచంలో చాలా మందిలాగే నువ్వుకూడా లోపల ఎన్ని స్పర్థలున్నా పైకి సంతోషంగా కనపడే దంపతుల్లాగే ప్రొజెక్టు చేసేందుకు తాపత్రయపడుతున్నావని అర్థమైంది”.

లక్ష్మి కొద్దిసేపు మౌనంగా వుండి నెమ్మదిగా “ ఏమంటావు? మేము సుఖంగా లేం అని అంటావా”.

“అవసరం లేదు కానీ ఇందులో నీ తప్పేమీ లేదని నువ్వు మనస్ఫూర్తిగా నమ్ముతున్నావే. అదీ తప్పు నువ్వు అర్థరాత్రి ప్రహసితీకి ఎందుకు ఫోన్ చేశావ్? అంటే నీలోనే అంతర్గతంగా ఆ కోరిక వుందన్నమాట”.

లక్ష్మి దెబ్బతిన్న లేడిలా చూసింది. అప్రయత్నంగానే ఆమె కళ్ళనిండా నీళ్ళు తిరిగాయి. వణుకుతూన్న కంఠంతో “ నా మంగళసూత్రం మీద ఒట్టేసి చెబుతున్నాను. నాకు అటువంటి కోరికేమీ లేదు” అంది.

“లేకపోవచ్చు. లేదా అలాంటి కోరిక వున్నా తరతరాలుగా నీ నరనరాల్లో జీర్ణమైపోయిన సంస్కృతి నిన్ను నైతికమైన బంధాల్లో కట్టి పడవేసి వుండవచ్చు. ఈ కోరిక అనేది ఎంత ‘జాణ’ అంటే అసలది తన స్వరూపాన్ని మనకెప్పుడూ స్పష్టంగా తెలుపదు. మనకు మనమే అది మనలో లేదు అని స్పష్టంగా నమ్మేటంతగా మనలో నిబిడీకృతమై వుంటుంది. దాన్ని ఆత్మవంచనతో కప్పిపుచ్చేసి మనమెంతో గొప్పవాళ్ళమని మన స్ఫూర్తిగా మనమే నమ్మటం కన్నా మూర్ఖత్వం ఇంకొకటి లేదు” అంది.

“ ఇప్పుడు నన్నేం చేయమంటావ్?”

“ఆ కోరికని మనసులోంచి బయటకు తియ్యి. ఎదురుగా నిలబెట్టు. అంతేకానీ దాన్ని మనసులోనే పెంచి పెద్ద చెయ్యటమో అక్కడే కృశించిపోతుందిలే అని నిర్లిప్తంగా వుండిపోవటమో చేయకు. దానితో యుద్ధం చెయ్యాలంటే దానితో ముఖాముఖి తలపడాలి. అంటే దాన్ని బయటకు తీసి స్పష్టంగా చూడగలగాలి. అలా చెయ్యటాన్నే సెల్ఫ్ రియలైజేషన్ అంటారు” ఆమె ఆగి కొనసాగించింది.

ఒకసారి ఆ రియలైజేషన్ వచ్చాక ఏం చేస్తావా అన్నది నీ ఇష్టం. నీ కోరికే గానీ గలిస్తే ప్రహసిత్తో గడుపు. నా భర్త నలుగురితో తిరుగుతున్నప్పుడు నేను ఒకరితో తిరిగితే తప్పేమిటి అన్న వాదన అది. దానివల్ల నీకు సుఖం రాలేదనుకో. అసలా ఆలోచనే బావోలేదనుకో నేను భారతీయ స్త్రీని. భర్త ఎలాంటివాడయినా అతడి సహచర్యంలోనే నాకు సంతృప్తి అని గాఢంగా నమ్ముతున్నావనుకో. అప్పుడు అలాగే వుండు”.

“అంటే అసలు మనసనేదే లేకుండా ఘర్షణ లేకుండా ఏది దొరికితే దానితో ఆనందిస్తూ బ్రతికెయ్యమంటావా?” అడిగింది లక్ష్మి.

“ఘర్షణ లేకుండా మనసే లేదు. కానీ నువ్వనుకునే ఘర్షణ వేరు. నేను చెప్పే ఘర్షణ వేరు. ఇన్నాళ్ళూ నీ కాపురం ఇంత దరిద్రంగా వుందని నువ్వు చెప్పేవరకూ నాకు తెలియదు. నీ అంతర్గత శక్తులనన్నింటినీ నీ కాపురం బయట వాళ్ళకి మంచిగా కనపడేటందుకే వినియోగిస్తూ వచ్చావు. మనసులోనే కుమిలిపోతూ దానికే ఘర్షణ అని అందమైన పేరు పెట్టుకున్నావు. నీలో నువ్వు కుమిలిపోవటం ఘర్షణ ఎలా అవుతుంది? ఘర్షణ అంటే నీలో రెండు శక్తులు నిజాయితీగా పోరాడాలి. అందులో ఒకటి నెగ్గాలి. దాన్ని నువ్వు ఏ విధమైన గిట్టి ఫీలింగ్ లేకుండా ఆచరించాలి. తరువాత బాధపడననే నమ్మకం నీకు మనస్ఫూర్తిగా కలగాలి. మరోలా చెప్పాలంటే ఘర్షణ యొక్క అంతిమ లక్ష్యం ఆనందం అయివుండాలి. వేదన కాదు. దీనికే ఒక మంచిపేరు వుంది లక్ష్మీ. ప్రతివారూ తెలుసుకోవాల్సిన పేరు అది”.

“ఏమిటది?”

“నిర్మాణాత్మకమైన స్వార్థం”

లక్ష్మి కళ్ళు విస్ఫారితం చేసుకుని మధూహ వైపు చూసింది. తన ముందు మామూలుగా ఆడుతూ పాడుతూ సామాన్యమైన ఆడపిల్లలా కనపడే మధూహేనా ఈమె?

కానీ ఇంకా ఏదో అనుమానం.

“మధూ” అంది. “ప్రతివారూ నీలా ఆలోచించి తమ స్వార్థం చూసుకుంటే ఇక ఈ ప్రపంచంలో ఆత్మీయతలూ ఆప్యాయతలూ వుండవు కదా”.

“ట్రాష్” అంది మధూహ నిర్లక్ష్యంగా.

ఆమె మొహం ఆవేశంతో ఎర్రబడింది. “ప్రతివారూ ఇంతకన్నా స్వార్థంతోనే ఆలోచిస్తారు. కానీ పైకి చెప్పరు. నేను చెప్పే స్వార్థంలో ఇతరులకి కలిగే నష్టం ఏమీ లేదు. కేవలం నీ మంచి కోసం నువ్వు ఆలోచించుకునే నిర్మాణాత్మకమైన స్వార్థం కోసం ఎరగా పెడతారు. ఇంతమంది మొగవాళ్ళని చూశాను కదా. ప్రతివారికీ శారీరకంగానో మానసికంగానో మరో స్త్రీతో వివాహత్పూర్వమో తరువాతో ఒక అనుభూతి వుంటుంది. కానీ తమ భార్యలు అలా వుండటాన్ని ఒప్పుకోరు. నువ్వన్న అందమైన ఆ పదాలు ఏమిటవి? ఆత్మీయత, ఆప్యాయత వాటిని భార్య దగ్గర పెట్టుబడిగా పెడతారు. కుటుంబం, పిల్లలు, సామాజిక భద్రత, నైతిక విలువలు అంటూ భార్యని సెంటిమెంట్‌తో కట్టి పడేసి తమని తాము మోసం చేసుకుంటూ ఆవిడని మోసం చేస్తూ గడుపుతారు”.

“ ఈ ప్రపంచంలో మొగవాళ్ళందరూ నువ్వు అన్నట్టు లేరు మధూ. భార్యలతో సుఖంగా సంసారాలు చేసుకుంటున్న వారూ ఏకపక్షీ ప్రతులూ కూడా వున్నారు. వారి పేరున గుళ్ళూ, సత్రాలూ, చలివేంద్ర కేంద్రాలూ కట్టబడుగాక. కానీ నేనిక్కడ వ్యక్తుల గురించి మాట్లాడటం లేదు. సిద్ధాంతాల గురించి మాట్లాడుతున్నాను. మొగవాడికొక న్యాయం ఆడదాని కొక న్యాయం ఎందుకని ప్రశ్నిస్తున్నాను. ఒక పక్క భార్యని సుఖపెట్టి మరోపక్క ఆ భర్త తన సుఖం కోసం బయటి ఆనందాన్ని అనుభవిస్తూ భార్యని సంతృప్తిగా వుంచగలిగితే తప్పేం వుంది. ప్రస్తుతం చాలామంది చేస్తున్నది అదే. అది నిర్మాణాత్మకమైన స్వార్థమే కదా”

“బయటి ఆనందమంటే?”

“ పరాయి స్త్రీతో సంబంధం కావొచ్చు. స్నేహితులూ, పేకాట... ఏదైనా కావొచ్చు. భార్య కిష్టం లేదని తెలిసి ఆమెను ఇబ్బంది పెట్టకుండా బయట చేసుకునే ఏ పనైనా నిర్మాణాత్మక మైన స్వార్థమే కదా”.

“ మాటి మాటికీ ఆ పదం వెటకారంగా వాడకు”

లక్ష్మి నొచ్చుకుంటూ “అయ్యో నేనా వుద్దేశంతో అనటం లేదు. ఆ పద ప్రయోగం నచ్చి అంటున్నాను” అంది.

మధూహ కాస్త ఆలోచించి “ నువ్వన్నది నిజమే. భర్త బయట ఎలా తిరిగినా తను తన భర్తతో సంతోషంగా వుండగలుగుతున్నానని ఒక స్త్రీ అనుకుంటే అంతకన్నా కావల్సింది ఏముంది?” అంది.

“ మరి నువ్వు చెప్పేది ఏమిటి? ఏ మాత్రం కొద్దిగా అసంతృప్తిగా వున్నా సంసారాన్ని విచ్చిన్నం చేసుకుని బయట ఆనందాల్ని వెతుక్కోవాలనా? లేక భర్తనీ పిల్లనీ మోసం చేసి దొంగచాటుగా జీవితం రహస్యంగా గడపాలనా?”.

“ నేను మనుష్యుల గురించి మాట్లాడుతూంటే నువ్వు స్త్రీల గురించి భార్యల గురించీ మాట్లాడుతున్నావు. అసంతృప్తి అనేది వున్నప్పుడు దాని నుంచి ఎలా బయటపడాలా అన్నది ప్రతి మనిషీ నిరంతరం అన్వేషించవలసిందే అంటున్నాను. అది మానేసి తనలో తానే కుమిలిపోకూడదు అంటున్నాను”.

“ఎవరు చేసినా అదే”

“కాదు కుమిలిపోతారు లేదా నిరంతరం దాని గురించి ఆలోచిస్తూ రాజీ పడిపోయి డిప్రెషన్ కి లోనై మరింత నష్టపోతారు. ఆత్మవంచన చేసుకుంటారే తప్ప ఆత్మ విమర్శ చేసుకోరు. ఉదాహరణకి నిన్నే తీసుకో - నీకు భర్త వల్ల అసంతృప్తి. బయట పడటానికి రెండు మార్గాలున్నాయి. అతడిని వదిలిపెట్టటం లేదా అతనితోనే వుంటూ సంతోషంగా ఎలా వుండాలా అని ప్రయత్నించటం. మొదటిది సాంఘిక భద్రత దృష్ట్యా సాధ్యం కాదు. రెండో దాంట్లో మళ్ళీ రెండు మార్గాలున్నాయి. అతడితో వుంటూనే రహస్యమైన ఆనందమార్గాలు వెతుక్కోవటమా? లేక వేరే వ్యాపకాల్లో ఆనందం చూసుకోవటమా? చాలా మంది చేసేది రెండోదే. పిల్లల పెంపకం, నగలు, చీరలు, వగైరా”.

“నా కది చేత కాదు”.

“ పోనీ ప్రహసిత్ తో వెళ్ళిపోయి అతడిని వివాహం చేసుకుంటావా?”

“ నీకేమయినా మతి పోయిందా?”

ఆమె మాటలు మధూహ పట్టించుకోలేదు “ నీకా ధైర్యం కూడా వుందని నేననుకోను. అయినా దాన్ని నేనంత సమర్థించను కూడా. ఒక రోజు టెన్నిస్ కోర్టులో నిన్ను చూసి తల మునకలయ్యేటంత ప్రేమలో పడి ఆ తరువాత నువ్వు వివాహితురాలివని తెలిసి అంత తొందరగానూ విత్తడా అయిపోగలగటం అనేది నాకెప్పటికీ అర్థం కాని ప్రేమ. ఆ మాటే నేనంటే మీరందరూ - అవున్నే ఎలాంటి నిర్మాణాత్మకమైన స్వార్థ పరురాలికి అంత నాజూకైన సెంటిమెంట్లు ఎలా అర్థమవుతాయి? అని ఎగతాళి చేస్తారు. ఇంతకీ నేను చెప్పొచ్చేదేమిటంటే వూరికే నా జీవితం ఇలా అయిపోయింది అని కుమిలిపోకు. మార్గాలు అన్వేషించు. చేతులు కాలినా ఫర్వాలేదు. కానీ ఆనందం కోసం దివిటీ పట్టుకుని వెతుకు. ఏదో ఒక మార్గం దొరక్కపోదు. సూర్యోదయం కాదని తెలిసినప్పుడు చీకట్లో ఏడుస్తూ కూర్చోవటం కంటే తప్పు దార్లో అయినా ఎటో ఒకవైపు ప్రయాణం ప్రారంభించటం మంచిది”.

లక్ష్మి కొంచెం సేపు ఆలోచనలో పడి చివరికి తలెత్తి “నువ్వు చెప్పిన ఈ మార్గాలు తప్ప ఇంకేమీ లేవంటావా?” అంది.

మధూహకి ఒళ్ళు మండిపోయింది “ఉంది” అంది.

లక్ష్మి ఆసక్తిగా ముందుకు వంగి “ ఏమిటది?” అని అడిగింది.

“ నువ్వు ఆత్మహత్య చేసుకోవటం” అని అక్కణ్ణించి లేచిపోయింది మధూహ.

మధూహకి పుస్తక విజ్ఞానమే కానీ అనుభవ జ్ఞానం లేదు. అందువల్ల మరో దారేమయినా వుందా? అన్న ప్రశ్నకి సరి అయిన సమాధానం చెప్పలేకపోయింది.

మరో దారి ఉంది.

అదేమిటో ఆమెకి మధూహ గానీ, విష్ణుగానీ చెప్పలేదు.

ప్రహసిత్ చెప్పాడు ఒక అర్థరాత్రి.

“నేను నీకు ఎలా కృతజ్ఞతలు చెప్పకోవాలో తెలియటం లేదు. మనుష్యుల్లో దేవతలుంటారని ఏదైనా సినిమాల్లో డైలాగు వింటే నవ్వుకునేవాడిని కానీ ప్రత్యక్షంగా చూస్తున్నాను. సారీ నేను అంధుడిని, చూడలేను కదూ”.

“ అలా మాట్లాడకు రాజు ” అంది మధూహ ఓదార్పుగా అతడు మాములు మనిషి కావటానికి అన్ని రోజులు పట్టింది. గాయాలైతే తగ్గు మొహం పట్టాయి గాని, మొహమంతా వికృతంగా మారిపోయింది.

అతడి ఆస్పత్రి ఖర్చులన్నీ మధూహే భరించింది. అతడింత తొందరగా తేరుకున్నాడంటే మధూహే కారణం.

తన దగ్గర బంధువు విసిరిన యాసిడ్ వల్ల అతడు అలా అయిపోయాడని ఆమె మనస్సులో చాలా గిట్టి ఫీలింగ్ వుంది. డాక్టర్ విశాల్ చేసిన మోసానికి రాజు బలయ్యాడు. రాజు పాత్ర కూడా వుండి వుండవచ్చు, కానీ ఇది మరీ దారుణమైన శిక్ష.

కేవలం జాలి వల్లే తనిదంతా చేస్తోందా?

రాజంటే ప్రేమ లేదా?

ఆమె ఆ విషయం అంతగా ఆలోచించలేదు. ఒకప్పుడు ఆమె గుండెల్నిండా అతడంటే ప్రేమ వుండేది. చాలా దారుణంగా ఆమె మనసుని అతడు గాయపరిచాడు. డాక్టర్ విశాల్‌ని ఆశ్రయించాడు డబ్బుకోసం.

అయినా అతడిని చేరదీసింది. లాలించింది. అన్నింటికన్నా ముఖ్యంగా ధైర్యం చెప్పింది. అంధుడైపోయాడన్న భావం అతడిని మానసికంగా కృంగతీసిన సమయంలో అండగా పక్కన నిలవడం. స్త్రీ తన మొదటి ప్రేమని అంత సులభంగా మర్చిపోలేదు. ఆమె విషయంలోనూ అదే జరిగింది.

అయితే అతడి మనసులోని ఒక వికృతమైన మచ్చ ఆమెకి స్పష్టంగా కనబడింది.

దానిని ఒక పీడకలగా మరిచిపోవటానికి ఆమె శాయశక్తులా ప్రయత్నిస్తోంది.

“నువ్వు నాకు ఈ సేవలన్నీ ఎందుకు చేస్తున్నావో అర్థం కావటం లేదు మధూ! అద్దంలో చూసుకోలేకపోయినా నా మొహం ఎంత వికృతంగా వుంటుందో నేను వూహించగలను”.

“దయచేసి నువ్వలా మాట్లాడటం మానేస్తావా?”

“నిన్నింకోసారి ఆలోచించుకొమ్మని చెపుతున్నాను. నాకు పైసా రాబడి లేదు. జీవితాంతం నన్ను నువ్వే పోషించవలసి వస్తుంది”.

“నీకు తొందర్లో కళ్ళు తిరిగి వచ్చే అవకాశం వుందని డాక్టర్ చెప్పాడు. ఎవరో స్పెషలిస్టు వస్తున్నాడట”.

“దానికెంతవుతుంది?”

ఆమె కాస్త తటపటాయించి “పదివేలు” అంది.

“ఎక్కడనించి సంపాదిస్తాం? మామూలు ఆస్పత్రి ఖర్చులకే అప్పు చేసినట్టున్నావ్ కదూ”.

ఆమె సమాధానం చెప్పలేదు.

“ఈ సాయంత్రం డాక్టర్ విశాల్ క్లినిక్‌కి తీసుకువెళ్ళు” అన్నాడు.

ఆమె ఆశ్చర్యంగా “ఎందుకు?” అంది.

“చెప్తాగా” అన్నాడు అతడు క్లుప్తంగా.

ఆమెని ముందుగదిలో కూర్చోబెట్టి అతడు లోపలికి వెళ్ళాడు. డాక్టర్ విశాల్ లేడు. పదినిముషాల తరువాత వచ్చాడు.

ఈ లోపులో చిన్న సంఘటన జరిగింది.

ఆమె కూర్చున్న చోటుకి నర్సు వచ్చి “మీరు పేషెంటా?” అని అడిగింది.

“ కాదు రాజుతో కలిసి వచ్చాను”.

రాజు పేరు చెప్పేసరికి నర్సు “మరిక్కడ కూర్చున్నారేమిటి? రండి” అంటూ లోపలికి తీసుకువెళ్ళి మరో గదిలో కూర్చోబెట్టింది. రాజు డాక్టర్ విశాల్‌కి అంతరంగీకుడని అక్కడి స్టాఫ్ అందరికీ తెలుసు. అందుకని మధూహాకి ఆ గౌరవం లభించింది. అయితే రాజు అంధుడవటం వలన మధూహా తన పక్కనుంచి నడిచి వెళ్ళి ఆస్ట్రీ రూమ్‌లో కూర్చున్న సంగతి తెలీదు.

డాక్టర్ విశాల్ రాగానే రాజుతో సంభాషణ ప్రారంభించాడు.

“ఎలా వుంది ఆరోగ్యం ఇప్పుడు?”

“కళ్ళు తప్ప మిగతా అంతా ఓ.కే”

“ఆ ఆసిడ్ విసిరిన వాడు దొరికాడా?”

“లేదు”

“ఇంకేమిటి విశేషాలు?” అడిగాడు విశాల్.

అతడు చాలా పొడిపొడిగా మాట్లాడుతున్నాడన్న విషయం గమనించాడు రాజు.

“నా ఉద్యోగం సంగతి అడుగుదామని వచ్చాను” అన్నాడు డైరెక్టుగా సంభాషణలోకి వస్తూ.

డాక్టర్ విశాల్ మరింత డిప్లమాటిక్ గా “నీకు జరిగిన అన్యాయానికి నేను చాలా బాధపడుతున్నాను రాజూ. కానీ కళ్ళు లేకుండా నీవిప్పుడు ఏ పని చేయగలవు ?” అన్నాడు.

“ నేను మీ క్లినిక్ లో చేసే పనికి కళ్ళు అవసరం లేదని మీకు తెలుసు ” అన్నాడు.

వింటూన్న మధూహ ఉలిక్కిపడింది.

నేను మీ క్లినిక్ లో చేసేపనికి కళ్ళు అవసరంలేదని మీకు తెలుసు

చాలా పెక్యూలియర్ వాక్యం. కాంపౌండర్ కి కళ్ళ అవసరం లేకపోవటం ఏమిటి?

ఈ లోపులో విశాల్ అన్నాడు “ఇన్నాళ్ళూ నువ్వు నాకు చేదోడు వాదోడుగా వుంటూ వచ్చావు. నీ గురించి నేను మర్చిపోను. ఏదో ఒక సాయం చేస్తాను”.

“నాకు ఉచిత సహాయం అవసరం లేదు. నేను చేసిన పనికి జీతం ఇస్తే చాలు” అని ఆగి “ముందిచ్చినట్టుగా” అన్నాడు.

డాక్టర్ విశాల్ క్షణం ఆగి “ముందంటే నువ్వు చాలా ఉపయోగపడేవాడివి. నేను లేనప్పుడు ఆపరేషన్లు కూడా చేసేవాడివి. కానీ ఇప్పుడలా కాదుగా, ఆ ఒక్క పనికి తప్ప ఇంక దేనికీ ఉపయోగపడవు” అన్నాడు.

వింటూన్న మధూహ ఉలిక్కిపడింది.

ఆ ఒక్క పనికి తప్ప!
ఏమిటది?

ఆమె ఆలోచనలో వుండగానే వారి సంభాషణ కొనసాగటం వినిపించింది.

“అది మాత్రం తక్కువ పనా?” రాజు అంటున్నాడు.

“అది మాత్రం తక్కువ పనా?” రాజు అంటున్నాడు.

“ఆ పని కోసం బయటవాళ్ళకిచ్చిన రేటు నీకూ ఇస్తాను. నీకు వీలున్నప్పుడు వచ్చి వెళ్తుండు. లేదా నా కవసరం వచ్చినప్పుడు పిలిపిస్తాను”.

“బయటవాళ్ళకిచ్చిన రేటా!”

“అంటే రహస్యమైన వ్యవహారం కాదు. బహుశ చట్టవిరుద్ధమైంది కూడా కాకపోవచ్చు”.

“ఆ డబ్బు నాకు సరిపోదు. నెలకి వెయ్యి చొప్పున ఏమి సరిపోతుంది?”

డాక్టర్ విశాల్ నవ్వు వినిపించింది “వెయ్యేం ఖర్చు? నువ్వు తల్చుకుంటే మూడువేలు కూడా సంపాదించవచ్చు. రోజుకి వంద చొప్పున”.

“చెప్పటానికి సులభం. అదెంత కష్టమైనపనో అనుభవిస్తే తెలుస్తుంది” కోపంగా అన్నాడు రాజు.

“ఇంతకీ నన్నేం చెయ్యమంటావు?”

“ఎవరో కళ్ళ స్పెషలిస్ట్ వస్తున్నాడట, నాకో రెండురోజుల్లోగా పదిహేను వేలు కావాలి”.

“ఇదేమీ గవర్నమెంట్ ఆఫీసు కాదు. ఫ్యాక్టరీ అంతకన్నా కాదు. కాంపన్నేషన్లూ, గ్రాట్యుటీలు ఇవ్వటానికి...”

“నేను భిక్షం అడగటం లేదు. న్యాయంగా నాకు రావలసిన వాటా అది”.

“అవును, నీదే కానీ మైండ్ మాగ్నో థెరపీ ఆలోచన మాత్రం నాది. రాష్ట్రంలో హిప్పోటిస్టులు చాలామంది అయిపోయారని వారినుంచి పోటీ తట్టుకోవటం కోసం హిప్పో థెరపీని మాగ్నో థెరపీగా మార్చాను. అప్పటినుంచీ జనం ఎలా వస్తున్నారో చూశావుగా”.

రాజు లేచి “నేను వెళ్తున్నాను. రేపు సాయంత్రానికి మీరు నాకు పదిహేను వేలు పంపించాలి” అన్నాడు. అదే ఆఖరిమాట అన్నట్టు.

“ పంపకపోతే?”

“మీరు చేసిన పని ఒక్కటి బయటపెడితే చాలు. జనం మిమ్మల్ని కుక్కని కొట్టినట్టు కొడతారు. పోలీసులు అరెస్టు చేసి జైల్లో పెడతారు”.

డాక్టర్ మాట్లాడలేదు. రాజు లేచి గుమ్మం దగ్గరకి వెళ్ళాడు. అక్కడ ఆగి అన్నాడు “లాయర్ శంకరాన్ని చేసినట్టు నన్ను చేయటానికి ప్రయత్నం చేయకండి. మీరు చేసిందేమిటో కవర్లో వ్రాసి పెట్టి వుంచారు. నా మరణానంతరం బయటపడేట్టుగా” అని బయటకు నడిచాడు.

మధూహ తన కుర్చీలోంచి చప్పున లేచి గబగబా నడుస్తూ క్లినిక్ చుట్టూ తిరిగి, తన యథాస్థానంలోకి వచ్చింది. అప్పటికి రాజు తడుముకుంటూ అక్కడికి చేరుకున్నాడు.

అతడితో కలిసి ఇంటి వైపు వస్తూండగా “ఏమన్నాడు డాక్టర్?” అని అడిగింది ఏమీ తెలియనట్టుగా.

“అనటానికి ఏముంది? బాగా బెదిరించాలి. ఇచ్చి తీరుతాడు”

“ఏమని బెదిరించావు?”

“అవన్నీ అడక్కు”

మధూహ నిరాశ చెందింది. ఈ విసుగు కోపంలోనైనా అతడు ఏమైనా చెబుతాడేమోనని ఆశించింది.

ఏ...దో... వుంది. చాలా నిగూఢమైన రహస్యం! లేకపోతే డాక్టర్ విశాల్లాటి వాడు బెదరడు.

“ఏమిటది?”

ఏ రహస్యాన్ని ఒక డాక్టరూ, కాంపౌండరూ కలిసి ఇంతకాలం పంచుకుంటూ వచ్చారు?

3

“అటువంటి వాడిని నువ్వెలా ప్రేమించగలిగావు?” ప్రహసిత్ అడిగాడు మధూహ సమాధానం చెప్పలేదు.

“నాకు తెలిసినంతలో నువ్వు చాలా విచక్షణాజ్ఞానం వున్నదానివి. రాజుకీ డాక్టర్ విశాల్ కీ మధ్య జరిగిన సంభాషణ వింటూంటే అతడిమీద నాకు సదభిప్రాయం కలగటంలేదు”.

“నాకూ కలగటం లేదు” విషాదంగా నవ్వింది మధూహ. “ఈ క్షణం వరకూ నేనిదే ఆలోచిస్తున్నాను. నేనింకా అతన్ని ప్రేమిస్తున్నానా? లేక ఇదంతా అతడి మీద జాలా? అదీ కాకపోతే, అతడిని ప్రేమించినందుకు అతడిని మార్చటానికి చేస్తున్న ఆఖరి ప్రయత్నమా? ఇటువంటి అనుభవం గతంలో ఒకరికి వచ్చి వుంటుంది. ఆమెని అడిగితే చెపుతుంది...”

“రావణుడి భార్య మండోదరిని” అంటూ నవ్వింది.

ఆమెలో మునుపటంత విషాదం లేదు.

ప్రహసిత్ కూడా నవ్వాడు. ఆమె అంది.

“ప్రస్తుతం నాలాటి వాళ్ళు చాలామంది వున్నారు. నేను కాలేజీలో చాలా తెలివైనదాన్నే. మీరు అన్నట్టు మంచి మార్కులే వచ్చేవి. కానీ ఇప్పుడున్న లోకజ్ఞానం అప్పుడు లేదు. ఇంటర్మీడియేట్ చదివే వయసున్నది చూశారూ- అది చాలా భయంకరమైనది. మనచుట్టూ తిరిగే కుర్రాడిని ముందు ‘నో’ అనటం...అతడు

దిగులుగా వుంటే, కొంతకాలానికి ‘ఓ.కే.’ అనటం... అంతా సినిమాల ప్రభావం” ఆమె ఆగి, తిరిగి చెప్పటం ప్రారంభించింది.

“అలాగే నేనీ ప్రేమలో పడ్డాను. రాజు నా వెనుకే తిరిగేవాడు. హీరోయిన్ ముందు ఒప్పుకోకూడదుగా. నేనూ అలాగే ‘నో’ అన్నాను. మణికట్టు క్రింది భాగాన ‘1045, గురువారం’ అని పచ్చబొట్టు పొడిపించుకున్నాడు. నన్ను చూసిన మొదటి క్షణం గంటలూ నిమిషాలతో సహా గుర్తుండడం కోసం అలా ముద్రించుకున్నానన్నాడు. కరిగిపోయాను... హీరోయిన్ ఏదో ఒక టైమ్ లో కరిగిపోవాలి కదా. అయితే ఈ వ్యవహారంలో నన్ను మోసం చేయాలన్న ఆలోచన కూడా అతడికేమీలేదు. సిన్సియర్ గానే పచ్చబొట్టు పొడిపించుకున్నాడు. ఆ వయసులో కుర్రవాళ్ళు అంత సిన్సియర్ గానే వుంటారనుకుంటాను. ఆ విధంగా ఇద్దరం ప్రేమలో పడ్డాం” ఆమె గతంలోకి జారుకుంది.

“నేను గ్రాడ్యుయేషన్ లో చేరాను. అతడు ఇంటర్మీడియేట్ తో ఆపు చేశాడు. అది మొదటిదెబ్బ. సాధారణంగా ఇంటర్మీడియేట్ స్థాయిలో మొదట ప్రేమలో పడ్డ అమ్మాయిలు గ్రాడ్యుయేషన్ కొచ్చేసరికి ఆ కుర్రవాడిని వదిలేస్తారు. కానీ రాజుని నేను అలా వదలలేకపోయాను. బలహీనతల్ని కూడా ప్రేమించటం నేర్చుకోవాలి అని మనస్ఫూర్తిగా నమ్మినదాన్ని..” అంటూ ఆపి, కొనసాగించింది.

“అతడికి డబ్బు పట్ల సంతృప్తి లేదు. అతని విలువల పట్ల నమ్మకం లేదు. ఏ విధంగానైనా సరే సమాజంలో గుర్తింపు పొందాలి. డబ్బు సంపాదించాలి అన్నదే అతడి ధ్యేయం. నేను దానికి పూర్తిగా వ్యతిరేకిని....”

ప్రహసిత ఆమె మాటలకు అడ్డు తగులుతూ “ఈ ప్రపంచంలో ఎంతోమంది మొగవాళ్ళు ఎన్నో అడ్డదారుల్లో డబ్బు సంపాదిస్తున్నారు. వారి భార్యలందరూ వారిని ఖండించటంలేదు. పైగా తమ మొగుళ్ళ సంపాదన చూసుకుని మురిసిపోతున్నారు మధూ! ఒక్క విషయం గమనించు! ప్రస్తుతం సమాజంలో అవతలివారిని మోసం చేయటం కూడా ఆమోదయోగ్యమైన జీవనవిధానంగా మారిపోయింది” అన్నాడు.

“మిగతా వారి సంగతి నాకు తెలీదు. నాకు మాత్రం ఆత్మ అనేది ఒకటుంది. నా కళ్ళల్లో ఇప్పటికీ మామయ్యే కదులుతున్నాడు. కేన్సర్ తో చనిపోయిన మా

అత్తమ్మే కనపడుతూంది. కష్టార్జితమంతా పోగు చేసుకుని, రోగం నయమవుతుందన్న ఆ ఆశతో వచ్చే వందలాది పేషెంట్లకి ఆశ చూపించి, వారి కష్టాన్నంతా కొల్లగొట్టి తింటే....దానివల్ల ఏదైనా మిగులుతుందా? అటువంటి వ్యక్తికి భార్యగా నేనుండగలనా?”

“పోనీలే. ఇప్పుడిక ఆ సమస్య లేదుగా. అతడే నీమీద ఆధారపడి వుంటాడు”

“నేను చేప్పేది మా ఇద్దరి గురించి కాదు. అటువంటివాడిని ఎలా ప్రేమించావు అని అడిగారు కదా! దానికి సమాధానం చెపుతున్నాను. పదిహేనేళ్ళ వయసులో ఏ గమ్యాన్ని ఆశించి నేను ప్రేమలో పడ్డాను అని ఆలోచిస్తుంటే ఇప్పుడు నవ్వా దుఃఖమూ కలుగుతున్నాయి”.

“నేను నీ వాదనతో ఏకీభవించను. ప్రేమ అనేది అవతలి వారి గురించి అన్నీ తెలిసిన తరువాత కలుగుతుంది అన్న వాదన నిజం కాదు. మొదటి చూపులోనే కలగొచ్చు....”

“రెండో చూపులో పోవచ్చు”

“నీకు నా ప్రేమ మీద చాలా చిన్నచూపు వున్నట్టుందే”

అతడికి కోపం వచ్చిందని గ్రహించి కూడా ఆమె తన వాదనని ఆపు చేయలేదు. “మీ ఉదాహరణ తీసుకోండి. లక్ష్మిని మొదటిచూపులోనే ప్రేమించారు. కానీ ఆమెకి వివాహం అయిందని మీకు తెలీదు. అంటే...మీరు ప్రేమించిన వ్యక్తి మొట్టమొదటి అనర్హతే మీకు తెలీదన్నమాట”.

“నేను ఆ అనర్హత వల్ల ఆమెని ప్రేమించటం మానలేదే”

“మీరొక హైపొతెటికల్ క్యారెక్టర్. అంతే! నిజజీవితంలో అది సాధ్యం కాదు. పల్లెలో ఒక కుర్రాడిని ప్రేమించి, పట్నానికి ఎమ్సెట్ వ్రాయటానికొచ్చి, ఆ వాతావరణంలో రిచ్ నెస్ గమనించి మనసు మార్చుకున్న అమ్మాయిలు కొందరు నాకు తెలుసు.”

అప్పటికి ప్రహసిత్ నవ్వాడు. “మరి నిజమైన ప్రేమంటే ఎలా మొదలవుతుందంటావ్?”.

“జీరోబేస్లో మొదలవ్వాలి. శరీరాకర్షణని అధిగమించాలి. మిగతా ఆకర్షణ తళుకులన్నీ పోవాలి. వ్యక్తిత్వాలూ శరీరాలూ పర్ఫెక్టుగా వైబ్రేట్ అవ్వాలి. గమ్యం తెలిసుండాలి. అప్పుడు ప్రేమ ప్రారంభం అవుతుందని నా వుద్దేశ్యం”.

ప్రహసిత్ మరింత బిగ్గరగా నవ్వుతూ “ఇంపాజిబుల్, ఇంపాజిబుల్” అన్నాడు.

ఆమె అదే ఆవేశంతో “ఏం ఎందుక్కాదు? ఎందుకు ఇంపాజిబుల్?” అని అడిగింది.

“నువ్వు చెప్పేదే నిజమయితే ప్రతి జంటా రెండు మూడేళ్ళు కలిసి కాపురం చేస్తేనే కానీ ప్రేమ ప్రారంభమవదు”.

“నేనూ రాజూ అనుకున్నట్టు తొలి ఆకర్షణ ప్రేమ అనుకోవటం కన్నా అదే మంచిది కదా. అంతవరకూ ఎందుకు? మీరు లక్ష్మిని మనసా వాచా కర్మణ ప్రేమించానన్నారు. నిజంగా లక్ష్మి మీ భార్య అయివుంటే సంవత్సరం తిరిగేసరికల్లా ప్రేమంతా కరిగిపోయి వుండేది”.

ఆకస్మాత్తుగా అక్కడ వెంట్రుక కదిలితే వినపడేటంత నిశ్శబ్దం వ్యాపించింది.

ప్రహసిత్ స్తబ్ధుడై చూశాడు. తను నోరు జారానని మధూహకి అర్థమైంది. అయినా ఆమె తన వాదనలో వెనక్కి తగ్గదల్చుకోలేదు. “అవును ప్రహసిత్, లక్ష్మిది మీరందరూ అనుకునేటంత ఆదర్శమైన దాంపత్యం కాదు. ఇంతవరకూ వచ్చాక మీ దగ్గర దాచేదేముంది? లక్ష్మి వ్రాసేది తన కథే అయితే చాలామంది మధ్య తరగతి స్త్రీలలాగే ఆమె తన సంసారం గురించి బయటపడదు, చాలా గుంభనగా వుంటుంది. మొన్న మొన్నటి వరకూ నాకూ తెలీదు”.

ప్రహసిత్ ఇంకా ఆశ్చర్యం నుంచి తేరుకోలేదు.

“లక్ష్మిలాంటి స్త్రీని కూడా నిర్లక్ష్యం చేసేవారుంటారా? ఆఫ్కోర్స్, విష్ణు గురించి నువ్వు ఇంతకు ముందే చెప్పావనుకో”.

లక్ష్మి నిజంగా చాలా మంచి అమ్మాయి ఒద్దికైనది. ఒకరి గురించి చెడుగా మాట్లాడదు, చీరెలమీదా నగలమీదా ఆశలేదు .....

ప్రహసిత్ నవ్వుతూ “మరి అటువంటి అమ్మాయిని సంవత్సరం తిరిగేసరికల్లా వదిలేస్తానని ఎందుకనుకున్నావ్?” అన్నాడు వాతావరణాన్ని తేలిక చేయటానికి ప్రయత్నం చేస్తూ. మధూహ నవ్వులేదు.

“మీరు భారతదేశపు ప్రధాన టెన్నిస్ ప్లేయర్. ఆట మానేశాక కూడా ప్రతిరోజూ ఉదయం అయిదింటికే లేచి జాగింగ్ చేయటం గమనించాను”.

ఆమె ఏం చెపుతుందో అర్థం కానట్టు చూశాడు.

మధూహ తలెత్తి అతనివైపు సూటిగా చూసింది “మీరు ప్రేమించటానికి ఒక మంచి ఒద్దికయిన చీరెలమీద ఆశలేని అమ్మాయి చాలా?” అని అడిగింది.

అతడు మరింత కన్ఫ్యూజ్ అయి “నీవు చెపుతోంది నాకు అర్థం కావటం లేదు మధూ” అన్నాడు.

“అది అర్థమయితే ఈ దేశంలో చాలా సంసారాలు ఇంతకన్నా బాగా వుండేవి. భార్యాభర్తలు మరింత కమ్యూనికేషన్తో గడిపేవారు. నిజం చెప్పండి. మీ భార్యలో మంచితనం తప్ప మీరింకేమీ ఆశించరా?”

“ఆమె అలా ప్రవర్తించటంలో ఆశ్చర్యం ఏమీ లేదు. భర్త నిరాసక్తత ఆమెలో ఆ విధమైన నిర్లిప్తతని కలిగించి వుండవచ్చు”.

మధూహ మరింత ఇరిటేటింగ్గా “స్త్రీలు బ్రతికేది కేవలం భర్తల కోసమూ పిల్లల కోసమేనా? తమ కోసం తాము బ్రతకరా?” అంది. “భర్త నిర్లక్ష్యం చేస్తే, శరీరం అడ్డంగా పెరిగిపోతున్నా పట్టించుకోరు. ఎవరి కోసం అంటారు. భర్తకి మరింత ఆసక్తి చచ్చిపోతుంది. అనాసక్తి ఎవరిలో ముందు ప్రారంభమైందనేది చెట్టుముందా? విత్తు

ముందా లాంటి ప్రశ్న. ఈ విషయమంతా మొన్న మామధ్య చర్చకు వచ్చింది. చివరికి నేనేమన్నానో తెలుసా? ఈ రకమైన బ్రతుకు బ్రతకటం కంటే ప్రేమించిన ప్రహసిత్తో ఆనందించటం మంచిదని సలహా ఇచ్చాను”.

ప్రహసిత్ అప్రతిభుడై చూశాడు. సన్నగా వణికాడు. ఆమె అతడిని పట్టించుకోలేదు

“అవును. మరెందుకు ఈ జీవితం? అటు భర్తనీ సుఖపెట్టలేక తనూ సుఖపడక అంతా ఖర్చు మీదికి తోసేసి జీవచ్ఛవంలా బ్రతకటం కన్నా ఏదో ఒక కొత్తదాన్ని వెతుక్కోవటం సుఖం కదా. కనీసం అందులోనైనా ఆనందం దొరుకుతుందేమో” అని ఆగింది. “ కేవలం భర్తకి ఇది తెలిస్తే సెక్యూరిటీ పోతుందేమోనన్న భయానికి ప్రేమ... కుటుంబం... నైతిక విలువలు అన్న పేరు పెట్టుకోవటం కన్నా ఆత్మవంచన మరొకటి వుందా? అది నిరాసక్తపు రొటీన్ కి దారి తీయదా?”.

ఆమె ఆవేశం ఏ వాదనలకి దారితీసేదో కానీ, అప్పుడే పోస్ట్ మాన్ రావటంతో సంభాషణకి బ్రేక్ పడింది.

ఒకటే ఉత్తరం వచ్చింది.

అది అగ్నిపర్యవతంలా పేలింది.

చాలా మామూలుగా దాన్ని విప్పి చదవటం ప్రారంభించిన ప్రహసిత్, మొదటి వాక్యం చదవగానే నిటారుగా అయ్యాడు.

అతడి మొహంలో మార్పు గమనించిన మధూహాకి ఏమీ అర్థం కాలేదు

“ఏమిటది?” అని అడిగింది.

అతడు మౌనంగా ఉత్తరాన్ని ఆమెకు అందజేశాడు.

ఆమె గబగబా దాన్ని చదవసాగింది. చదవటం పూర్వయ్యేసరికి ఆమె మొహం కూడా రక్తం ఇంకిపోయినట్టు పాలిపోయింది.

అందులో ఇలా వుంది.

కష్టాలు చెప్పుకుందామని వచ్చిన ఆడదాన్ని ఓదార్పు పేరుతో ఊరి బయట హోటల్‌కి తీసుకెళ్ళి ఐస్‌క్రీమ్ తిప్పించటం మంచివాళ్ళ లక్షణం కాదు. పెళ్ళయిన స్త్రీని లోబర్చు కోవటమంటే వెయిటర్‌కి రెండు రూపాయల టిప్ ఇవ్వటమంత సులభం కాదు. ఇదే ఆఖరి వార్నింగ్. మరోసారి ఇలా జరిగితే తరువాతి ఉత్తరం సరాసరి ఆమె భర్తకే వెళ్తుంది .....

ఇద్దరూ ఆ ఉత్తరం వైపే నిశ్శబ్దంగా చూస్తూ వుండిపోయారు. ఒకటే ప్రశ్న. ఎవరు వ్రాసి వుంటారది?

“ఈ సారి కూడా అతను మిమ్మల్ని ఫాలో అయివుంటాడు” అంది మధూహ.

“అలాంటి అనుమానం వచ్చే జాగ్రత్తగా తీసుకెళ్ళాను ఆమెని” అన్నాడు.

“ఊరు చివర దాబా హోటల్‌కి వెళ్ళాం. వెళ్తున్నంతసేపూ కారు వెనుక ఎవరైనా వస్తున్నారేమోనని జాగ్రత్తగా గమనిస్తూనే వున్నాను. మమ్మల్ని ఎవరూ ఫాలో అవలేదని నిర్భయంగా చెప్పగలను” ఎన్నడూ లేనంతగా ప్రహసిత్ మొహంలో ఆందోళన కనిపించింది.

మధూహ ఆ ఉత్తరం వైపే పరిశీలనగా గమనిస్తూ “ ఈ చేతివ్రాత ఎక్కడో చూశాను, ఎక్కడ చూశానా అన్నది గుర్తు రావటం లేదు. అప్పటినుంచీ ఆలోచిస్తూనే వున్నాను”.

“నీకూ లక్ష్మికి కామన్ స్నేహితులుగానీ స్నేహితురాళ్ళుగానీ వున్నారా?”.

ఆమె తల అడ్డంగా ఊపుతూ “ లేదు ” అంది.

విష్ణు అతను వ్రాసి వుంటాడా అన్న అనుమానంతో అడిగాడు.

“ కాదు, నిశ్చయంగా కాదు”

అతడొక క్షణం ఆగి “ రాజు?” అన్నాడు.

“ ఇంపాజిబుల్, అతడి చేతివ్రాత నాకు బాగా తెలుసు”.

ప్రహసిత సాలోచనగా “ ఇంటి చుట్టుపక్కల వాళ్ళు కూడా అవటానికి వీలేదు. ఆమెని ఇంటికి దూరంగా ఎక్కించుకున్నాను. అదీగాక కారు చాలా వేగంగా డ్రయివ్ చేశాను.పైగా ఆ దాబా హోటల్లో మేమిద్దరం తప్ప ఎవరూ లేరు. నేను టిప్ గా రెండురూపాయలన్నర ఇచ్చానన్న విషయం నాకూ బేరర్ తప్ప మరెవరికీ తెలీదు” అన్నాడు.

ఆమె మరింత పరిశీలనగా ఆ ఉత్తరాన్ని గమనించింది. అతడు కూడా తన ఆలోచనలో తనున్నాడు.

“ ఇలాంటివి మనసుని చాలా చిద్రం చేస్తాయి. పెద్ద పెద్ద ప్రమాదాల్ని సులభంగా ఎదుర్కోవచ్చు, కానీ ఇలాంటి చిన్న విషయాలు కాలిలో ముల్లలాగా నిరంతరం మనసులో ఒకమూల కదలాడుతూ రాత్రింబవళ్ళు గుర్తొస్తూ డిప్రెస్ చేస్తాయి. ముంచుకొచ్చిన పెద్ద ప్రమాదం కన్నా ఇది మరింత పెద్ద నరకం”.

ఆకస్మాత్తుగా ఆమె కుర్చీ వెనక్కి వాలింది.

అతడామెవైపు చూశాడు.

ఆమె కనులు మూసుకుని దీర్ఘాలోచనలో వుంది. అతడేదో అనబోతుండగా ఆమె కనులు విప్పి “మనమొకసారి పత్రికాఫీసుకి వెళదామా?” అంది.

అతడు విస్మయంగా “ఎందుకు?” అన్నాడు.

“చెప్తాను, లేదంటే మీరుండిపోండి. నేను వెళ్ళి అక్కడనుంచి ఫోన్ చేస్తాను”.

“ వద్దు. నేనూ వస్తాను”.

కార్లో ఇద్దరూ మాట్లాడుకోలేదు.

వాళ్ళు వెళ్ళేసరికి ఎడిటర్ శాస్త్రి ఖాళీగానే వున్నాడు “ఏమ్మా, చాలా రోజులైంది కనపడి” అన్నాడు.

“ కాస్త బిజీగా వున్నానండీ. బైదిబై, ఈయన ప్రహసిత్”

శాస్త్రి ఒక్క క్షణం తబ్బిబ్బయ్యాడు.

అంత ఆకస్మాత్తుగా ఇంటర్వేషనల్ స్థాయి ఆటగాడిని అక్కడ చూడటం.

ఇద్దరూ కరచాలనం చేసుకున్నారు.

“ నాకు ఒకసారి 13 14 15 స్కిప్టు కావాలి సర్”

శాస్త్రి ఆశ్చర్యంగా “ ఎందుకమ్మా” అని అడిగాడు.

“ నా స్నేహితురాలు లక్ష్మి వ్రాస్తోందది. చాలా కాలంవరకూ నాకూ ఆ విషయం తెలీదు. ఆ స్కిప్టు చదివింది నేనేకదా. లక్ష్మి చేతివ్రాత నాకు బాగా తెలుసు. మరి ఆ విషయం ఇంతకాలం ఎందుకు గుర్తించలేకపోయానా అని అనుమానం వచ్చింది. అది మరొకసారి చూద్దామని”.

శాస్త్రి బెల్ కొట్టి ఆ మాన్యుస్క్రిప్ట్ తెమ్మని పంపించాడు. అది వచ్చేలోపులో అన్నాడు “ఆ నవల బాగా క్లిక్ అయిందమ్మాయి. నీ స్నేహితురాలే అంటున్నావు కాబట్టి మరొకటి వ్రాయించు”.

“వ్రాస్తుందో లేదో తెలీదండీ. మరో నవల వ్రాసేటంత డెప్త్ వుందని నేననుకోను, ప్రయత్నిస్తాను”.

“ కష్టపడమను అమ్మాయ్. బాగా చదవమను”

మధూహ నవ్వి వూరుకుంది. ప్రహసిత్ ఈ సంభాషణంతా ప్రేక్షకుడిలా వింటున్నాడే గానీ అతని మనసంతా ఉద్వేగంగా వుంది. మధూహ అక్కడికి ఎందుకొచ్చిందో లీలగా అర్థమైంది.

కానీ... కానీ...

ఆలోచనలని భంగం చేస్తూ శాస్త్రీ అన్నాడు “అభినందన సాంస్కృతిక సంస్థ వారు ప్రతిఏడూ ఒక ఉత్తమ రచయిత్రికి బహుమతి ఇస్తారు. ఈ సంవత్సరం ఈ నవలకి ఇద్దామనుకుంటున్నారట. వాళ్ళు గానీ కలిస్తే అంగీకరించమని చెప్పి. చాలా మంచి సంస్థ అది. అలాంటి సన్మానాలు మంచి ఉత్సాహాన్ని, ప్రోత్సాహాన్ని ఇస్తాయి”.

బోయ్ ఈ లోపులో స్కిప్టు తీసుకొచ్చి బల్లమీద పెట్టాడు. మధూహ ఆత్రంగా దాన్ని చేతుల్లోకి తీసుకుంది.

ప్రహసిత్ ఊపిరి బిగపట్టాడు.

క్షణం కూడా పట్టలేదు.

రెండు చేతివ్రాతలూ ఒక్కటే.

ప్రహసిత్కూడా నిస్సందేహంగా నిర్ధారణ అయిపోయింది.

ఆ ఆకాశరామన్న ఉత్తరాలు వ్రాసింది లక్ష్యే.

4

కారు నెమ్మదిగా సాగిపోతోంది.

ఎవరి ఆలోచనలో వారున్నారు.

“ ఇదంతా నేను నమ్మలేకపోతున్నాను” అంది మధూహ స్వగతంగా. “లక్షి ఎందుకు చేసిందిలా?”.

ప్రహసిత్ మాట్లాడలేదు.

“లక్ష్మి స్వభావసిద్ధమైన చేతివ్రాతకీ దీనికి బాగా తేడా వుంది. అందుకే దీన్ని గుర్తు పట్టటానికి నాకు కష్టమైంది. అంత తేడా ఎలా వచ్చిందో నాకు అర్థం కావడం లేదు. అసలు ఏమి ఆశించి ఈ ఆకాశరామన్న ఉత్తరాలు వ్రాసి మిమ్మల్ని బెదిరించింది? దానికన్నా ముఖ్యంగా తనకి తానే ఆ బెదిరింపు లేఖలు ఎందుకు వ్రాసుకుంది? అంతగా భయపడినట్టు ఎందుకు నటించింది? నిజంగా అది నటనేనా? నాకు నమ్మశక్యం కావటం లేదు. ఆ ఉత్తరం వచ్చిన రోజు ఆమె మొహంలో భయం నాకింకా గుర్తుంది. చాలా భయపడింది!!! అయినా ఇదంతా ఎవర్ని భయపెట్టటానికి వ్రాసినట్టు?ఎవర్ని మోసం చేయటానికి ?”

“తనని”

మధూహ నిశ్చేష్టురాలైనట్టు చూసింది.

ప్రహసిత్ గంభీరంగా అన్నాడు “ఆ ఉత్తరాలు వ్రాసింది లక్ష్మి. అందులో సందేహం లేదు, పారనాయిడ్ సైకాలజీకి పరాకాష్ఠ అది”.

మధూహ అదే నిశ్చేష్టతతో అతనివైపు చూసింది. ప్రహసిత్ తనలో తాను మాట్లాడుకుంటున్నట్టు కొనసాగించాడు.

“ యుగయుగాల తరతరాల స్త్రీ ఉదాసీనతకీ అసంతృప్తికీ ఉదాహరణ లక్ష్మి. మరుసటిరోజు సూర్యోదయం పట్ల ఆసక్తి లేకపోవటం కన్నా దురదృష్టం మరొకటి వుంటుందా? అటువంటి వైవాహిక జీవితంలో ఎన్నో ఏళ్ళు బ్రతికి బ్రతికి శూన్యమైన మనసు చుట్టూ నిరాసక్తతని గోడగా కట్టుకుంది. ఆ పరిస్థితి లోంచి బయట పడాలంటే మనిషి తనను తను ప్రేమించుకోవాలి. ఏదో ఒక ఆనందప్రదమైన దినచర్య. సంతృప్తి నిచ్చే అభిరుచి, నిరంతర మనో శారీరక సంతృప్తి ఏర్పరుచుకోవాలి. ఇవన్నీ కావాలంటే కష్టపడాలి. లేదంటే కర్మ సిద్ధాంతాన్ని ఆశ్రయించాలి. చాలా మందిలాగే లక్ష్మి కూడా సిద్ధాంతాన్నే ఆశ్రయించి పైకి నవ్వుతూ బ్రతుకుతోంది. కానీ మనసులో మాత్రం తనెలావుంటే బావుంటుందో నిరంతరం ఆలోచిస్తూనే వుంది. ఆ ఆలోచనల పర్యవసానమే ఆమె వ్రాసిన 13 14 15 నవల. ఆమె ఊహలకి అవుట్‌లెట్ మనసు. మురళీ రవం ప్రతి గదిలోనూ పల్లవించవలసిన సంసారంలో శరీర మృదంగనాదం పడగ్గడికి పరిమితమవ్వలసి రావటం పట్ల ఆమె ఆవేదన అక్షరంగా రూపుదిద్దుకుంది. ఈ పరిణామక్రమంలో ఆమె రెండుగా విడిపోయింది. ఒకటి వాస్తవ జీవితం మరొకటి

ఊహ. పెళ్ళికాక ముందు ప్రతి ఆడపిల్ల ఎన్నో కలలు కంటుంది. అది నిజమయ్యే అదృష్టవంతులు చాలా కొద్దిమందే వుంటారు. మిగతావారు వాస్తవంతో సర్దుకు పోతారు. ఆమె ఆ విధంగా అడ్డెస్టు కాలేకపోయింది. ఊహల్ని అమితంగా ప్రేమించటం మొదలు పెట్టింది. ఎన్నాళ్ళనుంచో తనలో పేరుకుపోయిన ఊహల్ని నవలలో తనుగా చిత్రీకరించుకుంది. అందుకే ఆమె మామూలు చేతివ్రాతకీ అసలు పొంతన లేదు”.

మధూహ స్తబ్ధురాలై వింటోంది.

“అటువంటి పరిస్థితుల్లో నేను తటస్థపడ్డాను. ఆమె వివాహిత అని తెలియక పొరపాటున నా ప్రేమని బయటపెట్టాను. ఆమె తన సంసారాన్ని ఎంత ప్రేమిస్తుందంటే ఆమెలోని రెండో ఆమె నన్ను అమితంగా ద్వేషించసాగింది. మరోవైపు మొదటి ఆమె ఆ ప్రేమని కాదనలేకపోయింది. అందుకే ఆ అర్థరాత్రి నాకు ఫోన్ చేసింది. వెంటనే రెండో ఆమె ఆకాశరామన్నగా మారి మా ఇద్దరికీ ఉత్తరాలు వ్రాసింది”.

“నేనిదంతా నమ్మలేకపోతున్నాను”

“ఈ స్కిజోఫ్రెనియా మీద ఆల్ఫ్రెడ్ హిచ్కాక్ ఒక అద్భుతమైన సినిమా తీశాడు. ఒక తల్లి అంటే యువకుడికి అపరిమితమైన ఇష్టం. ఎంతిష్టమంటే తల్లి శవాన్ని కాల्చుటం కూడా ఇష్టం లేక అస్థిపంజరాన్ని ఇంట్లో వుంచుకుంటాడు. తల్లి కొడుకుల ఇద్దరి సంభాషణ కొడుకే మాట్లాడుతూ వుంటాడు. చాలా చిత్రంగా తల్లి తరపున మాట్లాడేటప్పుడు కొడుకు కంఠం కూడా ముసలి స్త్రీలాగే మారిపోతుంది. ఆ కొడుకు ఒక స్త్రీతో ప్రేమలో పడతాడు. అది సహించలేక తల్లిగా వెళ్ళి ప్రియురాలిని చంపేస్తాడు”.

వింటూన్న మధూహ అప్రయత్నంగా వణికింది. అది గమనించి డాక్టర్ ప్రహసిత్ అన్నాడు “ఇందులో ఆశ్చర్యపడవలసింది ఏమీలేదు. ఈ పారానాయిడ్ సైకాలజీ ప్రతీమనిషిలోనూ కొద్దిగా వుంటుంది. తను చెడిపోతూ తనకి లేని విలువలు అవతలివారికి లేవని ఎత్తి చూపటం కూడా పారానాయిడ్ మనస్తత్వంలోకే వస్తుంది. దాన్నే ద్వంద్వ ప్రవృత్తి అంటారు”.

“ఇప్పుడేం చేయాలి?”

“ ఈ విషయానికి సంబంధించినంతవరకూ చేయటానికి ఏమీ లేదు. ఈ ఉత్తరాన్ని తీసుకెళ్ళి ఆమెకి చూపించి నువ్వే దీన్ని వ్రాశావన్నా ఆమె నమ్మదు. స్కిజో డ్రెనియా లక్షణమే అది”.

“కానీ ఈ ఉత్తరం పట్ల ఆమె అమితంగా భయపడుతోంది. ఏదో ఒక విధంగా ఆ భయాన్ని పోగొట్టాలి”.

“ నువ్వు తాత్కాలికమైన ఉపశమనాన్నే ఆలోచిస్తున్నావు. అసలు రుగ్మతని పోగొట్టకుండా ఈ చికిత్సలేమీ ఉపయోగపడవు”.

“ఏమిటి అసలు రుగ్మత”

“నిరాసక్తత. వైవాహిక జీవితంలో అసంతృప్తివున్న వారందరూ ఏదో ఒక విధంగా మానసిక రుగ్మతకి లోనవుతూనే వుంటారు. రకరకాల దారులను చూసుకుని వ్యాపకాలు కల్పించుకుని ఆ రుగ్మతనుంచి బయటపడటానికి ప్రయత్నిస్తారు”.

“ మీరు స్త్రీ వాదం గురించి మాట్లాడుతున్నారా?”

“అంతంత పెద్ద పెద్ద పదాలు నాకు తెలియవు. ఏ మనిషికైనా వ్యక్తిత్వం ద్వారా సంతృప్తి లభిస్తుందనీ, ఆ వ్యక్తిత్వం రావాలంటే కృషి చేయాలని, అలాంటి కృషి చేయటానికి పట్టుదల కావాలనీ మాత్రమే తెలుసు. అలాంటి పట్టుదల లేనివాళ్ళే కలల్లో తేలిపోవటమో నిరాశలో కృంగిపోవటమో చేస్తారని తెలుసు. దీనికి మీరు ఏ వాదం అని పేరు పెట్టుకున్నా సరే”.

కారు మధూహ ఇంటి దగ్గర సందులో ఆగింది.

“ రండి. కాఫీ తాగి వెళ్తురుగాని”

“ఇప్పుడా?”

“రండి, అమ్మకూడా సంతోషిస్తుంది .....

మధూహ అత్తామామలు మరణించినప్పుడు ప్రహసిత్ అన్ని పనులూ తనపై వేసుకుని చేశాడు. అప్పటినుంచి అతడు దగ్గిరయ్యాడు.

ప్రహసిత్ ని ముందుగదిలో కూర్చోబెట్టి ఆమె లోపలికి వెళ్ళి కాఫీ కలపమని తల్లికి చెప్పింది.

ప్రహసిత్ టేబిల్ మీద పేపర్ చేతిలోకి తీసుకుని చదవటం ప్రారంభించాడు.

లోపల మధూహ తల్లి కూతురికి రెండు ప్లేట్లలో స్వీట్లు పెట్టి అందించింది.

“ఇవెక్కడివమ్మా” ఆశ్చర్యంగా అడిగింది మధూహ. అంత ఖరీదైన షాపుల్లో స్వీట్లు కొనేటంత తాహతు తమకి లేదని ఆమెకి తెలుసు.

“లక్ష్మి తీసుకొచ్చిందమ్మా?” తల్లి చెప్పింది.

“ఎందుకు?”

బయట పేపరు చదువుతూన్న ప్రహసిత్ వాచీ చూసుకున్నాడు. క్లినిక్ మధ్యలో వదిలి వచ్చాడు. పేషెంట్లు ఎదురుచూస్తుంటారు. తొందరగా వెళ్ళాలి అని తను అనుకుంటూ వుండగా మధూహ స్వీట్స్ తో వచ్చింది.

ఆమె మొహంలో సంతోషాన్ని చూసి “ ఏంటి విశేషం” అని అడిగాడు.

“ కాగల కార్యాన్ని గంధర్వులే తీర్చారు” అంది మధూహ.

“ ఏమిటట?” అడిగాడు.

“ లక్ష్మి బ్రెగ్నెంట్” అంది మధూహ.

లక్ష్మి వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తోంది.

మధూహ ఓదార్చే ప్రయత్నం ఏమీ చేయలేదు. దుఃఖం వల్ల బాధ తగ్గితే దుఃఖించటమే మంచిది.

అందుకే ఆమె ఏడుస్తూంటే చూస్తూ వుండిపోయింది.

కొంచెంసేపటికి లక్ష్మి తేరుకుంది. “ఇలా అవుతుందని నేను అనుకోలేదు”.

“పోనీలే ఏం చేస్తాం? అంతా అలా వ్రాసిపెట్టి వుంది” అన్నదే కానీ మధూహకి లక్ష్మి ఎంత బాధపడుతూందో తెలుసు. ఎన్నో సంవత్సరాలుగా తల్లి కావటం లేదనే అసంతృప్తిని మనసులోనే దాచుకుని పూర్తిగా ఆశలు వదిలేసుకున్న తరుణంలో ఒక మంచి వార్త తెలిసి అది నెరవేరబోతున్న సమయంలో అబార్షన్ అవటం.

మధూహ ఓదారుస్తున్నట్టు “కనీసం నువ్వు తల్లి కాగలవు అని నిర్ధారణ అయింది కదా, అది చాలు. మరొకసారి ప్రయత్నం చెయ్యవచ్చు” అంది.

వారం రోజుల క్రితమే స్కానింగ్ రిపోర్ట్ వచ్చింది. డాక్టర్ విశాల్ ఎంతో అభినందించాడు కూడానూ.

“విశాల్ క్లినిక్ మీద నాకు కొన్ని అపోహలుండేవి. నీ విషయంలో అవన్నీ జరగకపోతే ఎంతో సంతోషించాను. పాపం ఆ డాక్టర్ మాత్రం ఏం చెయ్యగలడు” అంటూ మరి కొంచెం సేపు మాట్లాడింది.

ప్రహసితేకి వచ్చిన ఉత్తరం గురించి స్కిజోఫ్రెనియా గురించి ఆ పరిస్థితుల్లో చెప్పటం వ్యర్థమనిపించింది.

అదీగాక ఇప్పుడున్న పరిస్థితుల్లో లక్ష్మి ఇక తనకి తాను ఉత్తరాలు వ్రాసుకోక పోవచ్చు.

కొంచెం ఓదార్చి మధూహ వెళ్లిపోయింది.

సాయంత్రం విష్ణు వచ్చాడు.

ఈ విషయం తెలిసినప్పుడు అతను బాధపడలేదు. ఆ మాటకొస్తే లక్ష్మి గర్భవతి అయిందన్నప్పుడు కూడా అతడు అంతగా సంతోషించినట్లు కనపడలేదు.

ఫోన్ లో ఎవరితోనో “ఎముంది? నేను మగవాడినని ప్రపంచానికి ఋజువైంది. అంతేకదా” అని అంటూండగా విన్నది. ఫోన్ పెట్టేశాక “కొడుకో కూతురో పుట్టబోతుంటే మీకు సంతోషంగా లేదా? అసలు మీకు ప్రేమలూ, ఆప్యాయతలూ లేవా?” అని అడిగింది.

అసలామె అంత మాట్లాడదు కానీ ఇంత సంతోషకరమైన వార్త విని కూడా అతడింత నిర్లిప్తంగా వుండటంతో ఆపుకోలేక పోయింది.

అతడు అదే నిర్లిప్తమైన స్వరంతో “ప్రపంచంలో ప్రతీవాళ్ళూ పిల్లల్ని కంటారు. దానికేమీ ప్రత్యేకమైన అర్హతలవసరం లేదే” అన్నాడు.

“అది లేదనేగా ఇంతకాలం బాధపడ్డాం” అంది కసిగా.

అతడు స్వరంలో మార్పేమీ లేకుండా “నువ్వు బాధపడ్డావేమో, మరి నేనెప్పుడూ బాధ పడలేదు” అన్నాడు.

ఆ మాట మాత్రం నిజం. అతడు లేనిదాని గురించెప్పుడూ బాధ పడినట్లు కనిపించడు.

అదే ఆమె అనుకుంది ‘అవును, ఆనందాన్ని ఎలా వెతుక్కోవాలో మీకు బాగా తెలుసు’. ఆ మాట పైకి అనలేదు. అంటే అతడేం చెబుతాడో ఆమెకి తెలుసు. అందులో తప్పేముంది? అంటాడు, అందుకని అదేమీ అనకుండా “ఇంకెవరయినా అయితే ఈ వార్త విని ఎంతో సంతోషించి వుండేవారు” అంది.

“పుట్టిన వాళ్ళు ప్రయోజకులయితే నేనూ సంతోషిస్తాను. వాళ్ళు ప్రేమిస్తే నేనూ ప్రేమిస్తాను. అంతేకానీ కేవలం నాకు పుట్టిన అర్హత కారణంగా ప్రేమించను” అన్నాడు.

ఆమెకి మరింత కోపం వచ్చి ‘అవును. భార్యను ప్రేమించలేరు మీరు’ అనుకుంది మనసులో.

కానీ ఇప్పుడు....

గర్భం పోయిందని తెలిసినప్పుడు కూడా అతడు అదే స్వరంతో “పోనీలే, దానికెందుకు విచారించటం” అని మామూలుగా అనెయ్యటం ఆమెకి విచారం కన్నా ఆశ్చర్యాన్ని ఎక్కువ కలిగించింది.

అసలిలాంటి మనుష్యులుంటారా? అన్న అనుమానం కూడా వచ్చింది.

“నేనొక పదిరోజులు మా పెద్దమ్మగారి వూరు వెళ్ళొస్తాను” అంది.

“వెళ్ళు” అన్నాడు అతడు క్లబ్ కి బయల్దేరుతూ.

ఆమెకి ఉక్రోశమొచ్చింది. కాస్త దుఃఖం కూడా కలిగింది. ఆ రోజెందుకో అతడిని నిలదీసి చాలా ప్రశ్నలు వేయాలనిపించింది. తను ఆ ఇంట్లో వుండటానికి లేకపోవటానికి తేడా ఏమీ వుండనట్టు అతను మాట్లాడటం ఆమెకి కోపాన్నీ బాధనీ కలిగించింది.

ఆ ప్రశ్నే అడిగింది. అతడామెవైపు ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

భార్య అలా మాట్లాడటం, అన్ని ప్రశ్నలడగటం మొదటిసారి. ఆగి నిదానంగా “నీకు వెళ్తే బావుంటుందా? వెళ్ళకపోతే బావుంటుందా?” అని అడిగాడు.

“మీకేది బావుంటుంది?”

“రెంటికి పెద్దగా తేడా వుండదు”

లాగిపెట్టి కచ్చితో కొట్టినట్టయింది. కళ్ళనిండా నీళ్ళు నిండుకున్నాయి. అదురుతూన్న పెదవుల్లో ఏదో ఆవేశంగా అనబోయింది.

అతడు గుమ్మం దగ్గర ఆగి “వెళ్ళాలనుకున్నది నువ్వు. వెళ్తే బావుండేది నీకు. నాకేదైనా ఒకటే అయినప్పుడు వెళ్ళటం కోసం ఇంత వాదన దేనికి?” అని అక్కడినుంచి వెళ్ళిపోయాడు.

ఆమె ఆ సాయంత్రమే ఊరు బయల్దేరింది. అతనికి ఫోన్ చేసి కూడా చెప్పలేదు. అతనన్నట్టు చెప్పినా చెప్పకపోయినా తేడా ఏమీ వుండదు. అతడు స్టేషన్ కి రావటమన్న ప్రసక్తే లేదు.

రాత్రి తొమ్మిదింటికి రైలు బయల్దేరింది.

అయితే గంట ప్రయాణం చేశాక విద్యార్థులు దాన్ని ఆపుచేశారు. మరుసటిరోజు బండ్ అట. దానికి ప్రారంభంగా ఈ రైల్వోకో కార్యక్రమం.

రైలు తిరిగి బయల్దేరిన చోటికే వచ్చేసింది. ఆమె ఇంటికొచ్చేసరికి రాత్రి పన్నెండయింది

గేటు తీసుకుని లోపలికి వెళ్ళబోతూ విద్యుద్ధాతం తగిలిన దానిలా ఆగింది.

లోపల్నుంచి రెండు స్వరాలు వినిపిస్తున్నాయి. ఒకటి తన భర్తది, రెండోది ఎవరో స్త్రీది. హోటల్లో కలిసిన అమ్మాయిది కాదు. వేరే ఇంకో అమ్మాయిది. “డూ యూ లవ్ మి?” అని అడుగుతోంది. “ఐ డోన్ట్ లవ్ ఎనీబడీ” అంటున్నాడు.

ఆమె శబ్దం కాకుండా వెనుదిరిగింది. స్టేషన్ నుంచి తీసుకొచ్చిన ఆటో ఇంకా అక్కడే వుంది. అదెక్కి అడ్రసు చెప్పింది.

పావుగంట ప్రయాణం చేసి ఆటో ఆమె చెప్పిన చోట ఆగింది. దిగి డబ్బులు చెల్లించి మెట్లెక్కి బెల్ కొట్టింది.

అర్ధరాత్రి దాదాపు ఒంటిగంట అవుతుండగా కాలింగ్ బెల్ కొట్టిన లక్ష్మిని చూసి ప్రహసిత అవాక్కయ్యాడు.

ఆమె స్థిరంగా, క్లుప్తంగా “ఈ రాత్రి నేను ఇక్కడ మీతో గడపదల్చుకున్నాను” అంది. అదే ఆఖరినిర్ణయం అన్నట్టు దాన్ని ఎవరూ మార్చలేరన్నట్టు చెప్పింది.

క్షణం తటపటాయించిన అతడు ఆమె లోపలికి రాగానే తలుపు వేసేశాడు.

ఆరో అధ్యాయం

ఆపరేషన్ థియేటర్ నుంచి బయటకు తీసుకొచ్చిన రెండు గంటలకు రాజుని కలుసుకుంది మధూహ.

మరో వారంరోజుల్లో అతడికి చూపు స్పష్టంగా వస్తుందని డాక్టరు చెప్పాడు.

మరుసటి రోజు అతడిని ఆస్పత్రినుంచి డిశ్చార్జ్ చేశారు. డాక్టర్లు చెప్పినట్టే వారంరోజుల్లో అతడు మామూలు మనిషయ్యాడు. అయితే ఆసిడ్ వల్ల కలిగిన నల్లటి మచ్చలు మాత్రం మొహంమీద నుంచి పోలేదు. అది పోవాలంటే ప్లాస్టిక్ సర్జరీ చేయాలనీ, దానికి పాతికవేల రూపాయలదాకా ఖర్చవుతుందనీ ఆస్పత్రిలో చెప్పారు.

“డాక్టర్ విశాల్ బాగా సంపాదిస్తున్నంత కాలమూ మనకి డబ్బు సమస్య కాదు” అన్నాడు రాజు నవ్వుతూ.

“నేనూ అదే అడుగుదామనుకుంటున్నాను. నువ్వు బెదిరించగానే డాక్టర్ విశాల్ ఎందుకు పదిహేనువేలు ఇచ్చాడు?”

రాజు నవ్వుతూనే “అది ప్రొఫెషనల్ సీక్రెట్, చెప్పను” అన్నాడు.

“ప్రేమలో రహస్యాలుంటాయా?” అంది అతడి మొహాన్ని తనవైపు తిప్పుకుంటూ.

రాజు మొహంలో నవ్వు మాయమైంది “ఆ ఒక్కటి అడక్కు” అన్నాడు.

“పోనీ వద్దులే” అంది. ఇక ఆ విషయాన్ని బలవంతపెట్టటం ఇష్టం లేనట్టు.

“కానీ వందరూపాయలేమిటి? ఆ విషయం చెప్పు. అది కూడా రహస్యమా?”.

“అందులో రహస్యం ఏముంది? పేపర్లలో ప్రకటనలు కూడా ఇస్తున్నాం కదా! చూడటం లేదా?”.

“పేపర్లో ప్రకటనలు ఏమిటి?” ఆశ్చర్యంగా అడిగింది.

“స్పెర్మ్ డొనేషన్. రక్తదానంలాగే స్పెర్మ్ కూడా అమ్మవచ్చు. సంతానోత్పత్తి కేంద్రాలు వాటిని కొనుక్కుంటాయి. పిల్లలు కలగని దంపతులు కోరితే వారికి వారి అనుమతితో కృత్రిమ గర్భధారణ కోసం ఆ వీర్యాన్ని అమ్మేవాళ్ళుంటే వాళ్ళు మా

దగ్గర రిజిస్టరు చేసుకోవచ్చు. ఒకసారి స్పెర్మ్ ఇస్తే వందరూపాయలు పారితోషికం ఇస్తాం. ఇందులో రహస్యం ఏమీలేదు. పత్రికల్లో చూడలేదా ఎప్పుడూ?”.

మధూహాకి సంతానోత్పత్తి కేంద్రాల వరండాల్లో తారట్లాడే మగవాళ్ళు గుర్తొచ్చారు. ఆటోడ్రైవర్లు, రిక్షా తొక్కేవాళ్ళు.

“వాళ్ళా?” నమ్మశక్యం కానంత ఆశ్చర్యంతో అడిగింది.

“ వాళ్ళు కాకపోతే ఎవరిస్తారు?”

ఆమె విస్మయం నుంచి ఇంకా తేరుకోలేదు.

రాజు అన్నాడు “దంపతులు కృత్రిమ గర్భధారణకి ఒప్పుకోగానే మేము వీళ్ళలో ఒకరికి కబురు చేస్తాం. కబురు చేయగానే రావాలి. బాత్‌రూమ్‌లో కెళ్ళి స్పెర్మ్ తీసి ఇవ్వాలి. హైద్రాబాద్‌లోని ఖరీదైన ఆస్పత్రుల్లో కూడా బాత్‌రూమ్‌లో నిల్చుని హస్తప్రయోగం చేసుకోవాలి. అదంతా చాలా విసుగైన వ్యవహారం. బాగా చదువుకున్న వాళ్ళు, మంచి పొజిషన్‌లో వున్నవాళ్ళూ వంద రూపాయలకి రారు. వీళ్ళే వస్తారు”.

“మరి దంపతులకి ఈ విషయం తెలుసా? తమకి ఎవరి వల్ల సంతానం కలుగుతుందో?”.

“ తెలియకపోవచ్చు, దాత ఎవరో మేం చెప్పం. వాళ్ళు కూడా దాని గురించి అంతగా పట్టించుకోరు. అప్పటికే వాళ్ళు చాలా డిప్రెస్డ్ స్టేజిలో వుంటారు. ఇదంతా రకరకాల స్థాయిల్లో వుంటుంది. పెళ్ళయిన మూడు నాలుగేళ్ళకి అత్తగారి తరపునుంచి సణుగుడు మొదలవుతుంది. అప్పుడు డాక్టర్‌ని సంప్రదిస్తారు. మొదట్లో భర్త వలన సంతానం కలగాలని అడుగుతారు. దీన్నే ఆర్థిఫిషియల్ ఇన్‌సెమినేషన్ బై హాబ్బెండ్ అంటారు. అది ప్రయత్నిస్తాం. అంటే భర్త తాలూకు వీర్యాన్ని భార్యలోకి ఇంజెక్ట్ చేయటం. కానీ అదికూడా ఫలితం లేకపోవచ్చు. ఎందుకంటే సంతానం కలగకపోవటానికి చాలా వరకూ పురుషుడే బాధ్యుడు. కానీ ఈ విషయాన్ని వప్పుకోవటానికి మొగవాడి అహం అడ్డొస్తుంది. అతడిమీద పరీక్షలకి వప్పుకోడు. దానివల్ల వచ్చేలాభం కూడా అంతగా వుండదు”.

“కానీ మీరుపయోగించేది రైల్వే కూలీలు, నిరక్షరాస్యులు, జెనిటికల్గా తక్కువ తెలివితేటలున్నవారి....” అంటూన్న ఆమె మాటలు మధ్యలో ఆపుచేస్తూ...

“భారతదేశంలో స్పెర్మ్ని నిలువ వుంచటానికి కావలసిన అత్యాధునికమైన పరికరాలు లేవు. నేను ముందు చెప్పినట్లు విద్యావంతులు, ఎక్కువ ఐక్య వున్నవారూ ఫోన్ చేసి పిలవగానే రారు” అన్నాడు .

“డాక్టర్ విశాల్ వల్ల మాకు సంతానం కలిగింది అని పేపర్లలో చెప్పుకుంటూన్న దంపతులు ఇలా సంతానయోగం పొందినవారేనా?”

“కాదు” రాజు మాటల్లో గర్వం తొణికిసలాడింది “కేవలం విశాల్ క్లినిక్ ద్వారా మాత్రమే దంపతులు భర్త వల్ల సంతానం పొందుతారు”.

ఆమె అర్థం కానట్టు “ఎలా” అంది.

“డాక్టర్ విశాల్ దైవాంశ సంభూతుడు. కేవలం ప్రజల కష్టాలు తీర్చటం కోసమే దేవుడు తనని పుట్టించాడని మనస్ఫూర్తిగా నమ్ముతాడు. ప్రతిరోజూ రెండు గంటలు దైవప్రార్థన చేస్తాడు. ఎందరో అతడికి కృతజ్ఞత తెలుపుకుంటూ ఉత్తరాలు వ్రాస్తారు”.

“కానీ కేవలం దైవప్రార్థన వల్ల పిల్లలు పుట్టరుగా?”

“ఎన్నో సంవత్సరాలుగా పిల్లలు పుట్టని వాళ్ళు ఎన్నోచోట్ల ఎన్నో విధాలుగా ప్రయత్నించి విఫలమైనవాళ్ళు డాక్టర్ విశాల్‌ని సంప్రదించి సంతానవంతులవటం నేను చూశాను. మిగతా ఆస్పత్రుల్లోలా కాకుండా భర్త వల్లే గర్భవతులవటం నేను స్వయంగా గమనించాను. అది అతడి చేతుల్లోని కళ అనుకుంటావో, దైవకృప అంటావో నీ ఇష్టం. వాస్తవాన్ని మాత్రం కాదనలేవుకదా. కావాలంటే విశాల్ క్లినిక్‌లో ట్రీట్‌మెంట్ పొందిన ఏ దంపతులనైనా ఈ విషయం నువ్వు అడగవచ్చు”.

మధూహ చాలాసేపటి తరువాత నవ్వింది “ ఏ దంపతులయినా తమకి బయటి వాళ్ళవల్ల పిల్లలు పుట్టారని చెప్పుకోరుగా. పెద్దయ్యాక ఇంకేవో పోలికలొస్తే ఏ మామయ్యవో తాతయ్యవో అని సంతృప్తి పడతారనుకుంటాను”.

రాజు మొహం జేవురించింది.

అతడిని తిరిగి మామూలు మూడ్లోకి తీసుకురావటం కోసం “పోనీలే నువ్వు చెప్పిందీ నిజమే అయివుండవచ్చు. ఇన్నాళ్ళు సంతానయోగం లేదనుకున్న నా స్నేహితురాలు లక్ష్మి మీ క్లినిక్ వల్ల గర్భవతి అయిందిగా, ఆ ఋజువు చాలు” అంది.

“ఎవరా లక్ష్మి? మొన్న అబార్షన్ అయిన ఆమెనా?”

“నీకు గుర్తుందా?” అనుమానంగా అడిగింది.

“తెలుసు, ఆమెకి జీవితంలో సంతానవతి అయ్యే యోగం...” అంటూ నోరు జారానని గ్రహించి నాలుక్కర్చుకున్నాడు.

ఆమె స్థాణువై “ ఏమిటి నువ్వు చెబుతోంది?” అంది.

“ఏమీ లేదులే” అంటూ దాటవెయ్యబోయాడు.

ఆమె చప్పున అతడి చెయ్యి తీసుకుని నెత్తిమీద పెట్టుకుని “చెప్పకపోతే నామీద ఒట్టే” అంది.

“నన్ను బలవంతపెట్టకు. నేను పనిచేసిన ఆస్పత్రి రహస్యాలు బయటపెట్టటం నిజాయితీ అనిపించుకోదు”.

“అలా బయటపెట్టకుండా వుండటం కోసం యజమానిని బ్లాక్ మెయిల్ చేయటం నిజాయితీ అనిపించుకుంటుందా?”.

అతడు ముందు అయోమయంగా చూసి ఆ తరువాత ఆమె చెప్పింది అర్థమై “ లేదు, లేదు. దానికి దీనికి ఏ సంబంధమూ లేదు ”అన్నాడు. అతడు నిజమే చెపుతున్నాడనిపించింది.

మధూహ నిరాశగా “పాపం లక్ష్మి ఆ రెండునెలలూ ఎంత సంతోషించిందో” అంది తనలో తనే అనుకుంటున్నట్టు.

“చూశావా మరి, ఇదంతా పేషెంట్‌ని సంతోష పెట్టటానికే”

ఆ మాటతో అతడితో నిజం ఎలా చెప్పించవచ్చో ఆమెకి అర్థమైంది.

చేతిమీద చేయి వేస్తూ “నువ్వు చెప్పిందీ నిజమే. పూర్తిగా సంతానయోగం లేదన్న నిస్సహ కన్నా ఇది మంచిదేగా” అంది.

“నువ్వు కరెక్ట్‌గా ఆలోచిస్తున్నావు”

“ఆమె కసలు సంతానయోగం లేదన్నావుగా. మరి ఇదెలా సాధ్యపడిందో చెప్పా”
అభ్యర్థనగా అడిగింది.

“హార్మోన్ ఇంజెక్షన్స్”

“అంటే ”

“ ఆ ఇంజెక్షన్స్ ద్వారా పీరియడ్స్ తాత్కాలికంగా ఆగిపోతాయి. గర్భవతి అన్న ఆశ కలుగుతుంది. స్కానింగ్ ద్వారా దాన్ని నిర్ధారణ చేస్తాం. కానీ స్కానింగ్‌లో నిజం తెలుస్తుందిగా.

ఆ రిపోర్టు బదులు ఇంకో గర్భిణి స్త్రీని చూపిస్తాం. ఆవేమీ స్టూడియోలో తీసిన ఫోటోలు కావుగా. ఎవరివయినా చూపించవచ్చు. రెండుమూడు నెలల తరువాత డిస్చార్జి కనపడగానే అబార్షన్ అంటాము. ఆ విధంగా వారిని సంతృప్తి పరుస్తాం”.

‘కాదు’ దిక్కులు పిక్కటిల్లేలా అరవాలన్నా కోరికని అతికష్టమీద ఆపుకుంది.

ఆమె మొహం కసితో కోపంతో నిస్సహాయతతో ఎర్రబడి కందిపోయింది. ఉక్రోశంతో కళ్ళవెంట నీళ్ళు తిరిగాయి.

“మీరు వాళ్ళని సంతృప్తిపరచటం కాదు. మీ జేబులని సంతృప్తి పర్చుకోవటం కోసం చేస్తున్నారు. ఒక గొడ్రాలికి లేనిపోని ఆశలు కల్పిస్తున్నారు. గర్భం వచ్చిందని డబ్బులు తీసుకుంటున్నారు. మళ్ళీ అబార్షన్ చేసి డబ్బులు వసూలు చేస్తున్నారు. అన్నింటికన్నా ఘోరమైన మోసం ఏమిటంటే చిన్న ఆశ చూపించి వశీకరణ మంత్రం వేసినట్టు ఆమెని మీ చుట్టూ తిప్పుకుంటున్నారు. అన్ని ఆశలూ కోల్పోయిన స్త్రీకి మీరు దేవుడిలా కనిపిస్తారు. ఇక జీవితాంతం మీ చుట్టూ తిరుగుతూనే వుంటుంది. ఎప్పటికయినా తన కడుపులో జీవం పోసుకుంటూన్న చిన్నారి తొమ్మిదినెలలపాటు ప్రాణాలు నిలుపుకుని బయటికి రాదా అన్న చిరు ఆశతో తమ ఆదాయాన్నంతా మీకు సమర్పించుకుంటుంది. సిగ్గుగాలేదా? మిమ్మల్ని తలుచుకుంటూంటే మీకే అసహ్యంగా లేదా?”

అతడు దగ్గరకొచ్చి అనునయంగా ఏదో అనబోయాడు.

ఆమె అసహనంగా తల విదిలిస్తూ “నన్ను కొంచెం సేపు ఒంటరిగా వుండనివ్వ” అంది. ఏమనుకున్నాడోగానీ అతడు అక్కడనుంచి మౌనంగా వెళ్ళిపోయాడు.

2

సాయంత్రం అయిదున్నరయింది.

విష్ణు ఆ రోజు చాలా విసుగ్గా వున్నాడు. సంవత్సరం నుంచి వ్యాపారం బాగోలేదు. స్టాఫ్ జీతాలు ఇవ్వటం కూడా కష్టంగా వుంది. పళ్ళ బిగువున అదిమిపెట్టి లాక్కొస్తున్నాడు.

అతడు సాధారణంగా ఇటువంటి విషయాలు ఎవరితోనూ చర్చించడు. అతడికి జీవితంలో సంతోషాలకీ విషాదాలకీ పెద్దగా తారతమ్యం వుండదు. స్పందనల తేడా తక్కువ. అతడి మొహం ఆనందాన్ని గానీ విషాదాన్నిగానీ పెద్దగా చూపించదు.

ప్రస్తుతం అతడు ఒక రైల్వే కాంట్రాక్టు కోసం ప్రయత్నిస్తున్నాడు. అదిగానీ వస్తే కష్టాలనుంచి బయటపడినట్టే.

ఆ విషయమై ఎవరితోనో మాట్లాడుతు వుండగా మరోఫోన్ మ్రోగింది. ఎత్తి

“హలో” అన్నాడు.

“నేనూ లక్ష్మిని”

ఆమె సాధారణంగా ఆఫీసుకి ఫోన్ చేయదు.

“ఏమిటి?” అన్నాడు విసుగ్గా.

“ఈ సాయంత్రం ఖాళీగా వుంటారా?”

అతడు మొహం చిట్లించి “ఎందుకు?” అన్నాడు.

“చెప్తాను”

“ఉంటాను”

“అయితే తొందరగా రండి ఇంటికి వచ్చాక చెపుతాను” అని ఫోన్ పెట్టేసింది.

మరో గంట గడిచింది. ఆరున్నరకి మాధుర్ వచ్చాడు. సాయంత్రం పూట ఏ బార్లోనో కూర్చోవటం అలవాటు. మాధుర్ విష్ణుకి ఫైనాన్సియర్. అంతకన్నా ఎక్కువగా స్నేహితుల్లా వుంటారు.

“వెళ్తామా? ఏమైనా పనుందా?” అని అడిగాడు మాధుర్. విష్ణుకి అతడితో వెళ్ళాలనే అనిపించింది. వాళ్ళు రోజూ కలుసుకుంటూనే వుంటారు. అయినా ఇంకా ఏవో మాటలు ఉంటూనే వుంటాయి. తొందరగా ఇంటికి వెళ్తే నిజంగానే ఏమీ తోచదు.

కానీ ఆ రోజు భార్య రమ్మన్నదని గుర్తుంది. ఇంటికి ఫోన్చేసి రానని చెప్తామనుకున్నాడు. మళ్ళీ చివరిక్షణంలో మనసు మార్చుకుని “నువ్వెళ్ళు మాధుర్. నేనింటికి వెళ్తాను” అన్నాడు.

మరో పదినిముషాల తరువాత అతడు ఇంటికి వెళ్ళాడు. అప్పటికే లక్ష్మి తయారైవుంది. “మనం బయటకి వెళ్దాం” అంది. విష్ణు ఆశ్చర్యంగా “అందుకోసం రమ్మన్నావా? ఎక్కడి వెళ్ళాలి?” అని అడిగాడు.

“ఊరికనే బయటకి”

“ఊరికే బయటకు వెళ్ళటం కోసం రమ్మన్నావా?”

“ ముందే అడిగాను. మీరు ఖాళీగా వున్నానంటేనే రమ్మన్నాను. అయినా ఇప్పుడు మీకంత కొంపలు మునిగిపోయే కార్యక్రమాలు ఏమున్నాయి గనుక?” అంది.

విష్ణు “సరే సరే” అంటూ బాత్‌రూమ్‌లోకి వెళ్ళాడు. అతడిలో అదో మంచిగుణం వుంది. వాదన పొడిగించడు. మగవాడినన్న అహంకారం చూపించడు. ఒకటి రెండుమాటలన్నా పడతాడు.

ఇద్దరూ కలిసి బయల్దేరేసరికి ఏడయింది.

“ఎటు?”

“బ్లూఫాక్స్”

అతడు ఆమెవైపు తల తిప్పి “ముందు చెప్పొద్దా. నా దగ్గర అంత డబ్బు లేదనుకుంటాను. ఇంటిగ్గానీ ఆఫీసుగ్గానీ వెళ్ళి తీసుకోవాలి” అన్నాడు.

“అబ్బరేదు. నా దగ్గరున్నాయి”.

హోటల్లో కూర్చున్నాక “ఎక్కడివని అడగరేం?” అంది.

అతడికి ఆ ప్రశ్న అర్థం కాలేదు.

“ఎక్కడివి?” అని అడిగాడు.

“నావి?”

అతడు మరింత ఆశ్చర్యంతో “నీకెక్కడివి?” అని అడిగాడు.

“నా సీరియల్‌కి వచ్చినవి”

ఆమె కథ పత్రికలో వచ్చిందని తెలుసు కానీ పూర్తయిందని అతడికి తెలీదు.

“ఎంత ఇచ్చారు”

“మూడు వేలు”

“మంచిమొత్తమే” అన్నాడు. “ఎన్నాళ్ళు పట్టింది వ్రాయడానికి?”

“మూడు నెలలు”

“నెలకి వెయ్యి, ఫర్వాలేదు. పదినుంచి అయిదువరకూ పైవేటు ఆఫీసుల్లో పనిచేస్తే అంతే వస్తుంది” అన్నాడు.

ఆమెక్కోపం వచ్చింది “వ్రాయటమనేది ఆత్మసంతృప్తి కోసం” అంది.

విష్ణు వ్యాపారానికి సంబంధించిన చాలా ఇంగ్లీషు పుస్తకాలు చదువుతాడు. అలాగే కామర్స్ తాలూకు టాపిక్ వస్తే బలంగా వాదిస్తాడు. అందుకే అతడు నిజాయితీతో కూడిన విస్మయంతో నిజంగానే అర్థం కానట్టు “మరి పత్రికలకు పంపటం ఎందుకు?” అన్నాడు.

“ పదిమంది చదవటం కోసం” అంది.

“ నీ ఆత్మసంతృప్తిని అవతలివాడు క్యాష్ చేసుకుంటున్నప్పుడు అందులో వాటా అడగటంలో తప్పేముంది?”

“మీకు తెలీదు లెండి. వ్యాపారం వేరు, సాహిత్యం వేరు”.

ఆమెకి మనసులో సంతోషంగా వుంది. చాలా రోజుల తరువాత ఇద్దరూ ఇంతసేపు మాట్లాడుకోవడం.

అంతలో అతనన్నాడు. “మనిషి ప్రతి చర్యలోనూ వ్యాపారం వుంటుంది. తృప్తి అనేది వ్యాపారమే. నువ్వే చెత్త వ్రాసినా పదిమంది చదువుతారు. పదిమంది కోసం వ్రాయటం మానెయ్యి. వందమంది చదివేలా వ్రాయటానికి కష్టపడు. ఆ కష్టానికి ఫలితం చెవులు పిండి వసూలు చెయ్యి. అప్పుడు మరింత పట్టుదల పెరిగి వాళ్ళతోనే నీ నవల అడిగించుకునే స్థాయికి ఎదుగుతావు. ప్రస్తుతం నువ్వు ప్రారంభస్థాయిలో వున్నావు. ప్రచురింపబడితే చాలు అనే స్టేజినుంచి ఎందుకొచ్చిన వ్రాయటం అనే స్టేజిలోకి జారి ఆపైన వ్రాయటం మానేసి విమర్శించే వాళ్ళ లిస్టులోకి పడిపోతావు. క్రియేటివిటీ కన్నా విమర్శే నీకు తృప్తినివ్వటం ప్రారంభిస్తుంది. ఒక్కమాటలో చెప్పాలంటే కృషి తక్కువయితే చాదస్తం ఎక్కువ అవుతుంది”.

లక్ష్మి నవ్వింది.

భర్త అంత మాట్లాడటం బావుంది. ఏం మాట్లాడుతున్నాడు అన్నదానికన్నా మాట్లాడటం బావుంది.

అతడు ఆమె నవ్వుని వేరేలా అర్థం చేసుకున్నాడు.

“ ఏం? నేను మాట్లాడింది తప్పా? ఏమో. నాకు బిజినెస్ తప్ప సాహిత్యం అంతగా తెలీదు. నేను అనుకునేది ఏమిటంటే పూర్వకాలం రాజులు పోషించేవారు కాబట్టి కథలు వ్రాసేవారు. ప్రజలచేత చదివించేలా వ్రాయకపోతే ఎవరూ ప్రచురించరు. ఆ విధంగా ప్రయత్నించూ అని చెపుతున్నాను”.

ఇంతలో వెయిటర్ వచ్చాడు “ ఏం ఇప్పిస్తున్నావు?”

“మీ ఇష్టం”

“ఈ రోజు నీ బడ్జెట్ ఖర్చు ఎంత?”

ఆమె నవ్వాపుకుని “మీ కెంత కావాలనుకుంటే అంత తాగండి” అంది.

అతడు వెయిటర్ కి ఆర్డర్ ఇస్తూ, ఏదో గుర్తొచ్చినవాడిలా “నీకు” అన్నాడు.

మీ ఇష్టం అనలేదు ఎప్పటిలా (ఎప్పటిలా అంటే పెళ్ళయిన కొత్తలో హోటల్ కొచ్చినప్పుడులా) మెనూ చూస్తూ వుండిపోయింది.

“మైల్డ్ డ్రింక్”

ఆమె ఫర్వాలేదన్నట్టు తలూపింది.

అతడి మొహంలో లీలగా ఆశ్చర్యం కదలాడింది. వెయిటర్ వైపు తిరిగి “ఒక పెగ్ జిన్. విత్ లెమన్ కార్డియల్” అన్నాడు.

వెయిటర్ నోట్ చేసుకుని వెళ్ళిపోతూండగా “తాగి తూలను కదా” అంది అనుమానంగా.

“ఒక పెగ్ కి ఏమీ అవదులే. అయినా ఈ రోజు ఏమిటి దీని మీదికి దారి మళ్ళింది? మొదట్లో ఎంత బ్రతిమాలినా ముట్టుకునేదానివి కాదు కదా”.

“ నేను కూడా అలవాటు చేసుకుందామనుకుంటున్నాను” నవ్వుతూ అంది.

తను ఇంట్రావర్షన్ నుంచి బయటపడటం ఆమెకి స్పష్టంగా తెలుస్తోంది.

వ్యాపారంలాగే డ్రింక్స్ ప్రసక్తి వచ్చినా అతడు ఉపన్యాసాలిస్తాడు “ఒకటి రెండు పెగ్ల వరకూ ఫర్వాలేదు. అంతకన్నా ఎక్కువయితే తట్టుకోలేవు” అన్నాడు.

“మొదట్లో మీరూ అలాగే తాగేవారు. ఇప్పుడు అయిదారువరకూ వెళ్తోంది”.

“నరాలు దానికి ఎడ్జెస్ట్ అయిపోతాయి. మొదట్లో వున్నంత సున్నితత్వం వుండదు”.

“కొంతకాలానికి నేనూ అలాగే అయిపోతానా?”

“వ్యసనంగా మారితే అయిపోతావు”

“మారుతుందా?”

“అది నీ కంట్రోల్ మీద ఆధారపడి వుంటుంది. అది తప్పనిసరి అనే పరిస్థితి రాకూడదు. నా ఉద్దేశ్యంలో ఆనందం కోసం తాగాలి తప్ప అవసరం కోసం కాదు”.

అతడి విషయంలో అది నిజమని భార్యగా ఆమెకు తెలుసు. “కానీ ఈ మధ్య మీరు దాదాపు ప్రతిరోజు తాగుతున్నారు”.

అతడు కొంచెం ఇబ్బందిపడ్డట్టు కనిపించాడు. “అవును. కొంచెం వర్రీలో వున్నాను. వ్యాపార విషయాల్లో”.

“మరి ఇప్పుడు ఇది అవసరం అయింది కదా”

“కనీసం రాత్రిళ్ళు బాగా నిద్రపడుతుంది”.

“నాకూ ఇది అవసరంగా మారితే?”

అతడామెవైపు ఆశ్చర్యంగా చూసి “ నీకేమిటి వర్రీస్?” అన్నాడు.

ఆమె నవ్వుటానికి ప్రయత్నిస్తూ “మీకేనా? మాకుండవా బాధలు” అంది.

“అదే ఏమిటీ అని అడుగుతున్నాను”.

“ఈ రోజు మధ్యాహ్నం మధూహ వచ్చింది”.

“ఏమిట?”

“నాకు అబార్షన్ జరగటం అబద్ధం. అసలు గర్భమే అబద్ధమట. అంతేకాదు నేను జీవితంలో తల్లిని కాలేను ఎప్పటికీ, ఇక ఎప్పటికీ....”

లోపల్నుంచి దుఃఖం తన్నుకొచ్చింది. ఆమె పెదవులు బిగపట్టి దుఃఖం ఆపుకోవటానికి ప్రయత్నించింది.

వెయిటర్ ఈ లోపులో డ్రింక్స్ తీసుకొచ్చి బల్లమీద సర్దాడు. తన కళ్ళనీళ్ళు అతడి కంటబడకుండా వుండటం కోసం ఆమెతల బాగా వంచుకుని అతడు వెళ్ళిపోయాక కర్చీఫ్ తో కళ్ళు తుడుచుకుంది.

విష్టు నిశ్శబ్దంగా గ్లాసులో డ్రింక్ కలిపాడు. ఆమె ముందుకు గ్లాసు తోసి తన గ్లాసు అందుకుని “తాగు” అన్నాడు.

ఆమె అంత దుఃఖంలో కూడా ఆశ్చర్యంగా అతడి వైపు చూసింది.

అతడి మొహంలో ఏ భావమూ అంతగా గోచరించలేదు. తను గర్భవతి అని చెప్పినప్పుడు లేదు. ఇప్పుడిక జీవితంలో తల్లిని కాలేనని చెపుతున్నప్పుడూ లేదు.

అంత నిరాసక్తతని ఆమె భరించలేకపోయింది. మాతృత్వం లేదన్న దుఃఖం కన్నా భర్త నిర్లక్ష్యం మరింత దుఃఖం కలిగించింది. అప్పటివరకూ హోటల్ లో భర్తతో సంభాషించటం వల్ల వచ్చిన ఆనందం గాలిలో ఊదినట్టు పోయింది.

ఆమె మొహంలో మారుతూన్న భావాలు అతడు గుర్తించినట్టున్నాడు
“ఎందుకు? ఈ విషయానికి నువ్వంత బాధ పడతావు?” అన్నాడు.

“ఈ ప్రపంచంలో ఎవరైనా చాలా సులభంగా చేయగల ఏకైక పని అదే. పిల్లల్ని కనటం. మనకి సంతానం లేకపోతే విచారించవలసిన విషయమే కానీ, అది మరీ అంతగా కుమిలిపోవలసిన విషయం కాదు. దేశంలో చాలా మంది అనాథ పిల్లలున్నారు. ఎవరినన్నా తెచ్చి పెంచుకోవచ్చు. దీనికోసం విపరీతంగా దుఃఖించకు. ఎవరన్నా అడిగితే ఈ లోపమంతా నాది కాదు నా భర్తదని చెప్పు. ఎవరూ వచ్చి నన్ను నిలదీసి అడగరు కదా!”.

ఆమె విస్మయంగా తలెత్తి చూసింది. అతడు చాలా మామూలుగా నిర్వికారంగా వున్నాడు. అతడు అలా ఆలోచించగలడని ఆమె అనుకోలేదు. ఆమె మనసు తేలికయింది. అప్పటివరకూ మనసులో వున్న బాధనంతా చేత్తో తీసేసినట్టయింది. ఇంతకీ తన బాధ ఏమిటి? ప్రేమ పంచటానికి కొడుకో కూతురో లేకపోవటమా? లేక తను గొడ్డాలు అని ప్రపంచం అనుకుంటుందనా?

రెండోది కారణం కాకపోతే ఎవడో రోడ్డు పక్కన పేపర్లు ఏరుకునే వాడి అంశని తనలో ప్రవేశపెట్టుకుని నవమోసాలు మోసి భర్తని తండ్రిని చేయటమెందుకు? ఒక అనాథ పిల్లాడికి నిండు మనసుతో తామిద్దరూ కలిసి ప్రేమని పంచితే సరిపోతుంది కదా!

ఆ క్షణం అతడంటే ఆమెకి అప్రయత్నంగా అమితమైన గౌరవంతో కూడిన ఇష్టం కలిగింది. ఒక మనిషి వేరే కోణంలోంచి చూడగలిగితే మరోలా కనిపిస్తాడేమో.

కొన్ని క్షణాల క్రిందట అతడి నిరాసక్తత ఇప్పుడు మెచ్చూరిటీలా కనిపిస్తోంది. ప్రహసిత సంగతంతా చెప్పినా సరే అయిపోయిందేదో అయిపోయింది కదా అనేటంత మెచ్చూరిటీ.

గ్లాసు దగ్గరికి తీసుకొంటూంటే పెదాలమీద నవ్వు కదలాడింది.

“ఎందుకు నవ్వుతున్నావు?”

ఆమె కంగారుపడుతూ “ ఏమీలేదు ఏమీ లేదు” అంది.

“లేదు చెప్పాల్సిందే”

“ ఏమీలేదు, చెప్తే బావోదు ”

అతడు బలవంతం చేయలేదు. మళ్ళీ తనే ఏమనుకుందో ఏమో నెమ్మదిగా అంది “ఈ డబ్బుల్లో చీర కొనుక్కుందామనుకున్నాను”.

“కొనుక్కోవలసింది స్వార్జితం కదా”

“కానీ, అది ఇంత బాగా ఉపయోగపడుతుందనుకోలేదు”.

ఆ మాటలు అర్థం అవటానికి అతడికి అరనిముషం పట్టింది.

నవ్వాడు.

సాధారణంగా అతడు ఎప్పుడూ నవ్వాడు.

నవ్వితే చాలా బావుంది.

అప్రయత్నంగా అన్ కంట్రోలబుల్ గా అతడి చేతిమీద చేయి వేసింది. అతడు గ్లాసు ఎత్తి “చీర్స్” అన్నాడు.

3

భైరవమూర్తికి యాభయి ఆరేళ్ళు. దాదాపు ముప్పై ఏళ్ళుగా పోలీసు డిపార్ట్మెంట్ లో ఇన్ స్పెక్టర్ గా పని చేస్తున్నాడు.

అంత వయసొచ్చినా ప్రమోషన్ రాకపోవటానికి కారణం అతడి నిజాయితీ.

ఇరవై ఏళ్ళ క్రితమెప్పుడో అప్పటి ముఖ్యమంత్రి కొడుకుతో తగాదా పెట్టుకున్నాడు. అరెస్టు వారెంటుతో వెళ్ళి భీభత్సం సృష్టించాడు. పేపర్ల కెక్కాడు. ముఖ్యమంత్రి రాజీనామా చేయవలసి వచ్చింది. చాలా లొసుగులు బయటపడ్డాయి. సంచలనం రేగింది.

అయితే రాజకీయ నాయకులు చాపక్రింద నీరులాంటి వారు. ఆరేళ్ళ తరువాత తిరిగి అధికారంలోకి వచ్చాడు మాజీ ముఖ్యమంత్రి. సమయం చూసుకుని శంకరగిరి మాన్యాలు పట్టించాడు.

భైరవమూర్తి విసుగు చెందలేదు. అతడికి ఒక్కడే కొడుకు. లాయరు. అతడు కూడా తండ్రి లాంటి వాడే.

తృప్తికి మించింది మరేదీ లేదని నమ్ముతారు ఆ కుటుంబమంతా.

ప్రమోషన్ రానందుకూ అంత వయసొచ్చి రిటైర్ అవబోతున్న ఇన్స్పెక్టర్గానే పని చేయవలసి వచ్చినందుకూ భైరవమూర్తి ఎప్పుడూ బాధపడలేదు.

అతడో విశిష్టమైన వ్యక్తి. నేరస్తులకి అతడంటే సింహస్వప్నం. ప్రతిదీ చట్ట ప్రకారమే చేయడం ఎలాగో ఒకలా నేర్చి వప్పిస్తాడు.

మరో రెండు నెలల్లో ప్రమోషన్ వస్తోందని అతడికి తెలిసింది. సంతోషించాడు. తనకి ప్రమోషన్ వస్తున్నందుకు కాదు, ఆలస్యంగానైనా నిజాయితీ గెల్చినందుకు.

ముఖ్యమంత్రి కొన్ని కోట్లు సంపాదించి వుండవచ్చు కానీ తనకున్న తృప్తి అతడికుండదు అన్నది తప్పు స్టేట్మెంట్.

డబ్బు సంపాదించలేని ప్రతివాడూ ఆలాగే అనుకుంటాడు. అవినీతి పద్ధతిలో లక్షలు సంపాదించినవాడు కూడా తన పద్ధతిలో తాను జీవితాన్ని తృప్తిగా ఆనందిస్తూ వుండి వుండవచ్చు. వాడు ఎంత తృప్తితో బ్రతుకుతున్నాడన్నది కాదు చూసుకోవాల్సింది మనమెంత తృప్తిగా బ్రతుకుతున్నామన్నది.

ఆ విషయంలో భైరవమూర్తికి ఏలోటూ లేదు. ఒక్కడే కొడుకు. చక్కగా అల్లుకున్న కుటుంబం అది. కొడుకు కూడా చేతికి అంది వచ్చాడు. లాయరుగా మంచి ప్రాక్టీసు వుంది. తొందర్లో పెళ్ళి కూడా చేయబోతున్నారు.

అప్పుడు జరిగింది అనుకోని ఒక సంఘటన. మొత్తం పొదరిల్లు
కుప్పకూలిపోయే సంఘటన.

మొట్టమొదటిసారి భైరవమూర్తికి దేవుడి మీద నమ్మకం పోయింది.

ఎందుకు? ఎందుకిలా చేశావ్? అని దేవుణ్ణి అడిగాడు. దాదాపు
పిచ్చెక్కిపోయాడు. పోలీస్ డిపార్ట్మెంట్‌లో పని చేయటం వృథా అనుకున్నాడు.

ఆ సమయంలో అతడికి ప్రమోషన్ వచ్చింది.

ట్రాన్స్ఫర్ అయింది.

డాక్టర్ విశాల్ క్లినిక్ వుండే ఏరియాకి.

4

మధూహ చెంప ఛెళ్ళుమంది.

“లక్ష్మి దగ్గరకెళ్ళి ఆ గర్భం నకిలీదని ఎందుకు చెప్పావ్?” అంటూ ఆవేశంతో
వూగిపోతూ మళ్ళీ చెయ్యి ఎత్తాడు రాజు.

బలంగా తగిలిన ఆ దెబ్బకి మధూహకి కోపం రాలేదు. దుఃఖం రాలేదు.
ఆశ్చర్యం వేసింది.

రాజుకి అంత ధైర్యం ఎలా వచ్చిందా అని? డబ్బు సంపాదించాలి అన్న
తపన, కాస్త ఇన్స్పిరియారిటీ కాంప్లెక్స్, కాస్త పిరికితనం మూర్తీభవించిన మనిషి రాజు.

ఇప్పుడతనికి అంత ధైర్యం ఎలా వచ్చిందో అతని నోటి వెంట వస్తూన్న వాసన
చెపుతోంది.

అతడి కళ్ళు ఎర్రగా వున్నాయి. మనిషి నిలువెల్లా వణికిపోతున్నాడు.

మధూహ అతని చెయ్యి పట్టుకుని వెనక్కి తోసింది. నిలదొక్కుకుని మళ్ళీ ముందుకు వచ్చాడు. “నిన్ను నమ్మి మా రహస్యాలన్నీ చెబితే వెళ్ళి పేషెంటుకి చెప్తావా?” అంటూ ఆమెరెండు భుజాలు పట్టుకుని విసురుగా దగ్గిరకి లాక్కున్నాడు. ఆమె కూడా అంతే ఆవేశంగా “అవును, చెప్తాను. ఆమె నా స్నేహితురాలు. అందుకే చెప్తాను. అంతేకాదు మీరు చేసే మోసాలు మొత్తం ప్రపంచానికంతా చాటి చెప్తాను” అంది.

అతడు మరింత రెచ్చిపోయి ఆమెని క్రిందికి తోశాడు.

అతడిని ఆమె పట్టుకుని వుండటంతో ఆమెతో పాటు తను కూడా క్రిందపడ్డాడు. ఆమెని ఆక్రమించుకుంటూ “ఏం చేస్తావు? ఏం చెప్తావే?” అంటూ పిచ్చివాడిలా గొణుగుతూ ఆమెని వివస్థని చేయటానికి ప్రయత్నించసాగాడు.

అతడి ప్రయత్నం ఆమెకి అర్థమవటానికి అరనిముషం పట్టింది. నిర్విణ్ణురాలైంది. గింజుకోవటానికి కూడా ప్రయత్నించకుండా రుద్దకంఠంతో “రాజూ ఏమిటిది? ఏమిటిది?” అని మాత్రం అనగలిగింది.

లోపల్నుంచి దుఃఖం తన్నుకు వస్తోంది. తన స్నేహితుడు ఈ విధంగా ప్రవర్తించగలడని కలలో కూడా అనుకోలేదు.

అతడామెని పూర్తిగా ఆక్రమించుకుంటాండగా ఆమె స్పృహలోకి వచ్చింది. రెండు చేతుల్తోనూ దూరం జరపటానికి ప్రయత్నించసాగింది. “వదులు రాజూ, వదులు” అని అంటూనే వుంది.

అతడు మాత్రం చాలా కసిగా కోపంగా వున్నాడు.

అతడిలో అంత ఆవేశాన్ని ఆమె ఎప్పుడూ చూడలేదు. డాక్టర్ విశాల్ పట్ల అతడికి అంత గురుభక్తి వుందని ఆమె అనుకోలేదు.

తను పూర్తిగా మోసగింపబడినట్టుగా అతడు భావిస్తున్నాడు. తమ రహస్యాలన్నీ ప్రపంచం మొత్తం వెల్లడి అయినట్టుగా భీతిల్లుతున్నాడు. ఆ భయం ఆవేశం రూపంలో బయటకొస్తుంది. ఈ విధంగా ప్రతీకారం తీర్చుకుంటున్నాడు.

ఆమెలో శక్తి క్రమంగా తగ్గిపోసాగింది.

ప్రతిఘటించడానికి కూడా శక్తి లేనట్టు నిస్సత్తువగా వుండిపోయింది.

ఆమె కళ్ళ లోంచి కన్నీరు ధారాపాతంగా కారుతోంది. అది మనసుకి సంబంధించిన దుఃఖం. ఈ ప్రపంచంలో ఎంతమంది ఆడపిల్లలు తెలిసీ తెలియని వయసులో అప్పుడే విచ్చుకుంటూన్న గులాబీలాంటి తమ మనసుని తొలిప్రేమ రూపంలో అబ్బాయిలకి అర్పించి వుంటారు? ఆ తరువాత అభిరుచులు కలవకనో విధి వైపరీత్యం వల్లనో విడిపోయి వుంటారు? తమ ఎంపిక తప్పని తెలుసుకోగలిగేటంత ఆత్మవిమర్శ చేసుకుంటారా? లేక అయిందేదో అయిపోయిందిలే అని మామూలు జీవితపు గాడిలో పడి వుంటారా? అందులో ఎంతమంది తమ స్నేహితులకి ఈ విధంగా శరీరాన్ని అప్పజెప్పివుంటారు? శరీరం పాడయినందుకు కాదు దుఃఖం. తొలిప్రేమ అర్పించినందుకు. కరెక్టుగా ఎన్నిక చేసుకోలేక పోయినందుకు!!

అంత విచక్షణాజ్ఞానం లేకుండా ప్రేమలో పడినందుకు!!!

ఆమెలో ప్రతిఘటన లేకపోవటాన్ని అతడు మరోలా అర్థం చేసుకున్నాడు. సహకరిస్తోందనుకున్నాడు.

విశాల్ క్లినిక్‌లో హిప్పోటిక్ ట్రాన్స్‌లోవున్న ఆడవాళ్ళని ఒకరిద్దరిని ఈ విధంగానే అతడు అనుభవించాడు. సగంలో మత్తు నుంచి బయటపడి కొందరు గింజుకునే వారు. తరువాత సహకరించేవారు. కొందరీ విషయం బయటకు చెప్పుకోలేక మౌనంగా వుండిపోయేవారు .

ఆవేశం తగ్గాక అతడు మామూలు మనిషయ్యాడు.

ఆమెలో ఏ రియాక్షనూ లేకపోయేసరికి విస్మయం చెందాడు. “సారీ, ఆ కోపంలో నన్ను నేను కంట్రోలు చేసుకోలేకపోయాను. నిన్ను నమ్మి మా గురించి చెప్తే అది నువ్వు బయటకు వెల్లడి చేస్తావన్న కోపంలో ఇదంతా జరిగిపోయింది” అన్నాడు.

ఆమె మాట్లాడలేదు.

ఆ మౌనం మరింత గిట్టిగా ఫీలయ్యేట్టు చేయటంతో “అయినా ఇప్పుడేం జరిగిందనీ? ఎలాగో పెళ్ళయ్యాక జరగవలసింది కాస్త ముందు జరిగింది అంతేగా” అంటూ నవ్వుటానికి ప్రయత్నం చేశాడు.

ఆమె బ్లాంక్ గా చూసిందతనివైపు.

అతను “ వీలైనంత త్వరగా మన వివాహానికి ముహూర్తాలు పెట్టిస్తాను” అంటూ మరోసారి ఆమెను దగ్గరకు తీసుకోబోయాడు. ఆమె నెమ్మదిగా విడిపించుకుంది.

భార్యా భర్తల మధ్య కూడా తరచు రేప్ జరుగుతుందని ఆమె ఎక్కడో చదివింది. అదేమిటో అప్పట్లో అర్థం కాలేదు. ఇప్పుడవుతోంది. అది జీవితాంతం ఇలాగే వుంటుందేమో అన్న భయం కూడా మొదలవుతోంది.

ఏదో ఎక్కడో తెగిపోయిన ఫీలింగ్.

5

ఫోన్ లో ఎవరితోనో మాట్లాడుతున్న విష్ణు స్వింగ్ డోర్స్ తెరుచుకోవటంతో తలెత్తి చూశాడు. లోపలికి వస్తూన్న భార్యని చూడగానే ఆశ్చర్యంతో కళ్ళు పెద్దవయ్యాయి.

లక్ష్మి ఎప్పుడూ ఆఫీస్ కి రాదు. అసలంతవరకూ ఎప్పుడూ రాలేదు కూడా.

“బిజీగా వున్నారా?”

“లేదు కూర్చో. ఏమిటిలా వచ్చావ్?”

“ఇంట్లో తోచటం లేదు”.

“ఏదైనా వ్రాసుకోలేకపోయావా?”

“దాన్ని గురించే వచ్చాను. కొంచెం వివరాలు కావాలి. వివరాలంటే మరీ ఎక్కువ ఇన్ఫర్మేషన్ కాదు. వ్యాపారం గురించి. అంటే ఎలా చెప్పాలో తెలియటం లేదు. ఒక బిజినెస్ మాన్ దినచర్య అతడి కష్టాలూ, విసుగూ, చిరాకు, టెన్షన్.... వీటన్నింటి గురించీ వ్రాయాలనుకున్నాను”.

“ఈజిట్ ? వ్రాయి. బాగా వ్రాయి” అన్నాడు.

ఆమె కొన్ని కాగితాలు అందించింది.

అతడు పదినిముషాల పాటు శ్రద్ధగా చదివాడు. అంతసేపూ అతడినే చూస్తూ కూర్చుంది. అది తనకి సంబంధించిన సబ్జెక్టు కావటంతో ఇంటరెస్టింగ్గా చదవసాగాడు.

అంతా చదివి “సినాప్సిస్ బావుంది. బాగానే వ్రాస్తావే నువ్వు” అన్నాడు.

ఆమెకి సంతోషం వేసింది. బయటివాళ్ళు మెచ్చుకోవటం వేరు. తన వాళ్ళు మెచ్చుకోవటం వేరు. రచననే కాదు ఏ పనినైనా.

ఆమె సంతోషానికి మరో కారణం కూడా వుంది. అతనితో మొత్తం చదివించింది. అదీ కారణం.

అతడికసలు ఇలాంటి ఉత్సాహాలు లేవు. కానీ కథ తన ఫీల్డుకి సంబంధించినది అవటంతో ఇంటరెస్టింగ్గా చదివాడు.

ఆమెకు కావాల్సింది కూడా అదే. తన రచనా వ్యాసంగంలో అతడికి ఆసక్తి కలిగించటం. ఆ విషయంలో కృతకృత్యురాలైంది.

అతడు స్కిఫ్టు చదివి బల్లమీద పెట్టి “చెప్పు. ఏం వివరాలు కావాలి?” అని అడిగాడు.

“అలా చెప్పలేను. నేను మన ఆఫీసులో కొన్నాళ్ళు పని చేద్దామనుకుంటున్నాను”.

అతడికి పొలమారినట్టు అయింది. “మ ..... మన ఆఫీసులోనా?” అన్నాడు.

ఆమె నవ్వుతూ “అదే ..... మీ ఆఫీసులో” అంది.

“సర్లే , ఆ విషయం కాదు. అయినా నువ్వు... తరువాత ఏం మాట్లాడాలో తెలియక ఆగిపోయాడు.

“కొన్నాళ్ళు చేస్తే తప్ప ఈ విషయాలన్నీ అవగాహనకు రావు. ఇంటర్వ్యూ పద్ధతిలో వివరాలు సేకరించటం కన్నా ఇలా ప్రత్యక్షంగా చూస్తే ఇంకా బాగా వ్రాయొచ్చనిపించింది. బయట ఒక టేబులూ కుర్చీ వేయిస్తే, మిమ్మల్ని డిస్టర్బ్ చేయకుండా నా పని నేను చేసుకుంటాను”.

“డిస్టర్బెన్స్ కాదు కానీ....” అతడు సందిగ్ధంలో తటపటాయించాడు “స్టాఫంతా ఏమనుకుంటుంది? అయినా నువ్వేం పని చేయగలవు?”.

“కంప్రోల్”

“వ్యాట్”

“యజమాని భార్య తమతోపాటు కూర్చుంటే స్టాఫ్ ఎక్కువ కబుర్లు చెప్పుకోవటానికి వీలుండదు. అదొక్కటి చాలు. నాకు మీరు జీతమిచ్చి పనిలో పెట్టుకోవటానికి” నవ్వింది.

“అయినా ఇదంతా నెలా రెండునెలలేగా”.

అతడు బెల్ కొట్టి అకౌంటెంట్‌ని పిలిచి సూచన్లు ఇచ్చాడు. అకౌంటెంట్ కూడా ఆశ్చర్యపడ్డాడు. కానీ పైకి కనిపించలేదు.

అతడితోపాటు వెళ్ళి కూర్చుంది.

స్టాఫ్‌కి ఈ విషయం తెలిసినట్లుంది. ఆఫీసంతా కొంచెం గంభీర వాతావరణం చోటు చేసుకుంది.

ఆ రోజు హోటల్‌లో కనిపించిన అమ్మాయి కూడా అక్కడే వుంది. వంచిన తలెత్తకుండా పని చేసుకుపోతున్నట్టు వుంది. లక్ష్మికి ఆమెని చూస్తే ఎందుకో జాలి వేసింది.

లంచ్‌టైమ్‌లో వెళ్ళి ఎదురుగా కూర్చుంది. టిఫిన్‌బాక్స్ అప్పుడే తెరిచిన ఆ అమ్మాయి లక్ష్మిని చూసి తత్తరపడి కంగారులో నీళ్ళు మీద ఒకపోసుకున్నంత పని చేసింది.

లక్ష్మి నవ్వుతూ “ఈ రోజు నుంచీ నాకొంచెం పని నేర్పాలి” అంది.

“అ ..... అ ..... అలాగే”

ఆమె నవ్వుతూనే “ ఇందులో డబుల్ మీనింగ్ డైలాగులేమీ లేవులెండి” అంది.

ఆ అమ్మాయి మొహం ఎర్రబడింది.

“మీరొకసారి నవ్వితే హోటల్ విషయం ఎవరికీ చెప్పనని హామీ ఇస్తాను”.

ఆ అమ్మాయికి లక్ష్మి ఏం చెపుతుందో అర్థం కాలేదు. అర్థమయ్యాక సిగ్గుతో తలదించుకుంది. ఈ లోపులో లోపల్నుంచి పిలుపొచ్చింది.

“నీ లంచ్ సంగతేమిటి?” అన్నాడు విష్ణు. అతడు ప్రతిరోజూ బాక్స్ తెచ్చుకుంటాడు.

“చేసే వచ్చాను. రేపట్నంచీ నేనూ తెస్తాను” అంది.

అతడు లంచ్ చేస్తూంటే వడ్డించింది. “ఏం నేర్చుకున్నావ్?” అని అడిగాడు.

“బ్యాలన్స్ షీట్లూ అమ్మకాల వివరాలూ చూశాను. వాటికన్నా ముఖ్యంగా గమనించినదేమిటంటే మీకు చాలా పని వుంటుంది. కొంత సంపాదించాక డబ్బు దానంతట అదే వస్తుందనుకున్నాను. ఎప్పుడూ కష్టపడుతూనే వుండాలని ఈ రోజు మిమ్మల్ని చూస్తే అర్థమైంది”.

ఆ మెచ్చుకోలుకి అతడి మొహంలో ఆనందం స్పష్టంగా కనిపించింది.

నిజానికి ఆమె అన్నదానిలో అతిశయోక్తి కూడా ఏమీ లేదు. ప్రొద్దున్నించీ రకరకాల విజిటర్స్ తో అతడు చాలా బిజీగా వున్నాడు. తన కష్టాన్ని ఆమె గుర్తించినదన్న సంతృప్తితో అతడి పెదాలు నవ్వుతో అదోలా విచ్చుకున్నాయి.

“ఇది కూడా వ్రాస్తావా నీ కథలో?” అన్నాడు.

“వ్రాస్తాను. మొగవాళ్ళు భార్యల్ని చేతనయితే నువ్వు సంపాదించు చూద్దాం అని ఎందుకంటారో కూడా వ్రాస్తాను”.

అతడు ఉలిక్కిపడి అందులో వ్యంగ్యాన్ని గుర్తించినట్టు ఆమెవైపు చూశాడు.

లక్ష్మి నవ్వి “నాకు ఎంత జీతం ఇవ్వబోతున్నారు?” అని అడిగింది. అతడేదో సమాధానం చెప్పబోతున్నంతలో ఫోన్ మ్రోగింది. అతడో నిమిషం మాట్లాడి ఫోన్ పెట్టేశాడు.

“సాధారణంగా మీరొకరే చేస్తారా లంచ్?” అని అడిగింది. నిజానికి ఆమె చాలా క్యాజువల్ గా అడిగినా అతడు ఇబ్బందిగా చూసి సమాధానం చెప్పటానికి ఆలస్యం చేయటంతో మాట మారుస్తూ “నేనీ రోజు ఆఫీసుకొస్తూ ఏమనుకున్నానో తెలుసా? మొన్నరాత్రి మీరు చెప్పారుగా వ్యాపారంలో నష్టం వస్తుందని” అంది. “ఆ విషయంలో...”

“ఏమనుకున్నావ్?”

“ఆఫీసుకొచ్చి మొదటిసారి సీట్లో కూర్చోగానే మీ వ్యవహారాలన్నీ పరిశీలించి లంచగొండి అయిన మీ మేనేజర్ని శిక్షించి క్షణాల్లో మీ ఆఫీసు పరిస్థితి మార్చేసినట్టు... మీరు ఆనందంతో తబ్బిబ్బు అయిపోయి నన్ను గాలిలో ఎత్తి తిప్పేస్తూ కన్నీళ్ళతో కదిలిపోయినట్టు...”.

ఆమె మాటలు పూర్తి కాలేదు.

అతడు ఎంత గట్టిగా నవ్వాడంటే లోపల ఏం జరిగిందో అన్న ఖంగారో పూయ్ తలుపు తీసి చూశాడు. నవ్వుతో అతడికి పొలమారింది. ఆమె నీళ్ళు అందిస్తూ “ఏదో సినిమాలో అలాగే జరుగుతుందండీ” అంది అమాయమకంగా.

అది అమాయకత్వం కాదనీ అంతకు ముందు అడిగిన ప్రశ్నకి తను సమాధానం చెప్పేటందుకు ఇబ్బంది పడటం చూసి కావాలనే మాట మార్చిందనీ ఊహించలేనంత అమాయకుడు కాడు అతడు.

లంచ్ అయిన తరువాత ఆమె తిరిగి తన సీట్లోకి వచ్చేసింది. అంతకు ముందు ఆమె చెప్పింది నిజమే. ముందు హాల్లో ఆమె వుండటం వలన స్టాఫ్ నిజంగానే ఎక్కువ పనిచేస్తున్నారు.

విష్టు ఆమెని లోపలికి పిల్చి ఒకటి రెండు పనులు చెప్పాడు కూడా. మేనేజర్ సాయంతో ఆమె వాటిని పూర్తి చేసింది.

సాయంత్రం మాధుర్ వచ్చాడు.

ఆమెని ఆఫీసులో చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు. కొంచెం సేపు విష్టుతో మాట్లాడిన తరువాత లేచి “నేనెళ్ళోస్తాను” అన్నాడు.

“అదేమిటి? క్లబ్ కి వెళ్లాం ఉండు” అన్నాడు విష్టు. మాధుర్ ఇబ్బందిగా చూశాడు.

“నేను ఆటోలో వెళ్తాలెండి” అంది లక్ష్మి.

‘అలాగే వెళ్ళు’ అనలేక విష్ణు “నేను తనని ఇంటి దగ్గర దింపేసి వస్తాను” అన్నాడు మాధుర్తో.

మాధుర్ కొద్దిగా తటపటాయించి “మా వాళ్ళు ఎప్పటినుంచో సినిమాకి వెళ్తామంటున్నారు. ఈ రోజు తీసుకువెళ్తాను” అన్నాడు లేస్తూ.

ఆరింటికి భార్యాభర్తలు ఇద్దరూ ఇంటికి బయల్దేరారు. కార్లో విష్ణు కాస్త సీరియస్గా వుండటం గమనించింది. రోటీన్ పాడవటం వలన కలిగే చిరాకు అలజడి అది.

ఆ దార్లో మల్లెపూల రిక్షా దగ్గర ఆపు చేయమంది.

“ఎంతవి కావాలి?” అని అడిగాడు.

“క్రిలో”

సరిగ్గా వినిపించలేదేమో అనుకుని “వ్వాట్?” అన్నాడు.

“లేకపోతే ఏమిటండీ? పెళ్ళానికి ఎన్ని మల్లెపూలు కొనాలో తెలీదా? ఇన్ని సంవత్సరాలు కాపురం చేశారు” అంది.

అయిదు నిముషాలు గడిచాక అతడు వచ్చి కూర్చుని కారు స్టార్ట్ చేశాడు.

“పూలేవీ” అడిగింది.

“వెనుక డిక్కిలో పెట్టాను”

ఆమె అదిరిపడి “మల్లెపూలు డిక్కిలో పెట్టారా? తల్లో పెట్టుకునేవి?” అని అడిగింది.

“అవును, రెండు గంపలు”

“ఏడాదికి సరిపడా కొన్నారా?”

అతడు మాట్లాడలేదు. ఇంటికొచ్చి స్నానం చేసి వంట ప్రారంభించింది. అతడు ముందు హాల్లో కూర్చుని పేపరు చదువుకుంటున్నాడు.

“కొంచెం వొచ్చి ఉల్లిపాయలు కోసిపెట్టొచ్చుగా”

అతడు విసుక్కుంటూ వచ్చి పని చేయటం ప్రారంభించాడు గంటలో వంట పూర్తయింది.

“పైన డాబామీద కూర్చుందాం” అంది.

“బోరు” అన్నాడు విసుగ్గా.

“ఈ ఒక్కరోజుకీ. రేపటినుంచీ నాకూ ఎలాగూ కుదరదు”

అతడు విస్మయంగా “ఏం?” అని అడిగాడు.

“కంప్యూటర్ క్లాస్ లో చేరుతున్నాను. వారానికి నాలుగు రోజులు. రాత్రి ఏడునుంచీ పదివరకూ”.

“మరి అంతరాత్రి ఒక్కదానివే రాగలవా?”.

“మీరు క్లబ్ నుంచి వచ్చేటప్పుడు తీసుకువద్దురు గానీ”.

అతడు ఇబ్బందిగా చూశాడు. “సర్లే చూద్దాం” అన్నాడు.

అతడు డాబామీదకు వెళ్ళేసరికి అక్కడ బల్లమీద డ్రింకు, గ్లాసులూ వున్నాయి.

తన గ్లాసులో వంపుకుని తాగుతూ కూర్చున్నాడు. పదినిముషాల తరువాత ఆమె వచ్చింది. పల్చటి నైటీలో ఆమె చాలాబావుంది. అందంకాదు కానీ దానికన్నా ఎక్కువగా ఆమె స్ట్రక్చర్.

ఆమె తెల్లటి తెలుపు కాదు. చామనచాయకన్నా ఒక పిసరు ఎక్కువ తెలుపంతే. కానీ ఎక్కడో ఏదో తెలియని అందం వుంది.

ఆమె కూల్డ్రింక్ పోసుకోవటం చూసి “అదేమిటి?” అని అడిగాడు.

“నాకు అది పెద్దగా సహించటం లేదు. మొన్న రాత్రంటే ఏదో తాగాను. ఏం? మీకేమన్నా ఇబ్బందా?”

“లేదులే. ఒక్కణ్ణి అయితే నాకూ బోరు”

డాబామీదికి వంగిన కొబ్బరిచెట్టు గాలికి వూగుతూంటే అందమైన ఆడపిల్ల ఎక్స్‌సైజు చేస్తున్నట్టు వుంది.

“నైటీ తీసెయ్యనా?” అని అడిగింది క్యాజువల్‌గా.

అతడు మామూలుగా తాగుతున్నాడు. ఏదో ఆలోచిస్తున్నాడు. ఆలోచిస్తూ తాగుతున్నాడు . ఆమె అన్నమాట మొదట సరిగ్గా అర్థం కాలేదు. కళ్ళు చిట్లించి చూశాడు.

సరిగ్గా వినపడలేదేమో అనుకుని “ఏమన్నావ్ ఇప్పుడూ?” అని అడిగాడు.

ఆమె నవ్వుతోంది.

“నైటీ తీసెయ్యనా అని అన్నావా?” నిర్ధారణ చేసుకోవటం కోసమన్నట్టు అడిగాడు.

ఆమె తలూపింది.

‘నీకేమయినా మతిపోయిందా? ఆరుబయట?’ అన్నట్టు చూశాడు.

“నేనిప్పుడు వ్రాస్తున్న కథలో భార్యభర్తలిద్దరూ కల్పిత నగ్నంగా వంట చేస్తారు. ఈ రోజే ఆ చాప్టరు వ్రాశాను. ప్రాక్టికల్ గా ఎలా వుంటుందో చూద్దామనిపించింది”.

“నాకభ్యంతరం లేదు. పైగా సంతోషిస్తాను కూడా” ఇంగ్లీషులో అన్నాడు.

ఆమె సుతారంగా నైటీ తీసేసింది.

కొబ్బరి చెట్ల మీద నుంచి వచ్చే గాలికి ఆమె భుజాలమీద జుట్టు కదుల్తోంది.

గ్లాసు ఎత్తి “చీర్స్” అన్నాడు.

ఆమె కూల్ డ్రింక్ చేతుల్లోకి తీసుకుంది “రైల్వే కాంట్రాక్టు ఏమైంది?”.

“మినిస్టర్ చాలా లంచం అడుగుతున్నాడు. అంత ఇస్తే మాకు లాభం రాదు” అంటూ దాదాపు అయిదు నిమిషాలు వివరాలన్నీ చెప్పాడు.

“అన్నట్టు చెప్పటం మర్చిపోయాను. వచ్చేనెల నా పుస్తకం ఆవిష్కరణ సభ వుంది. మీరూ రావాలి”.

“నన్ను చంపకు. నాకు అలాంటి సభలంటే బోరు. పైగా అక్కడ నువ్వు స్టేజి మీద కూర్చుంటావు. నన్ను కింద కూర్చోపెడతారు”.

“అలా గట్టిగా అనకండి. స్త్రీ వాడులెవరయినా విన్నారంటే మిమ్మల్ని ఉరి తీస్తారు. అయినా మీరడిగినప్పుడు నేను టెన్నిస్ మ్యాచ్ లకు రానూ? అదీ నాకు బోరో”.

“సరే చూద్దాంలే” కుర్చీ వెనక్కి వాలాడు. వెన్నెల కిరణపు నీడ తాలూకు గీత ఆమె వక్షోజాల మధ్య నిలుపుగానూ పొత్తికడుపు మడత మీద అడ్డంగానూ పడుతోంది. అతడు చుట్టూ చూశాడు. ఎవరూ చూసే స్కోప్ లేదు. చాలా గమ్మత్తుగా వుంది ఆ అనుభవం.

“ఎలా వచ్చింది నీకీ ఆలోచన?”

“మీ వ్యాపారం పెంచుకోవటానికి ఎప్పుడూ రకరకాల పథకాలు ఎలా ఆలోచిస్తారో అలాగే మేం నిరంతరం ఆలోచిస్తూ వుంటాం. ఇది తట్టింది. ఇంతకీ ఎలా వుంది?”

“అద్భుతంగా వుంది. లేకపోతే చాలా మిస్ అయ్యేవాళ్ళం”

“థాంక్స్”

“క్రిందికి వెళ్ళామా?”

“మీరింకా మొదటి పెగ్లోనే వున్నారు”

“చాలా టెంప్టింగ్గా వుంది”

“కొంచెం సేపుండండి. ఇలా మాట్లాడుకుంటూంటే బావుంది. మనం మొన్నరాత్రి ఒక టాపిక్ మధ్యలో వదిలేసేం కష్టాల్లో వున్నప్పుడు ఎక్కువ తాగడం గురించి” అంది.

అతడొక క్షణం ఆలోచించి “అవును, గుర్తొచ్చింది” అన్నాడు.

“అవసరమైతే మిమ్మల్ని మీరు కంట్రోలు చేసుకోగలనన్నారు”.

“అవును”

“ఈ రోజునుంచి మీ మామూలు కోటాకన్నా ఎక్కువ తాగనని ప్రామిస్ చేయగలరా?”.

అతడు నవ్వి “ఏ భార్య అయినా భర్తతో ఈ రోజు నుంచీ తాగనని ప్రామిస్ చెయ్యండి అంటుంది. నువ్వేమిటి కోటా కన్నా ఎక్కువ తాగకండి అని అడుగుతున్నావ్” అన్నాడు ఏడిపిస్తున్నట్టు.

“నా ప్రశ్నకి సమాధానం అదికాదు”.

అతడు లేచి ఆమె నడుము పట్టుకుని పైకి లేపుతూ “వెళ్దాం పద” అన్నాడు.

అతడి ఒళ్ళు వెచ్చగా తగిలింది.

ఆమె నైటీ గచ్చుమీదనించి తీసి టవల్లా భుజాన వేసుకుంటూ “ఇంతకీ నా ప్రామిస్ సంగతి?” అని అడిగింది.

అది తేల్తేగానీ క్రిందకి రానన్నట్టు.

“దీనిమీద ఒట్టు లిమిట్లోనే వుంటాను సరేనా” అంటూ క్రిందకి బయల్దేరాడు ఆమె చెయ్యి విదిలించికొట్టాక.

“మల్లెపూలు కార్లోనే వుండిపోయాయి” క్రిందకి వెళ్ళాక అంది

“వాటి సంగతి రేపు చూసుకుందాంలే”

తరువాత దాదాపు గంటసేపు వాళ్ళు శరీరాల్తో మాట్లాడుకున్నారు.

స్త్రీ పురుషుల మధ్య సెక్స్ కన్నా బెస్ట్ కమ్యూనికేషన్ మరేదీ లేదని నిరూపించే పద్ధతిలో.

“ఇవ్వాళ చాలా కొత్తగా వున్నావ్. ఏమిటి విశేషం?”

“ఏదో మనోవిశ్లేషణ పుస్తకంలో చదివాను. చేతులు, పెదవులు, వేళ్ళు, నాలుక, మొత్తం శరీరం మొగవాడితో రొమాన్స్‌లో ఎంత యాక్టివ్‌గా కదుల్తాయో ఆ పనులన్నీ అప్పుడప్పుడూ స్త్రీకూడా చేస్తే అది చాలా గొప్పగా వుంటుందట”.

“నాకర్థం కాలేదు. సరిగ్గా చెప్పు”.

“మొగవాడు చేసే పనులన్నీ సరిగ్గా అదే పద్ధతిలో స్త్రీకూడా చేస్తే చాలు అంతకన్నా గొప్ప రొమాన్సు మరేమీ ఉండదు”.

అతడు గట్టిగా నవ్వి “కరెక్ట్ ఒక్కమాటలో భలే చెప్పావు” అన్నాడు.

ఆమె కళ్ళు మూసుకుంది ఆర్నెల్లక్రితం అతడన్న ఒకమాట.... శవంలా పడుకోవటం తప్ప..... ఆ మాట గుర్తొచ్చింది.

ఆమె ఆలోచనలో పడటం చూసి “ఏమిటాలోచిస్తున్నావ్?” అని అడిగాడు.

“ఒక నెలరోజులపాటు ఎక్కడన్నా తిరిగివద్దాం. ఈ టెన్షన్లూ ఇవీ ఎప్పుడూ వుండేవే”.

“వచ్చేనెల ఎలాగూ అమెరికా వెళ్ళాలి. రెండు టిక్కెట్లు బుక్ చేసే వున్నాయి. నువ్వు రా”

రెండో టికెట్ ఎవరికోసం బుక్ చేసి వుంచారు? అని అడగలేదు అతడిని ఇబ్బంది పెట్టటం ఇష్టం లేక.

“అయితే ఒక్క షరతు. చాలా ఇష్టంగా తీసుకెళ్ళాలి” అంది.

అతడు అర్థం కానట్టు “ఇష్టంగా తీసుకువెళ్ళటం, అయిష్టంగా తీసుకువెళ్ళటం అని రెండు రకాలుంటుందా?” అన్నాడు.

“చాలా మంది భర్తలు తమ భార్యల్ని ఒక బాధ్యతలాగా బయటికి తీసుకెళ్తారట లెండి”.

అతడు మొహం చిట్టించి “నాకలాంటి హిపోక్రసీలేమీ లేవు. ఇష్టం లేకపోతే మొహం మీద చెప్పేస్తాను” అన్నాడు.

“తెలుసు మహానుభావా, ఇన్నాళ్ళు సంసారం చేశాను. ఆ మాత్రం తెలీదా” మనసులో అనుకుంటూ పైకి అంది “నా తరువాత కథకి టైటిల్ దొరికింది”.

“ఏమిటది?”

“మనింటి పుల్లకూర”

ఉపసంహారం

“ఎలా జరిగింది మీ విదేశీ ప్రయాణం?” మధూహ అడిగింది.

“అద్భుతం” నవ్వింది లక్ష్మి.

ఆమె మొహంలో ఆ వెలుగు కొట్టొచ్చినట్టు కనపడుతూంది.

“..... భార్యాభర్తలిద్దరూ కనీసం మూడు సంవత్సరాల కొకసారయినా పది పదిహేనురోజులపాటు పిల్లల్ని కూడా వదిలేసి బయట ఊళ్ళు తిరిగిరావటం దాంపత్య ఆరోగ్యానికి మంచి టానిక్ అని ఈసారి నవలలో వ్రాద్దామనుకుంటున్నాను.”

“నీలో ఒక మార్పు మాత్రం కొట్టొచ్చినట్టు కనపడుతోంది”

“ఏమిటి మధూ”

“ఈమధ్య ఎప్పుడూ నవ్వుతూ ఉంటున్నావు. గతంలో అలా వుండేదానివి కాదు”.

లక్ష్మి నవ్వింది “దానికేంగానీ, నీ విశేషాలు ఏమిటి చెప్పు. ఈ నెల రోజులూ ఏం చేశావ్?”.

“చాలా పెద్ద విశేషమే వుంది” అంటూ బ్యాగ్‌లోంచి శుభలేఖలు తీసింది మధూహ.

లక్ష్మి సన్నగా కేకపెట్టినట్టు “వ్యావ్” అంది. “..... చాలా ఆశ్చర్యకరమైన ..... సంతోషకరమైన విశేషమే. కంగ్రాట్స్” అంటూ చేతులు పట్టుకుని ఊపేసింది. అయితే మధూహ మొహం నిర్వికారంగా వుంది.

శుభలేఖ చదవటం ప్రారంభించిన లక్ష్మి మొహంలో మార్పు చోటు చేసుకుంది. చేయి అప్రయత్నంగా వణికింది. నమ్మలేనట్టు మధూహ మొహంలోకి చూస్తూ “ఇది ..... ఇదేమిటి ..... నువ్వు ..... రాజు ..... ” అంటూ మళ్ళీ శుభలేఖ పరిశీలిస్తూ అపనమ్మకంగా “..... నువ్వు ప్రహసిత్ పెళ్ళి చేసుకుంటున్నారా?” అని అడిగింది.

“అవును. కలిసి వుండబోతున్నాం”

లక్ష్మి స్థబ్ధురాలైంది. అక్కడ అకస్మాత్తుగా నిశ్శబ్దం రాజ్యమేలింది.

లక్ష్మి మొహంలో మారిన భావాల్ని మధూహ గమనించింది అర్థం చేసుకోగలిగింది కూడా. సన్నటి స్వరంతో నెమ్మదిగా అంది. “ప్రేమగురించి అన్ని గొప్ప గొప్ప కబుర్లు చెప్పిన మనిషి ఇలాటి పని చేస్తున్నాడేమిటా అనుకుంటున్నావ్ కదూ”.

లక్ష్మి మాట్లాడలేదు. కానీ ఆమె మనసులోని అలజడి అంతా మొహంలో కనపడుతుంది.

మధూహ గిట్టిగా ఫీలయ్యింది.

“ప్రహసిత్ విశిష్టమైన వ్యక్తి! అటువంటి వాళ్ళు ప్రపంచంలో ఒకరో ఇద్దరో వుంటారు ” అంది.

లక్ష్మి తల దించుకుని “నన్ను కొంచెంసేపు ఒంటరిగా వుండనివ్వు మధూ. ప్లీజ్” అంది ఆ ప్రసక్తి ఇష్టంలేనట్టు.

“లేదు. ఇదంతా నీకు తెలియాలి. నీ మనసులో ప్రహసిత్ పట్ల ఏ విధమైన విరక్తి భావమూ కలుగకముందే నీకు అతడి గురించి చెప్పాలి. మొదట్లో అతడి తొలి ..... చూపు ప్రేమ గురించి నేనూ తేలిగ్గా అనుకున్నాను. కానీ నీపట్ల అతడి ప్రేమ అనిర్వచనీయం. అజరామరం. దాన్ని మాత్రం తేలిగ్గా అంచనా వేయకు లక్ష్మి .....

“ఓహో ..... అతడి ప్రేమ గురించి అంత లోతుగా అప్పుడే తెలిసిందా నీకు?”

“అవును తెలిసింది. ” ధృఢంగా చెప్పింది మధూహ. “ ..... నిన్ను ప్రేమించి, నువ్వు వివాహితురాలివని తెలిసి, తన మనసు తలుపులు మూసేసుకున్నప్పుడే తెలిసింది. నువ్వు నీభర్తతో ప్రస్తుతం సుఖంగా వుంటున్నావని చెప్పినప్పుడు అతడి మొహంలో స్వచ్ఛమైన ..... నిజాయితీతో కూడిన ఆనందం కనిపించింది లక్ష్మి! నేను చాలా గమనించి చూశాను. కేవలం ప్రేమలో ఋష్యత్వం సాధించిన వ్యక్తులకే అది సాధ్యం. తను ప్రేమించిన వ్యక్తి, తన పరోక్షంలోనో ..... లేక మరోవ్యక్తి సమక్షంలోనో ..... సంతోషంగా వుంటోంది అని తెలిసినప్పుడు ..... దాన్ని సంతోషంగా తీసుకోగలిగేటంత స్వార్థరహితమైన ప్రేమ కన్నా గొప్పది ఈ ప్రపంచంలో మరొకటి వుంటుందంటావా? మనుష్యుల్లో ..... ముఖ్యంగా మగవాళ్ళలో ఆ మాత్రం స్వార్థం వుండటం చాలా సహజమైన ప్రక్రియ కాదా? నీకు తెలీదు లక్ష్మి! హీ ఈజ్ గ్రేట్ ..... అతడు మళ్ళీ నిన్ను జీవితంలో కలుసుకోకపోవచ్చు. లేదా కలుసుకున్నా ఒక అపరిచిత వ్యక్తి లాగానే మిగిలిపోవచ్చు. కానీ జీవితంలో అతడు మరెవర్నీ ప్రేమించడు. ప్రేమించలేడు.”

“కానీ నిన్ను మాత్రం వివాహం చేసుకుంటాడు.”

“అవును. చేసుకుంటాడు .....

“గతప్రేమ గురించి గొప్పగా సమర్థించుకుంటూ నీతో కలిసి కాపురం చేస్తాడు ..... ”

“గొప్ప వ్యంగ్యంగా మాట్లాడుతున్నాననుకోకు”

“ఏం? ఎందుకు మాట్లాడకూడదు? మనుష్యులంతా చేసేది అదేగా.
రోమాంటిసైజింగ్ దీ పాస్ట్”

“నువ్వు నీ భర్తతో సుఖంగా వుంటూ కూడా, అతడు నన్ను వివాహం
చేసుకోబోతున్నాడంటే ఈర్ష్య పడుతున్నావ్. అతడిని మర్చిపోయి నువ్వు నీ
సంసారం చక్కదిద్దుకుంటున్నావంటే అతడు సంతోషిస్తున్నాడు. దీన్నిబట్టే తెలియటం
లేదూ ఎవరు గొప్పో?”

“నాకు నీ జడ్జిమెంటు అవసరం లేదు. ఇప్పుడు నువ్వు అతడికి లభించావు
కాబట్టి గతప్రేమ గురించి ఎన్ని కబుర్లయినా చెప్తుతాడు. అయినా ఎందుకతన్ని అంత
సమర్థిస్తున్నావ్? కాబోయే భర్త అనా?”.

“కాదు. పుట్టబోయే నా బిడ్డకు తండ్రని .....

ఆవేశపు శిఖరనుంచి ఒక్కసారిగా జారి పడినట్టయింది. విస్తుబోయి “ .....
మధూ” అంది లక్ష్మి.

“అవును. కేవలం లోకం బారినుంచి నన్ను రక్షించటానికి! సమాజంలో ఒక
గౌరవప్రదమైన స్థానం కల్పించటానికి .....

“కానీ ..... కానీ ..... రాజు ..... ??”

జరిగినదేమిటో మధూహ చెప్పటం ప్రారంభించింది. కొంత జరిగింది .....
కొంత వూహించిందీ .....

ఆమె చెప్పిందంతా శ్రద్ధగా విన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్ బైరవమూర్తి. విశాల్ పేరు
చెప్పినప్పుడు అతడి భృకుటి ముడివడింది. “ ..... మీరు చెప్పిన మోసాలన్నీ అక్కడ
జరుగుతూ వుండవచ్చు. కానీ వీటిలో కనీసం ఒకదాన్ని అయినా మనం
నిరూపించలేం .....

“ఇంతకాలం నేను చాలా వివరాలు సేకరించాను ఇన్‌స్పెక్టర్ గారూ. కానీ అవన్నీ బయటనుంచి సేకరించిన వివరాలే. ఇప్పుడు నేనే ఆ విషయాలయంలో ప్రవేశిద్దామనుకుంటున్నాను.”

“ఎలా?”

“నాకు పెళ్ళయి అయిదేళ్ళయిందనీ, పిల్లలు పుట్టలేదనీ చెప్పాను. ఎలా ట్రీట్ చేస్తాడో చూస్తాను.”

“కానీ మీకు పెళ్ళి కాలేదుగా”

“మెళ్ళో మంగళసూత్రం వేసుకుంటాను”

ఇన్స్పెక్టర్ ఒక్కక్షణం ఆలోచించి, “ఇందులో కూడా ఒక చిక్కు వుందనుకుంటాను. ఎంత కాదనుకున్నా అతడూ ఒక డాక్టరు. మిమ్మల్ని పరీక్షించగానే మీరు కన్య అని తెలుసుకుంటాడు.”

ఆమె తలదించుకుని “నేను కన్యని కాదు ఇన్స్పెక్టరు గారూ ఆ మాటకొస్తే గర్భవతిని కూడా” అంది.

భైరవమూర్తి స్థాణువై చూశాడు. “అవును సర్. ఇంకో పది రోజుల్లో నా పెళ్ళి!! ఇంకా ఏమిటంటే ..... డాక్టర్ విశాల్ కి అత్యంత సన్నిహితుడయిన రాజు అనే వ్యక్తే నాక్కాబోయే భర్త. నా గర్భానికి కారకుడు ..... ”.

భైరవమూర్తి ఇంకా షాక్ నుంచి తేరుకోలేదు.

“..... నా బోయ్ ఫ్రెండ్ నన్ను దాదాపు రేప్ చేశాడు. కానీ అదృష్టవశాత్తు మాపెళ్ళి కూడా నిశ్చయమైపోయింది. ప్రస్తుతం నాకు రెండోనెల అని అనుమానంగా వుంది. నాక్కాబోయే భర్త అంధుడై ఇటీవలే తిరిగి చూపు పొందాడు. డాక్టర్ విశాల్ తిరిగి అతడికి ఉద్యోగమివ్వబోతున్నాడు . వాళ్ళిద్దరి మధ్యా ఏదో ఒక రహస్య ఒప్పందం వుంది. ఆ రహస్యం ఆధారంగా రాజు ఆ డాక్టర్ ని బ్లాక్ మెయిల్ కూడా చేస్తూ వుంటాడు. రాజు మళ్ళీ విశాల్ క్లినిక్ చేరకముందే ఆ రహస్యాన్ని పట్టుకోవాలి”.

“డాక్టర్ విశాల్ మిమ్మల్ని గుర్తు పట్టడా?”

“ఒకేసారి చూశాడు. గుర్తు పట్టకపోవచ్చు ..... ”

“నువ్వు చాలా రిస్క్ తీసుకుంటున్నావని నాకనిపిస్తోందమ్మాయ్”.

“లేదు ఇన్స్పెక్టర్గారూ. నా కళ్ళల్లో ఎప్పుడూ ఒకే దృశ్యం మెదుల్తూ వుంటుంది. లాయర్ శివశంకరం అనే ఒక యువకుడు తన కాళ్ళు పోగొట్టుకున్న దృశ్యం! ఒక అన్యాయాన్ని ఎదుర్కోవటం కోసం డాక్టర్ విశాల్తో తలపడి, అతడి క్రూరత్వానికి బలైపోయాడు. అతడు తీసుకున్న రిస్క్తో పోల్చుకుంటే నాది ఏ పాటిది? చూద్దాం ఆ విశాల్ నన్నేం చేయగలడో ..... ”.

“విశాల్ ఏమీ చేయలేకపోవచ్చమ్మా. ఏమీ చేయకుండా నేనెలాగూ బయట కాపలా వుంటాను. కానీ రాజు నీమీద వత్తిడి తీసుకురావచ్చు”.

“డాక్టర్ విశాల్ అరెస్ట్ అయితే రాజు మారతాడు ఇన్స్పెక్టర్గారూ! అందుకే ..... అతడు ఉద్యోగంలో చేరకముందే ఇదంతా జరిగిపోవాలి. ఈ సాలెగూడు లోంచి నాక్కాబోయే భర్తని రక్షించుకోవాలనే నా ప్రయత్నమంతా ..... ”

ఇన్స్పెక్టర్ భైరవమూర్తి టేబిల్లోంచి చిన్న టేప్ రికార్డర్ తీశాడు. క్యాసెట్ సైజులో వుందది.

దాన్ని ఆమెకు అందిస్తూ “దీన్ని వుపయోగించండి” అన్నాడు. ఆమె దాన్ని అందుకుని లేస్తూ “థ్యాంక్స్ండీ! ఇలాంటి కేసులు మీరు టేకప్ చేస్తారో లేదో అని భయపడ్డాను. మీరన్నట్టు ..... ఇందులో ఏ సాక్ష్యాలు దొరక్కపోవచ్చు. కానీ పోలీసు వ్యవస్థ మీద నాకున్న నమ్మకాన్ని బలపర్చారు ” అని వెళ్ళబోయింది.

“మనుష్యులమీద నీకున్న నమ్మకం పోకుండుగాక!” మనసులోనే అనుకున్నాడు భైరవమూర్తి ..... ఆమె వెళ్తున్న వైపే చూస్తూ.

ఆమె అందించిన రిపోర్టులన్నీ పరీక్షించాడు డాక్టర్ విశాల్. అవన్నీ బోగస్ రిపోర్టులు. ప్రహసిత్ తయారుచేయించి ఇచ్చినవి.

మధూహ మొదట్లో భయపడింది. కానీ డాక్టర్ విశాల్ ఆమెని గుర్తుపట్టినట్టు కనిపించలేదు.

“మీ భర్త తాలూకు రిపోర్టులు పరిశీలించాను. అందులో ఏ లోటూ కనిపించలేదు. మీలో కూడా ఏ లోపమూ లేదు.”

“కానీ మా వివాహం జరిగి అయిదేళ్ళు అయింది. పిల్లలు కలగలేదు” .

“మీ డేట్స్ ఎప్పుడు?”

ఆమె చెప్పింది.

“మీరు 13 ..... 14 ..... 15 రోజుల్లో రండి. అండం పరిపక్వమయ్యే రోజులవి. అప్పుడు డి అండ్ సి చేస్తాను”.

ఆమె కాస్త తటపటాయించి “డి అండ్ సి కీ పిల్లలకీ సంబంధం వుందా డాక్టర్” అంది “ఎందుకంటే రెండు సంవత్సరాలక్రితం ఒక డాక్టరు మా ఆయన రిపోర్టులు పరిశీలించి, పిల్లలు కలగటం కష్టం అని చెప్పారు”.

“మీరు అటువంటి అనుమానాలేమీ పెట్టుకోకండి. నామీద నమ్మకం వుంచండి. డాక్టర్ విశాల్ క్లినిక్‌లో చేరిన తరువాత పిల్లలు కలుగక పోవటమంటూ వుండదు. మీకు అబ్బాయి పుడితే విశాల్ అని పేరు పెట్టుకోవాలి సుమా” నవ్వేడు.

“అమ్మాయి పుడితే విశాలి అని కూడా పెట్టుకుంటాము. ఇన్నాళ్ళకి మాకో వెలుగురేఖ కనపడింది. మీ ఫోటో కూడా బెడ్‌రూమ్‌లో పెట్టుకుంటాం. మా ఇంట్లో జ్యోతి వెలిగించబోతున్నారు. ఎల్లుండే నా పదమూడోరోజు. ఎల్లుండి వస్తాను” అంటూ లేచింది.

ఆమె వెళ్ళిపోయాక విశాల్ రాజుకి ఫోన్ చేశాడు “ఇప్పుడే ఒక కేసు వచ్చింది. ఎల్లుండి రమ్మన్నాను. నువ్వు వస్తావా?” అని.

“వస్తాను. అయితే ఎల్లుండినుంచీ నేను ఉద్యోగంలో చేరుతున్నట్టేగా.”

“చేరుతున్నట్టే. మొదటి కేసు ఇదే.”

భైరవమూర్తి ఆమెకు ఒక చిన్న స్విచ్ లాటిది ఇచ్చాడు. “ఏదన్నా అపాయం అనిపిస్తే ఈ బెల్ నొక్కు. నేను క్లినిక్ బయట వుంటాను. టేప్ లో ఈ సంభాషణ అంతా రికార్డ్ చేయటం మర్చిపోక .....

ఆమె అక్కణ్ణుంచి బయల్దేరి విశాల్ క్లినిక్ కి వచ్చింది.

భైరవమూర్తి మోటర్ సైకిల్ మీద ఆమె వెనుకే బయల్దేరాడు.

ఆమె గుండె వేగంగా కొట్టుకొంటోంది, వణుకుతూన్న కాళ్ళతో క్లినిక్ లోకి అడుగుపెట్టింది.

భైరవమూర్తి వీధి మొదట్లో ఆగిపోయాడు.

ఆమెకు భయం వేసింది. అయితే ఆ భయం ..... తనకే మయినా జరుగుతుందని కాదు. ఇంత చేసినా విశాల్ కి కోర్టులో శిక్ష పడదేమోనని!! ఏ సాక్ష్యమూ దొరకదేమోనని .....

అసలు ఇప్పుడేం జరుగుతుంది?

..... నర్సు ఆమె బట్టలు తీస్తుండగా కూడా ఇదే ఆలోచన. ఆమెకి గౌను తొడిగింది నర్సు. నిర్వికారంగా తన పనులు చేసుకుపోతోంది. వ్యూబిక్ హేర్ తీసేసింది. ఆపరేషన్ టేబిల్ మీద పడుకోబెట్టింది.

అప్పుడు ప్రవేశించాడు డాక్టర్ విశాల్. చేతులకి గ్లవుస్ తొడుక్కుని వున్నాడు. మధూహని చూసి పలకరింపుగా నవ్వాడు.

ఆమె మోచేతి దగ్గర పట్టుకుని ఐ.వి. ఇంజెక్షన్ ఇవ్వటం ప్రారంభించాడు. “ఏమిటది డాక్టర్?” మామూలుగా అడిగినట్టు అడిగింది.

“కంపోజ్”

మధూహపై ఆకాశం విరిగిపడినట్టు అయింది.

కం ..... పో ..... జ్.

అంటే ..... తను కొద్దిక్షణాల్లో మత్తులోకి జారిపోబోతోంది ..... తరువాత ఏం జరిగింది తనకి తెలీదు! నర్సుకి తెలియకుండా కవర్ క్రింద దాచిన స్విచ్ నొక్కలేదు.

అన్నిటికన్నా ముఖ్యంగా ..... రికార్డు చేయటానికి సంభాషణేమీ వుండదు.
ప్రాణాలకు తెగించి ఇంత చేసిందీ వృథా అయిపోతోంది .....

“ఇంకో ఇంజెక్షన్ అవసరం లేదులే” ఆమెనే పరీక్షగా చూస్తున్న విశాల్ అన్నాడు. నర్సు వెళ్ళిపోయింది.

ఆమె కాళ్ళు పైకి మడతపెట్టి గొను పైకి లాగాడు విశాల్. చేతిలోకి సిరెంజి తీసుకున్నాడు. అది మామూలు సిరెంజి కాదు. వెటర్నరీ సిరెంజిలా వుంది. సూది లేదు. దాని స్థానే పొడవాటి సన్నటి గొట్టం వుంది. ఒక చిన్న సైజు పిచికారీలా వుంది.

మధూహ మనసుతో పోరాడుతోంది. మనిషి మత్తులోకి జారుకోవటానికి ఒక ఇంజెక్షన్ చాలు. అది చాలకపోతే రెండోది ఇస్తాడు. ఆ విషయం మధూహకి తెలుసు. అందుకే మొదటి దానికే తల వాల్చేసింది. నిద్ర కమ్మేస్తోంది.

ఆమె మనసుతో తీవ్రంగా పోరాడుతోంది. మైకం కమ్మకుండా వుండటంకోసం నరాల్తో ఘర్షిస్తోంది!

“నాకు నిద్ర రాకూడదు. మైకం కమ్మకూడదు” అని పదే పదే అనుకుంటోంది.

అంత విపత్కర పరిస్థితిలోనూ ఆమెకు నవ్వుచిచ్చింది. ఏ హిప్పాటిజానికి వ్యతిరేకంగా ఇంతకాలం పోరాడుతూ వచ్చిందో, ఇప్పుడూ దాన్నే ఆశ్రయిస్తోంది! సెల్ఫ్ హిప్పాటిజం ద్వారా భౌతికమైన శారీరక అవస్థను అధిగమించటానికి ప్రయత్నిస్తోంది!!

హిప్పాటిజం!! ..... అదెప్పుడూ గొప్పదే.

కానీ దానిసాయంతో అన్ని రోగాల్ని నయం చేస్తామనే మోసగాళ్ళ చేతిలో పడి అస్త్రైత్యం కోల్పోతోంది.

ఇంతలో బాత్‌రూమ్ తలుపు చప్పుడయింది.

మధూహ కళ్ళు మూసుకుపోతున్నాయి. బలవంతం మీద కళ్ళు విప్పి అతడిని చూడటానికి ప్రయత్నించింది. కళ్ళముందు మసగ్గావున్న అతడి రూపు క్రమంగా స్పష్టం కాసాగింది!

రాజు!!

ఆతడు రాజు!!

ఈ పరిణామాన్ని ఆమె వూహించలేదు.

రాజు ఆమెని గమనించలేదు. పేషెంటు ఎవరయినదీ తనకి సంబంధం లేనట్టు డాక్టర్ విశాల్‌కి తన చేతిలో గిన్నె అందించాడు. విశాల్ ఆ గిన్నెలో ద్రవాన్ని సిరెంజిలోకి ఎక్కిస్తున్నాడు. రాజు అలిసిపోయినట్టు వున్నాడు. బాత్‌రూమ్‌లోంచి రావటం వలన చొక్కా తడిసిపోయింది.

రాజు లోపల్నుంచి తీసుకొచ్చిందేమిటో ఆమెకి అర్థమైంది.

స్పెర్మ్!!

అతడి వీర్యం!!!

13 ..... 14 15

రహస్యం ఆమెకి అర్థమైపోయింది.

స్త్రీ అండం పరిపక్వమైన దశలో, 13 ..... 14 ..... 15 రోజుల్లో కలుసుకోవటానికి డాక్టర్ విశాల్ ఎందుకు రమ్మంటాడో తెలిసింది. డాక్టర్ విశాల్ క్లినిక్‌లో యాభైశాతం స్త్రీలు ఎలా గర్భవతులవగల్గుతున్నారో అవగాహనకొచ్చింది.

భర్త స్పెర్మ్‌ని ఇంటి వద్దనుంచి తీసుకురమ్మని చెప్పి, దాన్ని పారబోసి, తన కాంపౌండర్ వీర్యాన్ని ఎక్కిస్తున్నాడని కూడా అర్థమైంది. తన క్లినిక్‌లోనే “పరీక్ష” పేరుతో (డి అండ్ సి) చేస్తున్న మోసం బహిర్గతమైంది.

ఈ లోపులో డాక్టర్ విశాల్ సిరెంజి పట్టుకుని ఆమెవైపు తిరిగాడు. అప్పటికే ఆమె కాళ్ళు మామూలుగా జరుపుకుని, కాళ్ళు క్రిందికి జార్చేసింది.

ఆమె పడుకున్న భంగిమలో మార్పు రావటం చూసి అతడు రాజుతో “ఈమెని సరిగ్గా సర్దు” అన్నాడు.

విశాల్ వెనుకనుంచి ముందుకొచ్చిన రాజు ఆమెని చూసి సన్నగా కేక పెట్టాడు “ఈమె ..... ఈమె ..... నాక్కాబోయే భార్య”

విశాల్ మొహం చిట్టించి “ఏమిటీ?” అన్నాడు అర్థం కానట్టు.

క్లినిక్‌కి వచ్చినప్పటినుంచీ మధూహ ..... తన దగ్గిరున్న టేప్ రికార్డర్ ఆన్ చేసే వుంచింది.

విశాల్ అంటున్నాడు ..... “ఈమె డేంజరస్ అని నీకారోజే చెప్పాను. వినలేదు నువ్వు. తనకి పెళ్ళయి అయిదేళ్ళు అయిందనీ, పిల్లలు పుట్టలేదనీ చెప్పింది.”

“ఏం సాధిద్దామని చెప్పి వుంటుంది?”

“ఇక్కడ జరిగేదేమిటో తెలుసుకోవటం కోసం” అన్నాడు డాక్టర్. “ ..... మనం కాంపోజ్ ఇంజెక్షన్ ఇస్తామని వూహించివుండదు బహుశ. అయినా ఈమె చాలా ప్రమాదకరమైన వ్యక్తి రాజూ. ఎలాగయినా వదిలించుకో.”

“అవును. ఇప్పుడు వదిలించుకోక తప్పదు. నా కళ్ళు పోయినప్పుడు ఎవరో ఒకరి ఆసరా కావాలనిపించింది. ఉద్యోగం కూడా లేదు. అందుకని ఈవిడ మీద ఆధారపడవలసి వచ్చింది.”

మధూహాకి లోపల్నుంచి దుఃఖం తన్నుకువస్తోంది. మనుష్యులపట్ల ఆమె పెంచుకున్న నమ్మకాన్ని సమూలంగా నాశనం చేస్తున్నాడు ఆమె ప్రియుడు.

మనిషిలో ఇంత అవకాశవాదం, కృత్రిమత్వం వుంటుందని మొదటిసారి తెలుసుకొంటోంది! ఇతడే ఒకప్పుడు అంధుడై ..... తన వళ్ళో పడుకుని “నువ్వు లేకపోతే నాకు దిక్కెవరు?” అంటూ విలపించాడు.

ఇప్పుడు తన దుఃఖం ..... అతడు మోసం చేసినందుకుకాదు. అంత అమాయకంగా తను రెండుసార్లు మోసపోయినందుకు.

“నాకు తనకి ప్రెగ్నెన్సీ అన్న అనుమానమని చెప్పిందే ..... ” రాజు సాలోచనగా మధూహావైపు చూస్తూ అన్నాడు.

“బహుశ నిన్ను ట్రాప్ చేయటానికి చెప్పి వుంటుంది”.

మధూహా ..... బయటవున్న ఇన్స్పెక్టర్ కి సూచనలిస్తున్నట్టు కాలింగ్ బెల్ కొట్టింది. ఆమె కళ్ళు విప్పటం మొదటగా చూసినవాడు రాజు.

అంతసేపూ మత్తులోనే వుందనుకున్నాడు.

“ ఏమిటిది? ” గద్దించాడు.

మధూహా జీవంలేని నవ్వుతో “ ..... ఇంతకాలం మీరు చేస్తున్న మోసం ఏమిటో తెలుసుకోవటానికి చేసిన ఆఖరిప్రయత్నం ” అంది.

“ భార్యాభర్తల్ని పూర్తి పరీక్షలు చేయకుండానే కేవలం 13 ..... 14 ..... 15 రోజుల్లో రమ్మని ఎలా సంతానవంతుల్ని చేస్తారో తెలుసుకున్నాను ..... ”

డాక్టర్ విశాల్ బిగ్గరగా నవ్వాడు “అవును. మేం చేసేది అదే. రకరకాల పరీక్షలకీ, రిపోర్ట్లకీ వేలకి వేలు ఖర్చవుతాయి. ఛాన్సు పాతికశాతం కూడా వుండదు. మా పద్ధతిలో భార్యాభర్తలకి అనుమానం రాదు. నా ఫోటోలు ఇళ్ళల్లో పెట్టుకుంటారు. చిన్న వీర్యం మార్పిడితో ఎందరికో నేను దేవుణ్ణి అయ్యాను”.

“అవును. నీ కాంపౌండర్లని వాళ్ళకి భర్తల్ని చేసి ” కసిగా అన్నదే కానీ మధూహలో అలజడి మొదలైంది. ఇన్స్పెక్టర్ ఇంకా రాలేదు. కారణం తెలీదు.

“మధూ ఈ విషయం ఇక్కడే మర్చిపో. నీ మంచికోసమే చెపుతున్నాను” అన్నాడు రాజు హెచ్చరికగా.

“మర్చిపోకపోతే?”

“నన్ను వదులుకోవలసి వస్తుంది” కటువుగా అన్నాడు.

“ఇంత జరిగాక నిన్ను వదలకుండా వుంటానని ఎలా అనుకున్నావ్ రాజూ? కళ్ళు పోయి అంధుడివైనప్పుడు నాకెందుకు చేరువయ్యావో ..... డాక్టర్ విశాల్తో చెపుతూండగా విన్నాను. ఇప్పుడు నేను చెపుతున్నాను విను. ఇంకో అయిదునిముషాల్లో ఈ థియేటర్నుంచి బయటకు వెళ్ళగానే నేను ప్రెస్కాన్సరెన్స్ పెట్టి విశాల్ సంతానోత్పత్తి కేంద్రాల ..... హిప్పాటిజం మోసాల్ని బయటపెట్టబోతున్నాను”.

విశాల్ బిగ్గరగా నవ్వుతూ “ఎవరు నమ్ముతారు? పత్రికలమీద పరువునష్టం దావా వేస్తాను. నీ దగ్గర ఏ సాక్ష్యముందని ..... ” అనబోతూ హఠాత్తుగా ఆగిపోయాడు. చప్పున రాజు వైపు తిరిగి “..... సెర్చ్ హార్ ” అన్నాడు.

మధూహ ఆఖరిప్రయత్నంగా బెల్ స్విచ్ గట్టిగా నొక్కింది. అప్పటికే రాజు దగ్గరగా వచ్చి, దిండుక్రిందనుంచి కాలింగ్ బెల్ నీ, టేప్ రికార్డర్ నీ తీశాడు.

విశాల్ కళ్ళు ఆశ్చర్యంతో పెద్దవయ్యాయి “చాలా సరంజామాతో వచ్చావే, పాములాంటిది” అని అంటున్నాడు.

రాజు మధూహ చెంపమీద బలంగా సాచికొట్టాడు. ఆమె కళ్ళనీళ్ళు గిరున తిరిగాయి.

విశాల్ రికార్డర్లోంచి క్యాసెట్ తీసి, ఆపరేషన్ కి వుపయోగించే ఫోన్ సెప్తో టేప్ బయటికి లాగసాగాడు. మధూహకి నిస్సహాయతతో కూడిన నిస్పృహ ఆవరించింది.

అయిపోయింది. ఇంతకాలం పడిన శ్రమ అంతా వృధా అయిపోయింది.

తనకే సంబంధమూ లేకపోయినా, తనకే నష్టమూ జరగకపోయినా ..... ఒక సామాజిక దురన్యాయాన్ని ఎదుర్కోవటానికి ఇంత పనిచేస్తే చివరికి ఇలా అయింది.

ఒక్కటే ఆశ

ఇన్ స్పెక్టర్ ఏమయ్యాడు?

ఆమె ఆలోచించటం మానేసింది.

ఈ లోపులో టేప్ అంతా బయటికి లాగి, సింక్ లోని నీళ్ళలో పడేశాడు విశాల్.

మధూహ వైపు తిరిగి నవ్వాడు. ఆ నవ్వు వికృతంగా , భయంకరంగా వుంది.

మధూహ వెన్నులో చలి పుట్టింది.

“డాక్టర్ విశాల్ శత్రువుల్ని అంత మామూలుగా వదలడు. చెప్పు. నీకు ఏశిక్ష విధించమంటావ్?” అన్నాడు.

మధూహ భయభ్రాంతురాలై చూస్తోంది.

“యూట్రెస్ తీసెయ్యనా?”

మధూహ సన్నగా వణుకుతోంది. మనుష్యుల్లో ఇంత శాడిస్ట్‌లని చూడటం అదే ప్రధనం.

“రాజు” పిల్చాడు విశాల్. “నీ ఒకప్పటి ప్రియురాలిని శాశ్వతంగా గొడ్రాల్ని చేస్తే నీకేమయినా అభ్యంతరమా? స్త్రీత్వాన్ని తొలిగిస్తే అబ్బెక్షనా?” .

మధూహ ఆకులా కదిలిపోయి “నో ..... నో ” అరవబోయింది.

నోట మాట రాలేదు.

“ఆమెని పట్టుకో రాజూ! మత్తు కూడా ఇవ్వొద్దు. అలాగే ఆపరేషన్ చేసేద్దాం. హిస్ట్రెక్టమ్ ..... కొద్దిగా బాధగానే వుంటుందనుకో. కానీ ఎంత అరచినా బయటకు వినపడదు. ఆపరేషన్ థియేటర్ కదా ..... ” నవ్వాడు.

రాజు ఆమెని టేబిల్‌కి అదిమిపెట్టి పట్టుకున్నాడు. ఒకప్పుడు ‘ఐలవ్యూ’ అన్న చేతులవి.

తనని పెనవేసిన చేతులవి. ముంగురులు నిమిరినవి.

ఆమె మనసు రాటు దేలిపోయింది.

అరిచే ప్రయత్నం కూడా చేయలేదు.

ఇన్‌ఫాక్చుయేషన్ వయసులో ఆకర్షణని ప్రేమ అనుకున్నందుకు ..... తప్పు ఎంపిక చేసుకున్నందుకు ..... తనకి అది శిక్ష అని మాత్రం అనుకుంది.

డాక్టర్ విశాల్ ఆపరేషన్ పరికరాల్తో ఆమె కాళ్ళ దగ్గరని లబ్ధాడు. రాజు ఆమెని గట్టిగా పట్టుకుని వున్నాడు. డాక్టరు పొత్తికడుపు భాగాన ఇన్‌సర్జన్ మొదలు పెట్టబోయాడు.

అప్పుడు వినిపించింది తలుపు కొట్టిన చప్పుడు. మధూహ గాఢంగా శ్వాస తీసుకుంది. విశాల్ తలుపు వైపు అనుమానంగా చూస్తూ “ఎవరదీ?” అన్నాడు.

“ఇన్స్పెక్టర్ ఆఫ్ పోలీస్” బయట్నుంచి వినపడింది.

ఇద్దరూ మొహాలు చూసుకున్నారు “అతనెందుకు వచ్చాడు?” స్వగతంగా ప్రశ్నించాడు విశాల్.

“నేనే తీసుకొచ్చాను” అంది మధూహ “ ..... మీ ఆటలు కట్టించటానికి ”.

విశాల్ కామ్గా “వెళ్ళి తలుపు తీయి రాజూ” అని , మధూహ వైపు తిరిగి “ ..... ఇప్పటివరకూ జరిగింది ఒక్క విషయం బయటకు రాకూడదు. గుర్తుంచుకో. తరువాత నిన్ను దేవుడు కూడా రక్షించలేడు” అన్నాడు.

భైరవమూర్తి లోపలికి వచ్చాడు.

డాక్టర్ విశాల్ అతడితో “ఇప్పుడే ఆపరేషన్ ప్రారంభించబోతున్నాను. ఏమిటంత అర్జెంటు పని ఇన్స్పెక్టర్?” అన్నాడు.

భైరవమూర్తి నవ్వాడు “నా ముప్పై ఏళ్ళ సర్వీసులో ఇలాంటి దబాయంపులు చాలా చూశాను డాక్టర్! క్యాసెట్లో నుంచి తీసేసినా టేప్ పాడవదు. అదీ, మధూహ సాక్ష్యం ..... ఈరెండూ చాలు కనీసం ఏడేళ్ళు నిన్ను కటకటాల వెనక్కి తోయటానికి”.

మధూహ గుండెల్నిండా శ్వాస తీసుకుంది. అప్పటివరకూ వున్న టెన్షన్ తగ్గింది.

“కానీ టేప్రికార్డర్ సాక్ష్యం ఆధారంగా కోర్టు శిక్ష వేయదు ఇన్స్పెక్టర్”.

“కానీ, జనం నమ్ముతారు. వాస్తవం వాళ్ళకి తెలుస్తుంది. నేనూ మధూహ సాక్ష్యం చెబుతాం. అది చాలు కదా నువ్వు సమూలంగా నాశనం అవటానికి”.

“కేసు ఎలాగూ నిలవనప్పుడు మీకేమిటి ఇందులో ఇంటరెస్టు?”.

భైరవమూర్తి పక్కనున్న టేబిల్ దగ్గరకు లాక్కుని కూర్చుంటూ “మూడు లక్షలు ఇవ్వండి. ఇదంతా మర్చిపోతాను” అన్నాడు.

మధూహ దిగ్బాంతురాలై చూసింది. తను వింటున్నది నిజమేనా అన్న అనుమానం కలిగింది ఆమెకు.

“ఒక్కనిముషం టైమిస్తున్నాను. ఆలోచించుకుని చెప్పండి. మీరొప్పుకోకపోతే నాకొచ్చే నష్టం ఏమీలేదు. మిమ్మల్ని ఇప్పుడే అరెస్ట్ చేసి తీసుకెళ్తాను. అమ్మాయికి సంబంధించినంతవరకూ నాకన్నా మీరే ఎక్కువ శత్రువులు. కాబట్టి నాగురించి కాకపోయినా, కనీసం మీ గురించైనా కోర్టులో సాక్ష్యం చెపుతుంది. ఏం? అంతేనా?”.

మధూహ ఇంకా షాక్ నుంచి తేరుకోలేదు. ఫిర్యాదు చేసినవాడికే నమ్ముకున్న న్యాయస్థానం ఉరిశిక్ష విధిస్తే అతడెలా నిర్వీర్యుడవుతాడో ..... అలా వుండిపోయింది.

డాక్టర్ విశాల్ తెలివితక్కువ వాడేమీ కాదు. ఈ కేసు కోర్టుకెళ్ళి పేపర్లలో ఆ వార్త వచ్చి, అందరికీ వివరాలు తెలిస్తే ..... దాని పరిణామాలు ఎలా వుంటాయో ఊహించగలడు.

“లక్ష ఇస్తాను”

“రెండు లక్షలు ..... ” ఇన్ స్పెక్టర్ అన్నాడు.

విశాల్ ఇవ్వనన్నట్టు అడ్డంగా తలూపాడు.

భైరవమూర్తి ఒక క్షణం ఆలోచించి ..... “లక్షా యాభైవేలు. అదే ఫైనల్ ” అన్నాడు.

ఒక్కక్షణం అక్కడ నిశ్శబ్దం.

“వారంలోగా సర్దుతాను”

“రేపటిలోగా సర్దాలి. ఆ తరువాత కేసు రాస్తే బాగోదు”.

తప్పదన్నట్టు విశాల్ తలూపాడు.

భైరవమూర్తి రాజువైపు తిరిగి “నువ్వో క్షణం బయటకెళ్ళు ” అన్నాడు.

రాజు ఏదో అనబోయి మనసు మార్చుకుని వెళ్ళిపోయాడు.

“ఇతడిని ఎంతవరకూ నమ్మొచ్చు?” రాజు వెళ్ళినవైపే చూస్తూ అడిగాడు భైరవమూర్తి.

“అతడు నా అసిస్టెంటు”

“కానీ కళ్ళు పోయినప్పుడు పదిహేనువేల కోసం నిన్ను బ్లాక్ మెయిల్ చేసాడు. ఈ అమ్మాయిని ముందు ప్రేమించానన్నాడు. తరువాత నీకోసం వదిలేశానన్నాడు. కళ్ళు పోగానే మళ్ళీ ప్రేమన్నాడు. ఇప్పుడు తిరిగి నీవైపు వచ్చేశానంటున్నాడు. ఇలాటి వాళ్ళని నమ్మటం కష్టం. క్రిమినల్స్ తో నాకున్న కాంటాక్టుని బట్టి చెబుతున్నాను ..... ”.

“మరేం చేద్దాం?”

“వీళ్ళిద్దర్నీ విడగొట్టాలి ..... ”

“ఎందుకు?”

“ఈ అమ్మాయి చాలా అందంగా వుంది. ఎప్పటికైనా అతడిని వల్లో వేసుకుంటుంది. నిన్ను బ్లాక్ మెయిల్ చేస్తారు. అందుకే ఈ అమ్మాయిని అడ్డు తొలగించుకోవాలి”

ఉరితీతకు సిద్ధమైన ఖైదీముందు తలారీ, జైలరూ మాట్లాడుకుంటున్నట్టు వారిద్దరూ ఆమెని ఎలా చంపాలా అని మాట్లాడుకుంటున్నారు.

మధూహ దిగ్భ్రాంతితో చూస్తోంది.

“ఆపరేషన్ జరుగుతున్నప్పుడు ఈమె చచ్చిపోయినట్టు రికార్డు సృష్టించటం కష్టం కాదు” అన్నాడు విశాల్.

మధూహ హఠాత్తుగా అక్కణ్ణుంచి లేచి తలుపు వైపు పరుగెత్తబోయింది.

భైరవమూర్తి కాలు అడ్డుపెట్టాడు. పడబోయినదాన్ని పట్టుకున్నాడు. ఆమెని గట్టిగా అదిమిపెట్టి ..... “చాలా బావుంది శరీరం ..... రిటైర్ అవబోతున్న వాడిని ..... నాకే ఆవేశం కలిగిస్తోంది ” అని విశాల్ వైపు తిరిగాడు.

“మీరీ అమ్మాయికి హిస్ట్రీక్లమీ చేద్దామనుకుంటున్నారు కదూ”.

“అవును ”

“దానికన్నా అనుభవించటం మంచిది కదా”

డాక్టర్ విశాల్లాంటి శాడిస్టు కూడా విస్తుబోయి చూశాడు. భైరవమూర్తి నవ్వాడు. “అవును. యూట్రెన్ ని తీసెయ్యటం కన్నా అనుభవించటం మంచిది కదా అంటున్నాను” అన్నాడు.

విశాల్ మధూహ వైపు పరిశీలనగా చూశాడు.

“ఎలాగూ చంపదల్చుకున్నప్పుడు ..... ఒకసారి ఇద్దరం అనుభవించి చంపుదాం ఏం? రాజు ఏమన్నా ఫీలవుతాడని నీకు భయమా?”.

“రాజు సంగతి నాకు బాగా తెలుసు. డబ్బుముందు అతడికి ఏదీ ఆగదు. అదీగాక ఈ అమ్మాయిలో అతడు చూడనిది ఏదీ మిగల్గేదు ” అంటూ మధూహని పట్టుకున్నాడు విశాల్.

కాపలాగా వుండటం కోసం .....భైరవమూర్తి బయటకు నడిచాడు. అతడి వెనుకే తలుపు మూసుకుపోయింది.

మధూహ విశాల్ చేతుల్లో గింజుకోసాగింది. విశాల్ మొహం వికృతంగా మారింది. రాక్షసబలంతో ఆమెని వివస్త్తని చేయటం ప్రారంభించాడు. ఆమె ప్రతిఘటిస్తోంది. కానీ బలం చాలటం లేదు. అందులోనూ, అప్పుడే కాంపోజ్ ఇంజెక్షన్ ఇవ్వబడిందేమో, శరీరం తూలుతోంది. అయినా సరే ..... అతన్నించి తప్పించుకోవటం కోసం సర్వశక్తులూ కూడగట్టుకొంటోంది.

అతడి మొహాన్ని రక్తేసింది. చొక్కా చిరిగిపోయింది. కానీ ప్రతిఘటించే కొద్దీ అతడిలో పశుబలం ఎక్కువ అవుతోంది.

ఆమె గౌను దాదాపు వూడిపోయింది. చేతుల్లోకి బలం తెచ్చుకుని, అతడిని విసురుగా తోసేసి తలుపువైపు పరుగెత్తింది. అయితే ఆమెకన్నా ముందే అక్కడికి చేరుకున్న విశాల్ తలుపు గడియ పెట్టేశాడు.

ఆమెని రెండుచేతుల్తోనూ ఎత్తి ఆపరేషన్ టేబిల్ మీద పడేశాడు. ఆమెకు స్పృహ తప్పుతూండగా, నిస్సహాయమైన స్థితిలోవున్న ఆమెని ఆక్రమించుకోసాగాడు.

ఆపరేషన్ గౌను ఎప్పుడో నేలమీదకు జారిపోయింది. నగ్నంగావున్న ఆమె శరీరంమీద అతడి నఖక్షతాలు, మెడచుట్టూ దంతక్షతాలూ రూపుదిద్దుకోసాగాయి.

అయిపోయింది.

అంతా అయిపోయింది.

ఒక సామాజిక దురన్యాయాన్ని ఎదుర్కొనే యజ్ఞంలో తనే సమిధ అయిపోయింది.

ఒక కన్నీటి చుక్క చెక్కిలిమీద జారుతుండగా, సత్తువ కోల్పోయి అతడికి లొంగిపోతూన్న తరుణంలో .....

హఠాత్తుగా పెద్దశబ్దం వినిపించింది.

అద్దం పగిలిన శబ్దం.

ఆపరేషన్ థియేటర్ “సీల్డ్” కిటికీ తాలూకు అద్దం అది.

పెంకులు గది లోపలికి చెల్లాచెదురుగా వచ్చిపడ్డాయి.

మధూహ మీదున్న విశాల్ తలెత్తి అటువైపు చూశాడు.

మళ్ళీ ఇంకో శబ్దం. పిస్తోలు పేల్చినట్టు.

పగిలిన కిటికీ అద్దాల సందుగుండా పిస్తోలు లోపలికి పెట్టి పేల్చారెవరో.
మధూహ అతికష్టమీద తల తిప్పి చూసింది. కిటికీ అవతల భైరవమూర్తి మొహం
కనిపించింది.

మెడమీద తడి తగిలేసరికి మధూహ అప్రయత్నంగా తడిమి చూసుకుంది.
జిగటగా ..... ఎర్రగా ..... రక్తం ..... ఒక్కోబొట్టే మెడమీద పడుతోంది.

విశాల్ రెండుకనుబొమ్మల మధ్య బొట్టు పెట్టినట్టు ఎర్రటిగాయం .....

అప్పటికే అతడి తల వాలిపోయింది. ఆమె తోసేసరికి అతడి శరీరం ఆపరేషన్
బల్ల పక్కనే దబ్బుమని శబ్దం చేస్తూ క్రిందపడింది. కొసప్రాణంతో కొట్టుకుంటున్నాడు.

ఏం జరిగిందో ఆమెకి అర్థం కాలేదు. ఈ లోపులో ఆపరేషన్ థియేటర్
బయట్నుంచి తలుపుని బలంగా తన్నారెవరో. గడియ వూడి తలుపు ధడాలున
తెరుచుకుంది.

ఆమెకు ముందు కనపడింది భైరవమూర్తి.

వెనుక ..... చేతులకి సంకెళ్ళతో రాజు. అతడి వెనుక పోలీసులు!

మధూహ ఇంకా అయోమయం నుంచి తేరుకోలేదు.

భైరవమూర్తి లోపలికొచ్చి, గౌను తీసి ఆమె మీద కప్పాడు. అది అతడు చేసిన మొదటిపని.

“వాడిని తీసుకెళ్ళి వ్యాన్‌లో కూర్చోపెట్టండి ” పోలీసులకి ఆజ్ఞ ఇచ్చాడు.

“ఇది అన్యాయం. అన్యాయం. నాకేమీ తెలీదు. లోపల ఏం జరిగిందో నాకు తెలీదు ” అరుస్తున్నాడు రాజు.

భైరవమూర్తి అతడి దగ్గరగా వెళ్ళి దవడమీద ఫెడేల్మని కొట్టాడు. “ ..... మీ క్లినిక్‌లో పరీక్ష కోసం వచ్చిన వ్యక్తిమీద జరిగిన అత్యాచారంలో ? నీమీద అదీ కేసు” అన్నాడు కర్కశంగా.

పోలీసులు రాజుని పట్టుకెళ్ళారు. అతడింకా అరుస్తూనే వున్నాడు.
క్రమక్రమంగా అరుపులు దూరమయ్యాయి.

నిశ్శబ్దం చోటు చేసుకుంది.

ఆ నిశ్శబ్దంలో భైరవమూర్తి వచ్చి విశాల్ పక్కన కూర్చున్నాడు. మధూహ
ఇంకా శిలాప్రతిమలాగానే నిల్చుని వుంది. భైరవమూర్తి విశాల్ శరీరంమీద ఆమె రక్కిన
ప్రదేశాల్ని, ఆమె శరీరంమీద క్షతాల్ని పరిశీలించి తృప్తిగా “ ..... చాలు, ఈ
ఋజువులు చాలు ” అన్నాడు స్వగతంగా.

తరువాత విశాల్ వైపు తిరిగి “అర్థమైందా నేను చేసింది ఏమిటో?” అని
అడిగాడు “ఇండియన్ పీనల్ కోడ్ లో ..... ఒక స్త్రీ రేప్ కాబడుతున్నప్పుడు, ఆ రేప్
చేస్తున్న వ్యక్తిని చంపితే శిక్ష లేదు. అలా చంపింది పోలీస్ ఆఫీసరయితే అసలు కేసే
లేదు” నవ్వాడు.

“యూ బ్రూటన్ ..... ” గొణిగాడు విశాల్.

భైరవమూర్తి మొహంలో నవ్వు మాయమైంది “బ్రూటన్ కాదు. భైరవమూర్తి.
ఇన్ స్పెక్టర్ భైరవమూర్తి ..... ” అన్నాడు.

“ఈ అమ్మాయి నా దగ్గరకొచ్చి కేసు వివరాలు చెప్తూంటేనే ఇందులో బలం
లేదని అర్థమైంది. కోర్టులో నిరూపించటం కష్టం. ఇన్ని వేలమందిని మోసం చేస్తున్న
నువ్వు సులభంగా శిక్షనుంచి తప్పించుకోగలవు. అమాయకులైన జనం మళ్ళీ
యధావిధిగా నీ దగ్గరకి వస్తారు. అందుకని ఈ ప్లాన్ వేశాను. నా కక్ష తీర్చుకున్నాను”.

“క ..... కక్షా!”

“అవును కక్షే” గట్టిగా అరిచాడు ఇన్ స్పెక్టర్ భైరవమూర్తి. “ఏ న్యాయస్థానానికీ
అందని కక్ష! ఏ నేరస్తుడూ వూహించలేని ప్లాన్!! నా మొహంలో చూడు విశాల్!! నీకే
పోలికలూ కనపడటం లేదూ?”

విశాల్ మూతపడుతూన్న కళ్ళని తెరవటానికి ప్రయత్నిస్తూ ..... “లేదు” అన్నాడు.

భైరవమూర్తి పిచ్చివాడిలా మొహాన్ని అటూఇటూ తిప్పుతూ “లేదూ? లేదూ?” అని అరిచాడు.

“ ..... సరిగ్గా చూడు. ఒక యువకుడి పోలికలు నామొహంలో కనపడటం లేదూ? న్యాయం కోసం నిలబడ్డ యువకుడు ! ..... సరిగ్గా చూడు ..... నువ్వు కాళ్ళు నరికావు గుర్తుందా? ..... ఆ యువకుడు ..... శివశంకరం ..... లాయరు ..... గొప్ప క్రిమినల్ మైండ్‌తో ప్లాన్ వేశావు కదూ. ఒక ఆదర్శప్రాయుడైన లాయర్ని జీవితాంతం అవిటివాడిని చేశానని మురిసిపోయావు కదూ. ఇప్పుడు చూడు. అంతకన్నా గొప్ప ప్లాన్ వేశాను. కోర్టుకన్నా పెద్ద శిక్ష నేనే వేశాను ..... ప్లాప్లాప్లా ..... ” నవ్వుతున్నాడు. “ ..... ఎందుకంటే ..... ఎందుకంటే శివశంకరం నా కొడుకు! ..... శంకరం నా ఒక్కగానొక్క కొడుకు ..... ”

గదిలో గడియారం చప్పుడు తప్ప మరేమీ వినపడటం లేదు. ఈ ఇద్దరు యువతులూ స్తబ్ధంగా అలాగే కూర్చుని వున్నారు.

రెండు విభిన్నమైన రీతుల్లో జీవితాన్ని ప్రారంభించి ..... రెండు విభిన్నమైన గమ్యాల్ని చేరుకున్న యువతులు!

సాంప్రదాయబద్ధంగా వివాహమాడి, లక్ష కలల్తో వైవాహిక జీవితంలోకి అడుగిడి, కలలు కల్లలవుతున్న తరుణంలో ..... మరో యువకుడి ప్రేమని ఆస్వాదించలేక ..... ద్వైదీభావంతో మానసిక రోగపు అంచులకు చేరుకుని ..... కష్టపడి తన జీవితాన్ని సరిదిద్దుకున్న యువతి ఒకరైతే .....

తెలిసీ తెలియని వయసులో ప్రేమించి, ఆ తరువాత జ్ఞానాన్ని సంపాదించి ..... ప్రేమని జ్ఞానం అధిగమించగా ..... అప్పటికే చేతులు కాల్చుకున్న యువతి మరొక ఆమె.

“ ..... ప్రహసిత్ కి జరిగినదంతా తెలుసు. అతడే తన జీవితంలోకి నన్ను ఆహ్వానించాడు ..... అతడు మనసు కోల్పోయాడు ..... నేను శరీరాన్ని కోల్పోయాను ..... గుడ్డివాడికి కుంటివాడు తోడయినట్టే మేమిద్దరం కలిసి జీవించాలనుకుంటున్నాం. లోకం దృష్టిలో భార్యాభర్తలం. నా బిడ్డకి అతడు తండ్రి. అంతే ..... ”.

“కాకపోవచ్చు” మధ్యలో అంది లక్ష్మి “ ..... జీవితం ఎప్పుడూ ఒకేచోట ఆగిపోదు. ప్రహసిత్ ప్రేమని నేను శంకించటంలేదు. కానీ ఎప్పటికయినా అతడు మారొచ్చు. విష్ణుని నేను మార్చుకోలేదూ ..... అలాగే నువ్వు ప్రయత్నించు. ప్రయత్నంలో తప్పులేదుగా.”

ఆమె మాటల్లో వున్న సత్యాన్ని జీర్ణం చేసుకోవటానికా అన్నట్టు మధూహ కొంచెంసేపు మౌనంగా వుండిపోయి అంది “ ఎప్పటినుంచో నాకు ఒక అనుమానం వుంది లక్ష్మి. నీలో ఇంతమార్పు ఒక్కసారిగా ఎలావచ్చింది?”.

“బుద్ధుడికి బోధివృక్షం క్రింద జ్ఞానోదయం అయినట్టు ఒక అర్థరాత్రి నాకూ జ్ఞానోదయం అయింది” నవ్వింది లక్ష్మి. “ ఆ బోధివృక్షం ఎవరో నీకూ తెలుసు. ఎప్పుడూ మనిషి ఎందుకు నవ్వుతూ వుండాలో ఆ వృక్షమే చెప్పింది. నేనూ చదువుకున్న దాన్నే. కానీ నా తెలివితేటల్ని లోకజ్ఞానంగా మార్చుకునే ప్రయత్నం చేయలేదు. నేనెప్పుడూ ..... నాలో నేనే ఘర్షించుకుని, అదే నా ప్రపంచమనుకుంటూ, ఇంట్రావర్ట్ గా సెల్ఫ్ పిటీతో కుమిలిపోయాను.”

లక్ష్మి కొనసాగించింది. “భార్యాభర్తల మధ్య కావల్సింది అన్నిటికన్నా ముఖ్యంగా ..... కమ్యూనికేషన్! మానసికంగా, శారీరకంగా ..... రెండోది అండర్ స్టాండింగ్ ..... డిపెండెన్సీ! అవతలి వారిని తనమీద ఆధారపడేలా చేసుకుంటూ, వారిమీద ఆధారపడటం! ..... గత కొద్దినెలలుగా నేను అదే చేస్తూ వచ్చాను. ఆ క్రమంలో నాకిష్టంలేని పనులు కొన్ని నేను చేసి వుండవచ్చు కానీ ఆప్టాల్ అదంతా నాభర్త కోసమే కదా!”

“విష్ణు మారాడా?”

“తెలీదు. ఒకవేళ మారినా అది తాత్కాలికమై వుండొచ్చు. కానీ ప్రయత్నం ..... ప్రయత్నం జరుగుతోంది కదా! అదీ కావాల్సింది. సకల సద్గుణ సంపన్నుడయిన

భర్తకి ఆక్సిడెంట్ జరిగి, చావుబ్రతుకుల మధ్య వుండగా, భార్య రక్తం దానం చేసి అతన్ని రక్షించుకుని, మంచివాడిగా మార్చుకోవటానికి ఇదేమీ సినిమా కాదుగా ..... జీవితం!! సినిమా ..... శుభంతో పూర్తవుతుంది. జీవితం కొనసాగుతూనే వుంటుంది. దాన్ని శుభప్రదంగా వుంచుకోవటం కోసం నిరంతరం ప్రయత్నిస్తూనే వుండాలి ..... ”.

బయట కారు హారన్ వినిపించింది. మధూహ లేచింది. “ప్రహసిత్ వచ్చినట్టున్నాడు. వెళ్తాను” అంది.

లక్ష్మి కూడా లేస్తూ “నీకు పుట్టబోయే బిడ్డని మాకిస్తావా?” అని అడిగింది.

హఠాత్తుగా ఆమె అడిగిన ఆ కోర్కెకి మధూహ ఒక్కక్షణం ఆశ్చర్యపోయింది.

“అవును మధూ. మాకెలాగూ సంతానం కలగదు. నీకూ ప్రహసిత్ కి మధ్య అడ్డుగా ..... ” అంటూండగా మధూహ తేలిగ్గా నవ్వేసి “ఇస్తాలే ..... ” అంది. “కానీ రాజు జ్ఞాపకాన్నీ నేను వుంచుకుని, ప్రహసిత్ వల్ల కలిగిన బిడ్డని నీకిస్తే ఎలా వుంటుందంటావ్?”.

“చాలా మెలోడ్రమెటిక్ గా వుంటుంది” ఇద్దరూ నవ్వేశారు.

ముందు గదిలోకి వస్తూండగా “ఇంకొక్క అనుమానం ” అంది మధూహ.

“ఇన్ని అనుమానాలుండటం అంత ఆరోగ్యకరం కాదే. అడుగు” అంది లక్ష్మి.

‘మగవాళ్ళు అంత సులభంగా మారతారా? కమ్యూనికేషన్, డిపెండెన్సీ, అర్థం చేసుకోవటం ..... ఇవ్వే సరిపోయిన పక్షంలో ఇన్ని సంసారాలు ఇంత దరిద్రంగా ఎందుకుంటాయి? ఇంతమంది ఆడవాళ్ళు ఇంత అసంతృప్తిగా ఎందుకుంటారు?’

“ఒక్క ఆడవాళ్ళనే ఎందుకంటావ్? మగవాళ్ళలో మాత్రం అసంతృప్తి వుండదా?”.

“తీర్చుకునే మార్గాలు చాలా వుంటాయి వాళ్ళకి”.

“నే వ్రాయబోయే తరువాతి నవల అదే. ఒక స్త్రీ రకరకాలుగా ప్రయత్నించి కూడా తన భర్తని సరిదిద్దుకోలేకపోతుంది. భర్త ఎంత క్రూరుడంటే ..... కత్తిపీటతో మెడ వెనుక గాయం కూడా చేస్తాడు. అప్పుడామె ఒక పల్లెటూరు వెళ్ళి స్నేహితుడితో ఒక అనుభవాన్ని జీవితకాలం మిగుల్చుకుంటుంది. ఆ స్ఫూర్తితో భవిష్యత్తులోకి అడుగుపెడుతుంది. నైతికవిలువలు, సామాజిక పరిణామాలూ, గాడిదగుడ్డూ ..... ఏవీ ఆలోచించదు”.

“బావుందే. టైటిల్ ఏమిటి?”

“ప్రేమ”

“ప్రేమా? అదేంప్రేమ”

“తనని తాను ప్రేమించుకోవటం ముఖ్యమని నువ్వే అన్నావ్గా. అన్నిదార్లూ మూసుకుపోయినప్పుడు అదే చెయ్యాలి మరి. కానీ మనలో డిఫెక్ట్ ఏమిటంటే ఆనందం అనేది ఎక్కడో వుంటుందనుకుంటాం. అరకులోయగురించీ, అలక్ నంద గురించీ ఆలోచిస్తాం. కిటికీ తెరిస్తే కనపడే సూర్యోదయాన్ని చూడం ”

మధూహ మెట్లు దిగి వెళ్ళి కార్లో కూర్చుంది. లక్ష్మి లోపలే వుండిపోయింది. కిటికీ తెరల మధ్యనుంచి డ్రైవింగ్ సీట్ లో వున్న ప్రహసిత్ కనపడుతున్నాడు.

కారు కదలగానే నెమ్మదిగా దృష్టి పథంలోంచి కనుమరుగయ్యాడు.

డ్రైవింగ్ తెలిసిన వ్యక్తి చేతిలో జీవితంలా సాఫీగా సాగిపోతోంది కారు.